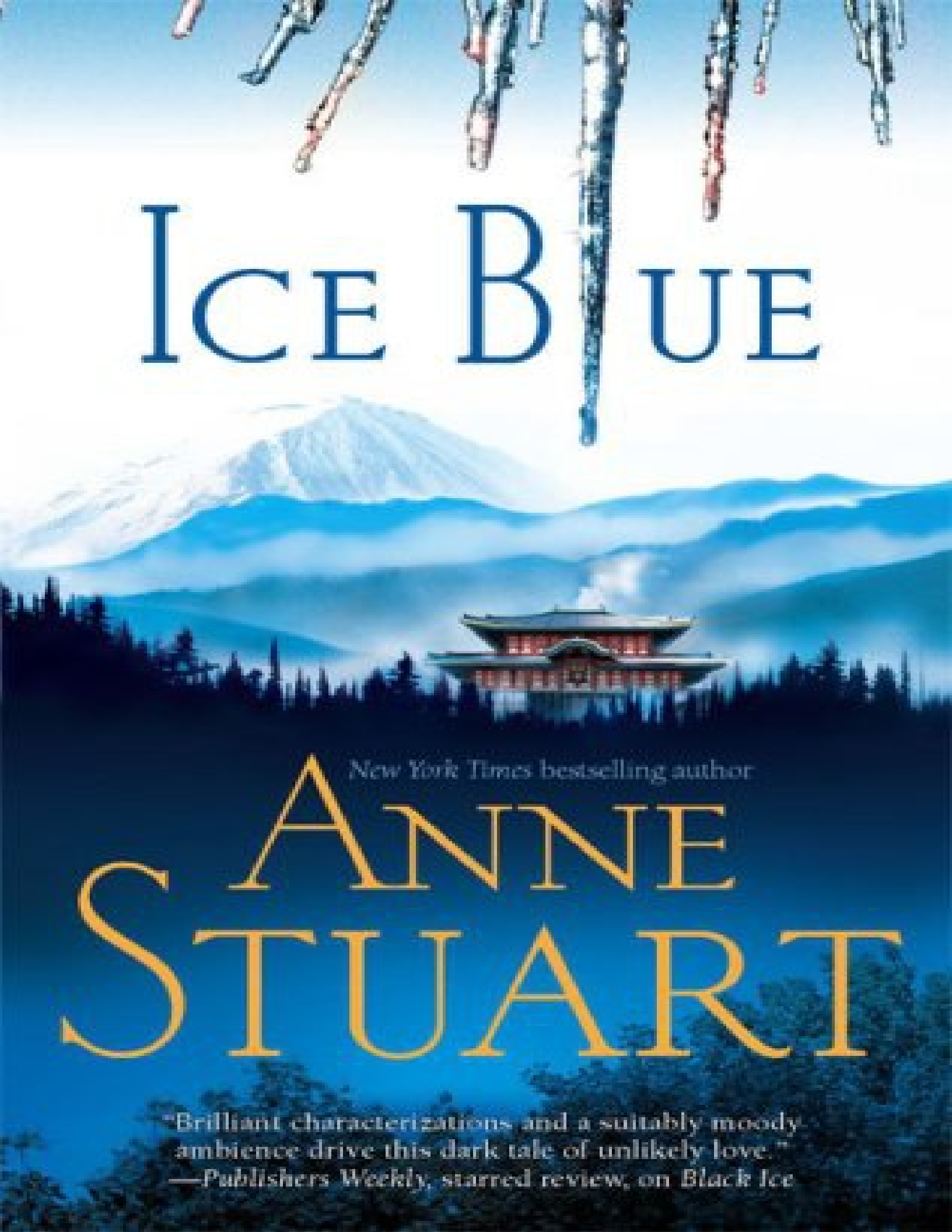

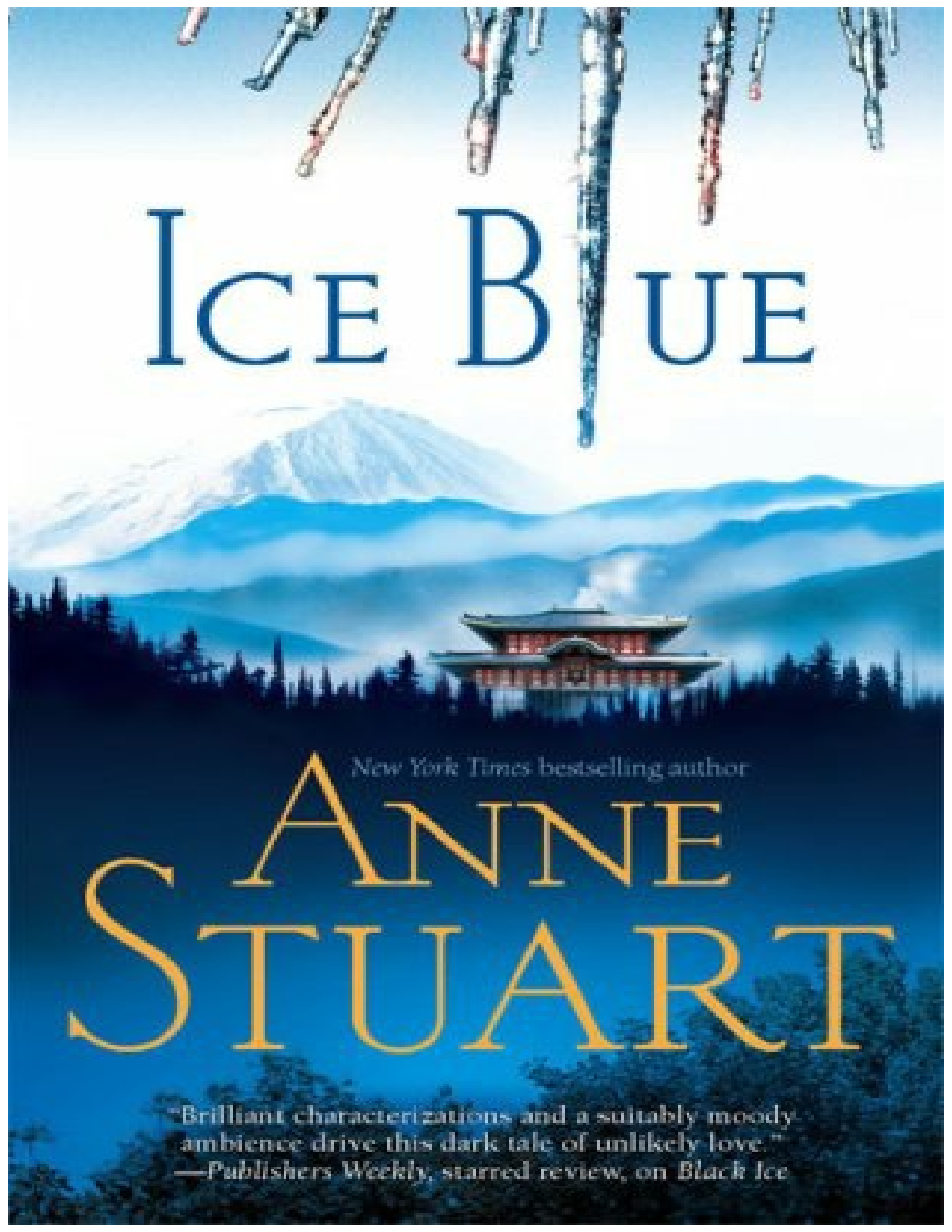

Ice Blue

New York Times bestselling author

ANNE
STUART

"Brilliant characterizations and a suitably moody
ambience drive this dark tale of unlikely love."
—Publishers Weekly, starred review, on *Black Ice*

Ice Blue

New York Times bestselling author

ANNE
STUART

"Brilliant characterizations and a suitably moody
ambience drive this dark tale of unlikely love."

—*Publishers Weekly*, starred review, on *Black Ice*

BĂNG ĐEN

ANNE STUART

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>

Chương 1

Người ta có thể nói hoài về mùa xuân ở Paris, Chloe Underwood nghĩ khi bước dọc theo con phố co ro trong chiếc áo choàng, nhưng thực sự không có gì sánh được với mùa đông trong kinh đô ánh sáng này. Đầu tháng mười hai những chiếc lá đã rời cành, không khí khô và lạnh và đủ cơ sở khách du lịch đã rời đi để cho cuộc sống dễ thở hơn. Hồi tháng tám cô luôn tự hỏi làm thế nào mà cô lại chọn rời xa gia đình và chuyển đến một nơi cách xa đó ba nghìn dặm. Nhưng rồi mùa đông đến, và cô nhớ ra rất rõ ràng.

Biết đâu sẽ có lợi nếu cô có thể để mặc thành phố cho khách du lịch vào mỗi tháng tám, như tất cả dân Pháp đều thế, nhưng cô vẫn muốn tìm một công việc bao gồm những xa xỉ phẩm như các kì nghỉ, sự chăm sóc sức khỏe hoặc một chỗ trú chân. Cô phải may mắn lắm mới kiếm được việc làm. Có thể nói thế này, Sự hiện diện của cô ở Pháp là hơi trái phép, và hầu như ngày nào cô cũng cho rằng chỉ cần trụ được ở đây là đã đủ tạ ơn trời rồi, dù cô có phải chia sẻ một căn hộ nhỏ xíu không thang máy với một người đồng hương có vẻ rất thiếu tinh thần trách nhiệm. Sylvia hiếm khi nhớ ra mà trả một nửa tiền nhà, cả đời cậu ta chưa từng lau sàn và đối với cậu ta thì bất cứ loại đồ gỗ nào hay mặt phẳng nào cũng là nơi gieo rắc cái tử áo lớn tới choáng ngợp của mình. Nhưng mặt khác, cậu ta mặc đồ cùng cỡ tám với Chloe, và cậu ta không nề hà việc chia sẻ chúng. Cậu ta cũng xác định quyết tâm phải cưới một tay người Pháp giàu có, và trong hành trình theo đuổi mục đích đó cậu ta dành hầu như mọi đêm ở bên ngoài khu nhà chật chội của họ, để cho Chloe một căn phòng thông thoáng hơn chút ít.

Thực ra, chính Sylvia là người tìm cho Chloe công việc dịch sách thiếu nhi hiện thời. Sylvia đã làm việc ở Les Freres Laurent (nôm na là huynh đệ nhà Laurent, hay anh em nhà Laurent)

hai năm, và cậu ta ngủ với cả ba *freres* trung niên, để đảm bảo giữ vững công việc và mức lương kha khá cho việc dịch tiểu thuyết tình báo và tiểu thuyết kinh dị cho một nhà xuất bản nhỏ. Sách thiếu nhi có giá bán thấp, và Chloe được trả tương xứng, nhưng ít nhất cô không phải ngửa tay xin tiền gia đình hay động tới tài sản ủy thác ông bà đã để lại cho cô. Chẳng phải bố mẹ cô có lời động viên cô. Số tiền đó được dùng để cô học tập, và làm một công việc đầy tớ ở Paris thì khó mà tiếp tục học lên được.

Nếu cô không bị mòn mỏi đi do yêu cầu công việc chắc cô có thể tìm thấy điều gì đó mang tính thử thách hơn. Tiếng Pháp của cô xuất sắc, cô cũng thông thạo cả tiếng Italia, Tây Ban Nha và tiếng Đức, với vốn từ bập bõm tiếng Thụy Điển và Nga, cộng thêm một chút tiếng Ả Rập và Nhật Bản nữa. Cô yêu những ngôn ngữ, gần bằng với tình yêu nấu ăn, nhưng có vẻ tài năng bên ngoài khu vực bếp núc của cô giỏi hơn. Ít nhất đấy là điều mà cô được bảo khi bị thải hồi giữa chừng khỏi viện nghệ thuật nấu ăn Cordon Bleu danh tiếng (nơi này chuyên về ẩm thực cổ điển Pháp). Quá nhiều sáng tạo đối với một người mới bắt đầu, họ nói. Không đủ sự tôn trọng truyền thống.

Chloe chưa bao giờ kính nể truyền thống cho lắm, bao gồm cả truyền thống gia đình trong ngành y. Cô đã rời bỏ cả năm thành viên nhà Underwood trong những ngọn núi của bắc Carolina. Bố mẹ cô là bác sĩ nội khoa, hai anh trai cô là nhà phẫu thuật, chị gái cô là bác sĩ gây mê. Và họ vẫn không thể tin rằng Chloe dù có chết cũng không chịu vào trường y, lờ đi sự thật rằng không có ai trên thế giới này dễ buồn nôn trước hình ảnh máu me hơn thành viên út trong gia đình Underwood.

Không, Chloe sẽ không được với tay vào món tiền nhỏ hấp dẫn đó đến khi nào cô đầu hàng và đăng ký vào trường y. Và đó sẽ là ngày tận thế trước khi cô làm vậy.

Trong khi chờ đợi, cô có thể làm những điều đáng kinh ngạc với mì ống và rau tươi, và tất cả những cuộc đi bộ cô duy trì để ngăn cản carbohydrates không tập trung phát huy sức mạnh, nhưng có vẻ chúng đã phát triển lòng yêu mến đối với phần hậu của cô. Ở tuổi hai mươi ba cô vẫn không thể có vóc dáng như một thiếu nữ non nớt, và cô sẽ không bao giờ trông giống một phụ nữ Pháp được. Cái cô thiếu là phong cách cho dù bạn cùng phòng Sylvia, một người Anh, lại rất dư dả. Cô có thể mặc quần áo của Silvy, nhưng cô không bao giờ nắm bắt được cái sắc mặt thoáng chút kiêu ngạo, hơi hơi châm biếm mà cô hằng khao khát đó được. Có lẽ cũng như cái vòng ba ngoại cỡ của cô vậy.

Les Freres Laurent đóng tại tầng 3 một tòa nhà cũ gần Montmartre. Chloe là người đến đầu tiên, như thường lệ, và cô pha một ấm cà phê thật đặc theo sở thích, ôm cái tách trong hai bàn tay lạnh cóng nhìn ra con đường tấp nập bên dưới. Mấy anh em ông chủ tắt hết hệ thống sưởi ban đêm, và một nhân viên cấp thấp như cô không được phép chạm vào cái chỉnh nhiệt, cho nên cô phải biết đường mặc nguyên áo len dài tay trong cái buồng nhỏ xíu cô được phân. Cô không có tâm trạng làm việc – vào một ngày rục rờ như thế này, với bầu trời trong xanh lồng lộng trên đầu những tòa nhà cũ, và vì lí do nào đó mà những cuộc phiêu lưu của Flora cô chồn sương nhỏ bé gan dạ không làm cô hứng thú. Không đủ sex và bạo lực, cô tiếc nuối nghĩ. Chỉ có những bài học đạo đức trong một bài giảng độc đoán, được thể hiện bởi một loài gặm nhấm gầy nhẳng trong cái váy xòe màu hồng và những tiêu chuẩn tự mãn của nền cộng hòa Mỹ. Cô ước chỉ cần một lần Flora giật phăng cái váy xòe đi và nhảy vào vòng tay một gã chồn đều giả liếc mắt với cô nàng. Nhưng Flora không đời nào chịu hạ thấp phẩm giá mình.

Chloe nhấp một ngụm cà phê. Mạnh mẽ như niềm tin, ngọt ngào như tình yêu, đen tối như tội lỗi. Cô sẽ không trở thành dân Paris thực thụ cho đến khi cô bắt đầu hút thuốc, nhưng cho dù để chọc giận cha mẹ mình cô cũng không thể đi xa đến mức đó. Ngoài ra, cha mẹ cô càng ở xa bao nhiêu, họ càng ít bị bức mình bấy nhiêu.

Còn một tiếng nữa trước khi có bất kì người nào khác đến văn phòng, và cô tự nhủ rằng sẽ không một ai biết hoặc quan tâm nếu như cô phí phạm vài phút quý giá trước khi quay lại với nàng Flora nhạt nhẽo. Chẳng có gì lạ khi cô quá tức giận với nhân vật trong tiểu thuyết. Thứ cô cần là một chút dữ dội và sex trong cuộc đời của chính mình.

Cẩn thận với mong ước của mi đấy, một giọng nói rì rầm trong đầu cô, nhưng Chloe xua đi, uống cạn cốc cà phê. Sex kể ra cũng đáng chú ý do sự thiếu vắng nó hoàn toàn trong mười tháng qua, và mối quan hệ cuối cùng của cô quá lờ mờ đến mức cô không đủ năng lượng tìm kiếm một sự thay thế. Không phải Claude là một người tình tồi. Anh rất tự hào về kỹ năng của mình, và trông chờ cô gái Mỹ vụng về tỏ ra ăn ý hết mức. Chloe không đạt được yêu cầu đó.

Và cô có thể sống ổn mà không cần bạo lực, thứ luôn luôn đi kèm với máu me, chất lỏng làm cho cô nôn mửa. Không phải vì cô đã giáp mặt với bạo lực thực sự trong cuộc đời mình. Gia đình cô o bế cô rất kỹ, và cô có sự tôn trọng lành mạnh đối với sự an toàn của bản thân. Cô không lai vãng tới những khu nguy hiểm trong thành phố vào buổi tối, cô khóa cửa đi và cửa sổ và nhìn ngược nhìn xuôi cả hai hướng và cầu nguyện nhiệt thành trước khi hòa vào hệ thống giao thông chết người của Paris.

Không, cô chỉ có thể trông chờ một mùa đông yên bình nữa trong căn hộ không đủ ấm, ăn món mì ống, dịch Flora cô chồn can đảm và chàng quý tộc Bruce, mặc dù làm thế nào một quả quý tộc lại có hẳn một cuộc sống để nói đến thì nằm ngoài tầm hiểu biết của cô. Có lẽ đó là lí do tại sao cô cứ dậm chân ở Flora, vì biết nhiệm vụ tiếp theo của mình là một quả quý tộc.

Sớm muộn gì cô sẽ tìm được bạn trai khác. Có thể Sylvia cuối cùng sẽ vớ được mỏ vàng, dọn ra ngoài, và Chloe sẽ tìm được một quý ông Pháp đẹp trai lịch sự nào đó với cặp kính gọng

kim loại và một thân hình gầy gò và một sở thích với những món ăn thử nghiệm.

Trong thời gian đó, một con chồn nhỏ gan góc đang chờ cô, cũng như công việc chán nản sắp tới mà theo tiếng Pháp cũng ‘gan góc’ tương đương.

Cô nghe thấy tiếng Syliva trước khi cậu ta tới nơi – tiếng lóc cóc ầm ĩ của đôi giày đắt tiền của cậu ta trên hai dãy cầu thang không lẫn đi đâu được, tiếng lằm bằm nguyên rửa từ cái miệng tô son hồng hoàn hảo của cậu ta. Câu hỏi duy nhất là, tại sao Sylvia có mặt ở chỗ làm sớm ba giờ so với thời điểm cậu ta thường lê gót vào?

Cánh cửa mở toang ra với một tiếng ầm và Sylvia đứng đó, thở hỗn hển, không một sợi tóc nào xõa xượi, không một vết trang điểm nào bị hư hại. “Cậu đây rồi!” Cậu ta kêu lên.

“Tớ đây,” Chloe nói. “Muốn uống cà phê không?”

“Chúng ta không có thời gian uống cà phê đâu, trời ơi! Chloe, bạn thân yêu, cậu phải giúp tớ. Đây là chuyện sống còn.”

Chloe chớp mắt. May là cô đã quen với thái độ trầm trọng hóa của Sylvia. “Chuyện gì nữa đây?”

Sylvia dừng phắt lại, ngay lập tức tỏ ra bị xúc phạm. “Tớ nghiêm túc đấy, Chloe! Nếu cậu không giúp thì tớ...tớ không biết phải làm gì.”

Cậu ta kéo theo một cái va li lớn suốt cả mấy dãy cầu thang lên đây – thảo nào cậu ta gây ra tiếng huyên náo đến vậy. “Cậu muốn đi đâu và muốn tớ làm gì để che giấu cho cậu?” cô hỏi, nhần nhịn. Cái va li cỡ lớn người ta dùng cho chuyến đi xa hai tuần chỉ đủ chứa quần áo cho Sylvia mặc trong ba bốn ngày. Ba đến bốn ngày với căn hộ chỉ có mình cô và không phải dọn dẹp đồng bày bừa của ai khác. Cô có thể mở hết cửa sổ và để khí trời tràn vào và sẽ không có người nào phàn nàn kêu lạnh. Cô sẵn sàng tỏ ra hữu ích.

“Tớ không đi đâu cả. Cậu mới đi.”

Chloe chớp mắt lần nữa. “Còn cái va li?”

“Tớ chuẩn bị cho cậu. Quần áo của cậu thật kinh khủng và cậu cũng biết thế - tớ cho vào đây tất tần tật những gì tớ nghĩ là hợp với cậu. Trừ cái áo choàng lông thú của tớ, nhưng cậu đừng mong chờ tớ chia sẻ nó nhá,” cậu ta nói thêm, thực tế ngay lập tức.

“Tớ chẳng mong cậu chia sẻ cái gì hết. Và tớ không thể đi đâu được. Mấy người nhà Laurent sẽ nói sao?”

“Để họ cho tớ. Tớ sẽ đỡ cho cậu,” Sylvia nói, ngấm ngấm cô. “Ít nhất cậu cũng ăn mặc chỉnh tề để đi đường, dù tớ sẽ cởi cái khăn quàng kia ra nếu tớ là cậu. Cậu sẽ xoay sở để thích ứng tốt thôi.”

Một linh cảm khó hiểu dâng lên trong Chloe. “Thích ứng với nơi nào? Thở sâu đi và nói cho tớ biết điều cậu muốn và tớ sẽ xem xem có thể giúp được hay không.”

“Cậu phải giúp,” Sylvia nói dứt khoát. “Tớ nói rồi, đây là...”

“Chuyện sống còn,” Chloe *điền* vào. “Cậu muốn tớ làm gì?”

Vẻ lo lắng của Sylvia phần nào biến mất. “Không có gì quá nặng nhọc cả. Dành ra vài ngày tại một dinh thự tuyệt đẹp ở miền quê, phiên dịch cho một nhóm người làm xuất nhập khẩu, kiếm được vô khối tiền và được phục vụ bởi một đội quân người hầu. Đồ ăn tuyệt ngon, khung cảnh thì tuyệt đẹp và hạn chế duy nhất là phải giao thiệp với những doanh nhân nhàm chán. Cậu sẽ diện đồ đẹp để ăn tối và kiếm được hàng đồng tiền và tán tỉnh bất cứ ai thu hút cậu. Cậu nên cảm ơn tớ vì đã tặng cậu một cơ hội vàng như vậy mới phải.”

Nét đặc trưng của Sylvia là khuấy tung mọi việc trong đầu cậu ta lên. “Và chính xác thì tạo sao cậu lại tặng tớ cơ hội vàng ấy?”

“Bởi vì tớ đã hứa với Henry sẽ đi nghỉ cuối tuần với anh ấy ở Raphael.”

“Henry?”

“Henry Blythe Merriman. Một trong những người thừa kế sản nghiệp nhà Merrimans. Anh ấy giàu có, đẹp trai, quyến rũ, giỏi giang trên giường và anh ấy ngưỡng mộ tớ.”

“Anh ấy bao nhiêu tuổi?”

“Sáu mươi bảy,” Sylvia nói, một chút ngượng ngập cũng không có.

“Thế đã có vợ chưa?”

“Tất nhiên là chưa! Tớ cũng có những tiêu chuẩn riêng chứ!”

“Chừng nào người ta còn giàu có, độc thân và vẫn hô hấp được chứ gì,” Chloe nói. “Thế lúc

nào tớ phải đi?”

“Xe đang trên đường đến đón cậu. Thực ra họ nghĩ là họ đến đón tớ cơ, nhưng tớ vừa gọi và giải thích tình huống và nói là cậu sẽ đi thay tớ. Tất cả những gì bọn họ cần là dịch tiếng Anh ra tiếng Pháp và ngược lại, với cậu thì dễ như ăn kẹo còn gì.”

“Nhưng, Sylvia –“

“Làm ơn đi mà, Chloe! Tớ xin cậu đấy! Nếu tớ bỏ rơi họ tớ sẽ không bao giờ tìm được việc dịch thuật nào khác, và tớ vẫn chưa thể dựa dẫm vào Henry được. Tớ cần làm vài công việc nhỏ nhỏ cuối tuần này để tăng thêm thu nhập. Cậu biết nhà Freres trả lương tệ hại thế nào mà.”

“Khoảng gấp đôi lương trả cho tớ.”

“Thế thì cậu càng cần tiền hơn,” Sylvia nói, không nao núng. “Đi đi, Chloe, tiến tới đi. Một cơ hội cho hoang dã và nguy hiểm! Một vài ngày ở nông thôn chính là cái cậu cần.”

“Hoang dã và nguy hiểm với một đám thương nhân? Không hiểu sao tớ không thể thấy trước viễn cảnh đó.”

“Vậy hãy nghỉ đến đồ ăn.”

“Khốn kiếp,” Chloe buồn cười nói.

“Và nhớ đâu họ có một phòng tập thể hình nữa. Hầu hết mấy tòa nhà lớn vậy đều kiêm luôn trung tâm hội nghị. Cậu không cần lo lắng về vòng ba của cậu đâu.”

“Khốn kiếp gấp đôi,” Chloe nói, hối hận vì đã từng bày tỏ nỗi lo về mấy đường cong của mình.

“Đi đi, Chloe,” Syliva nói, phỉnh phờ. “Cậu biết mình cũng muốn mà. Cậu sẽ có quãng thời gian kì diệu. Không hề nhàm chán như cậu nghĩ, và biết đâu chúng ta có thể tổ chức lễ đính hôn của tớ khi cậu quay về.”

Chloe nghi ngờ chuyện đó. “Khi nào tớ được lệnh lên đường?”

Syliva bật ra tiếng kêu nhỏ chiến thắng. Chắc vì cậu ta những tưởng sẽ không thuyết phục được cô. “Đó mới là câu hay nhất. Chiếc limo lúc này ở ngay trước nhà rồi cũng nên. Cậu sẽ liên hệ với Mr. Hakim và ông ấy sẽ bảo cậu cần làm gì.”

“Hakim ư? Tiếng Ả Rập của tớ tệ lắm.”

“Tớ bảo rồi, chỉ có dịch từ Anh sang Pháp và ngược trở lại thôi. Cái nhóm xuất nhập khẩu đó cũng đa sắc tộc, nhưng tất cả đều nói tiếng Anh hoặc Pháp. Dễ ợt à, Chloe. Coi kiểu gì cũng thấy dễ.”

“Khốn kiếp gấp ba,” Chloe nói. “Tớ có còn thời gian...?”

“Không, đã tám giờ ba mươi ba phút rồi và xe limo hẹn đến lúc tám giờ ba mươi. Những người này thường rất chính xác về giờ giấc. Cậu chỉ cần trang điểm chút chút và chúng ta sẽ xuống dưới nhà.”

“Tớ đang trang điểm đấy thôi.”

Sylvia buông ra một tiếng thở tức tối. “Chưa đủ. Đi với tớ và tớ sẽ tút lại cho cậu.” Cậu ta tóm lấy tay cô và bắt đầu lôi cô vào phòng tắm.

“Tớ không cần tút tát,” Chloe phản đối, giật tay ra.

“Họ trả bảy trăm euro một ngày đấy, và tất cả những gì cậu phải làm chỉ là nói.”

Chloe lại đặt tay trở vào tay Sylvia. “Tút lại cho tót đi,” cô nói, nhấn nhục, và theo Sylvia đi vào cái buồng tắm bé tẹo ở tít cuối phòng.

Bastien Toussaint, cũng được biết đến như Sebastian Toussaint, Jean-Marc Marceau, Jeffrey Pillbeam, Carlos Santeria, Vladimir the Butcher, Wilhelm Minor và một tá cái tên cùng nhận dạng khác, đốt một điếu thuốc, rít một hơi với vẻ khoan khoái dễ chịu. Ba vụ vừa rồi anh đóng vai kẻ không hút thuốc, và anh đã thích ứng bằng sự chấp nhận điềm nhiên thường có. Anh không có khuynh hướng để nhược điểm ảnh hưởng tới mình – anh khá trơ lì với những thói nghiện ngập, sự đau đớn, tra khảo hay mềm yếu. Đôi khi anh có thể tỏ ra khoan dung nếu hoàn cảnh yêu cầu. Nếu không, anh vút công lí qua một bên mà không chớp mắt. Anh làm những gì phải làm.

Nhưng dù anh cần thuốc lá hay không, anh vẫn thích nó, cũng như anh thích rượu ngon đi kèm bữa tối và chỉ cần mấy ly whiskey mạch nha là khiến anh hạ thấp phòng bị và trở nên lơ lửng. Và anh sẽ tiết lộ chỉ vừa đủ thông tin để thỏa lòng những người khác và thuận lợi cho công việc của anh. Tương tự anh có thể làm thế với vodka, nhưng anh thích Scotch hơn, và anh thích nó đi kèm với mấy điếu thuốc và thưởng thức khi nào công việc này hoàn thành.

Nó đã kéo dài lâu hơn hầu hết các nhiệm vụ của anh. Họ đã làm việc trên vỏ bọc của anh hơn hai năm, và khi anh nhận cái vai này mười một tháng trước anh còn hơn cả sẵn sàng. Anh là một người kiên nhẫn, và anh biết mất bao nhiêu lâu cho mọi việc đi vào quỹ đạo. Nhưng hạn

chốt sát đến nơi rồi, và ý nghĩ đó gây cho anh một sự mẫn nguyện nhàn nhạt, cho dù anh sẽ nhớ Bastien Toussaint. Đến giờ anh đã quen với gã – sức quyến rũ nhẹ nhàng kiểu Pháp, tính tàn nhẫn thông minh, con mắt nhìn phụ nữ. Đóng vai Sebastian anh quan hệ nhiều hơn trong cả một quãng thời gian. Sex là một ham mê khác mà anh có thể dùng hoặc bỏ, khoái lạc khác để thưởng thức nếu có trong vai diễn của anh. Anh được coi là có một cô vợ ở Marseilles, mà cái đó chỉ tạo ra một chút khác biệt. Hầu hết đàn ông anh gặp đều vợ con đề huề, những gia đình hạt nhân nho nhỏ đầm ấm ở quê hương. Lũ trẻ và các bà vợ sống hạnh phúc nhờ những thu nhập từ công việc chung của họ.

Nhập khẩu. Nhập khẩu trái cây từ Trung Đông. Nhập khẩu thịt bò từ Australia. Nhập khẩu vũ khí từ bất cứ kẻ nào có thể trả giá cao nhất.

Ít ra lần này không phải là ma túy. Anh chưa bao giờ thấy thực sự thoải mái với việc buôn lậu heroin. Một phần đa cảm ngu ngốc trong anh – người ta chọn sử dụng ma túy, họ không chọn bị bắn bằng những khẩu súng anh nhập. Nó hẳn là một sự giật lùi về cuộc sống cũ của anh, đã trôi xa quá lâu đến mức anh gần như không nhớ.

Hôm nay là một ngày đông khô lạnh. Có mùi hương táo thoang thoảng trong không khí, và âm thanh êm đềm của nhân viên làm vườn đang cào lá trước cửa tòa nhà ngổn ngang. Hầu hết nhân viên đều mang súng bên dưới quần áo lưng thùng. Những khẩu bán tự động, có lẽ là tiểu liên. Có thể chính là loại anh cung cấp cũng nên.

Sẽ thật khôi hài nếu một trong số chúng nhả đạn vào anh.

Anh vút điều thuốc xuống đất và dùng giày di lên. Sẽ có người đến và dọn dẹp đầu mẩu thuốc, cũng như sẽ có người thản nhiên *dọn dẹp* anh nếu được lệnh làm thế. Và điều kì cục là, anh thực sự chẳng quan tâm.

Cánh cửa mở ra sau lưng anh, và Gilles Hakim bước ra ngoài trời nắng. “Bastien, chúng tôi đang dùng cà phê trong thư viện. Sao anh không vào tham dự cùng? Gặp gỡ những người khác? Chúng tôi đang chờ người phiên dịch đến.”

Bastien quay lưng lại với ngày tháng mười hai tuyệt đẹp và đi theo Hakim vào nhà.

Chương 2

Chloe có dư thời gian để nhận ra cô đã thiếu suy nghĩ đến mức nào. Người tài xế mặc đồng phục kéo màn kính lên ngăn cách giữa họ, hãy còn quá sớm để dùng một ly rượu cho dịu những dây thần kinh của cô và Sylvia đã vội vội vàng vàng đẩy cô đi khiến cô quên mang theo một quyển sách bên người. Tất cả những gì cô có là những suy nghĩ để bắt chuyện với người đồng hành với mình cho chuyến đi đường như dài vô tận này.

Cô bất giác đưa tay vén mái tóc nâu dài ra sau tai khi nhớ đến phép màu Sylvia đã tạo ra trong vòng ba phút với vền vện một chút son phấn và một cái lược. Có thể cô không có quyển sách nào nhưng cô đã có hộp phấn của Sylvia trong chiếc túi xách Hermes của Sylvia, và cô muốn có thêm một vẻ ngoài gạt người nữa. Để thấy một con người lạ lẫm đang ngó lại mình bằng cùng một đôi mắt nâu bình lặng mà cô luôn có, dù rằng bây giờ chúng được kẻ đậm nét và rực rỡ trên gương mặt trắng trẻo của cô. Mái tóc nâu dài thẳng đuột không còn xõa quanh gương mặt cô nữa. Sylvia đã tỉ mỉ chải mượt và làm vài thao tác với nó khiến trong chưa đầy một phút nó từ một mớ rũ rượi đã biến thành một cái bờm bông bênh. Cái miệng tái nhợt của cô giờ đây đỏ mọng và bóng lên. Và chiếc khăn quàng đi mượn tô điểm cho bờ vai cô được xếp nếp đúng cách.

Câu hỏi đặt ra là, cô có thể tiếp tục kéo dài cái ảo ảnh ấy trong bao lâu? Sylvia có thể trông như vậy trong vòng ba phút – cậu ta mất không ngoài năm phút để biến đổi Chloe từ một con chim hồng tước màu nâu mờ nhạt thành một con công đom đóm đáng. Chloe từng cố đạt được hiệu quả tương tự trong nhiều lần nhưng luôn luôn không tới. “Càng đơn giản càng đẹp,” Sylvia đã giảng giải cho cô, nhưng đơn giản chưa bao giờ đủ.

Và cô đang nhón nhác lên chẳng vì cái gì. Họ muốn một thông dịch viên, không phải một người mẫu, và nếu Chloe có khả năng gì, thì đấy là ngoại ngữ. Cô có thể làm công việc của mình và dành thời gian còn lại giả bộ như mình sống trong một lâu đài chứ không phải một căn hộ nhỏ xíu lúc nào cũng bốc mùi cái bấp. Và cô sẽ ăn mọi thứ mình muốn.

Ba hoặc bốn đêm trong một tòa lâu đài rồi trở về, và Sylvia sẽ nợ cô một khoản lớn. Và có thể là không có sex và bạo lực như cô ham thích trong lúc tùy hứng, nhưng ít ra là một sự thay đổi. Và biết đâu đấy, có thể một trong những doanh nhân nhàm chán lại là một người trẻ tuổi đẹp trai có cảm tình với những cô gái Mỹ thì sao. Chuyện gì cũng có thể xảy ra được.

Lâu đài Mirabel được bảo vệ nghiêm ngặt hơn cả Fort Knox (kho dự trữ vàng của Mỹ), cô nghĩ vào nửa giờ đồng hồ sau đó, khi họ bắt đầu cuộc hành trình qua một loạt các cánh cổng, trạm kiểm soát, bảo vệ có vũ trang và chó săn. Càng vào sâu khu vực bên trong, Chloe càng trở nên lo lắng. Đi vào đã đủ khó rồi. Đi ra chắc chắn là bất khả thi, trừ phi bọn họ tự nguyện cho cô đi.

Và tại sao họ lại không tự nguyện chứ? Cô chỉ có nghĩ linh tinh, và khi chiếc limousine cuối cùng cũng dừng lại đằng trước những bậc tam cấp rộng cô chật vật dẫn xuống cả sự tò mò lẫn trí tưởng tượng và trèo ra khỏi phía sau xe với vẻ thiếu sinh khí xấp xỉ bằng bộ dạng của Sylvia.

Người đàn ông đứng đợi cô cao, già hơn và mặc đẹp hơn đàn ông Pháp thông thường, thế có nghĩa là ông ta ăn mặc xỉn lắm. Ông ta rõ ràng có nguồn gốc Trung Đông, và Chloe nở nụ

cười rạng rỡ nhất với ông ta. “Monsieur Hakim?”

Ông ta gật đầu, bắt tay cô. “Còn cô là cô Underwood, người thay thế cô Whickham. Tôi chỉ vừa mới biết là cô đang đến. Giá biết trước thì tôi đã đỡ cho cô mất cả chuyến đi.”

“Tôi đỡ phải đi ư? Ông không cần tôi sao?” Hai đến ba tiếng đồng hồ quay lại thành phố không có đứng đầu danh sách những việc cô muốn làm nhất, và cùng bất đắc dĩ lắm cô mới từ bỏ món tiền đầy hứa hẹn mà Sylvia đã nhắc đến.

“Đoàn chúng tôi nhỏ hơn so với dự tính, và tôi nghĩ chúng tôi có thể xoay sở để hiểu lẫn nhau mà không cần sự giúp đỡ bên ngoài,” ông ta nói bằng tông giọng nhẹ nhàng rất trầm bổng.

Họ đang nói chuyện bằng tiếng Anh, và Chloe ngay lập tức chuyển sang tiếng Pháp.

“Nếu ông muốn vậy, monsieur, nhưng tôi dám chắc tôi có thể có ích. Tôi không có kế hoạch nào khác cho mấy ngày tới, và tôi sẽ rất vui nếu được ở lại.”

“Nếu không có kế hoạch nào khác thì cô có thể quay lại Paris và tận hưởng một kì nghỉ thanh thoi,” ông ta gợi ý bằng ngôn ngữ tương tự.

“Tôi e rằng căn hộ của tôi không phải nơi tốt nhất cho việc nghỉ ngơi, Monsieur Hakim.” Cô không rõ tại sao cô cứ cố thuyết phục ông ta cho mình ở lại. Ban đầu cô không hề muốn đến đây – chỉ vì lời phỉnh phờ của Sylvia làm cho cô mềm lòng. Cái đó cộng với ý nghĩ về bảy trăm euro một ngày nữa.

Nhưng bây giờ cô ở đây rồi cô không muốn quay về. Ngay cả khi nó là một việc làm sáng suốt.

Mr. Hakim lưỡng lự, dường như khó xử với người phụ nữ lẩm lí lẽ này. Và rồi ông ta gật đầu. “Tôi nghĩ có thể cô cũng hữu ích với chúng tôi,” ông ta nói. “Thật ngại cho cô khi cất công đi xa như vậy mà chẳng được gì.”

“Đó là một chuyến đi dài,” Chloe nói. “Tôi nghĩ lái xe hình như bị lạc đường – chúng tôi đi qua nhiều chỗ có đến hơn một lần. Lần sau ông ấy nên dùng đến bản đồ.”

Hakim cười nhẹ. “Tôi sẽ để ý chuyện đó, Mademoiselle Underwood. Trong thời gian chờ đợi, chúng tôi sẽ bảo người làm lo liệu hành lí của cô trong lúc cô tới gặp những vị khách cô sẽ phiên dịch. Chắc nó không phải là công việc quá vất vả đâu, và khi nào chúng tôi không hợp hành cô sẽ có sự thu xếp dễ chịu để giải trí cho mình. Và, tất nhiên, sự hiện diện của một cô gái trẻ xinh đẹp như cô chỉ có thể khiến cho công việc của chúng tôi suôn sẻ hơn mà thôi.”

Không hiểu vì sao phong cách nịnh đầm quen thuộc của người Pháp lại nhuộm vào Hakim, và cô nhận thấy mình muốn chạy đi rửa tay. Cô tặng cho ông ta một nụ cười mầu tử trước nay vẫn dành cho lão Laurent dâm dăng nhất trong mấy anh em Laurent và lăm bắm. “Ông thật tử tế” khi cô theo ông ta đi lên những bậc tam cấp lát đá cẩm thạch.

Phần lớn những tòa lâu đài cổ đã biến thành những khách sạn sang trọng và những trung tâm hội nghị, và những nơi xoàng xĩnh hơn thì biến thành nhà nghỉ. Lâu đài này thanh lịch hơn tất cả những cái cô từng thấy hoặc nghe nói đến, và đến lúc Hakim đưa cô vào một gian phòng lớn thì cô nhận ra mình đang trở nên càng lúc càng lo lắng.

Ít ra cô cũng không phải người phụ nữ duy nhất. Có cả thấy tám người đang tụ tập uống cà phê, và mắt cô nhanh chóng lướt qua từng người. Hai người phụ nữ có sắc đẹp tuyệt trần – Madame Lambert cao, tầm trung tuổi, mặc trang phục mà Chloe nhận ra là thiết kế của Lagerfeld, cảm ơn Sylvia. Người còn lại trẻ hơn một chút, khoảng hơn ba mươi, hơi quá xinh đẹp, hơi quá hoạt bát. Những sự giới thiệu diễn ra trôi chảy – có Mr. Otomi, một người đàn ông Nhật Bản luống tuổi nghiêm nghị may thay nói tiếng Anh rất giỏi, và viên trợ lý Tanakasan có đôi mắt lạnh lẽo trẻ trung hơn; Signor Ricetti, một người đàn ông trung niên tự phụ cùng với tay trợ lý trẻ tuổi đẹp trai chắc chắn cũng kiêm luôn vai trò nhân tình của ông ấy; và ngài nam tước von Rutter, mọi mặt đều bình thường, không có ai đặc biệt đáng chú ý ngoại trừ...

Ngoại trừ anh ta. Cô vội cup mắt xuống, kinh ngạc trước phản ứng bất ngờ của mình. Cô vốn không thích đàn ông mặc com lê, dù là hiệu Armani đi nữa. Cô không thích doanh nhân – hầu hết bọn họ đều tuyệt đối thiếu tính hài hước và chỉ có mục tiêu duy nhất là chăm chăm kiếm tiền. Có vô vàn điều về nước Pháp mà Chloe yêu mến, nhưng nổi ám ảnh với tài chính không thuộc số đó. Thật tệ là anh lại thuộc số ấy, cô loáng thoáng nghĩ. Đúng là bất công khi cô ngay lập tức bị thu hút bởi một người mang biển cấm.

Madame Lambert, Signor Ricetti, nam tước von Rutter và phu nhân, Otomi và Toussaint.

Bastien Toussaint, ít nhất anh ta cũng có vẻ cực kì thờ ơ đối với cô khi được giới thiệu, chỉ gật đầu một cái và rồi quên cô luôn. Không có nguyên nhân đặc biệt nào cho phản ứng của cô – anh không phải người đàn ông bắt mắt nhất cô từng thấy. Anh cao hơn một chút so với số đông, thư sinh, với gương mặt xương xương kiên nghị và sống mũi cao thẳng. Đôi mắt đen, gần như sẫm lại, và cô nghi ngờ mình lọt được vào trong đó. Anh có mái tóc đen dày và dài, một sự dị thường, biết đâu là một vẻ kiểu cách ngoài dự đoán. Cô không thích một người đàn ông phù phiếm, đúng không nào?

Đúng vậy, nếu đó là Bastien Toussaint. Cô rời ánh mắt đi nơi khác trong khi đôi tai tự động thích ứng với một tràng tiếng Ý từ Signor Ricetti.

“Cô ta làm gì ở đây?” Ông ta giận dữ hỏi. “Đáng lẽ phải là cô gái Anh ngu ngốc kia chứ. Làm sao chúng ta biết có thể tin được người này hay không. Có thể cô ta không được khờ khạo như ả kia. Đuổi cô ta đi đi, Hakim.”

“Signor Ricetti, thật bất lịch sự khi nói tiếng Ý trước mặt một người không hiểu ngôn ngữ đó,” Hakim nói bằng giọng Anh với vẻ phật lòng. Ông liếc nhìn Chloe. “Cô không nói được tiếng Ý phải không, Mademoiselle Underwood?”

Cô không biết vì sao mình nói dối. Hakim đang làm cô lo lắng, và sự thù địch rành rành bên

phía Ricetti không giúp được gì. “Chỉ tiếng Pháp và tiếng Anh thôi,” cô vui vẻ nói.

Ricetti không chịu yên. “Tôi vẫn nghĩ quá ư nguy hiểm, và tôi chắc những người khác cũng đồng ý. Madame Lambert, Monseur Toussaint, hai người có nghĩ chúng ta nên gửi trả người phụ nữ này về không?” ông ta vẫn nói tiếng Ý, và Chloe giữ cho vẻ mặt thật bình thường.

“Đừng có ngớ ngẩn, Ricetti.” Madame Lambert nói tiếng Ý với trọng âm Anh, một sự ngạc nhiên. Giống như Sylvia, không hiểu vì sao bà ấy xoay sở hấp thu được chất thanh lịch khó diễn tả của phụ nữ Pháp, một mong ước cứ vượt khỏi tầm tay Chloe.

“Ồ, tôi nghĩ cô ta nên ở lại,” Bastien nói bằng giọng uể oải. “Cô ta quá xinh đẹp để bị đuổi đi. Cô ta có thể gây hại gì được? có lẽ cô ta còn chẳng có chất xám trong đầu – không có khả năng hiểu ngầm ý tứ cũng nên.” Tiếng Ý của anh ta hoàn hảo, chỉ hơi điểm một chút trọng âm Pháp và cái gì đó mà cô không thể định nghĩa, và giọng anh ta trầm, chậm rãi và gợi cảm. Những cái đó chẳng cải thiện được gì.

“Tôi vẫn khẳng định cô ta là mối phiền toái,” Ricetti nói, đặt tách cà phê xuống. Chloe để ý thấy hai tay ông ta hơi run. Chẳng lẽ vì uống quá nhiều cà phê? Hay vì nguyên nhân nào khác.

“Ồi dào, anh không cần phải nói đi nói lại thế,” ngài nam tước lên tiếng. Ông ta to béo, tóc trắng phau, nom như một người ông đáng kính, và những linh tính kì lạ của Chloe giảm bớt phần nào. “Chào mừng đến lâu đài Mirabel, Mademoiselle Underwood,” ông nói bằng tiếng Pháp. “Chúng tôi rất mừng vì cô có thể thể chỗ vào phút cuối.”

Chỉ mất một phần nghìn giây để cô nhớ ra là cô được mặc định hiểu câu nói cuối cùng. “Merci, monsieur,” cô đáp, cố gắng tập trung toàn bộ sự quan tâm vào quý ông cao tuổi để mền này, cố gắng lờ đi người đàn ông đang đứng ngay bên phải cô. “Tôi hứa sẽ cố hết sức mình.”

“Cô sẽ làm được thôi,” Hakim nói, giọng có chút góc cạnh. Ricetti đỏ mặt, nín thinh. “Chúng tôi vừa kết thúc công việc của chiều nay, và tôi cho là cô muốn được nghỉ ngơi. Tiệc rượu vào lúc bảy giờ, bữa tối chín giờ, và tôi hi vọng cô sẽ tham gia cùng chúng tôi. Chúng tôi cố gắng không bàn đến công việc sau giờ làm, mà tất cả đều dự định có những khoảng thời gian riêng, và nếu cô tự làm cho mình thấy thoải mái thì sẽ giúp chúng tôi rất nhiều.”

“Cô ấy làm mình thoải mái như thế nào nhỉ?” Lần này Bastian dùng tiếng Đức. “Có lẽ tôi cũng cần một chút giải khuây.”

“Bỏ tâm trí khỏi cái quần của anh đi, Bastien!” Madame Lambert rầy la anh. “Chúng tôi không muốn dính vào những vấn đề lằng nhằng rắc rối của anh. Đàn ông thường giải bày tất tật những chuyện xui xẻo khi bọn họ ở giữa đôi chân đàn bà.”

Chloe chớp mắt, cố gắng không biểu lộ gì khi Bastien di chuyển vào trong tầm mắt cô. Nụ cười của anh ta chậm chạp, kín đáo và gợi tình kinh khủng. “Vợ tôi vẫn bảo tôi rằng tôi fuck trong yên lặng tuyệt đối.”

“Đừng có thử,” Hakim nói. “Một khi kết thúc công việc ở đây anh có thể theo cô ta về Paris và mặc sức làm gì cô ta thì làm. Trong thời gian chờ đợi chúng ta còn có công việc để giải quyết.” Ông ta đổi về tiếng Anh. “Tôi xin lỗi vì kiểu nói chuyện này, mademoiselle. Như cô thấy đấy, chỉ một nửa số chúng tôi hiểu cùng một thứ ngôn ngữ, và nó làm mọi thứ rối tung lên. Từ giờ trở đi chúng ta sẽ không dùng ngôn ngữ nào khác ngoài tiếng Anh và Pháp. Rõ chưa?”

Bastien đang nhìn cô từ dưới đôi mắt lim dim. “Rõ như pha lê,” anh nói bằng tiếng Anh. “Lúc nào tôi cũng có thể đợi.”

“Đợi gì cơ, monsieur?” Chloe hỏi ngây thơ.

Sai lầm rồi. Anh ta chuyển toàn bộ ánh mắt tập trung sang cô, và tác động của nó thật đáng kinh ngạc. Đôi mắt anh ta rất đen, và cô tự hỏi liệu có cái gì thoát khỏi bề mặt tối sẫm của chúng hay không. Cô hi vọng mình sẽ không lâm vào hoàn cảnh khám phá ra chuyện đó. Cô hi vọng cô không hoàn toàn mất đi giác quan thông thường. Người đàn ông này chắc chắn là rất đẹp. Cũng chắc chắn là anh ta nằm ngoài phạm vi của cô.

“Đợi bữa tối tới muộn, mademoiselle,” anh ta nói êm ái. Trước khi cô nhận ra ý định của anh thì anh ta đã cầm lấy tay cô và đưa lên môi. Cô đã từng được hôn tay trước đây. Nó không phải một sự kiện bất thường gì dù ở xã hội Châu Âu hiện đại ngày nay. Chỉ có điều nó luôn được thực hiện bởi những ông già lịch thiệp, bày tỏ cảm tình mà không ẩn chứa ý đồ gì. Miệng Sebastian đặt lên mu bàn tay cô không lịch sự cũng chẳng ngụ ý, mà anh ta đã buông nó xuống trước khi cô có thể rút về.

“Chắc là cô cũng đói rồi, mademoiselle,” Hakim nói. “Marie sẽ đưa cô về phòng và thu xếp một khay đồ ăn cho cô. Nếu cô thích khám phá vùng đất quanh đây cô chỉ việc yêu cầu và một trong những người làm vườn sẽ đưa cô tham quan một vòng. Giờ này mà đi bơi thì hơi lạnh đó, nhưng bể bơi được sưởi ấm, và người Mỹ là dân tộc giỏi chịu lạnh có tiếng.”

“Tôi không nhớ mình có mang theo áo bơi không,” cô nói, tự hỏi chẳng biết Sylvia đã sắp xếp những gì cho cô.

“Cô luôn có thể bơi mà không cần chúng mà, mademoiselle Chloe,” Bastien nói bằng giọng mượt như nhung.

Đây có lẽ là dấu hiệu mơ hồ đầu tiên rằng anh ta có hứng thú với cô, mặc dù cô không thể luận ra vì sao anh ta lại thế, khi mà anh ta có vẻ thờ ơ lúc họ được giới thiệu với nhau. Có thể anh ta vừa quyết định rằng cô là sự chọn lựa khá khẩm nhất.

Nhưng cô sẽ không để cho anh ta làm cô nhụt chí. “Như thế thì chắc chắn là rất lạnh,” cô tươi cười nói. “Tôi nghĩ nếu cần bất cứ sự vận động nào tôi sẽ đi bộ vậy.”

“Cô phải cẩn thận đấy, Mademoiselle Chloe,” Ricetti lên tiếng bằng giọng Pháp trọng âm nặng nề. “Đang là mùa săn, và không thể nói trước được một viên đạn lạc có thể lao tới từ đâu. Chưa kể đến những con chó giữ nhà lang thang tự do trong đêm và chúng nó khá tàn nhẫn. Nếu cô muốn đi dạo hãy đảm bảo có ai đó đi cùng. Cô sẽ không muốn tình cờ đi vào một nơi... không an toàn đâu.”

Đó là sự cảnh báo? Hay đe dọa? Hay mỗi thứ một ít? Và chuyện quái gì đang diễn ra ở đây? Sylvia đã lôi cô vào cái gì vậy?

Sex và bạo lực, cô nhắc nhở mình. Chỉ cần nhìn Bastien thôi cũng đủ lấp đầy hạn ngạch về sex, và bạo lực thực sự không phải là một cơn bão trong tách trà của cô. Tuy nhiên, ít ra cuối tuần này là một sự đổi gió, và cô có là đồ ngốc mới nghĩ rằng mình đang gặp nguy hiểm. Xét cho cùng đây là nước Pháp thời văn minh, và quanh cô là những con người làm ăn buôn bán bình thường, trầm tĩnh. Cô đã đọc quá nhiều truyện dịch kinh dị của Sylvia rồi.

“Tôi sẽ cẩn thận không đi vào những nơi cấm kỵ,” cô nói.

“Tất nhiên là thế rồi,” Hakim nói bằng giọng nhàn nhạt. Ở ông ta có một hơi hướm khác thường, hơi nham hiểm, hằn đấy lại là trí tưởng tượng phiền hà của cô đang chạy cuồng lên. Ông ta vừa dọa nạt lại vừa như xoa dịu, và cô không tài nào đoán ra vai trò của ông ta giữa những đối tác của mình. Chẳng có gì lạ khi cô nghĩ có chuyện gì đó kì quặc đang diễn ra, với những kẻ thốt ra những lời khó hiểu bằng những ngôn ngữ mà cô được coi là không biết, nhưng rốt cuộc họ chẳng qua chỉ là một nhóm người bị cách ly khỏi bất cứ loại hình giải trí nào. “Hẹn gặp cô lúc bảy giờ.”

Một người phụ nữ lạng lẽ trong bộ đồng phục đen hồ bột đã xuất hiện từ lúc nào, nom giống Mrs. Danvers (bà quản gia độc ác trong phim Rebecca của Alfred Hitchcock) hơn là Mary Poppins (cô bảo mẫu mang đến những điều thần kỳ cho trẻ thơ trong truyện cùng tên). “Xin mời đi theo tôi, mademoiselle,” bà ta nói bằng tiếng Pháp nghe rõ là tiếng nước ngoài đối với

bà, mặc dù Chloe không thể đoán ngôn ngữ mẹ đẻ của bà ta là gì.

Cô biết Bastien đang nhìn mình, nó khiến cô phải huy động hết nghị lực để không liếc nhìn lại. Cô được coi là không biết anh ta là kẻ lãng nhãng, sẵn sàng ngủ với người phụ nữ lần đầu tiên gặp mặt. Hơn nữa, anh ta đã có gia đình, và đó là một tiêu chuẩn cô chia sẻ với người bạn cùng phòng bừa bãi của mình. Có thể Sylvia chỉ ngủ với những người độc thân nhằm kiếm được một ông chồng giàu có, nhưng Chloe tìm kiếm một cái khác cơ. Là cái gì, cô cũng chưa rõ. Cô chỉ biết là Bastien sẽ không có nó.

“Bảy giờ,” cô đồng ý, lòng thắc mắc không hiểu bọn họ ở trong tình trạng nào nếu uống rượu trước bữa tối hai tiếng đồng hồ. Nhưng đó không phải mối bận tâm của cô, kể cả những lời nhận xét ẩn ý không thật tâm của Bastien nữa. Thực ra anh ta không muốn cô – cô không phải gu của anh ta. Anh ta muốn những người mẫu chân dài với phong cách sành điệu và thái độ đi đến cùng trời cuối đất với đối tượng. Đến giờ này Chloe đã áp ủ ý nghĩ đi đến cùng trời cuối đất của cô hàng bao năm nay rồi, và dù rằng cuộc sống ở Paris đã có tác dụng ít nhiều, song còn lâu mới cho ra cái sản phẩm cuối cùng.

Cô sẽ lạc trong cái mê cung phòng ốc này mất, cô thầm nghĩ, đi qua sảnh sau tấm lưng cứng nhắc của Marie. Phòng của cô ở mãi cuối một trong những dãy hành lang kia. Và đến lúc bước vào bên trong thì những lo âu của cô tan chảy. Nó là một căn phòng từ viện bảo tàng ra – một chiếc giường xinh đẹp trải ra lụa màu xanh lá cây, sàn lát đá cẩm thạch, một chiếc sofa sang trọng và cái bồn tắm lớn nhất cô từng thấy kể từ hồi rời nước Mỹ. Cô không nhìn thấy ti vi đâu, không có nó thật đúng là ngạc nhiên, nhưng cô chắc mình có thể tìm được thứ gì đó để đọc ở một nơi thế này. Có rất nhiều tờ báo nổi tiếng màu nhã nhặn đặt trên bàn ngoài hành lang. Cô luôn có thể chôm một tờ và chơi trò ô chữ. Trò ô chữ là một chủ đề ngôn ngữ yêu thích của cô, và chỉ cần hai ô chữ là có thể giữ cô bận rộn cả ngày. Cô chỉ cần nhớ đừng lấy báo của Ý và Đức là được.

Vào lúc đó cô chẳng muốn gì hơn là buông mình vào một thứ gì đó thật thoải mái và tận hưởng một giấc ngủ dài ngon lành. “Vali của tôi đâu?” cô hỏi.

“Nó được dỡ ra và mang vào trong kho rồi,” Marie nói trôi chảy. “Tôi tưởng Hakim đã bảo cô, nhưng họ đều thay đồ để ăn tối đấy. Tôi nghĩ cái áo ren màu bạc sẽ phù hợp.”

Nếu Sylvia đã chịu san sẻ cả cái áo ren bạc thì công việc này quả là rất quan trọng với cậu ta. Cậu ta chưa bao giờ để chiếc áo đặc biệt đó ra khỏi tầm mắt ngoại trừ những trường hợp khẩn cấp.

Nó cũng là cái bé nhất quá chật so với ngực và hông cô, nhưng Chloe sẽ không đánh liều cố đoán xem còn cái nào khác phù hợp với dịp này. Marie thì biết, và nếu bà ấy đủ tử tế để tình nguyện cung cấp thông tin thì Chloe sẽ tận dụng nó.

“Cảm ơn, Marie.” Trong phút chốc cô chợt thấy hết hoảng, băn khoăn liệu mình có nên boa cho bà ấy không. Trong khi cô còn ngập ngừng thì Marie đã trên đường đi ra ngoài, rõ ràng chẳng trông mong bất cứ cái gì ở cô gái Mỹ vụng về này. Đến phút cuối bà quay đầu lại. “Khi nào cô muốn được gọi? Năm giờ? Năm rưỡi? Cô cần có đủ thời gian để chuẩn bị.”

Hắn Marie cho rằng một công việc như thế là rất gian khổ. “Sáu giờ ba mươi là thoải mái

cho tôi rồi,” cô hồ hởi nói.

Marie có một cái mũi dài, và bà ta nhìn xuống nó với sự pha trộn hoàn hảo của khinh thị và quan tâm. “Nếu cô cần sự giúp đỡ nào thì cô chỉ việc yêu cầu,” sau đấy một lúc bà cất tiếng. “Tôi có vài kinh nghiệm với bộ tóc giống như của cô.” Bà ta nói như thể nó là bó rơm dính phân vậy.

“Cảm ơn rất nhiều, Marie. Tôi nghĩ sẽ tự lo được thôi.”

Marie chỉ nhướn lông mày lên, một lần nữa đẩy những mối lo lắng của Chloe lên cực độ.

Chương 3

Có kẻ đã mắc sai lầm lớn khi đưa cô gái đó vào hang cọp, Bastien nghĩ. Còn lâu cô ta mới đủ tố chất gián điệp lành nghề để ứng phó trong những tình huống căng thẳng. Chỉ cần vài giây anh đã biết ngay cô ta hiểu tất cả ngôn ngữ được nói trong căn phòng, hơn nữa có thể còn nhiều hơn, và cô ta không giỏi che giấu. Nếu anh chỉ mất vài khoảnh khắc, thì mấy người kia sẽ tốn nhiều thời gian hơn.

Vấn đề là, ai đã cử cô ta đến, và vì sao? Khả năng nguy hiểm nhất là cô ta đến để dò la danh tính của anh. Theo như anh biết thì anh chưa bị ai nghi ngờ, nhưng không bao giờ được coi đó là chuyện bất biến. Cái vai anh đang đóng là một kẻ háo sắc – đưa một phụ nữ trẻ kêu gọi vào một đám ô hợp là miếng mồi hoàn hảo, giống như thả chú nai tơ vào khu rừng nhiệt đới để nhử một con báo đói. Nếu anh nhào đến cô ta thì mới là diễn đúng vai của mình.

Cô ta lạc lõng một cách nguy hiểm. Cái vỏ tinh tế bề ngoài mỏng tang – chỉ một cái nhìn vào đôi mắt nâu của cô ta là anh có thể đọc được tất cả. Lo lắng, thậm chí ngượng ngịu, và một tia sáng không cần thiết của sức hấp dẫn xác thật. Cô ta non nớt đến bất lực.

Nhưng mà, có thể cô ta giỏi hơn nhiều so với những gì cô ta biểu lộ. Thái độ ngập ngừng, hơi xấu hổ có thể chỉ là một phần của hành động, nhằm đánh lạc hướng anh.

Cô ta đến vì anh, hay vì người nào khác? Có phải Ủy ban đang kiểm tra biểu hiện của anh? Khả năng ấy lúc nào cũng có thể - anh đã không buồn che dấu sự thật là anh bất mãn niềm tin lắm rồi, chẳng quan tâm đến cái gì hết. Chết hay sống chẳng khác biệt là bao đối với anh, nhưng một khi đã làm việc cho Ủy ban thì họ sẽ không bao giờ để anh ra đi. Anh sẽ bị giết, và có lẽ sớm chứ chẳng muộn. Mademoiselle Underwood, với đôi mắt rụt rè và cái miệng mềm mại, có thể chính là người làm việc đó.

Và chỉ có một câu hỏi. Anh có để cho cô ta làm thế không?

Chắc là không. Anh chán nản, cạn kiệt, trống rỗng, nhưng anh không định lặng lẽ ra đi. Còn chưa.

Nhìn bề ngoài nhiệm vụ của anh thật đơn giản. Auguste Remarque đã bị nổ tan xác trong một vụ cài bom xe tháng trước, công việc của tổ chức chống khủng bố ngầm, rất ít người biết tới, được mang tên là Ủy ban. Nhưng thực tế thì Ủy ban chẳng có manh mối nào. Auguste Remarque là một thương nhân, không có động cơ nào khác ngoài lợi nhuận. Và ban lãnh đạo trong Ủy ban hiểu và phải chấp nhận chuyện đó. Tất cả những gì họ có thể làm là để mất Remarque và những tay buôn vũ khí, nắm được ai đang vận chuyển cái gì đến nơi đâu và đưa ra những lựa chọn thực tiễn khi nào cần can thiệp vào. Một chuyến hàng súng máy sức hủy diệt lớn tới các nước kém phát triển nào đó ở Châu Phi có thể gây thiệt hại tính mạng của thường dân, nhưng phải cân nhắc đến chuyện thiệt hơn, và những quốc gia nghèo ấy rất ít được các siêu cường quốc ưu ái. Hay như sắp anh, ông Harry Thomason đáng kính, đã bảo anh như vậy.

Tất nhiên Bastien biết nguyên do. Những nước ấy không có dầu, và họ không có trọng

lượng máy đối với Ủy ban và bộ máy quyền lực của nó, những nhà ủng hộ tư nhân.

Công việc của Bastien là theo dõi những tay buôn vũ khí, đóng giả là một người trong bọn. Nhưng vụ ám sát Remarque đã thay đổi tất cả. Hakim, cánh tay phải của Remarque, đã sắp xếp buổi họp mặt này, và bọn họ đang trông chờ việc phân chia lại địa bàn và chọn ra một đầu tàu mới. Những con người này vốn chẳng có quan hệ tốt lành gì, nhưng tên cầm đầu mạng lưới phân phối vũ khí cũng là kẻ lo liệu những chi tiết lằng nhằng trong kinh doanh, để những người khác rảnh tay tập trung vào tìm kiếm và vận chuyển những vũ khí nguy hiểm nhất vừa được sáng chế.

Hakim vốn chỉ được phụ trách những chuyện vụn vặt, nhưng y lại hơi quá tham vọng. Y muốn chiếm địa vị của Remarque, bao gồm cả những khu vực sinh lời của hắn. Và ở đó mới lắm phức tạp. Trải qua mười năm thương thuyết, ám sát và mua chuộc, tên Auguste Remarque quá cố đã kiểm soát hầu hết đường dây vận chuyển vũ khí cho Trung Đông, một thị trường không đáy.

Những khu vực như Chile, Kosovo, Bắc Ireland và các giáo phái của Nhật Bản có thể thất thường về nhu cầu vũ khí, nhưng vùng Trung Đông thì không bao giờ đủ. Và kể từ khi Mỹ hăng hái can thiệp vào khu vực xung đột, hết lần này đến lần khác, với những động thái tham chiến hòng giành quyền kiểm soát, mọi việc chỉ có chuyển biến theo chiều tồi tệ hơn.

Những thành viên trong nhóm buôn vũ khí muốn một sự phân chia sòng phẳng từ miếng bánh béo bở ấy. Và Hakim đứng ra chủ trì.

Bastien thủng thẳng quan sát những diễn biến – anh có thể dành ra một hai ngày theo dõi và chờ đợi. Các thành viên trong nhóm lần lượt vỡ lẽ ra, từng người một, rằng Hakim là chủ mưu vụ ám sát Remarque, và chuyện đó không vừa ý cả đám. Trong mấy ngày tới đây sẽ có kẻ khử y, và nếu bọn họ thất bại thì sẽ tới lượt Bastien ra tay.

Kể ra việc thêu dệt lời đồn về sự phản bội của Hakim cũng dễ. Phản ứng khác nhau của những kẻ có liên quan chính thật đáng chú ý bởi vì, thực ra, Hakim không hề đứng sau cái chết của Remarque, cho dù y được hưởng lợi toàn bộ từ nó.

Một trong những thành viên của liên minh buôn lậu đã đứng sau vụ việc. Một kẻ hiện đang có mặt ở đây, hoặc còn chưa đến. Kẻ đó có lẽ đang mừng thầm vì có người khác thế mạng, nhưng cho đến giờ Ủy ban vẫn không thể xác định thủ phạm thực sự là ai. Theo xét đoán thông thường thì là Nam tước von Rutter. Bên dưới vẻ ngoài vui tính ông ta là một người lố mãng và nóng vội, và ông ta ưa dùng phương pháp vũ lực hơn sử dụng mưu mẹo. Chưa kể đến đồng sự tương xứng của ông ta, cô vợ trẻ Monique.

Một nữ đồng nghiệp của Bastien đã đặt cược vào Mr. Otomi, một ông trùm già Yakuza kín tiếng (Yakuza là một trong những tổ chức tội phạm Nhật Bản lớn nhất thế giới), và Ricetti cũng là một khả năng lớn do mối quan hệ của y với Mafia. Và không thể không kể đến Madame Lambert.

Bất cứ ai trong bọn họ cũng có động cơ và năng lực, và nếu một người trong đó là kẻ đã hạ lệnh trừ khử thì Ủy ban sẽ không phải lo lắng.

Nhưng Bastien lại nghiêng về nhân vật cuối cùng trong nhóm người nho nhỏ của bọn họ còn đang trên đường đến. Christos Christopolous, nhìn bề ngoài chỉ là một người ít vai vế. Bằng Hi Lạp lúc nào cũng trầm lắng, nhưng Bastien đã phải trả giá để không tin bất kỳ ai. Và trong mười một tháng sống dưới lốt Bastien Toussaint anh đã nhận ra Christos Christopolous mới là nguy hiểm nhất trong bọn. Gã là người có khả năng nhất trong việc dàn xếp cho Remarque bị giết bởi bom xe, cùng với vợ, con gái và ba đứa cháu nhỏ của ông ta.

Thomason tin lời anh và đã giao nhiệm vụ. Hakim phải chết – bất kể kẻ chịu trách nhiệm là ai, vụ Remarque không thể xong xuôi mà thiếu đi trợ lý của ông ta.

Và nếu Christos được chọn đứng đầu liên minh, thì gã cũng phải chết. Những kẻ khác còn có thể xử trí được – tên Hi Lạp thì không.

Có thể Christos sẽ không được chọn, và Bastien một lần nữa sẽ lại biến mất vào hư vô dưới một cái tên khác, một quốc tịch khác, một nhiệm vụ khác và có khi là một lục địa khác. Chuyện đó chẳng thành vấn đề - tất cả đều tựa tựa như nhau, kẻ tốt người xấu cứ hoán đổi liên tục.

Có một điều chắc chắn, anh sẽ không thể làm được chuyện quái gì hết nếu cô nàng bé nhỏ mới xuất hiện kia găm một lưỡi dao vào giữa những dẻ sườn của anh.

Anh không có ảo tưởng là chỉ có một mình mình ở đây. Tên tình nhân đồng giới trẻ tuổi của Signor Ricetti tên là Jensen, một mật vụ người Anh vẫn gạt vợ rằng gã phải đi lại nhiều do công việc đại diện cho hãng kinh doanh dược phẩm.

Bastien đã học được rằng không nên tin vào ai, bao gồm cả đồng nghiệp của anh. Lúc nào cũng có khả năng Thomason ra quyết định anh không còn giá trị sử dụng nữa. Jensen có thể trừ khử anh nếu gã nhận được lệnh, nhưng gã có cơ hội thành công lớn hơn cô gái. Bất cứ ai cũng thành công hơn. Nếu bọn họ muốn loại bỏ anh họ cần người hiểu chuyện hơn một chút.

Một ai đó lão luyện hơn Mademoiselle Underwood xinh xắn.

Cô ta đến đây vì anh hoặc một người nào khác trong nhóm. Có thể chỉ là thu thập thông tin, có thể để loại bỏ một nhân vật thừa. Anh chỉ việc nói đôi điều với Hakim và cô ta sẽ thành người bị bọn chúng loại bỏ. Ngay cả khi chính Hakim đã thuê cô ta đi nữa, cô ta sẽ bị xóa sổ gọn ghẽ và hiệu quả.

Anh chưa sẵn sàng làm chuyện đó, dù đây là cách an toàn nhất. Anh không dẫn thân vào vụ buôn bán này vì miếng mồi nhử an toàn, và Mademoiselle có thể còn nhiều giá trị khi vẫn sống hơn là chết. Anh sẽ tìm ra ai cử cô ta đến đây và tại sao, và càng sớm phát hiện ra càng có lợi. Lên kế hoạch cẩn thận là quan trọng, nhưng chần chừ là tai họa. Anh sẽ tìm ra thứ cần tìm, rồi rót một lời vào tai Hakim. Thật áy náy khi làm tiêu tan một cuộc đời non trẻ đầy hứa hẹn, nhưng đáng lẽ cô ta phải biết những nguy hiểm khi gia nhập nghề này. Và anh thì từ lâu đã chẳng còn chút đa cảm rơi rớt nào.

Anh chỉ ước sao anh biết lí do cô ta ở đây.

Chloe cảm thấy trong người váng vất. Cô ngủ lịm đi trong hai tiếng đồng hồ, cuộn tròn dưới lớp khăn phủ giường bằng lụa mỏng. Cô tắm trong cái bồn tắm ấm áp thơm mùi nước hoa Chanel; cô mặc quần áo của Sylvia và trang điểm bằng mỹ phẩm của Sylvia. Còn vài phút nữa mới tới bảy giờ, và cô chỉ còn phải xỏ chân vào đôi giày cao kì cục và lướt xuống dưới nhà như một nhân vật thanh lịch cô muốn chứng tỏ.

Mấy thứ đồ lót bắt đầu có cảm giác quá tải. Chloe thường mặc chất liệu cotton trơn màu trắng. Cô cũng mê đăng ten và lụa và những màu sẫm nổi bật, nhưng ví tiền của cô không kham nổi, thế nên đành dành khoản chi tiêu quần áo cho những thứ đập vào mắt bên ngoài.

Sylvia bỏ ra rất nhiều thời giờ cho đồ lót, hiếm cái nào một màu, và những ngăn tủ đựng áo bó chèn, quần lót, áo ngực và quần tất của cậu ta là muôn hồng nghìn tía, tất cả làm mãn nhãn của cả người mặc lẫn khán giả của cậu ta. Hiện thời Chloe không dự tính kiếm khán giả, không phải ở đây, không phải lúc này. Cái người tên Bastien có thể hấp dẫn thật đấy, nhưng Chloe không có ý đồ nào với đàn ông có gia đình, phóng đảng, đúng hơn là không hứng thú với bất cứ ai đến khi nào cô quay về Paris. Công việc này chỉ được là một miếng bánh ngon, là mấy ngày nhàn nhã ở vùng quê phiêu dịch những thuật ngữ kinh doanh buồn tẻ.

Vậy tại sao cô cứ cảm thấy bức bối như vậy?

Có lẽ chỉ vì Mr. Toussaint, với đôi mắt ồm ồm và giọng nói thông thả gọi tình của anh ta. Hoặc có lẽ vì thái độ ngờ vực phức tạp của những người khách – hẳn bọn họ có những vương mắc cực kỳ hệ trọng đến nỗi trở nên hoang tưởng. Dù theo kinh nghiệm của Chloe thì hầu hết mọi người đều nghĩ những mối lo của mình mới mang tầm cỡ sinh tử. Chắc là họ đang nắm giữ

công thức mới cho một loại vải. Những mẫu thiết kế giày cho mùa tới, công thức chế biến một loại bơ ít béo.

Cái đó không quan trọng. Cô sẽ ở yên trong một góc khuất, khi nào được gọi thì ra dịch, hi vọng sẽ không có ai nói bất cứ điều gì đáng xấu hổ bằng thứ ngôn ngữ mà người ta cho rằng cô không biết. Cho dù nó sẽ có tác dụng nếu như cô có quần áo của mình ở đây – quần áo của Sylvia không được làm ra để bị chìm lấp.

Có thể cô chỉ cần viện ra một cơn đau đầu, trốn về giường và đối phó với mọi chuyện vào ngày hôm sau. Theo những gì cô biết cô không phải làm việc hai tư trên hai tư trong tuần, và tối nay được coi là một dịp xã giao. Họ sẽ không cần đến cô, và cô không cần ở quanh những người uống ngà ngà để rồi cư xử hờ hênh hơn cả thái độ bọn họ chiều hôm nay.

Nhưng mà, có thể sẽ không phải là một ý tồi khi khám phá ra lí do cho sự hoang tưởng của họ. Nếu cô không thích cái đáp án cô có thể đơn giản tuyên bố là cô phải trở về nhà. Monsieur Hakim chẳng đã khẳng định sự có mặt của cô là không cần thiết còn gì, và cô mong là họ loay hoay mãi rồi cũng hiểu nhau mà không cần đến ngôn ngữ thông thường. Cuối cùng, sự bình yên trong tâm hồn cô còn quan trọng hơn mức thu nhập hậu hĩnh hàng ngày.

Nhưng bảy trăm euro có thể xoa dịu một chút khó chịu về tinh thần, và cô hiếm khi là kẻ nhát gan. Cô sẽ xuống dưới nhà, mỉm cười quyến rũ, uống một ít rượu – vừa đủ để không thất thố - và giữ khoảng cách với Bastien Toussaint. Anh ta khiến cô mất bình tĩnh, vừa bởi đôi mắt đen không dò được vừa bởi sự hứng thú giả tạo của anh ta với cô. Vì lí do nào đấy mà cô không tin được nó. Cô không phải một phụ nữ thiếu sức hút, nhưng cô chắc chắn không thuộc giới của anh ta – anh ta là tuýp người dành cho các siêu mẫu và con gái của những nhà triệu

phú.

Nó chẳng có tác dụng bởi khi cô mở cửa thì anh ta đã đứng đợi sẵn ở đấy.

Anh ta liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay mỏng mảnh. “Một người phụ nữ đẹp đúng giờ,” anh ta nói bằng tiếng Pháp. “Thật thú vị.”

Cô ngập ngừng, không biết nên nói gì. Mặt khác, cái dấu mĩa mai trong giọng anh ta không thể nhầm lẫn được, và Chloe biết rằng cô chỉ hấp dẫn vừa đủ, còn đẹp là một từ quá xa xỉ, ngay cả với sự hỗ trợ của tủ quần áo của Sylvia. Nhưng tranh cãi với anh ta chỉ làm cho cô trông bền lễn, và ngoài ra, cô không muốn dành bất cứ khoảng thời gian không cần thiết nào trong cái hành lang hun hút mờ ảo với anh ta.

Anh ta đang tựa vào khung cửa sổ đối diện cửa phòng cô, và những khu vườn ngay hàng thẳng lối trải dài phía xa, được thắp sáng một cách đáng ngạc nhiên vào giờ đó trong đêm. Anh ta đang hút thuốc, đợi cô, nhưng anh ta đẩy người khỏi khung cửa và tiến tới chỗ cô.

Cô cứ ngỡ mình đã quen với phong cách ga lăng của một số đàn ông Pháp rồi cơ. Trong một thoáng cô bị choáng ngợp bởi thân hình anh ta, rồi thầm vả cho mình một cái. “Anh đang đợi tôi sao?” cô mở lời hỏi, đóng cửa lại sau lưng trong khi thực sự chẳng muốn gì hơn là chui vào phòng khóa trái cửa lại.

“Tất nhiên rồi. Tôi đi cùng hành lang với cô, ở bên tay trái. Chỉ có hai chúng ta ở phía chái nhà này, và tôi biết đường đi lối rẽ như thế nào. Tôi muốn đảm bảo là cô không lỡ bước đi vào nơi không nên vào.

Lại nữa rồi, có điều gì đó không ổn đâu đây. Có lẽ cô mới là kẻ bị hoang tưởng, chẳng phải những người khách của Hakim.

“Tôi có giác quan định hướng khá tốt.” Một lời nói dối trắng trợn – dù có cầm bản đồ chi tiết trên tay cô vẫn rẽ nhầm hướng như thường, nhưng anh ta sẽ không biết chuyện đó.

“Cô sống ở Pháp đủ lâu chắc cũng biết đàn ông Pháp thích nghĩ rằng mình thật ga lăng và hấp dẫn. Nó cũng nhiễm vào tôi mất rồi – cô sẽ thấy tôi che chở cho cô vào những lúc cô ít ngờ tới nhất, mời cô một tách cà phê hay điều thuốc chẳng hạn.”

“Tôi không hút thuốc.” Cuộc đối thoại càng lúc càng làm cô bớt thoải mái. Bối rối bởi sự thật là mỗi lúc nhìn vào anh ta, đôi mắt đen tăm tối, thân hình mảnh dẻ phong nhã, lại càng khiến cô đi ngược lại sự thờ ơ. Tại sao cô phải bị thu hút bởi một con người quá...lệch lạc như vậy? “Và làm sao anh biết tôi sống ở Pháp đã lâu?”

“Trọng âm của cô. Không một ai nói tốt như vậy nếu như không sống ở đây ít nhất là một năm.”

“Thực ra là hai năm.”

Một biểu hiện mờ nhạt nhất của nụ cười. “Cô thấy chưa? Tôi có trực giác với những chuyện như thế mà.”

“Tôi không cần ai tỏ ra ga lăng và quyến rũ,” cô nói, vẫn cảm thấy khó chịu. Không chỉ vì anh ta trông ổn, mà mùi hương đàn ông của anh ta cũng ổn nốt. Một thứ mùi phảng phất, thơm mát, ẩn dưới mùi khói thuốc vương vấn. “Tôi ở đây để làm việc.”

“Đúng vậy,” anh ta lẩm bẩm. “Như thế không có nghĩa cô không thể giải trí trong lúc làm việc.”

Anh ta đang làm cô cực kỳ bồn chồn. Lúc này họ đang đi dọc hành lang, qua những khoảng sáng tối đan xen.

Cô đã quen với nghệ thuật tán tỉnh của cựu lực địa thường không có gì khác ngoài một sự phô diễn quá đà. Và cô biết người đàn ông này là một kẻ lăng nhăng – chính miệng anh ta nói vậy bằng ngôn ngữ mà cô được coi như không biết. Anh ta cư xử thế này cũng là chuyện bình thường.

Đáng tiếc là cô không muốn tham gia trò chơi, không phải với anh ta. Anh ta không phải kiểu người để tán tỉnh và rồi khiêu vũ suốt đêm, bất chấp sự quyến rũ lão luyện. Cô không thể xóa đi cái ý nghĩ rằng anh ta là một người khác hẳn.

“Monsieur Toussaint...”

“Bastien,” anh ta nói. “Và tôi sẽ gọi cô là Chloe. Tôi chưa quen biết một phụ nữ tên Chloe bao giờ. Tôi thấy nó thật đáng yêu.” Giọng anh ta trượt qua cô như một sự ve vuốt mượt mà.

“Bastien,” cô đành đầu hàng. “Tôi thực không nghĩ đó là ý kiến hay.”

“Cô đã gắn bó với người khác rồi sao? Chuyện đó đâu có gây ra khác biệt gì. Những gì xảy ra ở đây chỉ giới hạn ở đây, và không có lí do nào để chúng ta không thể tìm niềm vui cho riêng mình.”

Cô không chắc mình sẽ phản ứng sao nếu anh ta là một người khác. Cô biết cách gỡ mình ra khỏi những tình huống không mong muốn, cho dù chúng không xuất hiện nhiều như cô trông đợi. Sự thật không may là, cô vừa bị cuốn hút vừa thấy sợ anh ta. Anh ta đang nói dối cô, và cô không biết tại sao.

Cô dừng lại. Họ đã đến nơi đông đúc hơn của phần lâu đài đã được sửa chữa, và cô có thể nghe thấy những giọng nói, một hợp âm của tiếng Anh và Pháp, từ phía bên kia những cánh cửa đôi. Cô mở miệng, không chắc nên nói gì, kiểu tranh cãi nào cô có thể theo kịp, thì anh ta lên tiếng.

“Cô có biết là tôi bị lôi cuốn mãnh liệt trước cô không,” anh ta nói. “Tôi không nhớ đã khi nào mình bị bỏ bùa như thế chưa.” Và trước khi cô kịp nhận ra ý định của anh ta thì anh ta đã đặt hai tay lên người cô, đẩy cô dựa sát vào tường, và bắt đầu hôn cô.

Anh ta hôn rất giỏi, cô ngạc nhiên nghĩ, cố không phản ứng. Hai bàn tay anh ta vuốt ve cô, miệng anh ta là lời thì thầm mỏng manh nhất trên môi cô, và không nghĩ ngợi gì cô nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn của anh ta quét qua hai gò má, mi mắt, rồi lại trượt xuống miệng cô trở lại, nấn ná nhẹ nhàng, rồi tiếp tục di chuyển xuống một bên cổ cô.

Cô không biết phải làm gì với đôi tay mình. Cô phải giơ lên và đẩy anh ta ra, nhưng cô thực lòng không muốn thế. Những nụ hôn dịu dàng, mơn man của anh ta chỉ làm cô muốn thêm, và vì đây chắc chắn là lần duy nhất cô để cho anh ta hôn nên cô phải trải nghiệm nó triệt để.

Thế nên khi hai tay anh ta di chuyển từ eo lên ôm lấy khuôn mặt cô, và khi anh ta áp miệng vào miệng cô, lần này mạnh mẽ hơn, thì cô mở miệng ra cho anh ta, tự nhủ rằng nếm thử một chút quả cấm cũng không sao. Xét cho cùng đây là nước Pháp mà. *Vive l'amour!* (Ái tình là muôn năm)

Nhưng khi cô vừa định để mình chìm vào khoái cảm của nó, thì tiếng chuông cảnh tỉnh hiểm ác khẽ rung lên ngăn cô lại. Anh ta, anh ta quá thành thạo. Anh ta biết phải hôn như thế nào, biết cách sử dụng môi, lưỡi, hai bàn tay, và chỉ cần cô ngốc thêm chút nữa cô sẽ bị cơn sóng khao khát cuốn phăng đi.

Nhưng có điều gì đó không đúng. Nó là một màn biểu diễn mà cô có thể nhìn thấu qua. Tất cả hành động của anh ta đều được thực hiện chuẩn xác, tất cả lời nói đều phù hợp, nhưng một phần trong anh ta đang đứng lùi ra sau, bình thản quan sát phản ứng của cô.

Hai bàn tay cô, chúng sắp sửa ôm lấy vai anh ta, thì thay vào đó lại đẩy anh ta ra. Cô sử dụng nhiều sức lực hơn cần thiết – anh ta không làm gì để ép buộc cô, chỉ đơn giản lùi lại, một vẻ thích thú khẽ lướt qua mặt.

“Không à?” anh ta nói. “Có lẽ tôi đã hiểu sai tình huống. Tôi bị hút vào cô không cưỡng lại được, và tôi cứ nghĩ cảm xúc ấy có ở cả hai phía.”

“Monsieur Toussaint, anh là một người đàn ông hấp dẫn. Nhưng anh đang chơi một trò chơi nào đó với tôi, và tôi không thích nó.”

“Trò chơi?”

“Tôi không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng tôi không tin anh lại bộc phát niềm say mê đột ngột không thể kìm chế đối với tôi.” Sylvia vẫn hay phê bình cô vì quá trực tính, nhưng cô mặc kệ. Bất cứ cái gì để lật tẩy những lời dối trá êm tai ngọt ngào của tên đàn ông đang đứng sát cô đây.

“Vậy tôi sẽ phải thể hiện nhiệt tình hơn để thuyết phục cô mới được,” anh ta nói, một lần nữa vươn tay tới cô.

Và cô đúng là ngu ngốc, có lẽ cô đã để yên cho anh ta làm thế rồi, nếu như cánh cửa vào phòng khách không bật mở và Monsieur Hakim không xuất hiện, trùng mắt nhìn.

Bastien lùi lại, không có vẻ gì vội vã, và nét mặt Hakim càng xăm xì hơn. “Chúng tôi đang bận khoản không biết cô ở đâu, Mademoiselle Underwood. Đã bảy rưỡi rồi.”

“Tôi gặp khó khăn trong lúc tìm đường đến đây. Monsieur Toussaint đã tốt bụng chỉ dẫn cho tôi.”

“Tôi biết chắc anh ta sẽ làm thế,” Hakim lầu bầu. “Nam tước đang đợi anh, Bastien. Và cần thận đấy – chúng ta còn có việc phải làm.”

“*Bien sûr,*” (Tất nhiên rồi) anh ta nói, nhá lên một nụ cười châm biếm về phía cô khi đi qua

mặt Hakim.

Chloe dợm bước định đi theo, nhưng Hakim đặt một bàn tay mạnh mẽ lên cánh tay cô, giữ cô lại, “cô cần được cảnh báo về Bastien,” ông ta nói.

“Tôi không cần cảnh báo, tôi biết rõ tuýp người như ông ấy.” Không đúng, cô nghĩ. Anh ta đang cố thuyết phục cô anh ta là loại người đó – sành điệu, quyến rũ, lãng nhăng và hoàn toàn thiếu đạo đức. Và anh ta chính là loại người đó – cô không nghi ngờ gì. Có điều còn một cái gì đó khác nữa, một cái gì đó đen tối hơn bên trong, và cô không thể phân tích xem đó là gì.

Hakim gật đầu, dù rõ ràng còn ngờ vực. “Cô còn rất trẻ, Mademoiselle Underwood. Tôi cảm thấy tôi như bậc cha chú của cô, và tôi không muốn thấy bất cứ chuyện gì không may xảy đến với cô.”

Tất nhiên chất giọng Anh quá trang trọng của ông ta mới khiến nó mang tính chất đe dọa. Thật sự không có nguy hiểm nào. Nhưng một cơn rung mình bất an lướt dọc sống lưng cô, và cô tự hỏi liệu cô có phạm một sai lầm thực sự khi thế chỗ Sylvia. Sự phiêu lưu, xa hoa và tiền bạc tất cả đều rất đẹp đẽ, nhưng không đến mức phải trả cái giá quá đắt. Và nhớ lại cảm giác về miệng Bastien Toussaint trên miệng cô, cô sợ rằng mình đã dẫn thân vào rắc rối lớn rồi.

Bởi vì cô muốn tìm hiểu xem sẽ như thế nào nếu anh ta hôn cô thực sự. Không phải màn trình diễn để làm cô choáng váng. Mà là một ham muốn ở cả phía anh ta và cô.

Và cô hẳn là điên mất rồi, cô nghĩ, đi qua Hakim để vào thư viện, đúng lúc trông thấy Bastien đang truyện trò thân mật với một trong hai người phụ nữ cô gặp lúc trước. Vợ ngài nam tước, người dường như quá cởi mở với một người khác không phải chồng mình, với bàn tay được chăm chút nắn nà đặt lên ống tay áo Armani của người đàn ông, gương mặt trang điểm hoàn hảo ngược lên anh ta. Chloe nhận một ly sherry từ người phục vụ và đi tới ngồi ở gần những cánh cửa mở, nhìn ra ngoài khu vườn được thắp sáng trưng, cách xa Bastien và người sòng đôi dễ bảo của anh ta. Mớ ngôn ngữ lộn xộn ban đầu tưởng chừng không giải mã nổi, và cô không muốn nghe. Nó giống như đang nghe lén vậy, và cô đã phát mệt với những gì cô nghe lén được chiều nay.

Nhưng rồi cô nhận ra họ đang nói chuyện lịch sự chỉ bằng tiếng Anh và Pháp, và bất cứ điều gì cô nghe thấy đều chẳng có gì bí mật, và cô nhẹ người tựa vào lưng ghế. Trí tưởng tượng luôn luôn là tật xấu khó bỏ của cô, và cô đang tưởng tượng ra âm mưu ở khắp mọi nơi. Có thể có nguy hiểm gì ở một nhóm thương gia học thức cao như vậy chứ?

Cô ngẩng lên và thấy Bastien cùng người phụ nữ đang lướt ra ngoài, chìm khuất trong những khoảng tối. Và nỗ lực duy lý trí của cô biến mất ngay tắp lự. Nhìn anh ta đi ra đã đủ khó khăn rồi, thế mà đến phút cuối cùng anh ta còn dừng lại nhìn thẳng vào mắt cô, và anh ta tặng cô một cái nhún vai nhẹ rầu rĩ.

“Miss Underwood,” ngài nam tước già ngồi xuống cạnh cô, hơi thở nặng nhọc. “Có vẻ như chúng ta bị cho ra rìa rồi. Tại sao một tạo vật xinh xắn như cô lại muốn bỏ ra mấy ngày mắc kẹt với lũ tư bản già phiền nhiễu như chúng tôi? Chắc chắn là cô có nhiều chuyện hay ho hơn để làm ở Paris? Có chàng trai trẻ nào đang đợi cô không?”

Cô mỉm cười với ông ta, tha thiết muốn quên đi cặp đôi vừa khuất dạng. “Không có chàng trai nào cả, monsieur. Cuộc sống của tôi rất lặng lẽ.”

“Tôi không tin!” ông ta nói. “Cô trẻ trung xinh đẹp thế cơ mà? Chuyện gì xảy ra với đàn ông con trai thời nay vậy, để một người như cô tự do bay nhảy? Giá tôi trẻ hơn bốn mươi tuổi tôi sẽ theo đuổi cô liền.”

Cô thẳng người lên tham gia trò đùa. “Chắc chắn không cần tới bốn mươi đâu ạ!” cô vui vẻ nói.

“Tôi hơn vợ mình ba mươi tuổi, và thế đã là hơi quá mức rồi. Đây là lí do tại sao tôi dành cho cô ấy rất nhiều khoảng trống để tìm niềm vui cho bản thân.”

Chloe chớp mắt. “Ngài thật là rộng lượng.”

“Hơn nữa, cô ấy và Bastien có thể làm gì được ngoài hàng hiên với bao nhiêu người lãng vãng quanh đây? Một sự âu yếm lả lơi, một hoặc hai nụ hôn? Đến cuối cùng chỉ mài sắc thêm lòng thèm muốn thôi?”

“Xin lỗi ngài nói gì cơ?”

“Tôi đã thấy cô nhìn họ. Bastien thì ổn đối với kiểu người như vợ tôi, người biết quy luật cuộc chơi và không trông chờ gì khác ngoài sự thỏa mãn nhất thời. Anh ta không dành cho người ngây thơ như cô đâu.”

Ông ta là người thứ hai cảnh báo cô trong mười phút vừa qua. Họ nên biết là cô không cần sự cảnh báo – hàng rào phòng vệ của cô dựng lên lập tức. “Tôi ở đây để làm phiên dịch, monsieur,” cô nói rành rọt. “Không phải để sa vào những quan hệ nguy hiểm.”

“Tôi hi vọng cô không coi tôi là một trong những mối quan hệ nguy hiểm ấy,” ông ta nói. “Mà có lẽ đúng như thế thật. Chẳng còn ai xem tôi là thập phần nguy hiểm nữa.” Giọng ông ta phiến muộn.

“Tôi chắc chắn chính ngài mới cực kỳ nguy hiểm,” cô nói bằng giọng động viên.

Nụ cười của ông ta gần như hạnh phúc. “Cô biết không, con gái, có thể là cô đúng đó.”

Chương 4

Vậy là đã rõ, Bastien nghĩ, chậm rãi lướt những ngón tay trên bầu ngực căng đầy của Monique. Cô gái không đến vì anh. Nếu có, Mademoselle Underwood sẽ không quá hấp tấp đẩy vội anh ra như thế. Đến một tên gián điệp xoàng cũng biết ngủ với kẻ thù là cách hữu hiệu nhất để lấy được thông tin cần biết. Và hầu hết đàn ông đều dễ bị tấn công nhất khi đang làm tình.

Anh không thuộc số hầu hết. Trong các mạch máu của anh, trong vật đàn ông của anh là nước đá, và ngay cả đang ở giữa cơn cực khoái anh vẫn là một kẻ nguy hiểm. Chloe không biết điều đó – cô ta thiếu trình độ đến mức tự tổ giác khả năng ngôn ngữ của mình trong vài phút từ lúc đến đây, và cô ta sẽ đáp ngay miếng mồi anh đưa trước mặt cô ta nếu như anh quả thực là mục tiêu của cô nàng.

Thế nghĩa là cô ta theo đuổi một mục tiêu khác. Thường thì chuyện đó chẳng liên quan đến anh – anh có công việc phải làm và dù kẻ cô ta theo dõi là ai cũng phải tự đi mà lo lấy thân.

Nhưng toàn bộ sự vụ này đã vận hành trôi chảy trong nhiều tháng qua, và anh sẽ không để cho một kẻ mới gia nhập không được mong đợi phá hủy tất cả những thứ anh đã làm việc vất vả mới đạt được.

Anh trượt tay vào trong chiếc áo lụa của Monique. Cô ta không mặc áo lót, và cô ta đã nóng rực cho anh, như mọi lần. Ông chồng cô ta thì già và dễ tính, chừng nào cô ta còn cho lão biết tỉ mỉ chi tiết những cuộc phiêu lưu của mình, và anh cho rằng ông già đó còn tận mắt bắt gặp bọn họ một đôi lần. Nó chẳng làm anh thích thú cũng như phiền hà. Anh có thể trình diễn không khán giả cũng được mà có cũng chả sao, và cuối cùng bạn tình của anh không mang tính quan trọng nếu họ chỉ là công cụ sử dụng.

Về điểm đó Monique không có giá trị đặc biệt nào. Anh đã thu được tất cả những gì cần thiết từ cô ta vào lần gặp gỡ cuối cùng của họ, nhưng không nên để mất hứng thú nhanh chóng quá. Cô ta sẽ bớt gây phiền hơn nếu anh lật váy cô ta lên và đẩy cô ta vào bức tường đá mát lạnh của lâu đài, trong bóng tối.

Tất nhiên họ sẽ bị trông thấy. Bởi các camera an ninh, bởi những nhân viên bảo vệ có vũ trang đang đi tuần tra với sự nghiêm túc không chê vào đâu được. Hakim có thể đã ghi hình bọn họ, và cung cấp một bản sao cho ông già, cũng như bất cứ ai với mức giá chấp nhận được.

Anh luồn tay vào giữa hai chân cô ta và cô ta rên lên trong miệng anh. Cô ta cũng chẳng mặc quần lót nốt, lấy danh dự mà nói, anh chẳng có gì ngạc nhiên. Cô ta đang dò dẫm khóa quần anh, anh biết cô ta mong chờ anh cứng lên. Anh đã như thế, bằng cách nghĩ tới ánh nhìn trên mặt cô ta khi cô ta lên đỉnh, và anh với tới cửa lều của mình bằng tay kia, sẵn sàng giúp đỡ cô ta, thì anh nhận ra gương mặt cô ta không phải là gương mặt anh đang hình dung. Mà lại là Miss Chloe lơ ngơ.

Và đột nhiên anh mất hứng. Thay vì kéo khóa quần xuống anh lại nhấc tay cô ta ra, và dùng bàn tay còn lại đưa cô ta lên đỉnh, ngay lập tức, dù tốn đến nỗi cô ta thét lên còn cơ thể thì căng cứng.

Không phải ý hay. Anh đặt tay lên miệng cô ta và cô ta cắn vào nó, hết sức bình sinh. Monique thích những trò chơi và thú vui cảm giác mạnh, và anh biết cô ta đang cố lấy được máu anh.

Anh chặn đứng chuyện đó lại, và tiếng thút thít văng đến từ sâu trong họng cô ta nghe như con hổ cái vừa bị nháy giống. Monique giống như loài mèo – tàn nhẫn, vô luân lý, trơ trơ trước sự đau đớn thông thường. Một đối thủ hợp cạ với anh.

Nhưng anh không thấy thích thú. Anh giật ra, thả tà váy trùm xuống quanh đôi chân hoàn hảo của cô ta, và cô ta dựa lưng vào bức tường đá, miệng há ra, thở hổn hển, mắt đờ đẫn vì thỏa mãn. Miệng cô ta dính máu, ả khốn. Anh nên chú ý hơn mới phải.

“Thật là...thú vị,” cô ta nói, giọng là tiếng rừ rừ khàn khàn. “Nhưng chúng ta mới chỉ bắt đầu.”

“Chúng ta kết thúc rồi,” anh nói, và tự lấy làm lạ. Anh đã định đánh lừa cô ta. Suy cho cùng, lần cuối cùng anh quan hệ với cô ta là hơn bốn tháng trước, và một chút tình dục tiêu khiển sẽ chỉ mài sắc giác quan của anh hơn mà thôi.

Nhưng anh không muốn cô ta, và chẳng thu được lợi lộc gì khi có được cô ta cả. Còn quá nhiều câu hỏi không đáp án về người phụ nữ dễ kích động mới đến chiều nay và nhìn anh như

thể anh là món kem brfile'e và đông cứng người khi anh chạm vào cô.

“Ý anh là sao?” Monique hỏi.

Anh cúi người hôn đôi môi đầy đặn đỏ mọng của cô ta, lấy lại luôn chỗ máu của mình. “Hai ta đã có khoảng thời gian tươi đẹp, em và anh, nhưng em không nghĩ đã quá hạn để tìm bạn chơi mới rồi sao? Chồng em hẳn đã mệt vì phải nghe mãi về anh rồi. Lần tới hãy chọn một phụ nữ thử xem.”

Đúng như anh nghĩ, cô ta không bị xúc phạm. Cô ta nở nụ cười loài mèo của mình. “Chúng ta có thể mời Miss Underwood tham gia cùng. Nó có thể tăng sự thú vị lên rất nhiều đấy.”

Anh che giấu sự bức bối rất tốt. “Cô ta không phải gu của anh.”

“Và hình như em cũng thế. Không đời nào.” Cô ta nhún vai. “Tệ thật, nhưng anh nói phải, chồng em bắt đầu thấy chán rồi. Lão ấy chỉ thích khi đàn ông làm em đau thôi, và anh thì đặc biệt không rơi vào kiểu ấy.”

“Có lẽ để lần sau,” anh nói nhẹ nhàng, cảm thấy một thoáng khao khát muốn siết cổ cô ta. Đó là một cái cổ xinh xắn, đeo đầy kim cương.

“Có lẽ là không,” cô ta nói, đi qua mặt anh, quay bước trở lại gian phòng khách mà không liếc nhìn lại.

Anh đốt một điếu thuốc, nhả khói lên trời, xua cô ta đi và quay lại với những chuyện quan trọng hơn. Ai đã thuê Chloe Underwood, và ai là người cô đang dõi theo.

Và cái tên ấy thật kì cục. Cô ta có thể gọi mình là Mary Poppins cũng được. Cái tên đủ hay đối với vỏ bọc của cô, nhưng cô ta nên lấy một cái tên nào bớt *trình nguyên* hơn một chút.

Tổ chức của anh có thể cử cô đến, nhưng anh nghi ngờ chuyện đó. Bất cứ ai đơn thuần như cô cũng sẽ bị loại bỏ từ đời nào rồi. Và cô lần theo ai được nhỉ? Mr. Otomi, Ricetti hay Madame Lambert? Hay là chính Hakim?

Có điều chắc chắn là – cô ta không đến từ thành phần nguy hiểm nhất của một nhánh nhỏ êm ấm. Christos Christopolous không thuê ai ngoài người giỏi nhất, và gã ít khi dùng phụ nữ trong bất cứ khả năng nào.

Anh tự hỏi người phiên dịch ban đầu giờ ở đâu, có thể trong một ngõ hẻm nào đó với cổ họng bị cắt. Chỉ vì Miss Chloe không phải một chuyên gia phổ thông không có nghĩa cô ta không thể hoàn thành việc hạ thủ người giỏi nhất trong bọn. Đôi tay bé nhỏ mảnh mai của cô có thể giết người hiệu quả như nắm đấm của Hakim vậy.

Và tại sao anh cứ nghĩ mãi tới cô ta làm gì, khi cô đã chứng tỏ rõ ràng việc của cô không liên quan đến anh. Chỉ cần một câu nói vào tai Hakim là cô ta sẽ ra đi, và anh có thể tập trung vào công việc của mình.

Thế nhưng, anh mệt mỏi với công việc. Mệt mỏi với quá nhiều dối trá đến mức anh đã quên sự thật ra sao, quá nhiều cái tên và sự trá hình đến mức anh đã quên anh thực ra là ai. Quá nhiều năm tháng khiến anh không còn biết ai là người tốt ai là kẻ xấu. Và tệ hơn cả, anh chẳng bận tâm.

Vì lí do nào đó Chloe đã kích thích trí tò mò của anh. Khiến cho mọi việc thú vị hơn một chút. Thật đáng tiếc nếu loại bỏ cô quá sớm. Công việc này không phải một thử thách đặc biệt – vỏ bọc của anh đã được chấp nhận từ lâu, và Hakim không tỏ ra là một rắc rối lớn. Cho đến khi Christos chường mặt ra anh có thể tự thưởng cho mình chút tiêu khiển. Và nếu cô trở thành vật ngáng đường anh có thể vứt bỏ cô dễ dàng như Ha kim vậy. Còn nhanh chóng và nhân từ hơn. Hakim thích nhìn nạn nhân của y chịu đựng đau đớn.

Anh có thể quan sát và chờ đợi. Anh có một bản năng mách bảo lúc nào nên hành động. Và tại thời điểm này anh chỉ cần chờ cơ hội của mình. Cho đến khi Chloe Underwood mắc phải sai lầm tai hại cuối cùng.

Cô đã phạm sai lầm tai hại, Chloe nghĩ khi đặt ly rượu trở lại bàn. Cô không bao giờ nên uống quá nhiều với cái dạ dày trống rỗng, trong khi cần giữ tỉnh táo. Trong suốt bữa tối kéo dài nhàn nhã thì theo kịp diễn biến mọi chuyện là vấn đề khá đơn giản. Buổi trò chuyện thuần chất xã giao, và cô không được yêu cầu dịch ngoài một vài câu. Đó là điều tốt, từ đó ly của cô cứ được rót đầy mỗi khi uống xong, đến lúc cô tới ngưỡng ngà ngà say thì món pho mát mới được dọn ra.

Mặc dù thế nhưng chắc cô không làm sao đâu, nếu như cô không dốc cạn liên tiếp hai ly Scotch sau khi Monique von Rutter thốt tha trở vào phòng khách, son môi lem nhem, tóc rũ rượi, ánh mắt mơ màng.

Bastien đã hôn cô trong hành lang, bước vào căn phòng đông đúc, chọn một phụ nữ khác và đưa cô ta ra ngoài để tình tự. Không có thắc mắc gì về chuyện đó – cứ nhìn gương mặt đỏ bừng của Monique là rõ như ban ngày.

Ít nhất chị ta nên đợi một lát cho mặt dịu xuống đã chứ, Chloe bất bình nghĩ, lắc lắc ly rượu whiskey ai đẩy vừa đưa cho cô. Bastien tỏ ra chùng mực hơn. Nhưng mà, Monique chỉ cần nhấc váy lên là có thể xoay sở được, trong khi Bastien còn phải cởi quần ra...

Cô uống hết ly rượu và vươn tay lấy ly khác. Cô đang mắc chứng quỷ gì vậy? Rõ ràng tên đàn ông đó sẽ theo đuổi bất cứ ai đứng yên đủ lâu cho anh ta tóm gọn. Ít ra cô đã xô anh ta ra kịp lúc.

Cô ngồi sụp xuống ghế, nhìn miếng pho mát của mình với vẻ ngán ngẩm. Khi Bastien thông dong trở về vài phút sau đó, nom anh ta chần chu và bình thản y như cô nhìn thấy lúc ban đầu. Thật sự, cô là đồ ngu xuẩn khi còn nghĩ đến anh ta. Không có gì kém hấp dẫn hơn một gã đàn ông không chịu phô bày những phản ứng của mình. Nếu có người còn có thể trông bình thản như thế sau một chuyến tàu nhanh ở ngoài vườn thì anh ta không phải dành cho cô. Cô thích đàn ông không ngại biểu lộ những cảm xúc của mình hơn.

Và cô đang suy ra những giả định hoang đường khắp mọi nơi, cô tự chấn chỉnh bản thân, không một cái nào hợp lý. Anh ta có thuộc tuýp người của cô hay không chẳng quan trọng, vì chắc chắn anh ta nằm ngoài thế giới của cô.

Anh ta không đưa mắt sang cô lần nào trong cả bữa tối dài vô tận, làm sáng tỏ hơn cái chuyện sự hứng thú của anh ta chỉ là một phút bốc đồng. Cô ngồi lặng im trong ghế của mình, phiên dịch khi được cần đến, còn lại không nói gì thêm. Monique von Rutter, mặt khác, lại là trung tâm của bữa tiệc – hóm hỉnh, lời cuốn, lả lơi với tất cả những người có mặt, cả đàn ông lẫn đàn bà.

Chloe đã sẵn sàng trượt xuống dưới gầm bàn trong thất bại thì Hakim cuối cùng cũng đứng lên, ra dấu kết thúc bữa ăn dài đằng đẵng. “Chúng ta còn có rất nhiều chuyện cần làm vào ngày mai, các quý ông quý bà. Mời mọi người sang phòng khách phía tây dùng cà phê và rượu mùi, rồi chúng ta sẽ về nghỉ ngơi. Những ai muốn đi thẳng về phòng ngủ, đương nhiên sẽ được miễn.” Ông ta quay đôi mắt đen ti hí về phía cô. “Tối nay chúng tôi chỉ cần cô đến đây thôi, Mademoiselle Underwood.”

Sự xua đuổi thật thẳng thừng và đáng được hoan nghênh – một châu rượu nữa chắc chắn sẽ hạ gục cô xuống gầm bàn. Cô đứng dậy đủ vững vàng, bảo đảm rằng tình trạng hơi rệu rã của mình không bị nhận ra trong cuộc di cư chung.

Anh ta đang nhìn cô. Cô không thể hình dung vì sao, và thực ra cô không bắt gặp được anh ta làm điều đó, nhưng cô biết anh ta quan sát cô suốt cả buổi tối, trong lúc mê hoặc mọi phụ nữ khác có mặt.

Có lẽ sự việc sẽ rõ ràng vào sáng mai khi hơi rượu đã tan đi và cô ngủ được một giấc, nhưng ngay lúc này chỉ có cảm giác hoang mang, lo ngại, đe dọa. Và lối bịch thay, cảm giác hồi hộp một cách nguy hiểm.

Cô đã quên biến những hành lang trong lâu đài quanh co tới độ nào. Bastien đã dẫn cô xuống dưới nhà – cô không có ý định nhờ anh ta giúp tìm đường về. Tự mò mẫm chắc cũng ra.

Nó khiến cô tốn nhiều thời gian hơn cô tưởng. Lẽ ra cô nên hỏi xin những lời chỉ dẫn, nhưng tới lúc cô leo được một nửa cái cầu thang lớn thì chẳng thấy bóng dáng ai. Cô dừng lại, tuột đôi giày cao gót của Sylvia ra với một hơi thở sung sướng, rồi tiếp tục leo lên, tin chắc sớm muộn gì cũng tìm được phòng mình.

Cô đã không nhận ra tòa lâu đài rộng lớn ra sao. Ngay cả khi hoàn toàn mình mẫn cô cũng sẽ mất một thời gian vất vả để tìm được hành lang phòng mình. Vào giờ đó, trong ánh sáng lơ mờ, có thể cô cứ lang thang mãi, đi xuống một cái hành lang trang nhã rồi lại đi lên một cái khác, cái nào cũng vừa quen lại vừa lạ. Cứ như thế mãi đến khi cô ngoặt ở một khúc quanh thì một cánh cửa trông quen thuộc hiện ra, và cô gần như chạy bổ tới nó, chắc chắn nó dẫn tới hành lang có phòng mình.

Cô đã nhầm. Mùi ở đây rất nồng – mực nát và mốc meo, mùi suy tàn của một tòa nhà cổ. Sự sửa chữa mới chỉ được đến đây, cô nhận ra, căng mắt nhìn vào bóng tối, rút ra được kết luận là hệ thống điện chưa được mắc, nhưng ánh sáng phản chiếu qua cửa sổ đầy bụi cung cấp cái nhìn thoáng qua về phần còn lại của lâu đài trông như thế nào, trước khi có ai đó với thật nhiều tiền quyết định phục hồi nó. Những mảng tường trát vữa đổ sụp, sàn nhà bắn thiu và oằn xuống, và những thùng sơn đứng như một nhân chứng câm lặng cho những kế hoạch sửa chữa về sau. Có một thứ mùi nữa bên dưới ẩm ướt và mốc meo, một mùi cô không thể xác nhận, thứ gì đó cũ và âm u và...ghê sợ một cách khó diễn tả. Và tất cả chỗ rượu đó chắc chắn đã xộc thẳng vào đầu cô – thêm một lúc nữa chắc cô sẽ bắt đầu tưởng tượng mình đang rơi vào vòng nguy

hiếm. Quá nhiều rượu, quá nhiều tưởng tượng. Cô thối lui khỏi gian phòng, chậm chạp, để rồi đụng phải một hình người rắn chắc.

Cô thét lên, nuốt lại tiếng kêu khi một bàn tay nặng trĩu giữ chặt cánh tay cô, xoay cô lại.

Đó là Mr. Hakim. Sự nhẹ nhõm của cô có thể sờ thấy được – cô thực sự bắt đầu nói lắp bắp. Chẳng phải vì Hakim ấm áp và xù xì, mà bất kỳ ai cũng thích hợp hơn gã Bastien Toussaint đáng ngại.

“Cảm ơn Trời!” cô nói. “Tôi đã rẽ tất cả các góc rồi và sợ sẽ chẳng bao giờ tìm được phòng mình.”

“Khu vực này của lâu đài cấm khách tham quan, Miss Underwood. Như cô thấy đấy, nó đang trong quá trình sửa chữa, và sẽ rất nguy hiểm nếu lang thang trong đó. Nếu cô gặp phải sự cố sẽ chẳng một ai nghe thấy tiếng kêu của cô.”

Chloe đột nhiên tỉnh táo hoàn toàn. Cô nuốt xuống, nhìn vào gương mặt ngăm đen, lăm lè của Hakim. Rồi cô ép mình buông ra một tiếng cười, nhằm phá vỡ căng thẳng.

“Tôi nghĩ chắc tôi phải có bản đồ mới tìm được đường ra trong chỗ này,” cô nói. “Nếu ông có thể chỉ đường cho tôi về phòng tôi sẽ hướng thẳng đến đó. Tôi kiệt sức rồi.”

Ông ta không thả tay cô ra. Ông ta có đôi bàn tay dày, xấu xí, với đám lông đen mọc trên những ngón tay như chuối mẩn. Ông ta chẳng nói chẳng rằng, và trong một khoảnh khắc ngắn ngủi điên rồ cô đã nghĩ ông ta sẽ đẩy cô trở vào trong chái nhà hoang vắng nơi không có ai nghe thấy tiếng kêu của cô.

Và rồi sự minh mẫn quay trở lại, và ông ta buông tay cô xuống, và nụ cười ông ta nặn ra thiếu nét vui vẻ tối thiểu để được gọi là cười.

“Cô nên cẩn thận hơn, Miss Underwood,” ông ta nhắc nhở. “Những người khác có thể nguy hiểm hơn tôi đấy.”

“Nguy hiểm?” Cô xoay sở kịp lúc để ngăn cho giọng không lắp bắp.

“Như Monsieur Toussaint chẳng hạn. Anh ta có thể rất quyến rũ, nhưng cô hãy khôn ngoan mà giữ khoảng cách. Tôi thấy hai người trong hành lang tối nay, và tôi vô cùng lo lắng. Cho cô,

Miss Underwood.”

Nhờ bóng tối lờ mờ nên ông ta không thể trông thấy sắc đỏ lan trên hai má cô. “Ông ấy chỉ đưa tôi đến thư viện thôi mà.”

“Bằng miệng anh ta ư? Tôi sẽ tránh xa anh ta nếu tôi là cô. Người đàn ông đó rất khét tiếng. Sự thèm muốn của anh ta đối với phụ nữ là vô độ, và khẩu vị của anh ta, phải nói là, lập dị. Tôi cảm thấy có phần trách nhiệm nếu cô gặp phải bất kỳ rắc rối nào trong thời gian ở đây. Xét cho cùng, trên thực tế tôi là người thuê cô, và tôi không muốn có chuyện không may nào xảy đến với cô.”

“Tôi cũng vậy,” Chloe nói.

“Rẽ trái, đi tiếp hai hành lang rồi rẽ phải hai lần.”

“Xin lỗi ông bảo gì cơ?”

“Đây là đường về phòng cô. Hay là cô muốn tôi hộ tống hơn?”

Chloe cố đèn nén cơn rung mình khiếp sợ. “Tôi sẽ không sao,” cô nói, “nếu có lạc đường lần nữa tôi sẽ hét lên.”

“Cô sẽ ổn thôi,” Hakim nói bằng giọng nhẹ nhàng nhưng không hiểu sao chẳng trấn an được cô.

Nhưng cô lên đường về đến hành lang của mình mà không gặp thêm rủi ro nào nữa, và không có ai nán lại, chờ đợi cô. Mr. Touissaint dâm dăng hẳn đã tìm được đối tượng của mình cho đêm nay, cô nghĩ, hơi bực bội, đẩy cửa phòng mở ra.

Có người đã vào đây. Cửa không có chìa khóa, và không có cách nào ngăn người ngoài không vào, và cảm giác bị xâm phạm là không thể tránh khỏi. Cô lắc lắc đầu, cố xua tính đa nghi đi. Làm sao người ta phải để tâm tới một người phiên dịch thuê chứ?

Chăn đệm đã được lật xuống, một trong những chiếc áo ngủ trong mờ mờ của Sylvia nằm vắt ngang qua. Và một chiếc khay trên có chiếc bình pha lên thon cổ cùng đĩa sô cô la đặt trên chiếc bàn mạ vàng cạnh giường.

“Bình tĩnh đi, đồ ngốc,” cô nói to thành tiếng, để phá vỡ sự im lặng bao trùm quanh phòng. “Đây chỉ là người hầu phòng thôi.”

Cô nhanh chóng chuẩn bị đi ngủ, trông cái tổ hợp đăng ten và lụa kia qua đầu. Nếu còn chút ý thức cô sẽ ngả lưng xuống ngủ luôn, nhưng cuộc chạm trán với Hakim đã đẩy cơn buồn ngủ khỏi người cô. Làm một ly nhỏ brandy sẽ chẳng có hại gì.

Có thể cô không có khả năng làm đầu bếp, nhưng về vị giác thì là số một, và thứ rượu cognac này có chút không bình thường, Một vị lẩn cẩn mà cô không tài nào xác định. Gần như là kim loại, có thể nói như thế, nhưng một nơi như lâu đài Mirabel sẽ không bao giờ phục vụ rượu cognac kém phẩm chất. Đây hẳn lại là trí tưởng tượng của cô. Nó làm cô ấm hẳn lên một cách kì diệu, và cô có thể cảm thấy hai mắt đang trĩu xuống. Cô sẽ ngủ ngon lành đêm nay, và không mơ đến ai hết, chắc chắn là không mơ đến Bastien Toussaint.

Đó là lúc cô nhận ra làn hương cốt lõi nhất trong không khí. Mùi nước hoa thoang thoảng đặc trưng đem lại một phản ứng ấm áp, bản năng. Cho đến khi cô nhớ ra nó đến từ đâu. Những nếp gấp bằng lụa trên bộ quần áo Armani của Bastien. Làm sao mà...

Cô cố gắng đặt ly rượu trở lại khay, nhưng nó xa hơn nhiều so với cô nghĩ, ngoài tầm với của cô, và nó rơi xuống sàn với tiếng lanh canh khẽ của thủy tinh vỡ, và cô ngã xuống theo nó, nằm sòng soài trên thảm.

Mình đâu có uống nhiều đến mức ấy, cô nghĩ, cố ngồi dậy. Chắc chắn là một ngụm cognac không đủ làm cô mất hết kiểm soát.

Nhưng có vẻ như là thế, và cái giường tự động cao đến mức không trèo lên được. Tắm tắm Aubusson bên dưới cô thì đẹp vô cùng, và nếu cẩn thận cô có thể tránh chỗ thủy tinh vỡ, cuộn tròn lại thành một quả bóng nhỏ, và chìm vào giấc ngủ sâu, hạnh phúc.

Bastien bước vào phòng cô, lặng lẽ đóng cánh cửa lại sau lưng. Anh không cần phải thận trọng quá – anh biết các camera lắp ở đâu, và anh có thể tìm đường vòng qua chúng mà không sơ hở bất cứ cái gì. Hơn nữa, anh nổi tiếng là một gã lăng nhăng, và người ta sẽ chẳng ngạc nhiên nếu anh tìm cách chiếm đoạt tất cả phụ nữ đẹp xung quanh.

Trừ một điều là cô gái này không đẹp lắm. anh đứng phía trên cô, nhìn xuống thân hình cuộn tròn của cô một lúc. Cô xinh xắn. Không phải là từ anh định dùng. Cô có cấu trúc xương

cân đối, đến từng chi tiết, cái miệng ngọt ngào đầy đặn.

Ngọt ngào? Xinh xắn? Có lẽ cô khá hơn anh tưởng. Chắc chắn cô có khả năng toát ra cái vẻ ngây thơ thuần khiết.

Anh luồn hai tay xuống dưới người cô và đặt cô nằm lên giường. Cô đã tẩy trang – có lẽ đấy là nguyên nhân khiến cô trông ngây thơ đến thế. Chiếc áo ngủ cô đang mặc rất đắt tiền, với những sợi dây sa tanh nhỏ xíu nằm dọc trước thân áo. Anh tháo chúng ra, từng sợi một, cho đến khi chiếc áo ngủ mở bung ra quanh cô.

Một thân hình cũng cân đối nữa. Hông đầy hơn phụ nữ Pháp thông thường, ngực cũng đầy hơn một chút, nhưng về cơ bản thì trẻ trung và đầy sức sống và duyên dáng. Không có dấu hiệu nào của sự huấn luyện nghiêm ngặt cô đáng lẽ phải trải qua. Chỉ thật mềm mại nơi hai cánh tay và bụng nói với anh rằng cô sẽ ấm áp và nồng nàn trên giường.

Anh đang đùa ai vậy? Cô ta sẽ cắt cổ họng anh, nếu anh bắt chột sao lãng. Và làm tình thì sao lãng quá còn gì.

Có những vết hằn trên người cô, bên dưới bầu ngực. Những lần đỏ, và những ngón tay anh lần theo chúng, tự hỏi cô đã chịu hình thức tra tấn nào trong quá khứ xa xôi trước đây.

Và rồi anh mỉm cười. Không xa xôi lắm đâu – đơn giản là cô đã mặc áo lót quá chặt.

Chưa có phụ nữ nào anh biết lại mặc một cái áo lót chặt khít trừ phi họ không có sự lựa chọn. Anh liếc xuống đôi chân dài của cô xuống đến bàn chân. Những vết hằn còn rõ rệt hơn – đôi giày cô mang cũng sai cỡ.

Thứ thuốc anh bỏ vào rượu của cô là loại tốt – cô sẽ ngủ từ sáu đến tám tiếng đồng hồ rồi tỉnh dậy mà không bị nhức đầu, dù cô đáng bị thế sau tất cả chỗ rượu đã uống trong bữa tối. Đó là món quà nhỏ anh tặng cô.

Anh rà soát căn phòng cẩn thận, từ trên xuống dưới. Cô có ba đôi giày, tất cả đều cùng một cỡ, tất cả đều mảnh và cao gót. Hai ngày nữa cô sẽ đi tập tễnh cho coi, nếu cô còn ở đây.

Không có quần áo dạ hành đen. Ít nhất trong phòng không có, và cô ta không thể giấu chúng ở bất cứ đâu ngoài vườn mà không bị phát hiện. Không vũ khí, không có giấy tờ nào

đáng chú ý. Hộ chiếu của cô là một bản nhái xuất sắc – tấm hình bên trong trông như một phiên bản trẻ hơn, thô mộc hơn của người phụ nữ bước vào đây hôm nay. Cô đến từ bắc Carolina. Cô sắp được hai tư tuổi, cao một mét bảy, nặng năm mươi lăm cân, và cô đến Pháp từ hai năm trước bằng visa sinh viên. Cô có giấy phép làm việc, thật ngạc nhiên. Anh chưa bao giờ tin người nào có lí lịch quá ư sạch sẽ.

Không có gì khác dưới dạng giấy tờ, giả mạo hay gì gì khác. Tiền không có nhiều. Không có đơn thuốc, không có gì thuộc cá nhân cả.

Có một xấp ảnh trong ví cô – những tấm ảnh giả mạo với cô gái trẻ đang tạo dáng nhiều kiểu khác nhau với một gia đình vui vẻ. Đủ dễ để làm giả.

Anh đặt cái ví lại chỗ cũ, di chuyển vòng sang bên kia giường. Ly rượu đã vỡ thành những mảnh lớn, rượu pha thuốc đang ngấm vào trong thảm. Với anh đấy không phải đồng bừa bọn quá lớn để dọn dẹp – anh đã gặp nhiều trường hợp tệ hơn. Lần này không có máu để tẩy, không có xác để phi tang.

Anh đổ hết số rượu pha thuốc vào bồn rửa mặt, rồi rót đầy lại bằng cái chai dẹt anh mang theo. Anh mang thêm cả cái ly để phòng hờ, và anh rót một lượng nhỏ vào đấy trước khi đặt nó xuống cạnh giường.

Một lần nữa anh nhìn xuống cô. Xét cho cùng cô là tay chuyên nghiệp thực sự - nếu anh không thể tìm ra bất cứ cái gì trong công cuộc rà soát của mình thì cô đã tính toán những việc mà đến anh cũng không nghĩ tới.

Tất nhiên là trừ phi cô nói thật. Rằng cô đúng là một phụ nữ hai tư tuổi từ bắc Carolina đến và không biết tí gì về lai lịch của bọn họ.

Thế nhưng, tại sao cô lại mang giày và đồ lót sai cỡ. Tại sao cô lại nói dối về trình độ ngoại ngữ của mình.

Không, xét ở các góc độ, cô ta không thể nào là một người ngoài cuộc vô tội. Cô ở đó để gây ra chuyện, và anh cần tìm ra là chuyện gì, và đối tượng là ai.

Anh bắt tay vào buộc lại những sợi ruy băng liên kết những mảnh áo ngủ với nhau, rồi dừng lại, để nó mở ra phía dưới eo cô. Cô sẽ bắn khoắn tại sao như thế, nhưng cô sẽ không nhớ được.

Anh có thể làm bất cứ việc gì anh thích với cô, và cô sẽ không nhớ.

Có vô khối chuyện anh sẽ thích làm với cô, nhưng hầu hết số đó sẽ hay ho hơn nếu cô thức và tham gia cùng. Có thể cô thiếu kinh nghiệm để đón quả bóng anh chuyền cho cô lúc sớm nay, nhưng anh chưa vội tin ngay. Cô có quá nhiều mâu thuẫn. Để cô trần truồng bên dưới anh, đi sâu vào trong cô, và anh sẽ hiểu rõ cô hơn cô hiểu bản thân mình.

Nhưng trong lúc cô hôn mê thì không.

Anh ngồi xuống giường bên cạnh cô, ngắm nhìn cô ngủ. Mọi chuyện sẽ đơn giản nếu anh giết cô lúc này. Anh có thể làm nhanh gọn, và chỉ cần nói với Hakim là anh không tin cô ta. Hakim sẽ chấp nhận điều đó.

Anh đặt tay lên cổ cô. Da cô ấm, mềm mại dưới da anh, xanh xao hơn bàn tay rám nắng của anh. Anh có thể cảm thấy mạch đập đều đặn, nhìn thấy ngực cô nâng lên hạ xuống. Anh siết chặt những ngón tay trong một khắc, rồi nhấc chúng ra.

Sau đó anh không rõ vì sao anh làm thế. Một điều hiếm khi thấy ở anh, thế nhưng mới đây anh đang diễn kịch bằng những quy luật khác. Hay anh đang lờ đi những quy luật đã được dạy.

Anh duỗi dài người song song với người cô, đầu đặt lên gối bên cạnh cô. Cô có mùi xà phòng và nước hoa Chanel và rượu cognac, một sự hòa trộn lôi cuốn.

“Em là ai, hả cô bé?” anh thì thầm. “Và vì sao em ở đây?”

Ít nhất cô sẽ không trả lời trong sáu giờ tới. Anh tự cười chính mình, và ngồi dậy. Vẫn còn thời gian. Không có vũ khí, nhiệm vụ của cô rõ ràng là thu thập thông tin, và anh có thể đảm bảo rằng bất cứ cái gì cô phát hiện ra cũng không vượt qua được những bức tường của lâu đài.

Vẫn còn thời gian mà.

Chương 5

Chloe chưa bao giờ thức giấc trong sự uể oải. Cô có khuynh hướng tỉnh như sáo ngay tắp lự, và cô hiểu động đến lộn ruột, trong lúc các anh chị và bố mẹ đương say giấc nồng dọa nạt cô bằng cái chết hoặc chặt chân tay nếu cô không dừng gây âm ỉ lại.

Buổi sáng hôm ấy cũng không có gì khác, ngoại trừ khi hai mắt cô mở bừng ra cô chẳng biết mình đang ở đâu.

Cô quyết định không được hoảng loạn, vì hoảng loạn chỉ tổ phí thời gian. Cô nằm yên, không nhúc nhích, và để trí nhớ dần quay lại. Tòa lâu đài, và lời đồng ý khờ dại thay thế cho Sylvia. Rất nhiều rượu trong tối qua, và cái miệng thành thực của Bastien Toussaint.

Không biết bao nhiêu tháng rồi cô chưa được hôn, cho nên chẳng có gì lạ khi cô vẫn có thể cảm thấy sức ép của môi anh ta trên môi cô. Tệ ở chỗ là cô không thể để mình cuốn theo nó. Vậy nếu nó chỉ là một màn trình diễn về phía anh ta thì sao? Có thể là anh ta diễn xuất cực giỏi.

Nhưng lúc nào cô chẳng quá cầu toàn và bướng bỉnh, và bạn bè cô thể nào cũng khuyên cô bằng giọng đặc Mỹ rằng hãy tận hưởng những khoái cảm của tình dục thông thường đi. Và dù một lần quan hệ với người như Bastien sẽ thật đáng nhớ, cô thực sự không muốn gì khác ngoài những ký ức để níu giữ.

Cô từ từ ngồi dậy, đặt tay lên đầu để phòng cơn đau như búa bổ cô tuyệt đối đáng nhận vì đã uống hết sạch chỗ rượu vang đỏ ấy, nhưng nó không đến. Cô lắc lắc đầu thăm dò, chuẩn bị cho cú nổ bị trì hoãn của cơn đau, nhưng không cảm thấy gì hết.

Cô nhìn sang chiếc bàn cạnh giường. Cô đã dùng một ly cognac cuối cùng trước lúc đi ngủ - cô tưởng mình có thể nhớ rõ chuyện đó. Cô chỉ chệnh choáng say thôi mà; thật kì cục là cô không thể nhớ được hơn. Cô đã uống một ít cognac. Và cô nhớ cô đã làm rơi nó. Rồi ngã xuống.

Thế nhưng cô đang nằm trên chiếc giường lớn êm ái, ly rượu đang ở trên khay với một chút cặn còn sót trong đáy, vậy hẳn là cô đã uống nhiều hơn cô tưởng

Cô đẩy chăn ra và vùng chân qua thành giường. Và rồi khựng lại. Áo của cô...hay đấy là...cái áo ngủ bằng lụa với một hàng những sợi ruy băng nhỏ xíu của Sylvia, nhưng một nửa số ruy băng đó bị tháo tung ra, từ gấu áo lên tới eo. Cô đã làm chuyện gì vậy?

Chẳng hay ho gì cả, cô quyết định sau khi đã tắm và mặc quần áo và sửa sang bản thân theo lối bắt chước phong cách thanh lịch mượn từ Sylvia. Cô ngó đôi giày da màu nâu vàng với mũi nhọn và gót cao mảnh mà rên thầm. Có lẽ cô có thể nói với họ rằng cô mang một phần dòng máu Nhật Bản và cần đi chân không.

Không, cái đó chắc chẳng lừa được ai. Tuy rằng cô thích có một huyết thống nổi bật, nhưng cô đích thị là người Anglo Saxon da trắng theo đạo tinh lành không chệch đi đâu được, và không có ai ngốc đến độ nghĩ khác đi.

Cô đi xuống dưới nhà mà không bị lạc đường, vừa kịp lúc cho một bữa sáng nhẹ với cà phê và trái cây trước khi bắt đầu công việc. Những người tham gia ngồi hai bên chiếc bàn hội nghị dài, một vài người trong đó có trợ lý tháp tùng. Ngoại trừ von Rutter, người đi kèm ông ta là cô vợ Monique mỡ màng và xinh đẹp.

Hakim ngồi ở đầu bàn, và ông ta ra dấu vào một trong những chiếc ghế trống bên tay phải mình. Toussaint không có trong phòng, cô nhận ra khi cẩn thận đặt tách cà phê xuống mặt bàn gỗ óc chó. Có lẽ sau cùng ông trời cũng tỏ ra tử tế với cô.

Cô nên sáng suốt hơn mới phải. Một lát sau anh ta đã xuất hiện, với tách cà phê của mình, và ngồi xuống chỗ trống còn lại, bên cạnh cô.

Cô ngồi nghe các nghi thức chỉ bằng một tai. Một phút im lặng tưởng nhớ người bạn quá cố của họ, Auguste Remarque. Cô đã từng nghe thấy cái tên này một lần, nhưng không thể nhớ là ở đâu. Nó sẽ làm cô sốt ruột cho đến khi nào nhớ ra mới thôi- có lẽ cô chỉ cần hỏi người nào đó. Hoặc có lẽ cô nên giữ im lặng và cố hòa vào làm một với phong nền xung quanh

Không có gì nhiều để làm đầu óc cô bận rộn trong vài giờ tiếp theo. Tổ chức những nhà nhập khẩu thức ăn đang tranh cãi về việc phân chia lại địa bàn, và mặc dù Chloe rất thích món thịt cừu và cam và gà quay chín, thì niềm đam mê của cô vẫn có giới hạn. Những lời thảo luận

cần tới cô phiên dịch buồn tẻ đến phát điên, cô luôn thấy những con số thật nhàm chán, và những đơn vị đo của thịt gà và heo sữa và những thùng ngũ cốc cũng không thể gây hứng khởi nơi người đầu bếp thất bại trong cô. Những người khác ngồi tại bàn thì dường như thấy buổi thảo luận lôi cuốn không biết chán, và bằng vào những con số cô đang dịch cô có thể hiểu tại sao. Những euro, đô la và bảng Anh họ đang nói tới là một số tiền khổng lồ. Cô đã không nhận ra những người buôn bán hàng tạp phẩm lại tích lũy được nhiều của cải đến thế.

Bởi vì cô ngồi tuốt góc bàn nên cô phải quay đầu để nhìn người đang nói, và người đàn ông ngồi kế bên cô lúc nào cũng nằm trong tầm nhìn của cô. Bất chấp sự cảnh giác cao độ của cô, anh ta dường như đã mất hết hứng thú với cô, gần như chẳng để sự tồn tại của cô vào trong mắt. Vì anh ta nói được cả tiếng Anh và Pháp nên cô không bị yêu cầu dịch cho anh ta, và cô có thể tựa vào lưng ghế và giả vờ lơ anh ta đi trong lúc viết nguệch ngoạc lên xấp giấy người ta đặt trước mặt cô.

Chỉ có một rắc rối nhỏ trong cả buổi sáng dài lê thê và tẻ ngắt. Có một từ cô không biết – đấy không phải một ngạc nhiên lớn, dù rằng cô dịch rất trôi chảy.

“*legolas* là gì vậy?” cô hỏi, “một nhân vật trong Lord of the rings à?” (Ai xem Lord of the ring chắc đều biết *tiên anh* Legolas rồi nhỉ, không cần giải thích nữa nhé).

Im lặng chết chóc phủ xuống gian phòng, chỉ có âm thanh của tách cọ trên đĩa. Tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm vào cô như thể cô vừa hỏi về đời sống tình dục của bọn họ, hoặc tệ hơn, là thu nhập hàng năm của họ vậy, và rồi, lần đầu tiên trong ngày hôm đó, Bastien nhìn đến cô.

“Legolas là một giống cừu,” anh nói, “không có gì đặc biệt để cô phải bận tâm cả.”

Có người trong phòng cười khúc khích. Chẳng biết vì lời giải thích qua loa mát mẻ của anh hay vì cái gì khác.

“Đừng đặt câu hỏi, Miss Underwood, chỉ cần dịch thôi,” Hakim nói. “Nếu cô không làm được chúng tôi có thể tìm người khác. Chúng tôi không muốn công việc bị cản trở bởi người thiếu năng lực.”

Chloe chưa bao giờ phản ứng giỏi trước những lời quở trách công khai, và cô quyết định là mình không thích Hakim lắm. Đối với chuyện này cô chẳng thích gì hơn là được đưa về Paris

trên chiếc xe limousine sang trọng và không bao giờ gặp lại những con người đó nữa.

Cô có muốn thế thật không? Cô giữ ánh mắt tránh xa người đàn ông bên cạnh, nhưng cô biết rõ rằng cô sẽ không đi trước khi bị bắt buộc.

“Tôi xin lỗi, thưa ngài,” cô nói bằng tiếng Pháp. “Nếu không cần biết nghĩa của một từ thì chắc chắn tôi sẽ không hỏi. Tôi chỉ nghĩ rằng có thể giúp ích nếu tôi hiểu rõ chủ đề hơn.”

“Coi chừng đấy, Gilles,” Monique nói với tiếng cười khàn khàn. “Bastien không thích anh ngược đãi thú cưng của anh ta đâu.”

Bastien ngược mắt lên khỏi bàn. “Ghen hả người đẹp?”

“Thôi đi!” Hakim quát. “Chúng ta không có thời gian cho những vụ cãi cọ vớ vẩn.”

Bastien quay sang Hakim, và để làm thế bắt buộc anh phải nhìn vào Chloe. Nụ cười của anh tươi rói, và anh giơ hai tay lên làm cử chỉ đầu hàng. “Thứ lỗi cho tôi, Gilles. Anh biết tôi luôn dễ bị xao động khi ở gần phụ nữ đẹp mà.”

“Tôi biết anh chỉ xao động khi nào anh muốn thôi, và những người khác cũng thế. Có quá nhiều rủi ro khi lãng phí thời gian vào mấy thứ đó. Đây là việc rất hệ trọng.”

Vịt với lợn và gà mà rất hệ trọng ư? May là Chloe chỉ chớp chớp mắt. Cũng là lẽ tự nhiên thôi khi một người buôn bán cho rằng bất cứ cái gì anh ta nhập về sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh thế giới. Những người ngồi quanh bàn đây hình như chẳng có tí óc hài hước nào, thế nhưng, các vấn đề tài chính có một xu hướng làm người ta trở nên nghiêm trang cực độ. Cô sẽ phải kiềm chế cái tính tùy tiện ngẫu hứng của mình lại.

Hakim đứng dậy. “Chúng ta nghỉ ăn trưa. Về điểm này thì chẳng thể bàn bạc gì thêm được nữa.”

“Tốt quá,” Bastien nói. “Tôi dậy muộn, và tôi đói ngấu rồi đây.”

“Anh sẽ không ăn uống gì hết.” Những người khác đang lục tục ra khỏi phòng, và Chloe đang cố hết sức theo kịp họ, nhưng cô bị mắc kẹt giữa hai người đàn ông. “Tôi cần anh làm giúp một việc,” Hakim nói.

Chật quá. “Xin lỗi,” Chloe cắt ngang, cố khép nép đi qua ông ta.

“Việc này cũng có phần cô nữa đó, Miss Underwood,” Hakim nói, đặt tay lên cánh tay cô chặn cô lại.

Đàn ông Pháp thích chạm vào phụ nữ. Về điểm đó thì đàn ông ở bắc Carolina cũng giống hệt, và những cái đụng chạm thân thiện là chuyện bình thường.

Nhưng cô không thích cảm giác của bàn tay Hakim trên cánh tay cô. Một chút cũng không.

“Tất nhiên rồi,” Bastien lập tức nói, liếc nhìn gương mặt buống bình của cô với vẻ thích thú rành rành. “Anh muốn chúng tôi làm gì?”

“Tôi có một việc nhỏ giao cho Miss Underwood, và tôi rất cảm kích nếu anh lái xe đưa cô ấy đi. Tôi cần mấy quyển sách.”

“Sách ư?” Chloe lặp lại.

“Cho mấy vị khách của tôi. Họ đâu có làm việc toàn thời gian, và họ phải có cái gì đó giải trí trong lúc nghỉ ngơi chứ. Tôi chắc cô sẽ biết cần những quyển sách gì, bằng vào kinh nghiệm của cô trong lĩnh vực xuất bản. Chỉ cần một ít trong mấy ngoại ngữ phổ biến nhất. Pháp, Anh, Ý và Đức. Thứ gì đó nhẹ nhàng và bay bổng – cứ dùng óc xét đoán của cô đi.”

“Nhưng còn chiếc limousine nữa mà?” cô lắp bắp. “Thật ngại khi bắt Monsieur Toussaint lãng phí thời gian vào chuyện vật vãnh thế này thay vì tiếp tục với công việc.”

“Monsieur Toussaint còn hơn cả vui mừng khi có cơ hội thoát ra ngoài một lúc, phải vậy không, Bastien? Đặc biệt là có sự đồng hành của cô gái đáng yêu thế này. Còn chiếc limousine đang được sử dụng – hiện giờ không có ở đây.”

Vì sao ông ta phải nói dối cô nhỉ? Không có chuyện đó đâu – không có lí do gì để ông ta phải viện ra một cái cớ để tống khứ cô đi. Ông ta chỉ cần sa thải cô là xong chuyện.

“Thế còn công việc chiều nay?” Bastien nghe hoàn toàn vô lo. “Chúng tôi không muốn bỏ lỡ bất cứ cái gì đâu đấy.”

“Đừng lo, Bastien. Tôi sẽ để ý tới những lợi ích cao nhất của anh. Chúng ta sướng khổ đều

có nhau mà. Và còn xa chúng ta mới đi đến bất kỳ sự thống nhất nào về người giữ vị trí lãnh đạo, chừng nào Mr. Christos vẫn vắng mặt. Chiều nay chỉ là mảnh khoe chạy đua thôi. Anh cứ an tâm dùng cả buổi chiều mà vui chơi. Đưa Mademoiselle đi ăn một bữa trưa thật thoải mái và ngon miệng vào ở St. Andre ấy. Không có gì phải vội.”

Chloe vắt óc tìm một cái cớ hợp lý, dù là tệ hại cũng được, để thoát khỏi cảnh ngộ này, nhưng mất một lúc mà cô chẳng nghĩ ra được gì.

“Nếu ông chắc chắn như thế, Monsieur Hakim.”

Nụ cười của Hakim nom thật rộng lượng, và chỉ có cô mới tưởng tượng ra là những vết tối trong gian phòng đèn đuốc sáng trưng đã khiến nó trông hơi nham hiểm thôi. “Tôi chắc chắn, Mademoiselle. Sáng ngày mai sẽ là lúc quay lại với công việc. Trong thời gian chờ đợi, hãy nghỉ ngơi đi.”

“Tôi cam đoan cô ấy sẽ được nghỉ ngơi,” Bastien nói. Nắm lấy cánh tay mà Hakim đã giữ chặt, áp lực của anh rất nhẹ nhàng, thế nhưng cô vẫn đi theo anh.

Chẳng phải vì sự tiếp xúc của tay anh trên da cô đỡ đáng ngại hơn, cô nghĩ, để cho anh dắt ra khỏi phòng. Cảm giác của da anh áp sát da cô là một kiểu đe dọa khác, một kiểu kích thích nguy hiểm.

Khi vừa ra khỏi phòng cô giật tay ra một cách dễ dàng. “Nếu anh cho tôi mượn xe chắc chắn tôi có thể tự tìm thấy hiệu sách,” cô nói.

“Thế thì tôi chẳng còn cơ hội có thời gian bên cô nữa,” anh nói. “Và xe của tôi ngoài tôi ra không ai được lái. Về chuyện đó tôi khó tính lắm. Sao cô không lên lầu và thay đôi giày nào thoải mái hơn? Tôi dám chắc là cô có.”

Cô sẵn sàng đánh đổi mười năm tuổi thọ để có một đôi giày thoải mái hơn, nhưng Sylvia lại không nghĩ rằng nó cần thiết, không hơn gì chuyện cậu ta coi sự chênh lệch kích cỡ của họ là quan trọng. Tất cả những gì Chloe có thể làm là dừng để bị tập tễnh, nhưng cô nặn ra nụ cười khả dĩ nhất của mình.

“Đôi này vô cùng thoải mái,” cô nói. “Tôi sẵn sàng rồi. Lên đường sớm chừng nào chúng ta có thể về sớm chừng đó.”

“Cũng phải,” anh lẩm bẩm. “Dù tôi không tin là cô nói thật về chuyện đôi giày.” Có một nốt nhấn mạnh, như thể anh ta nghĩ cô còn không nói thật về những chuyện khác nữa ấy. Hoặc có lẽ trí tưởng tượng không biết mệt của cô lại đang hoạt động lại.

Anh ta lái một chiếc Porsche. Dĩ nhiên là thế rồi, Chloe nghĩ, ngồi vào ghế trước. Anh ta đã kiên nhẫn đợi cô đi lấy ví, và cô đã thử hết những đôi giày Sylvia chuẩn bị, nhưng những đôi khác còn tệ hơn. Đến cuối cùng cô chộp lấy áo khoác và ra khỏi phòng, lần này cô tìm thấy đường xuống dưới nhà mà không gặp rủi ro, và thấy anh ta đang đứng đợi bên chiếc xe nhỏ nhắn của mình.

Hôm ấy là một ngày mây mù, nên ít nhất mui xe được dựng lên. Bất chấp sự thiếu vắng ánh mặt trời anh ta vẫn mang kính đen, và anh đang tựa vào thành xe, hai tay khoanh trước ngực, bình thản đợi cô. Một bộ âu phục bằng lụa khác, có thể là Armani, với áo sơ mi xanh nhạt và không có ca vát. Mái tóc đen của anh quăn lại sau gáy, và gương mặt không dòm đọc nổi. Anh mở cửa xe cho cô, và bên trong xe trông rất nhỏ và ấm cúng. Quá ấm cúng.

Và cô hoàn toàn không nghĩ ra được cái cớ nào để đỡ phải đi với anh. Cô khoác cái túi Hermes của Sylvia lên vai, vươn thẳng sống lưng, và chui vào chiếc xe thấp tẹt, né tránh bàn tay giúp đỡ của anh. Cô nghe tiếng anh cười trước khi đóng cửa lại sau lưng cô.

Nội thất trong chiếc Porsche nhỏ xíu y như cô e sợ. Còn anh thì to lớn hơn. Trong lâu đài nhìn anh có khổ người trung bình – đường nét tao nhã, cân đối, không cao quá mà cũng không đồ sộ quá. Còn trong xe sự hiện diện của anh choán hết diện tích, và chân anh dài hơn rất nhiều so với cô tưởng. Anh ngồi vào sau tay lái, ngẩng đầu nhìn trời trước khi vào số.

“Cô chắc là không cần mang ô chứ?” Anh hỏi. “Thời tiết có vẻ thất thường.”

Sylvia đã không chuẩn bị ô. “Chúng ta phải cầu cho cơn mưa chậm lại cho đến khi quay về, không nên đi lâu quá. Tôi chỉ cần chọn xong mấy cuốn tiểu thuyết cho những người khách của Monsieur Hakim là chúng ta có thể trở về.”

“Còn bữa trưa thì sao?” Anh cho xe chạy xuống con đường dài uốn lượn rồi xa lâu đài.

“Tôi không đói,” cô nói dối. “Còn nếu không tôi có thể mua thứ gì đó trên đường về.”

“Cô muốn sao cũng được, Chloe,” anh nói, giọng mượt mà như bộ âu phục màu xám than

chì của mình, cũng mượt như làn da rám nắng ở hai cổ tay anh. Đôi tay anh trên vô lăng mảnh dẻ, rất đẹp, và anh đeo nhẫn cưới. Tất nhiên rồi. Hai bàn tay đó trông cũng rất mạnh mẽ nữa. “Tốt hơn là cô thắt dây an toàn vào. Tôi phóng nhanh đấy.”

Cô mở miệng định phản đối, rồi lại ngậm vào. Đến giờ này cô nên tập làm quen với những tốc độ điên cuồng ở Châu Âu, và anh ta phóng càng nhanh thì chuyện này càng chóng kết thúc. Cô kéo dây an toàn qua người và cài lại, dựa lưng vào chiếc ghế bọc da.

“Tôi cho rằng cô không thích nói chuyện với tôi?” anh hỏi. Họ đang nói bằng tiếng Anh, cô nhận ra, và từ mấy phút trước rồi. Thế mà cô không để ý.

Chắc chắn cô không có tâm trạng cho cuộc trò chuyện vu vơ bằng tiếng Anh cũng như tiếng Pháp, vì truyện gẫu của anh ta bao gồm cả tán tỉnh trong đó, và chiếc nhẫn cưới của anh ta cứ đập vào mắt cô. “Tôi rất mệt,” cô nói, nhắm mắt lại.

“Vậy tôi mở nhạc nhé.” Tiếng hát của Charles Aznavour tràn ngập trong xe, và Chloe nén một tiếng rên nhỏ. Aznavour luôn là điểm yếu lớn nhất của cô, và nghe về sự u buồn của thành Venice làm xương khớp cô muốn tan chảy. (bài hát How sad Venice can be của Charles Aznavour).

Cô luôn có thể thả hồn mình vào âm nhạc của ông, quên đi mình đang ở với ai. Trừ việc Bastien không dễ lờ đi được. Chẳng cần nói câu nào mà anh ta vẫn tràn ngập trong các giác quan của cô – hương thơm phảng phất của loại nước hoa đắt tiền anh dùng trêu chọc cô, tiếng thở nhẹ nhàng của anh ngân nga bên tai cô.

Mùi nước hoa quyến rũ một cách âm thầm. Cô phải hỏi anh ta tên nó là gì mới được, để cô mua tặng cho hai ông anh trai. Nghĩ đi nghĩ lại thì nó không phải ý kiến hay lắm. Cô sẽ không bao giờ ngủi thấy hương thơm đặc biệt đó mà không nghĩ đến Bastien, và sự hiện diện của anh – sự hiện diện cảm dỗ không thể phủ nhận mang đậm tính phóng dăng của một người có vợ - ra khỏi cuộc sống của cô sớm chừng nào, thì đời cô sớm tươi sáng lại chừng nấy.

Đó là lỗi của cô thôi, Chloe nghĩ, khi giọng hát của Aznavour bao quanh cô như một dải lụa thô nhám. Cô đã khao khát một cuộc phiêu lưu, một chút cảm giác sex và bạo lực để xáo trộn những khuôn mẫu cũ. Cô đã có sex, và nó còn vượt quá những điều cô tưởng tượng. Và nó không là gì khác ngoài một nụ hôn. Cô chỉ hi vọng số mệnh không quyết định rót thêm một ít bạo lực vào đường đời của cô nữa.

Con chỉ đùa thôi mà, thừa đức Chúa. Cô gửi những suy nghĩ của mình lên trời cao, trong lúc vẫn cố giả vờ ngủ say. Một cuộc sống khá giả, thoải mái, nhàn chán ở Paris là toàn bộ chuyến phiêu lưu con mong muốn.

Cẩn thận với những gì mây mơ ước đấy. Cô mở hé hé mắt, liếc trộm sang Bastien. Anh đang nhìn thẳng vào con đường trước mặt họ, hai tay để hờ hững trên vòng vô lăng nhỏ khi anh lái xe chạy xuyên qua khung cảnh đồng quê. Vì lí do ngớ ngẩn nào đấy mà cô nghĩ do thám anh trong lúc anh không hay biết có thể cho cô biết nhiều hơn về anh. Trông anh vẫn thế, sống mũi cao thẳng, cái miệng sắc nét, vẻ mặt trầm tĩnh điểm một chút thích thú. Như thế anh thấy thế giới chẳng khác gì một trò đùa của óc hài hước đen tối nhất.

“Đổi ý về bữa trưa rồi sao?” anh hỏi, không quay lại. Quá lộ liễu cho việc do thám – anh biết cô đang nhìn anh và như thường lệ chẳng tỏ thái độ gì.

Cô lại nhắm mắt vào, chặn anh ta ở ngoài. “Không,” cô nói. Và bên dưới tiếng hát của Charles Aznavour dạ dày cô sôi lên.

Anh biết chính xác giây phút cô ngủ thực sự. Hai bàn tay cô để trên lòng, nắm lấy quai da của chiếc túi, và chúng đã lỏng ra. Hơi thở của cô cũng chậm lại, và cái miệng đáng yêu của cô không còn là một đường thẳng mím chặt đầy lo lắng nữa. Anh nên bảo cô tháo giày ra, chí ít là cho đến khi họ tới nơi. Thế nhưng cô sẽ không chịu thừa nhận chúng làm cô đau.

Cô sẽ còn nói dối những gì nữa? Thật thú vị khi quan sát, và nếu mọi việc trôi chảy anh sẽ có đủ thời gian để tìm ra. Trước tiên anh sẽ đến một buồng điện thoại và gọi cho Harry Thomason, xem liệu Ủy ban có biết gì về người mang tên Chloe không. Cũng như xem bọn họ định làm gì về việc vận chuyển cừu Legolas tới Thổ Nhĩ Kỳ. Bởi chúng không phải là cừu, chúng là những vũ khí cực mạnh với chức năng định vị bằng tia hồng ngoại và những viên đạn thông minh có thể gây ra thảm họa lớn ngay cả với những nhà thiện xạ ngu ngơ nhất. Anh hơi nghi ngờ chuyện Ủy ban muốn anh làm. Cứ để bọn chúng chuyển vũ khí, để người dân vô tội bị giết trong lúc Ủy ban còn làm việc khác lớn lao hơn. Chỉ là tai nạn ngoài ý muốn là câu thần chú cầu thần của họ, và từ lâu Bastien đã thôi không quan tâm nữa.

Anh liếc sang người bạn đồng hành đang say ngủ. Cô sẽ không kéo dài mạng sống được lâu, với sự lạc lõng như thế. Nhưng trong trường hợp của cô sẽ không phải là tai nạn ngoài ý muốn, mà sẽ là những cơ hội của chiến tranh.

Anh chỉ mong rằng, vì một lí do kì cục nào đấy, anh sẽ không phải là người ra tay với cô.

Chương 6

Chloe giật mình tỉnh dậy, ngay khi chiếc xe dừng bánh bên ngoài một quán cà phê nhỏ ven đường. Cô không biết mình đã ngủ mất bao lâu, và càng không thể tin rằng mình có thể ngủ như thế khi bị mắc kẹt trong một không gian nhỏ xíu với Bastien Toussaint. Có lẽ nó là bản năng tự nhiên.

“Đến nơi rồi,” anh nói, chẳng tỏ hành động gì là muốn tắt máy xe. “Đây là thị trấn nhỏ tẻ nhạt có tiếng của St. Andre. Có một hiệu sách nhỏ chỗ góc đường, và nếu cô đổi ý cô có thể dùng bữa trưa tại quán cà phê. Hai giờ nữa tôi sẽ quay lại.”

“Anh sẽ quay lại? Anh định đi đâu?”

“Tôi có mấy việc cần làm. Nếu cô mong chờ có tôi bên cạnh thì tôi rất tiếc phải làm cô thất vọng, nhưng có những việc nhất thiết cần sự có mặt của tôi...”

“Tôi đâu có thất vọng,” cô nói, cảm thấy ảm ức một cách kì quặc. Cô liếc nhìn qua kính chắn gió. Bầu trời đen kịt, vằn vũ mây, và thị trấn trông thật nhỏ bé và ảm đạm. “Anh chắc hiệu sách có hết những thứ tôi cần chứ? Thị trấn này nhỏ quá!”

“Chuyện đó chẳng quan trọng. Hakim có quan tâm đến sách báo đâu – ông ta chỉ muốn tổng khứ cô đi trong mấy tiếng đồng hồ thôi. Tôi cũng thế. Tôi còn ngờ là ông ta sẽ ngó đến những thứ cô mang về ấy chứ.”

Cô nhìn sững anh. “Tôi không hiểu.”

“Có gì mà không hiểu? Bằng cách này ông ta dùng một mũi tên trúng cả hai đích.” Hai tay anh đặt hờ hững trên vô lăng. Hai bàn tay rất đẹp, dù là có chiếc nhẫn vàng.

Cô mở cửa xe và chui ra khỏi chiếc xe thấp tẹt. Nhiệt độ đã hạ thấp, và gió đang tăng cường, khiến lá bay lả tả ngang con đường nhỏ. “Hai tiếng à?” cô hỏi, nhìn đồng hồ đeo tay.

“Khoảng chừng đó,” Và anh nhấn ga lao đi ngay lúc cô vừa đóng cửa, mất hút nơi cuối đường nhanh đến chóng mặt.

Một giờ sau – bằng tốc độ anh ta đang lái chắc giờ này họ đã đi được nửa đường tới Marseilles. Lẽ ra cô nên mang theo ô – thời tiết càng lúc trông càng xấu đi.

Anh ta đi như thế cũng tốt. Anh ta làm cô lo lắng một cách không giải thích nổi, và cô không quen với điều đó. Đàn ông là những sinh vật về cơ bản là dễ đoán – những gì bạn nhìn thấy là những gì bạn sờ mó được. Nhưng Bastien là trường hợp hoàn toàn khác. Cô không chắc chắn về rất nhiều điều ở anh ta – quốc tịch của anh, công việc của anh, thậm chí cả hứng thú lúc có lúc không của anh đối với cô. Cô chỉ chắc chắn một điều là anh lái xe quá nhanh. Và có mùi hương rất dễ chịu.

Cô đi tới hiệu sách trước tiên. Giữa muôn vàn lẫn lộn, chắc chắn cô không thể trông mong mục đích của Hakim là giả tạo, và cô là một người làm công tận tâm, bất kể trong hoàn cảnh nào. Cái cửa hiệu thật khó kiếm – cô phải hỏi đường từ một bà cụ mặt mũi cau có chắc sẽ chẳng thêm trả lời cô bằng tiếng Anh ngay cả khi bà cụ hiểu nó. May mà Chloe biết rằng trọng âm của cô rất tốt, kết quả của việc học tiếng Pháp từ lớp mẫu giáo trong trường tư nữ sinh mà bố mẹ cô gửi cô vào. Giọng cô nghe giống người Bỉ hơn là người Pháp, nhưng cái đó còn dễ chấp nhận hơn là dân Mỹ thô thiển.

Hiệu sách đích thực là một thảm họa như cô nghĩ, nó chất đầy những thứ thải loại từ thư viện cũ của một ông giáo sư nào đấy, và những cái tựa thì bí hiểm tới nỗi đến cô cũng không thể dịch được. Dĩ nhiên tất cả đều bằng tiếng Pháp, và bìa sách thì không thấy nổi lấy một cái. Chắc tất cả chúng đều được xuất bản trước chiến tranh.

Dù sao cô cũng tìm mua được hai cuốn tiểu thuyết. Nếu chúng không dùng được cho các vị khách nói tiếng Pháp của Hakim thì cô sẽ đọc chúng vậy. Sau đấy cô quay lại quán cà phê. Biết đâu ở đó có một giá sách – những quyển tạp chí bóng bẩy có lẽ cũng đáp ứng được nhu cầu cho những nhà buôn bán tạp phẩm khô khan trong thời gian nghỉ ngơi của họ.

Nhưng lại không có giá sách, ngay cả một tờ báo nhất thiết phải có trong một quán cà phê nhỏ tồi tàn cũng không. Nhưng ít nhất vẫn còn có thức ăn, và đến thời điểm ấy thì Chloe đang đói cồn cả ruột.

Cô dùng bánh mì baguette và pho mát mềm cho bữa trưa, đi kèm bằng cà phê đặc thay vì

rượu như cô vẫn hay gọi. Về điểm đó thì cô không định bèn mắng đến bất cứ chỗ nào có cồn trong thời gian thực hiện cái công việc kì quái mà Sylvia đã đẩy cô vào này. Và cô càng hoàn thành nó sớm chừng nào, rồi quay về căn hộ nhỏ xíu với một túi đầy euro, thì cô càng vui mừng hơn chừng nấy.

Cô nấn ná với bữa ăn lâu hết mức có thể, thỉnh thoảng lại ngó đồng hồ. Đã gần hai giờ trôi qua rồi – chắc chắn Bastien sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào. Hi vọng là trước khi trời đổ mưa.

Cô thanh toán hóa đơn rồi bước ra ngoài, ngó dọc con đường tìm hình bóng một chiếc Porsche. Đường sá vắng tanh, gió quất tà váy quẩn quanh hai bắp chân cô, và khi cô quay người lại với quán cà phê thì cửa đã đóng chặt, với tấm biển *đóng cửa* treo nơi cửa sổ.

Đúng lúc đó hạt mưa nặng trĩu đầu tiên rơi xuống cô, tiếp nối bằng một hạt khác. Cô cân nhắc việc quay trở vào quán, gõ cửa, nhưng có lẽ người ta sẽ lờ cô đi. Ngay từ đầu họ đã chẳng có vẻ vui mừng gì mấy khi có một khách hàng, và giờ này họ có thể ở ngoài tầm nghe từ lâu lắc rồi. Hoặc là họ giả bộ thế.

Cô rảo bước quay lại hiệu sách nhanh hết mức có thể, nhưng chỗ đó cũng đóng cửa nốt. Cô nép vào dưới mái hiên, run lên nhè nhẹ, kéo áo khoác sát vào người khi những hạt mưa bắt đầu biến thành một màn sương mỏng. Thị trấn quá nhỏ nên không còn tòa nhà công cộng nào khác để cô có thể thấy. Bưu điện cũng sẽ đóng cửa buổi trưa, và nếu như còn cửa hiệu nào khác thì chúng cũng không ở trong tầm mắt.

Thứ hiện ra trong tầm mắt là một nhà thờ cũ. Chloe dần xuống cảm giác giác tội lỗi nhói lên – nhằm thoát khỏi trận mưa lạnh buốt là một lí do đáng xấu hổ cho việc đặt chân vào nhà thờ, nhưng cô có rất ít lựa chọn. Nhà thờ nằm ở góc quảng trường chính – cô có thể dễ mắt thấy Bastien dễ dàng hơn, và trong đó ấm áp hơn bên ngoài.

Còn nửa đoạn đường nữa là tới nhà thờ thì cơn mưa bùng ra toàn bộ sự giận dữ của nó, làm cô ướt sũng vào tận da. Đôi giày vừa cao vừa chật đang làm chậm bước chân cô, và cô mất một lúc dừng lại để bỏ nó ra rồi cầm đầu chạy nốt đoạn đường còn lại tới những cánh cửa gỗ chạm trổ của nhà thờ.

Chúng cũng đã khóa chặt. Đây là kiểu thị trấn quái gở gì vậy? nơi nào mà cả nhà thờ cũng khóa cửa? Nếu như cô là một kẻ mang tội đáng thương đang rất cần xưng tội hoặc một khoảnh khắc sám hối thì sao?

Theo những tiêu chuẩn của nhà thờ thì cô đúng là kẻ mang tội đáng thương, mặc dù cô đã không có cơ hội để phạm tội cho đủ trong mấy tháng vừa qua. Nhưng rõ ràng thị trấn nhỏ này không có nhiều sự thăm viếng vào tầm ban ngày thiêng liêng. Cô dán người vào cánh cửa, cố gắng tránh cho cơ thể càng ít bị mưa hắt càng tốt, và nhìn nước đổ xuống đường, chảy thành những rãnh nhỏ qua những viên đá lát đường nom thì rất đẹp nhưng gần như đã làm vỡ mắt cá chân cô. Nhiệt độ đang hạ thấp, và cô vòng hai tay ôm lấy người, run rẩy. Và rồi cô nhận ra rằng mấy quyển sách cô vừa mua đã bị cô làm rơi đâu đó dọc đường rồi.

“Khốn kiếp,” cô lầm bầm, rồi nín bật khi nhớ ra mình đang ở đâu. Chỉ cần nốt việc này nữa là ngày hôm nay trở nên trọn vẹn. Bastien đã đi mất mấy tiếng đồng hồ, và với vận may của cô thì anh ta sẽ không trở lại. Cô sẽ bị mắc kẹt trong thị trấn vô danh thiếu thân thiện này, chết vì viêm phổi, và Sylvia sẽ phải tìm một bạn cùng phòng mới.

Có ánh sáng đèn pha xuyên qua màn mưa, rọi vào thân hình cô đang co ro nơi cánh cửa. Chiếc Porsche dừng lại ngay trước mặt cô, và cô đứng lặng không nhúc nhích khi anh hạ kính cửa sổ xuống. “Xin lỗi tôi về muộn,” anh nói, nghe chẳng có một tia hối lỗi nào. “Tôi đã bảo cô nên mang ô theo mà.”

“Đồ chết tiệt,” cô lầm bầm, cuối cùng cũng chạm giới hạn khi cô nhặt đôi giày vô dụng lên và một lần nữa bước vào cơn mưa xối xả. Cô trèo vào ghế ngồi dành cho khách, và bắt đầu lắc mái tóc ướt sũng theo ấn tượng rõ nét nhất của cô về một con chó bị nhúng nước.

Anh không hề phàn nàn, một điều đáng ra thật thú vị. “Xin lỗi,” anh nhắc lại. “Mấy quyển sách đâu rồi?”

“Làm mất rồi.”

“Sao bất cẩn vậy,” anh nói, nhìn cô trách cứ. “Quần áo cũng hư hết kìa.”

Chiếc váy lụa mỏng đang dính sát vào ngực cô, vào chiếc áo lót quá nhỏ so với cô, và cô gỡ nó ra khỏi da. Sylvia luôn thích cái áo đó – như thế là đáng đời cậu ta vì lúc đầu đã đẩy cô vào mớ hỗn độn này.

“Cô bị lạnh rồi,” anh nói.

Chloe nghĩ tới một loạt câu trả lời khác nhau, hầu hết số đó đều đi kèm chữ “nói như đúng

rồi ấy,” nhưng cô cưỡng lại thôi thúc đó. “Phải, tôi lạnh,” cô nói, vừa rung mình vừa với lấy dây an toàn. Đôi tay cô quá run để cài được nó, cuối cùng cô bỏ cuộc, ngồi lui hẩn vào trong chiếc ghế da và hi vọng mình sẽ làm hư nó nốt.

Bastien không vội vào số - anh đang nhìn cô. Hoặc ít nhất cô cho rằng như thế. Không gian trong xe tối om trong cơn mưa nặng hạt, và anh lại không bật đèn. “Cô có muốn tới một khách sạn và cởi chỗ quần áo ướt sũng kia ra không?” Anh ta hỏi cứ như mời cô ăn một cái kem ốc quế không bằng, quá ư hời hợt.

“Tôi nghĩ là không,” cô nói bằng giọng chua cay. “chỉ cần bật hệ thống sưởi lên là tôi sẽ ổn.”

Anh vào số và bắt đầu chạy xuôi theo con đường với cùng tốc độ bạt mạng như anh đã lái lúc trước. Có điều lần này trong bóng tối và cơn mưa như trút, và cô không thắt dây an toàn. Chiếc Porsche có thể là một cái ô tô đom đóm đáng nhưng hệ thống sưởi của nó còn xa mới đáng ước ao, và nửa tiếng đồng hồ sau cô vẫn lạnh cóng, mò mẫm với dây an toàn nơi thắt lưng bởi nếu Bastien định làm họ lật nhào với tốc độ như trên đường đua Le Mans của anh ta thì cô muốn chiến đấu giành cơ hội sống sót. (giải đấu 24 Hours of Le Mans là giải đua xe lâu đời nhất trên thế giới, được tổ chức thường niên từ năm 1923 tại Le Mans, Pháp).

Lúc này trời đã tối đen như mực, không chỉ do trời mưa mà còn do giờ giấc, và Chloe cố gắng co người lại trong chỗ ngồi, hi vọng anh ta quên đi sự có mặt của cô, hơi bực bội vì anh ta chẳng quên, khi anh ta chợt đánh tay lái vào vệ đường, lớp xe trượt trên mặt đường loáng nước cho đến khi dừng lại bởi một hàng rào chắn.

Con đường quá hẹp để đỗ được xe, nhưng toàn bộ thời gian vừa qua họ không hề vượt qua một chiếc xe nào khác. Nó thực sự làm tăng thêm cảm giác bất an trong cô, khi cô nghĩ tới chuyện đó. Cô đang ở một mình trên con đường tối mịt với một người đàn ông không quen biết, và cô không tin tưởng anh ta.

Lúc này anh gõ nhẹ lên bảng đồng hồ lấp lánh sáng, và những vệt tối nhập nhèm nó phát ra trong không gian nhỏ bé thật nhức mắt và khắc nghiệt. Trông Bastien không còn hòa nhã và quyến rũ nữa, mà là nguy hiểm.

“Cô đang làm cái quái gì thế?” anh hỏi.

“Thắt dây an toàn.” Không may là giọng cô hơi run rẩy vì lạnh. “Anh lái nhanh quá.”

“Ngu ngốc,” anh lẩm bẩm dưới hơi thở, và vươn tay lấy thứ gì đó sau ghế ngồi. Khi làm thế người anh cọ vào người cô, và cô nín thở cho đến khi anh ngồi thẳng trở lại. Trong tay anh cầm một chiếc sơ mi trắng, và trước khi cô có thể đoán ra trong đầu anh ta đang ẩn chứa cái gì thì anh đã túm lấy cằm cô trong một bàn tay khỏe mạnh và bắt đầu lau gương mặt cô bằng cái áo mềm mại đó.

“Nom cô y như con gấu trúc,” anh nói bằng giọng bình thản. “Lớp trang điểm của cô lem khắp mặt rồi.”

“Tuyệt,” cô lẩm bẩm, với tay tới chiếc áo. “Tôi có thể tự lo được.”

Anh kéo nó ra khỏi tầm tay cô. “Ngồi yên,” anh nói, chấm nhẹ quanh mắt cô bằng sự cẩn thận đáng ngạc nhiên. Chiếc áo có mùi như anh. Như mùi hương khó nắm bắt mà anh mang, như những điều thuốc mà anh không nên hút, như mùi hương mơ hồ trên da anh. Và sao mà cô muốn biết da anh có mùi vị gì đến thế?

Anh buông chiếc áo xuống lòng cô nhưng không thả khuôn mặt cô ra. “Đó,” anh nói. “Khá hơn nhiều. Giờ cô chỉ còn vẻ bí ẩn và bơ phờ. Họ sẽ nghĩ hai ta trải qua cả buổi chiều trên giường. Có lẽ đấy là điều chúng ta nên làm, nếu như cô không đặc chất Mỹ đến vậy.”

Cô cố ngoảnh mặt đi, nhưng anh đang giữ cô bằng nhiều sức mạnh hơn cô nghĩ. “Chúng ta không có làm chuyện đó.”

“Thật xấu hổ. Cô thất vọng đấy à? Chúng ta có thể đi vòng một chút trên đường về - Hakim sẽ chẳng mong chờ ta về cho đến khi nhìn thấy chúng ta đâu.”

“Không cần, cảm ơn,” cô nói, tỏ ra lịch sự như đã được giáo dục từ bé.

Anh không cử động. Không buông cằm cô ra, và đôi mắt gần như đen của anh nhìn vào mắt cô, một vẻ gần như suy đoán hiện ra trong chiều sâu đen thẳm. Cô không thể nhìn thấy gì trong mắt anh, vậy mà hơi thở của cô đột nhiên tắc lại, và cô biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Đây là một sai lầm,” anh lặng lẽ nói.

Và trước khi cô kịp hỏi là sai lầm gì, thì anh đã hôn cô, những ngón tay dài của anh giữ lấy gương mặt cô khi miệng anh bao phủ lên miệng cô.

Không phải vô duyên cớ mà người ta gọi nó là nụ hôn kiểu Pháp, Chloe nghĩ trong khoảnh khắc lí trí cuối cùng. Anh là một bậc thầy trong chuyện đó, bắt đầu với cú quét nhẹ như tơ lên đôi môi cô, tiếp theo là lưỡi anh, chỉ nhẹ nhàng chạm vào. Cô biết cô nên đẩy anh ra, nhưng chẳng biết thế nào miệng cô lại hé mở, biết là mình đang ngu ngốc không cứu vãn được rồi.

Nhưng một nụ hôn thì có hại gì? Nhất là từ một người tài năng như Bastien. Họ không thể làm được quá nhiều chuyện trong chiến trường nhỏ xíu của chiếc Porsche, và một khi họ quay về lâu đài rồi cô sẽ giữ khoảng cách thật xa với anh nếu như cô ráng sức. Cho nên không có lí do gì mà cô không thể ngồi lún vào trong chiếc ghế da và để cho anh hôn cô, chậm rãi, lần này anh sử dụng răng, một miếng cắn nhỏ, gợi dục lên bờ môi dưới của cô khiến cô bật ra một tiếng rên khẽ.

Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt tỏa sáng trong bóng tối. “Cô thích thế đúng không, Chloe? Cô luôn có thể hôn lại tôi mà.”

“T – tôi nghĩ ch-chúng ta đã đồng ý đây không phải là một ý s-sáng suốt,” cô lắp bắp. Cô quyết định đổ lỗi cho trời lạnh, trong khi thực tế thì cô đang nóng rực lên từ bên trong.

“Phải, đúng vậy,” anh đồng ý, ép môi vào đường lượn ở quai hàm cô. “Nhưng những ý kiến sáng suốt thường chán phèo.”

Lần này anh hôn cô mạnh bạo hơn, không còn là sự cám dỗ ngọt ngào nữa. Bây giờ anh đang đòi hỏi, những đòi hỏi mà cô muốn đáp ứng.

Tay anh đặt lên đùi cô, di chuyển lên trên dưới chiếc váy lụa đã bị hỏng, sự tiếp xúc của anh như ngọn lửa liếm vào cô. Cô đặt cả hai tay xuống chặn anh lại, nhưng cô không thể di chuyển được anh. Tất cả những gì cô có thể làm là ấn tay anh xuống đùi mình, cái đó khó có thể là sự tiến bộ được.

Anh lại dứt ra, lấy lại nhịp thở, trong khi cô lấy lại nhịp thở của mình, và cô cố tìm lại sự tỉnh táo đã bị buông trôi quá nhanh. “Tại sao anh làm thế?” Cô hỏi trong tiếng thì thầm.

“Câu hỏi ngốc nghếch. Bởi vì tôi muốn thế. Vì tôi muốn cô. Và tất cả những gì cô phải làm là nói ‘không.’ Nhưng cô không nói. Bởi vì cô cũng muốn điều này như tôi, bất kể cô có nhắc nhở mình thế nào. Cô muốn nếm thử miệng tôi. Cô muốn hai tay tôi ở trên người cô. Không phải sao?”

Cô muốn phủ nhận, để nói cho anh ta biết anh ta đã vọng tưởng như thế nào, đã tự phụ, nhằm lẫn, phách lối, ương ngạnh ra sao...

“Hôn lại tôi đi, Chloe,” anh thì thầm. Và cô nghe lời.

Cô thích hôn. Thực ra là rất thích. Nhưng với Bastien nó gần như là tột đỉnh đam mê, và anh không cần phải nhích tay lên cao một chút nào dưới váy cô để làm cho cô gần như bùng nổ. Tất cả những gì anh cần là miệng anh – di chuyển, tiếp xúc, nếm nấp miệng cô – sâu hơn, mạnh hơn – và cô có thể cảm thấy một luồng run rẩy đen tối chạy từ cổ họng xuống tử cung của cô. Cô vươn hai tay ra để chạm vào anh.

Một chiếc xe hơi đột ngột xuất hiện, ánh đèn pha rọi vào kính chắn gió, còi xe rú lên, bánh xe nghiêng trên con đường hẹp. Nó lướt qua chiếc Porsche đang đỗ với khoảng cách còn chút xíu nữa là va chạm, và rồi phóng đi mất. Nhưng Chloe đã nhảy lùi lại, khỏi anh, khỏi sự cám dỗ, lùi ra xa anh hết mức có thể.

Cô ước giá như đèn dừng bật, để cô đỡ phải nhìn thấy anh. Nhưng nếu họ ở trong bóng tối có lẽ họ sẽ không dừng lại được. Anh đang nhìn cô với vẻ điềm tĩnh, suy đoán, dường như không nhúc nhích có đến vài phút. “Nếu cô lùi thêm tí nữa cô sẽ bị treo tòn teng ngoài cửa xe đấy,” anh nói.

“Có lẽ đó lại là ý hay.”

Nụ cười của anh phảng phất. “Không phải trong cơn mưa thế này. Ngồi lại đây và thư giãn đi. Tôi đã nói tôi sẽ không chạm vào cô nếu như cô không muốn tôi làm thế. Cô chỉ việc nói ra thôi.”

“Tôi không muốn anh chạm vào tôi.” Đó là lời nói dối hoàn toàn trắng trợn. Hoặc ít nhất là lời nói dối của xác thịt. Cơ thể cô muốn anh. Khao khát anh. Trí óc cô vẫn nhận ra anh đã xử tệ với cô thế nào, nhưng nó đang chiến đấu một cách vất vả chống lại cơ thể đang tan chảy của cô.

“Được thôi, bé con,” anh thoải mái nói. “Thắt dây an toàn vào.”

Nếu cô đã từng lóng ngóng vì lạnh thì không có gì so sánh nổi với sự run rẩy của cô hiện giờ. Anh cứ nhìn cô mò mẫm, chẳng làm gì để giúp cô, như thể muốn xem xem anh có thể làm khó cô đến mức nào. Cuối cùng anh đưa tay ra cài cho cô, những ngón tay dài của anh quét qua

bụng cô, khiến cô giật mình thảng thốt.

“Trừ phi cô yêu cầu, Chloe ạ,” anh nói bằng giọng xoa dịu, tắt bóng đèn trên đầu và khởi động xe trở lại. Hệ thống sưởi cuối cùng cũng phát huy tác dụng, vào cái lúc mà Chloe đã cảm thấy nóng bừng bất kể mớ quần áo ướt, nhưng cô không hé răng kêu ca nửa lời.

Ít ra lần này họ không đi nhanh hơn, dù Chúa biết là cô có thể nhượng bộ bất cứ cái gì khác, nếu cô có được một nửa cơ hội. Cô vẫn có thể cảm thấy dấu ấn của tay anh trên đùi mình, những ngón tay dài trên làn da mềm mại, gần gũi đến mức không thể chịu đựng nổi với nơi sâu thẳm trong cô. Cô cần đẩy chúng ra khỏi tâm trí, xóa sạch dư vị của miệng anh khỏi miệng cô, dựng lên một bức tường băng giá giữa họ, một bức tường không tan chảy dưới sức nóng của cơ thể cô.

“Anh rất giỏi trong chuyện này, Monsieur Toussaint,” cô nói bằng giọng khen ngợi lạnh nhạt khi họ đã đi được vài phút. “Tôi không biết tại sao anh lại bức mình. Tôi nghĩ đó chỉ là vấn đề về tính kiêu hãnh đàn ông hoặc vì quá nhiều testosterone (kích thích tố sinh dục nam) thôi. Hẳn là thật khó chịu khi thấy có một phụ nữ không muốn anh.”

Cô có thể trông thấy hình dáng anh nhờ ánh sáng phát ra từ bảng đồng hồ, nhưng anh không có biểu hiện gì. “Cô đang muốn thuyết phục tôi rằng cô không hấp dẫn được tôi chẳng? Tôi hiểu phụ nữ mà, chérie, và tôi biết khi nào họ hứng thú và khi nào không. Tôi không hiểu sự do dự của cô, nhưng tôi luôn là người chấp nhận bị xua đuổi một cách tao nhã. Còn có những phụ nữ khác. Luôn luôn có những phụ nữ khác.”

Chuyện này không diễn ra theo lối cô dự tính. Nhưng chẳng có gì liên quan đến người đàn ông xa lạ này lại diễn ra theo cách cô muốn cả.

“Và tôi chắc chắn họ sẽ dễ dàng bị quyến rũ hơn gấp bội.” Giọng cô chế nhạo.

“Ồ, tôi nghĩ tôi có thể quyến rũ cô khá dễ dàng nếu tôi định tâm làm thế.”

Không hiểu vì sao cô thấy câu nói ấy thật nhục nhã. Anh ta không thêm bận tâm bỏ ra một chút nỗ lực thực sự ư? Tại sao? Phải chăng cô thiếu hấp dẫn đến thế?

Cô không phô bày phản ứng của mình. “Anh cứ việc tin bất cứ chuyện gì anh muốn,” cô nói. “Nhưng lần sau nếu anh định dụ dỗ một ai đó thì hãy chọn một địa điểm tốt hơn ghế trước của

xe Porche. Nó khó mà là nơi gặp gỡ thích hợp cho sex.”

Anh mỉm cười với cô. “Tôi đảm bảo với cô, Chloe, là tôi có thể fuck cô thoải mái trên ghế trước của cái xe này. Tôi từng làm rồi mà.” (Chịu, câu này mình đành để nguyên văn, đã bảo anh này ăn nói rất sống sượng mà).

Tại sao một lời sỉ nhục lại có thể gợi tình đến vậy? Hẳn là cô đang chịu đựng chứng giảm nhiệt. “Mong anh đưa tôi về lâu đài cho,” cô nói bằng giọng hạ thấp, bỏ cuộc. Về chuyện này thì anh ta giỏi hơn cô, và sự thật là, có lẽ cô muốn anh nhiều như anh ta nghĩ. Có lẽ còn nhiều hơn anh muốn cô – cô thậm chí không chắc tin được thành tích đó của anh ta. Anh ta là tuýp người dành cho nàng bướm bướm đẹp mê hồn như Monique von Rutter hoặc biểu tượng thời trang nước Anh kiên định như Madame Lambert. Những cô gái Mỹ bé nhỏ vụng về như cô khó mà là sở thích của anh ta được.

Nhưng mặc kệ anh ta có muốn cô thật hay chỉ là một phản ứng tự nhiên, chừng nào cô giữ được khoảng cách là cô sẽ ổn. Cô đã thấy chuyện xảy ra tối qua – anh ta chỉ mất chưa đầy năm phút để biến mất với Monique von Rutter. Anh ta sẽ tìm được ai đó khác để giải khuây một khi họ có mặt ở đây.

Anh phóng rất nhanh, im lặng hoàn toàn suốt chặng đường còn lại. Anh lái vòng ra phía sau tòa nhà sừng sững, và cô liếc nhìn chiếc đồng hồ nhỏ đắt tiền của mình, nửa hi vọng nó bị chết đột ngột.

Mới có sáu giờ rưỡi, và trước mặt họ còn cả một buổi tối rất dài. Và tất cả những gì Chloe muốn là đắm mình trong bồn tắm nước nóng thật lâu và bò lên giường.

Không hiểu sao cô lại không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra. Anh dừng xe, nghiêng người qua tháo dây an toàn cho cô. “Tôi nghĩ tốt hơn cô hãy đi vào lối khác. Đây là cửa gần phòng cô nhất, và cô có thể tắm và thay quần áo trước khi có bất cứ ai trông thấy và đặt câu hỏi cho cô?”

“Họ hỏi thì có làm sao đâu? Tôi không ở bất cứ nơi nào khuất tất cả, tôi đâu có làm những việc không nên làm.” Ngay thời điểm những lời nói bật ra cô đã lập tức hối hận. Hôn Sebastian là một hành động cực kì thiếu sáng suốt, và cô sẽ còn làm rất nhiều việc sai trái nếu không có gì ngăn cản họ.

“Thật ư,” anh lẩm bẩm. “Trong trường hợp đó tôi có thể theo kịp cô và kết thúc những gì

chúng ta đã bắt đầu.”

Cô gần như sắp gọi anh ta là đồ lừa đảo. May là cô vẫn còn sót lại một chút tỉnh táo. “Không, cảm ơn. Tôi nghĩ chúng ta đã kết thúc rồi.”

“Thật vậy sao?” Khi anh ta nở cái nụ cười chậm rãi khó chịu ấy cô chỉ muốn đánh anh ta một trận. Anh cúi xuống cô, và cô sợ anh sẽ hôn cô lần nữa. Nhưng anh chỉ mở cửa ra cho cô. “Hẹn gặp cô vào bữa tối.”

Cô cầm lấy đôi giày đã hỏng hắc, cái túi da ướt nhẹp và lòng tự trọng của mình, và bước ra ngoài khoảnh sân. Cơn mưa đã biến thành màn mưa bụi, nhưng không khí đang trở nên lạnh hơn, và quần áo cô thì ẩm ướt. Cô ngoái nhìn lại chiếc Porsche, nhưng không thể trông thấy Bastien trong khoảng không tối đen. Vậy cũng tốt.

“Cảm ơn vì chuyển đi,” cô nói, và đóng sầm cửa lại với nhiều sức mạnh hơn cần thiết.

Và trước khi anh lái xe đi, cô nghĩ đã nghe thấy anh ta cười.

Chương 7

Bastien không muốn mắc sai lầm trong mọi việc. Anh là người có khả năng quan sát thiên bẩm, nhìn thấu tâm can con người từ bao giờ anh cũng không nhớ, và những linh tính của anh thường không khi nào sai. Vậy mà hiện tại anh đang bắt đầu băn khoăn về Chloe Underwood.

Logic thì nói cô là một gián điệp nguy hiểm. Thật vô lý nếu cho rằng còn bất cứ khả năng nào khác. Và cô vừa rất, rất tốt mà cũng có thể rất, rất xấu. Anh không thể nào chọn một trong hai.

Bữa tối cô đã xuống trễ, không có gì ngạc nhiên, và anh tránh ở gần cô. Cô đề phòng anh một cách ghê gớm – bất cứ ai có nửa bộ não còn nhận ra, mà trong phòng thì chẳng có người nào bị thiếu năng cả. Cô ngồi im như thóc, ăn rất ít và nhìn khắp mọi nơi trừ hướng có anh ra. Ở hoàn cảnh khác chắc anh đã thấy thú vị. Nhưng ngay lúc đó thì chẳng vui gì mấy.

Trông cô không còn bóng bẩy như lúc mới đến. Mái tóc đen của cô quăn lại bởi cơn mưa, lớp trang điểm nhẹ hơn, miệng cô đỏ thắm và hơi sưng. Anh đâu có hôn cô mãnh liệt đến thế, phải không nhỉ? Có lẽ có, nhưng cô cũng hôn lại anh với sự nhiệt tình tương đương, cho đến khi ánh đèn pha chết tiệt xen ngang.

Anh có thể tìm hiểu được rất nhiều chuyện một khi ở bên trong cô. Anh vẫn có thể.

Monique von Rutter xoi mói Chloe bằng những bản năng của một con cá mập trắng vĩ đại, chỉ nhằm nhằm tìm một sơ hở để cắn xé. Bastien im lặng quan sát cô ta xoắn xuýt lấy Chloe, trò chuyện với cô bằng chất giọng quyến rũ nhất chẳng gạt được ai ngoài một người hoàn toàn ngây thơ. Chloe đang cảnh giác nhìn cô ta, trả lời những câu hỏi khiêu khích của Monique bằng những từ đơn âm ngắn gọn, và cô không đụng đến ly rượu của mình. Tệ quá – công việc của anh thường tiến hành thuận lợi hơn nhờ chất cồn.

Nhưng anh không phải hạng người tìm kiếm hướng đi dễ dàng nhất.

“Tôi thấy đàn ông Pháp cực kỳ nhạt nhẽo, cô đồng ý không, Chloe?” Monique đang nói. “Bọn họ quan tâm đến việc thể hiện mình hơn là niềm vui của người phụ nữ. Và rỗng tuếch! Cứ lấy Bastien làm ví dụ, chỉ có là loại nông cạn mới ăn mặc chải chuốt thế.”

Mắt Chloe đảo qua chỗ anh, rồi lại trở về đĩa thức ăn gần như không được đụng đến của mình, và cô không trả lời. Monique sượng mặt rồi, Bastien uể oải nghĩ, xoay xoay ly rượu trên tay. Có lẽ anh nên giúp cô ta một tay.

“Nhưng cô bỏ qua một điểm, cô Barones,” anh kéo dài giọng. “Tên đàn ông nào chú mục đến thành tích tình dục của bản thân thì rất tận tâm làm bạn tình thỏa mãn. Anh ta quan tâm đến khoái cảm của bản thân ầu cũng là lẽ thường, nhưng nếu lòng kiêu hãnh bắt buộc anh ta phải là một người tình tuyệt vời thì đó chỉ có thể có lợi cho người phụ nữ thôi, chẳng phải sao?”

Hai má Chloe xuất hiện màu đỏ nhạt khi cô nhìn chăm chú xuống cái đĩa, một màu đỏ mà tất cả những người ngồi quanh bàn đều nhận ra.

Nhưng Monique đang đà hăng máu. “Dĩ nhiên, trừ phi người phụ nữ nhận ra mình chẳng qua chỉ là cái cột chống đỡ cho tính tự phụ của người tình. Rằng khoái cảm của cô ta chỉ là sự phản ánh kỹ năng của anh ta, không phải khao khát thực sự trong con người anh ta.”

Bastien nhún vai. “Điều đó quan trọng gì? Miễn là cô ấy toại nguyện.”

“Và anh rất giỏi làm phụ nữ toại nguyện,” Monique thì thầm. Và rồi nói thêm với vẻ hấp tấp thái quá, “đấy là tôi nghe nói vậy.”

Bastien không còn hứng thú nữa. Ở cái bàn này ai cũng biết anh lòng thông với cô ta, bao gồm cả ông chồng tọc mạch của cô ta. Bao gồm cả Miss Chloe ngây thơ. Cả bọn được sắp xếp để rời đi trong chưa đầy bốn tám tiếng đồng hồ, và đến hiện tại anh có thể nói rằng kết quả đạt được là rất ít. Họ chưa ngã ngũ được việc chọn thủ lĩnh mới, và Christos vẫn chưa đến. Nhưng hẳn có thể gửi Chloe tới trước để thăm dò sơ bộ. Những người còn lại có là đồ ngốc mới không nhận ra tình huống nhạy cảm đến mức nào. Và người phiên dịch thay thế của họ đầy khả nghi ra sao.

Sự hợp tác, mà thành hay bại đều dựa vào độ bảo mật khắt khe. Đã xuất hiện mối nguy hiểm của một ẩn số giữa bọn họ, và những trò ghen tuông lật lọng của Monique không giúp ích

gì thêm. Cô ta cần một ai đó khác để chĩa mũi dùi vào, để cho anh và Chloe được yên, nhưng không có người nào khả dĩ. Hakim ưa thích những thiếu niên, Madame Lambert thì kén cá chọn canh, Ricetti đồng tính và Otomi là người đàn ông chung thủy với gia đình. Chỉ còn lại mỗi chồng cô ta, mà Monique thì từ lâu đã chán ngấy ông ta.

“Tối nay chúng ta cần làm việc,” Hakim xen ngang, rõ ràng cũng khó chịu với hành vi của Monique. “Chúng ta đã chậm so với kế hoạch và không thể ngồi đợi Mr. Christopolous thêm được. Còn quá nhiều việc cần thống nhất mà thời gian thì eo hẹp – việc phân chia lại thị trường, việc bầu sếp mới và nên hành động thế nào với vụ Remarque bị ám sát. Những chuyện này đều vô cùng quan trọng, và chúng ta không thể lãng phí thêm thời gian.”

Ah, Chloe, Bastien nghĩ. Cô quay sang nhìn Hakim với vẻ ngạc nhiên, và anh đọc thấy những gì đang diễn ra trong đầu cô. Tại sao tầm quan trọng của hàng tạp phẩm và gia cầm lại lớn đến thế? Tại sao sếp của họ lại bị ám sát? Cô ta một là cực kỳ vụng về hoặc cực kỳ thông minh,

“Vậy ta sẽ vào việc,” ngài nam tước nói.

“Chỉ những người trong chúng tôi thôi. Miss Underwood, tối nay nhiệm vụ của cô được miễn. Chúng tôi có thể tự lo được.”

Chloe coi nó như một lời đui khéo, cô đứng lên. “Tôi xin lỗi đã quên mấy quyển sách,” cô nói.

“Sách nào?”

“Sách mà ông bảo tôi đi mua ấy.”

Hakim xua xua tay. “Không quan trọng. Chúng tôi sẽ làm việc trong phòng họp – tôi chắc cô sẽ thấy thoải mái nhất trong phòng riêng của mình.”

Một lời chỉ dẫn không thể rõ ràng hơn, đồng thời là cảnh báo, nhưng Chloe vẫn thể hiện sự chất phác của mình. “Không biết ở đây có máy tính tôi có thể dùng không? Tôi muốn check email.”

Im lặng chết chóc, Bastien ngả lưng vào ghế, tự hỏi Hakim sẽ xử trí thế nào đây. Trước sự ngạc nhiên của anh, Hakim gật đầu. “Trong thư viện, đi qua cầu thang tầng một. Cứ tùy ý làm

những gì cô muốn.”

“Tôi chỉ check mail thôi,” cô nói, đứng lên khỏi bàn. Đám người còn lại ngồi yên tại chỗ - không có sự lịch thiệp nào không công cả, Bastien nghĩ, dần xuống thôi thúc muốn đứng lên của chính mình. Nếu cô chỉ muốn check mail không thôi thì anh sẽ là nữ diễn viên ba lê trong đoàn Ballet Russe (là một đoàn ba lê nổi tiếng do Serge de Diaghilev thành lập vào năm 1907). Nhưng cô có đủ thông minh để ngụy trang dấu vết không?

Cánh cửa đóng lại sau lưng cô, và những tiếng nói bùng ra ngay lập tức. “Tôi không nghĩ để một phụ nữ ở đây là ý kiến hay,” von Rutter nói bằng tiếng Đức. “Chúng ta có thể cùng nhau gỡ rối mà không cần phiên dịch. Sao phải đưa một người lạ vào đây?”

“Người ban đầu tôi thuê là một cô gái tóc vàng hoe gốc nghềch với trình độ tối thiểu để khiến công việc dễ dàng hơn và chỉ biết mỗi bản thân nên không nhận ra được có gì bất thường.” Hakim đáp bằng cùng ngôn ngữ. “Còn người này thì tôi không chắc chắn.”

“Không chắc chắn?” Monique đánh giọng. “Tôi chưa bao giờ nghĩ anh là loại người phỏ mặc cho may rủi, Gilles. Anh nên trừ khử cô ta, ngay lập tức.”

“Nếu cần thiết,” Hakim nói. Hắn không thích bị sai bảo phải làm gì – hắn nghĩ thời của hắn đã đến và hắn đã sẵn sàng ngồi vào cái ghế quyền lực. “Cô biết là tôi không e ngại làm những chuyện cần phải làm. Nhưng tôi không bao giờ hành động hấp tấp. Nếu một công dân Mỹ biến mất không tăm hơi thì sẽ có rất nhiều nghi vấn. Tôi cần được đảm bảo rằng sẽ không có ai nhớ đến cô ta, hoặc sự hiện diện của cô ta quá ư quan trọng. Cả hai tôi đều không chắc chắn. Chừng nào tôi còn ở đây, Miss Chloe sẽ ngừng là chủ đề bàn tán.”

“Làm ơn dùng tiếng Anh hoặc Pháp đi, nếu các người không thể nói tiếng Ý,” Ricetti can nhần. “Các người đang nói về chuyện gì đó?”

Monique quay lại mỉm cười duyên dáng. “Chúng tôi đang bàn xem Miss Chloe có là mối nguy hiểm hay không, và nếu có, thì nên dùng cách nào để loại bỏ cô ấy?” Cô ta nói bằng giọng Ý hoàn hảo.

“Giết cô ta và dàn xếp một tai nạn giả,” Ricetti nói.

“Cũng được,” Hakim đáp. “Nhưng cô ta đi cùng tài xế của tôi, và tôi không chắc có muốn từ

bỏ Daimler của tôi chỉ để phi tang không. Mà khó khăn lắm mới kiếm được lái xe thay thế.”

“Giết cô ta và ngừng om sòm đi,” Mr. Otomi nói. “Nếu anh quá đần đo tôi có thể cho phụ tá của tôi giải quyết. Chúng ta đang tranh cãi phí thời gian trong khi còn nhiều việc khác quan trọng hơn. Tôi muốn biết làm cách nào vận chuyển bốn tá vũ khí Legolas vào Thổ Nhĩ Kỳ mà không bị phát hiện.”

“Đây là vấn đề của anh, Otomi-san,” Bastien nhẹ nhàng nói, “tôi thì muốn biết tiền sẽ từ đâu ra trước khi đặt hàng hóa của mình lên bàn. Tin tôi đi, chúng nó ấn tượng lắm. Thứ tốt nhất mà quân đội Mỹ nghiên cứu ra may chẳng mới theo kịp.”

“Không có ai tin anh đâu, Bastien,” Madame Lambert nói. “Không ai trong chúng ta tin tưởng nhau. Đó là lí do chúng ta hợp tác với nhau suôn sẻ thế. Chúng ta kiểm soát việc mua và bán những vũ khí phi pháp hầu hết trên toàn thế giới. Lòng tin chỉ là chướng ngại trong công việc mà thôi.”

“Hầu hết,” Bastien nhắc lại, “nhưng không phải tất cả. Christos ở chỗ quái nào thế? Tôi không thích sự chậm trễ này – nó làm tôi khó chịu? chúng ta nên lo về hắn, chứ không phải một phụ nữ rủi ro với mưu mẹo của một con thỏ.”

Monique phá lên cười. “Cô ta hơi giống một con thỏ thật? Mắt thì tròn xoe và cái mũi nhỏ run run. Chúng ta chỉ không biết đây là giả bộ hay không. Về phần tôi, tôi không đề nghị chúng ta gây nguy hiểm cho công việc của mình bằng cách ngồi đợi cho đến khi tìm ra. Nếu Christos ở đây anh ta cũng nói y như vậy.”

“Christos không ở đây, và chúng ta đang bỏ ra quá nhiều thời gian vào cô gái,” Hakim nói, bất bình ra mặt.

“Bastien, hãy đi theo cô ta, xem anh có thể phát hiện được gì không. Tôi không muốn thu hút bất kì sự quan tâm nào từ chính quyền, nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian của chúng ta để cãi cọ về cô gái. Chúng ta sẽ bắt đầu với đề xuất của Ricetti về việc phân chia lại các khách hàng vùng Trung Đông – chừng đó sẽ cho anh đủ thời gian để đưa ra quyết định. Nếu cô ta nguy hiểm, giết cô ta đi. Còn không, hãy quay về bàn và chúng ta bàn nốt công việc.”

Bastien nhướn mày. “Sao lại lôi tôi vào nhiệm vụ vớ vẩn này?” anh hỏi. “Tôi đã bỏ ra nguyên một ngày trời với cô ta mà có phát hiện được gì đâu.”

“Đây là anh không đủ tích cực. Anh là người ở bên cô ta nhiều nhất – anh có cơ hội tốt nhất để tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra.”

“Hơn nữa,” Monique rì rầm, “cô ta phải lòng anh. Đến kẻ ngốc cũng thấy.”

Anh chẳng buồn phủ nhận. Kẻ ngốc nào cũng có thể nhận ra sự miễn cảm đặc biệt của cô trước sự hiện diện của anh. Anh uống cạn ly rượu và đẩy ghế ra khỏi bàn. “Vinh hạnh của tôi,” anh nói uể oải.

Và anh sai bước ra khỏi phòng, hai tay dứt túi quần, hoàn toàn thoải mái với nhiệm vụ của mình.

Không có bóng dáng cô trong thư viện trên lầu, nhưng máy tính đang ở chế độ sleep mode, chứng tỏ cô vừa ở đó. Cô đã cố gắng nhưng không hiệu quả để che đậy việc vào internet, chẳng tốn mấy công sức để tìm dấu vết. Cô đã tìm cái tên Legolas, và cô vào đúng cái trang nói cho cô biết những vũ khí đó nguy hiểm và bất hợp pháp thế nào. Cô cũng đã tra tìm một nửa số người có trong phòng, bao gồm cả anh.

Anh không thêm kiểm tra – anh biết chính xác cô sẽ phát hiện và không phát hiện được gì trong bước đi vụng về của cô trên internet, về những người kia và về anh. Bastien Toussaint, ba tư tuổi, đã có vợ, không con, được đồn đại là có quan hệ với nhiều tổ chức khủng bố khác nhau, chưa bao giờ có bằng chứng, bị tình nghi là kẻ buôn bán vũ khí bất hợp pháp và ma túy trên phạm vi quốc tế. Dính dáng tới vụ giết hại ba đặc vụ Interpol. Được coi là đối tượng cực kỳ nguy hiểm.

Cô sẽ đọc được nó thôi, nhưng nếu cô đã được thông báo vắng tắt thì chúng chẳng có gì mới với cô cả. Còn nếu nó là tin tức mới mẻ với cô thì anh sẽ phải mất thời gian khó khăn mới đến gần cô thêm bất cứ milimet nào, để tìm ra đích xác cô là ai và là người thế nào.

Và anh sẽ biết mọi được thông tin từ cô vắt vẻo ra sao. Và trình độ thể hiện của anh giỏi tới đâu, như Monique đã gọi. Không còn nhịp điệu tung hứng điêu dặt nữa. Đã tới lúc tìm ra lý do cô ở đây.

Và rồi làm vài việc về chuyện đó.

Chloe mặt cắt không còn hột máu. Ngồi giữa căn phòng thanh lịch của mình, bật khóc. Lốp

trang điểm vừa mới tô sẽ chảy xuống gương mặt cô cho coi, cô nghĩ, và cô sẽ lại trông như một con gấu trúc. Và lần này Bastien sẽ chẳng có mặt để lau vết bẩn bằng chiếc áo sơ mi mềm mại sạch sẽ của anh. Anh sẽ không có mặt ở bất cứ chỗ nào gần cô nữa.

Cô phải ra khỏi đây. Tại sao ông trời lại đẩy cô vào ổ rắn độc này? Đáng lẽ cô nên nhận thấy có điều kì cục đang diễn ra, nhưng cha mẹ cô luôn bảo cô rằng cô có trí tưởng tượng quá sống động, và cô đã quyết định là họ đúng. Chứng nghiện tiểu thuyết kinh dị và kì ảo có lẽ chẳng giúp được gì.

Nhưng chuyện này không phải là mối nguy hiểm trong tưởng tượng. Đây không phải những người buôn hàng tạp phẩm, và thế quái nào cô lại từng nghĩ bọn họ là một bí ẩn lớn. Trông Bastien có giống một người nhập khẩu gà không? Nữ nam tước Monique von Rutter có mua được những bộ quần áo thiết kế riêng và những viên kim cương lộng lẫy nhờ bán sữa đậu nành không?

"Ngu xuẩn!" Cô nói thành tiếng. Cô cần phải rời khỏi đây, thật nhanh, trước khi bọn họ quyết định cô là một chúồng ngại. Cô đã lập tức rời khỏi phòng ăn, thậm chí không dừng lại khi nghe thấy tên mình giữa một câu tiếng Đức. Vào internet trước khi có người tóm được cô là vô cùng quan trọng. Nam tước von Rutter là một ông già thiện chí – ông ấy sẽ không để cho họ làm hại cô. Tất nhiên trừ phi ông ấy cũng dốt ngang cô về những chuyện đang diễn ra ở đây.

Vali của cô ở dưới đáy tủ áo. Cô lôi nó ra và bắt đầu ném quần áo của Sylvia vào, bao gồm cả chiếc áo blouse bằng lụa đã hỏng và những đôi tất dài rách nham nhở. Cũng đơn giản thôi – cô sẽ nói với Monsieur Hakim là cô nhận được e mail từ bạn cùng phòng báo cho cô biết bà cô bị ốm nặng và cô cần bay về nhà với gia đình gấp. Thậm chí cô có thể bảo họ rằng vé máy bay của cô ở Air France đã được đặt, và cô phải bay trong chưa đầy mười hai tiếng đồng hồ nữa. Chỉ đủ thời gian về Paris, nhét một vài thứ vào túi xách và bay về nhà. Lần đầu tiên trong cuộc đời trưởng thành của mình cô sợ hãi thực sự.

Cô chật vật thay quần áo đi đường. cô cầm chiếc váy giản dị nhất Sylvia đã đưa cho – chiếc váy đen ôm sát phô ra quá nhiều chỗ hở, dù cô đã xoay sở để đính nó lại. Bên trong là bộ đồ lót màu đen của Pháp chắc thuộc về tình nhân của một tay người Pháp giàu có, và nếu cô phải xỏ chân vào một đôi giày cao gót quá chặt nữa cô sẽ khóc thét lên mất.

Nhưng cô phải làm, nếu muốn ra khỏi đây mà giữ được tính mạng. Cô có thể che giấu sự hoảng sợ của mình – cô chưa bao giờ là một kẻ nói dối giỏi nhưng những khoản cá cược chưa

bao giờ cao thế này. Hãy nghĩ nó như một màn trình diễn, cô tự nhủ. Như Blanche Dubois trong phim *Chuyến tàu mang tên dục vọng* chẳng hạn...(phim này có Vivien Leigh đóng, rất hay). Không được, phải một ai đó độc lập hơn! Cô sẽ không tìm được bất kỳ người lạ nào để nhờ cậy trong tình cảnh của mình.

Cái va li là một mớ lộn xộn, và cô mặc kệ. Cô đi vào phòng tắm nhỏ xíu, thu dọn các vật dụng linh tinh vào chiếc túi thêu Sylvia hay dùng, rồi quay ra ném nó vào trong va ly trước khi kéo khóa lại.

“Định đi đâu đấy?” Bastien Toussaint lè nhè hỏi từ khung cửa mở.

Chương 8

Chloe Undewood nhìn anh trân trân cứ như anh là tên đồ tể vậy, Bastien thầm nghĩ. Cô đang hốt hoảng – cơn hốt hoảng hoen vệt nước mắt và thất thần, có vẻ tăng thêm chút bằng chứng rằng cô là một người hoàn toàn vô tội tình cờ mắc vào đồng lõa xôn này. Trừ việc Bastien không tin vào những sự tình cờ.

Giống như ta nhìn vào một gian phòng gương, anh nghĩ. Chẳng thể biết được nguyên bản gốc ở đâu, hay chỉ là hình chiếu của đồ thật. Cô có phải người vô tội không? Hay một gián điệp kém cỏi? Hay một gián điệp xuất sắc giả bộ là người vô tội? Giả bộ là kém cỏi?

Thời gian đang cạn dần, và chỉ có một cách để biết chân tướng vấn đề. Tra khảo cô sẽ không dẫn anh tới đâu hết – cô được huấn luyện để chịu đựng đau đớn và sẽ không hé răng nửa lời về những gì cô không muốn tiết lộ.

Nhưng còn cách khác, những cách vui vẻ hơn nhiều để có được những gì anh muốn biết. Anh đá cánh cửa đóng lại sau lưng, nhìn thấy tia cảnh giác tăng dần trong mắt cô.

Anh biết các camera an ninh đặt ở đâu – tối qua anh đã kiểm tra chúng khi lục soát phòng cô. Chúng bao quát gần như toàn bộ căn phòng, bao gồm cả giường ngủ và phòng tắm, và anh có chút nghi ngờ rằng nếu họ không có một khán giả háo hức thì ít nhất họ đang được ghi hình lại cho thế hệ mai sau. Anh cần diễn một màn thật tốt – Hakim và đồng bọn sẽ không bị gạt dễ dàng.

Thế không có nghĩa anh phải có khán giả. Có một góc phòng gần như nằm ngoài phạm vi của camera, một chốn nghỉ nho nhỏ với chiếc kệ tủ thấp mạ vàng thời Louis XIV. Có lẽ đúng hơn là Louis XV. Nó sẽ được việc.

Cô đang đứng giữa phòng, bất động, nhưng khi anh tiến về phía cô thì cô thối lui lại đầy lo lắng. Cô nghĩ cô biết anh là ai, anh có khả năng gì. Cô còn chưa biết được một nửa.

Anh mở cánh tủ, lộ ra một chiếc ti vi đặt bên trong, và bật lên. Chính âm thanh thật lớn, và chuyển kênh cho đến khi tới kênh anh muốn. Hakim có kênh phim khiêu dâm phát hai tư giờ trên bảy ngày trong tuần, và những tiếng rên rỉ của khoái cảm giả tạo lập tức tràn ngập phòng.

“Anh làm gì thế?” Chloe hỏi, kinh hãi, ngoảnh đi khỏi cái màn hình rộng. Hai tên đàn ông đang phục dịch cho một phụ nữ, không phải kiểu yêu thích của anh, nhưng âm thanh tiếng động thì đủ át hết tiếng đối thoại của họ.

Anh đứng đó, chẳng nói năng gì khi cởi bỏ cái áo jacket, ném lên ghế. Anh vừa vặn ở ngoài tầm camera, và những âm thanh phát ra từ ti vi sẽ dập tắt bất cứ lời nào họ nói. “Lại đây,” anh nói.

Anh có thể đoán được cô thà nhảy khỏi nóc tòa cao ốc còn hơn. Cô lắc đầu ngoan cố. “Tôi không biết anh đang làm gì ở đây. Nhưng tôi muốn anh ra ngoài cho.”

“Lại đây.”

Cô sẽ không định nhúc nhích nếu cô không muốn làm thế. Anh đã sắp đặt kịch bản kín kẽ - cô đã bị mê hoặc bởi anh và anh biết điều đó. May mà anh đã không hoàn tất những gì đã bắt đầu trong xe hơi - anh vẫn còn lợi thế lớn. Cô sợ hãi, vậy mà cơ thể cô vẫn cảm thấy sức mạnh của sự khuấy động trong người. Và nó còn mạnh hơn nỗi sợ của cô.

Cô dừng lại cách anh một quãng ngắn, vẫn nằm trong tầm camera. “Tôi không thích xem phim khiêu dâm,” cô nói. Rõ ràng cô hi vọng có một giọng nói lạnh nhạt, thế mà nó vẫn thành ra căng thẳng.

“Tôi không nghĩ là cô thích. Suy cho cùng, người Mỹ có chiều hướng yếu ớt về chuyện tình dục.”

“Tôi hoàn toàn lành mạnh trong chuyện tình dục,” cô gắt, nhất thời quên luôn nỗi sợ của mình, đúng như anh muốn. “Tôi không phải một trinh nữ người Mỹ bị ức chế, mặc kệ anh nghĩ sao.”

“Vậy thì lại đây.”

Cô không nhận ra anh đang lùi dần, kéo cô ra khỏi phạm vi máy quay. Có thể cô còn không

hay biết có các camera trong phòng, trong mỗi căn phòng của tòa lâu đài được nâng cấp.

Cô bước thẳng về phía anh, hai vai so lên, như một người sắp vào trận đánh. “Tôi không sợ anh đâu,” cô nói.

“Tất nhiên rồi, cưng ạ,” anh nói. “Như thế mới vui.” Anh luồn tay ra sau cổ cô, bên dưới mái tóc dày, và ngửa gương mặt cô lên cho anh. Cô nhìn thẳng vào anh, đôi mắt cô mở to và hoảng hốt, và anh cảm thấy...một điều gì đó. Thương hại? Do dự? Mủi lòng? Không có chỗ cho bất kỳ cảm xúc nào như thế.

Anh hôn cô. Anh nhớ mùi vị của miệng cô, âm thanh êm tai khe khẽ cô tạo ra, cách đôi môi cô chuyển động dưới môi anh. Nhớ, và ham muốn nó. Anh đột nhiên vô cùng vui mừng vì đã quyết định làm chuyện này, vì bị ép buộc vào chuyện này. Bằng không anh sẽ phải kiếm một cái cớ khác.

Anh dẫn sâu nụ hôn, vòng tay qua eo cô và nâng cô lên. Cô níu lấy anh, và anh xoay cô vào góc phòng, ấn cô lên vách tường kính và lần tay lên hai bầu ngực cô.

Cô đã ghim những mép áo vào. Và anh lùi lại một khắc, thở mạnh. “Cô đã làm trò gì với cái váy thế?”

Cô không tìm cách thoát ra. “Nó lỏng quá, tôi phải đính lại.”

“Kiểu của nó là thế. Tháo ra đi.”

Cô chớp mắt, dấu hiệu duy nhất của sự lưỡng lự. Rồi cô đưa tay lên và tháo cái ghim nhỏ an toàn ra.

“Giờ thì mở nó ra,” anh nói.

Anh nghĩ cô sẽ chùn lại. Nhưng không. Cô kéo chiếc váy lụa mở ra, và anh trông thấy bên trong là bộ đồ lót bằng lụa và đăng ten. Từ cửa hàng đồ lót đắt giá nhất trên toàn Paris, chúng không phải là loại mặt hàng mà một dịch giả có thể mua được, mà là thứ được mua tặng giữa những cặp tình nhân giàu có. Lại thêm một sự dối trá nữa.

Nhưng chẳng phải anh đã biết được cô mặc đồ lót sai cỡ hay sao? Làn da mịn màng của cô như bị ép chặt trong lớp đăng ten đen, và anh muốn lột chúng ra khỏi người cô. Nhưng thời

gian đang sắp hết.

Cho nên anh chỉ hôn cô lần nữa, kéo cô lên ép sát vào anh, cơ thể gần như trần trụi của cô nóng rực qua chiếc áo sơ mi mở phanh của anh, và cô hôn lại anh với một sự nồng nhiệt đủ để anh tin lời nói cô không phải một trinh nữ rụt rè là hoàn toàn đúng. Dù rằng cô đang run rẩy trong vòng tay anh.

Những tiếng rên rỉ đang văng ra từ ti vi, rất to và chân thực, bị đứt quãng bởi những tiếng thét và gầm gừ. Họ tạo ra những âm thanh kiểu gì chẳng thành vấn đề - không một ai có thể phân biệt giữa phim và đời thực.

Da cô nóng hổi trước sự ma sát, mịn màng như lụa dưới bàn tay anh. Giờ cô đã vòng hai tay qua cổ anh, bám vào anh như thể cô sẽ bị thổi bay đi bởi một cơn gió mạnh, và anh thích điều đó. “Cởi đồ lót của cô ra,” anh nói.

Đôi mắt cô, đang nhắm hờ trong sự sung sướng mơ màng, mở bừng ra. “Gì cơ?”

“Cô nghĩ chúng ta đang làm gì, hả Chloe? Cởi quần lót ra, cô có thể giữ lại chiếc áo nếu cô khăng khăng muốn thế.”

Cô cứng đờ người, và màu sắc rút hết khỏi gương mặt cô. “Tránh xa tôi ra,” cô nói, đẩy anh ra.

Nhưng đã quá muộn. Đã quá muộn kể từ lúc anh đặt chân vào phòng cô. Có lẽ đã quá muộn kể từ khoảnh khắc anh nhìn thấy cô.

Cái quần lót cao cấp được thiết kế để dễ dàng vứt bỏ. Anh vươn tay tóm lấy mảnh đăng ten, giật mạnh, và những sợi dây bị đứt lìa.

“Không,” anh nói. Phải tàn nhẫn, anh nhắc nhở mình, khi anh nhắc cô lên ép vào cơ thể anh. Đây là công việc, là việc anh phải làm. Anh lại hôn cô, và trong lúc đôi tay cô cố gắng đẩy anh ra thì miệng cô lại đáp ứng anh.

Và rồi đã quá muộn. Anh nhắc bổng cô lên, mang cô tới chiếc kệ tủ cổ và đặt cô lên đó, di chuyển vào giữa hai chân cô. Anh không biết liệu cô có nhận thấy chuyện gì sắp xảy ra không, hay liệu cô còn khả năng suy nghĩ minh bạch không. Chuyện đó chẳng quan trọng.

Cô đã ướt đầm, đúng như anh nghĩ. Anh chỉ mất một ít thời gian để tháo cúc quần mình, và rồi anh đã ở bên trong cô, rất sâu bên trong, rồi anh cảm thấy sự choáng váng không thể nhầm lẫn của cơn cực khoái rất nhỏ tràn qua cô trước khi cô có thể ngăn mình lại.

Cô sẽ hét lên, sẽ đẩy anh ra khỏi cô, và anh không định để chuyện đó xảy ra. Anh chặn miệng cô lại trước khi cô có thể phản đối, quàng hai chân cô quanh hông anh và bắt đầu chuyển động, không nhả miệng cô ra cho đến khi anh biết đã khuất phục được cô, rằng cô đang cố gắng tới gần anh hơn, muốn thụt lùi lại nhưng không thể bởi vị trí của cô trên mặt tử. Anh có thể cảm thấy từng luồng run rẩy đang tăng dần, biết rằng dù lí trí có bảo cô những gì, thì cơ thể cô cũng gạt phăng nó đi, và tất cả những gì cô muốn là sự tận cùng. Sự thỏa mãn. Là anh.

Và anh rút ra, gần như hoàn toàn, uống lấy tiếng kêu khổ sở của cô như uống thứ mật ngọt. “Cô là ai?” anh thì thầm bên tai cô. “Cô đang làm gì ở đây?”

Cô quắp lấy anh, cố gắng tuyệt vọng để đem anh trở lại, nhưng anh khỏe hơn nhiều so với cô, và anh giữ cô bất động, hai bàn tay anh ghim chặt hông cô vào mặt tử mạ vàng. “Cô là ai?” anh hỏi lại, giọng lạnh băng trong khi cơ thể anh nóng bỏng.

Đôi mắt cô đờ đẫn, miệng cô là một vết thương mềm mại. “Chloe...” cô nói bằng giọng thốn thức.

Anh đâm vào trong cô, rất mạnh, rồi rút ra trước khi cô kịp ngăn anh lại. Một lần nữa cô thét lên, nhưng anh không mảy may ăn năn. “Quần áo của cô không thuộc về cô,” anh thì thầm, và trên nền âm thanh từ cái ti vi đang gia tăng cường độ, kết hợp với sự khuấy động không ngừng của anh, “cô nói được những ngôn ngữ cô giả bộ không biết. Cô ở đây là có lí do, và nó chẳng liên quan gì đến dịch thuật. Có phải cô tới đây để giết người?”

“Làm ơn!” Cô nức nở.

Anh lại đâm vào lần nữa, và anh có thể cảm thấy cô đã cận kề ranh giới, sẵn sàng bùng nổ, bất lực như anh biết anh có thể gây ra cho cô, biết rằng anh cần bắt cô chịu đựng. “Cô muốn gì, Chloe?” anh thì thầm, biết rằng cuối cùng anh có thể lấy được sự thật từ cô.

Đôi mắt cô rung rung nước mắt, và cô đang run lên. “Anh,” cô nói. Và anh tin cô.

Rồi anh thôi không thèm nghĩ ngợi. Anh nhắc cô ra khỏi bàn, quấn hai chân cô quanh hông

anh, chôn sâu mình vào trong cô, và sự cực khoái ập vào cô mạnh đến nỗi cô hét lên, còn to hơn cả những âm thanh trên ti vi, tiếng kêu nghẹn ngào của khoái cảm không thể chống đỡ.

Anh còn chưa xong – anh đã chán chơi đùa rồi. Anh thúc vào trong cô, chậm rãi, thông thả, ngã lưng vào vách kính làm chỗ dựa, ôm lấy hông cô, dày vò cô một cách chậm chạp, ngọt ngào, cho đến khi nó cũng tràn qua anh, và anh trút hết bản thân mình vào trong cô, giải phóng hết tất cả, chìm đắm trong da thịt nóng bỏng ngọt ngào của cô, cái miệng mềm mại ngọt ngào của cô.

Anh đợi cho đến khi lấy lại nhịp thở, đợi cho những làn sóng run rẩy kết thúc việc quét qua cơ thể anh, rồi anh rút ra, đỡ thân hình mềm rũ của cô tựa vào vách đến khi đôi chân cô có thể chống đỡ cho sức nặng cơ thể. Anh ôm cô vào lòng trong một lúc, và anh có thể nhìn thấy mặt mình trong vách kính, đen tối và tàn nhẫn. Trông anh đúng như một tên khốn kiếp, và anh chẳng thể làm được gì về chuyện đó. Anh đã chấp nhận sự thật này bao lâu rồi.

Anh lùi ra khỏi cô, mặc lại quần áo. Cô đang nhìn anh như thể anh là một bóng ma, và anh muốn kéo cô vào lòng, vỗ về cô. Nhìn cô quá ư mất mát. Với bản tính tình tế của mình rõ ràng cô không quen với những gì anh vừa bắt cô trải qua, trông cô hoàn toàn mất phương hướng, lạc lõng.

Nhưng anh không thể. Anh nhắm mắt lại và tựa trán vào trán cô, kéo chiếc váy choàng qua người cô và thắt lại ở eo. Anh không thể giữ cô ở ngoài tầm camera lâu hơn nữa, nhưng anh có thể khiến nó không được quá dễ dàng đối với bọn người kia.

Khi những đáp án logic bị loại bỏ, người ta không còn cách nào khác ngoài tin vào chuyện không tưởng. Chloe đúng là người như cô đã nói. Một người vô tội, bị cuốn vào một vòng xoáy quá khốc liệt ngoài sức tưởng tượng của cô. Và lối bịch thay, cái gã được gọi là người tốt lại chính là kẻ đã gây ra sự hủy hoại độc ác nhất.

Anh sẽ phải để công việc của anh diễn ra như định trước, lái Hakim ra khỏi những nghi ngờ của hân. Anh cần quay lại chỗ cái máy tính, xóa những dấu vết của cô nàng hậu đậu này đi và thuyết phục những người kia rằng không có gì đáng ngại ở cô cả.

Nhưng trước tiên anh phải kết thúc với cô đã. Anh hôn lên miệng cô, nhẹ nhàng, bừa bãi. “Chà chà, em yêu,” anh nói nhỏ. “Rất tuyệt. Quá tệ là chúng ta không đủ thời gian để tận hưởng thêm.”

Cô nhìn lên anh trân trân, ngơ ngác một lúc. Rồi cô giơ tay lên cho anh một cái tát, sử dụng tất cả sức lực đã bị phá hủy trong người, và nó làm đầu anh xây xẩm.

Nuối tiếc cũng vô ích, hối hận là một cảm xúc không tên, và cơ thể anh vẫn còn chấn động với sự thỏa mãn. Anh tặng cô một nụ cười gian manh, cầm cái áo jacket bị vứt hồi nãy lên và bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại nhẹ nhàng sau lưng.

Chloe dựa lưng vào tường. Chân cô có cảm giác vô cùng yếu ớt, gần như không chịu được sức nặng cơ thể, cô từ từ trượt xuống, ngồi phịch trên sàn nhà lát gỗ tuyệt đẹp. Cô bắt đầu run lên – ban đầu từ từ, như không có cảm giác gì ngoài sự rung động yếu ớt rồi tăng dần lên thành những cơn rung chuyển không thể kiềm chế. Cô vòng hai tay ôm quanh người, nhưng không thể ấm lên. Cô nhắm mắt lại, nhưng ti vi vẫn còn bật, những tiếng rên rỉ của bản nhạc ngắt quãng đánh thẳng vào nỗi xấu hổ của cô, và cô lại mở mắt ra. Chiếc quần lót bị xé rách nằm trên sàn trong góc phòng, trước mặt cái tủ áo kiểu cổ chắc có lẽ chưa bao giờ được sử dụng theo cách ấy trong cuộc đời thanh cao đẳng đẳng của nó. Nhưng đây là nước Pháp mà. Cô muốn nôn ra. Không nghi ngờ gì về chuyện đó – cô ghê tởm và phát bệnh trong người trước những gì đã diễn ra, và cô vẫn không thể hiểu được tại sao.

Cô đã không nói ‘không’. Cô không có cách nào tránh được sự thật rành rành ấy – cô đã không nói không với anh ta. Dù anh ta có coi nó là câu trả lời hay không lại là chuyện khác. Cô đã để anh ta làm chuyện đó với mình.

Và một điều kinh tởm và khủng khiếp là, cô thích nó.

Không, từ đó không đúng. ‘Thích’ không có liên quan gì ở đây cả. Cô không thích bị điều khiển, hăm dọa, dày vò và bị sử dụng.

Nhưng bất chấp tất cả những điều đó, dù sao anh ta cũng làm cho cô đạt cực đỉnh. Hay, khủng khiếp hơn cả, là bởi vì những điều đó.

Không. Cô không hề có một nhu cầu sâu kín và tăm tối là bị hành hạ, lăng nhục, sử dụng và vứt bỏ. Không có vết đen nào lẩn khuất trong quá khứ của cô, không có sự ghê tởm bản thân dồn ép tới mức van cầu được đối xử thô bạo.

Vậy tại sao cô để anh ta làm thế? Tại sao tâm trí cô thì kêu không còn bản thân vẫn hôn lại

anh ta? Tại sao cô bám chặt lấy anh ta? Biết rõ anh ta là ai và là người như thế nào? Tại sao cô vẫn bước tới?

Cô chỉ có thể nói với mình đấy là bản năng sinh học thuần túy. Gia đình cô, nếu cô đủ quần trí để thảo luận nó với họ, sẽ bảo cô rằng đấy là phản ứng sinh lý thông thường. Không có gì phải xấu hổ, không việc gì phải thấy kinh hãi và ghê tởm.

Vấn đề là, cô biết, ở sâu bên trong, cái gì là xấu hổ, cái gì là kinh hoàng, cái gì là ghê tởm. Chẳng phải là vì cô đã tìm cách đạt tới cực khoái mãnh liệt nhất đời mình trong những hoàn cảnh không có tình yêu.

Mà là cô muốn lặp lại chuyện đó lần nữa.

Chương 9

Bastien quay lại chỗ cái máy tính, lướt qua những trang tin đã được vào bằng tốc độ thoăn thoắt. Anh luôn có một khả năng đặc biệt là phân biệt rạch ròi những ý nghĩ, đời sống, và những cảm xúc của mình. Nó bắt đầu từ khi anh còn là đứa trẻ, theo chân mẹ đi khắp đó đây, chỉ vừa đủ sức theo kịp bà.

Nếu ta gửi tâm trí vào một nơi riêng biệt thì ta không còn cảm thấy đau đớn. Ta không nghe thấy cơn thịnh nộ, hoặc những tiếng kêu thét trước khi chết, hoặc ngửi thấy mùi máu tanh, hoặc đếm từng mạng người. Ta lái tâm trí vào một hướng duy nhất, và tất cả những thứ khác rơi trở lại vào không gian ngăn nắp của chúng, không thể nào chạm vào ta.

Anh rất rành vi tính, nhanh và dứt khoát, và anh biết mình không có nhiều thời gian. Anh chỉ không biết là ngay lúc này có kẻ nào đang sử dụng hệ thống giám sát điện tử để theo dõi họ qua các camera an ninh không. Có thể lắm – có thể một ai đó ở một trong những căn phòng bí mật đang quan sát mọi thứ anh làm trên máy tính, đã nhận thấy những dòng tìm kiếm vụng về của Chloe.

Hoặc chúng chỉ lần lại các dữ liệu trên bình diện thông thường, trong trường hợp đó anh chắc chắn đã xóa sạch những dấu vết của Chloe.

Dù sao chẳng nữa, anh vẫn sẽ làm – nếu Hakim và những người khác phát hiện ra bất cứ manh mối nào thì bọn họ cũng không thể biết ai đã xóa nó đi. Anh có thể làm chút chuyện nho nhỏ ấy cho cô, nhiều hơn thì không được bởi sẽ đánh động đến vỏ bọc của anh. Ngoài ra, lúc nào mà chả có những thường dân thiệt mạng trong mỗi cuộc chiến tranh, chỉ tại cô có mặt không đúng chỗ và không đúng lúc thôi.

Anh vừa định nhấn phím delete thì nghe thấy tiếng động đằng sau. Anh không cần quay lại – anh có một giác quan gần như siêu phàm biết kẻ đang lại gần là ai, và tiếp nhận nó bằng sự điềm tĩnh, thản nhiên. Đây là Hakim, và sự xuất hiện của hắn không thể là tình cờ.

Bastien đặt tay lên chuột. Một cú click, và thế là xong. Một cú click, và cô sẽ có cơ hội chiến đấu giành sống sót.

“Thế anh tìm hiểu được gì về Miss Chloe bé bỏng, hả Bastien?” Hakim hỏi, chiêm một điều xì gà Cuba to cộ.

Những ngón tay anh chần chừ. “Cô ta trong sạch,” anh nói. “Không ai cử cô ta đến hết. Cô ta không có kế hoạch gì. Cô ta đúng là người như cô ta nói.”

“Đáng tiếc quá. Tức là cho cô ta ấy. Anh có muốn cho tôi biết cô ta nghi ngờ những gì không?”

Bastien nhìn xuống bàn tay mình. Anh nhắc nó khỏi con chuột, và xoay nhẹ màn hình để Hakim trông thấy. “Tất cả,” anh nói bằng giọng bình thản chết chóc.

Hakim chồm người tới, sẫm soi cái màn hình. Hắn gật đầu. “Quá tệ,” hắn nói. “Tức là với cô ta ấy. Nhưng tôi nghĩ nó không nằm ngoài dự đoán. Tôi sẽ coi sóc cô ta – tôi khá rành khoản đó. Tôi nên nói anh biết là nam tước rất không vui khi anh và cô gái ở ngoài phạm vi camera. Tôi hiểu anh đủ rõ để biết đấy không phải sự ngẫu nhiên. Anh thực là gian lận, Bastien à. Nam tước thích những niềm vui nho nhỏ của ông ta, và chúng đâu có hại gì.

“Tôi không có hứng thú trình diễn trước mặt lão.”

“Trong quá khứ anh từng làm thế đấy thôi, với vợ lão ấy. Đừng có chối, hoặc biện bạch là anh không biết camera đặt ở đâu. Anh luôn biết chỗ đặt các camera. Vậy tối nay khác biệt ở chỗ nào?”

Câu hỏi ngẫu hứng, gần như uể oải, nhưng Bastien không ngốc. “Làm tình với vợ lão là chuyện khác – nếu lão muốn xem và vợ lão muốn có khán giả thì tôi phản đối làm gì?”

“Thế sao anh không muốn lão xem anh và Chloe? Anh đang bảo vệ cô ta? Anh có một điểm mềm yếu đối với cô ta trong con tim băng giá à?” Hakim gừ gừ.

Bastien hướng ánh mắt vào hắn, lạnh nhạt và vô cảm, và Hakim nhún vai. “Một câu hỏi ngu ngốc, Toussaint à. Thứ lỗi cho tôi nhé. Tôi và mọi người đều biết anh không có bất cứ tình cảm yếu đuối nào. Anh có muốn đi xem tôi giết cô ta không?”

Bastien nhấn nút delete, và toàn bộ dấu vết tìm tòi của Chloe biến mất. “Không có húng. Ông có chắc đây là cách tốt nhất để xử trí với cô ta không? Khi một công dân Mỹ biến mất không tăm hơi có thể đặt ra rất nhiều nghi vấn rầy rà.”

“Không cách nào tránh được. Số Miss Underwood thật hăm hiu, nhưng cô ta không nên quá tọc mạch. Tính tò mò giết chết con mèo, ở quê hương cô ta có ngạ ngữ ấy. Và cô ta sẽ không biến mất như bong bóng xà phòng đâu. Tôi sẽ bảo người của tôi dàn xếp một cái gì đó – một vụ đâm xe, một tai nạn thảm thương chẳng hạn.”

“Chẳng phải chuyện đó sẽ kìm hãm phong cách của ông sao? Tôi biết niềm yêu thích của ông đối với lửa và kim loại, và chúng để lại dấu vết. Kiểu đó không xuất hiện trong một vụ tai nạn đơn giản được.”

“Anh thật là tốt khi nghĩ cho tôi, monsieur, nhưng tôi lo liệu đâu vào đấy rồi. Nếu tôi có lỡ quá tay với cô ta thì chúng ta luôn có thể đốt hẩn cái xe, để xác cô ta bị thiêu cháy đến độ một điểm nhận dạng cũng không còn.”

“Rất thiết thực,” Bastien nói.

“Anh có chắc không muốn tham gia cùng tôi trong chuyện này không? Tôi rất vui lòng chia sẻ.”

“Tôi đã có được cái tôi muốn từ Miss Underwood rồi,” anh nói không chút xúc cảm. “Phần còn lại giao cho ông.”

Anh vào phòng khách uống cà phê và rượu mùi với những người khác, buông mấy lời tán tỉnh nhẹ nhàng với Monique. Nam tước ném cho anh một hai ánh mắt bất bình, nhưng ngoài chuyện đó ra sự vắng mặt ban nãy của anh không bị chú ý. Dường như không ai nhận ra Hakim cũng đã biến mất, Bastien nghĩ khi châm điếu thuốc cho Monique. Nhưng như Hakim đã nói, tính tò mò giết chết cả con mèo. Và những thành viên của tổ chức thương mại tinh túy này là bậc thầy trong bảo vệ tính mạng bản thân, và chỉ biết những gì cần phải biết. Họ biết là có thể tin tưởng cách làm việc kín kẽ của Hakim, như từ trước đến nay. Chỉ cần thế là được.

Anh xem đồng hồ đeo tay. Anh đã chia tay Hakim được một tiếng đồng hồ - Chloe đã chết chưa không biết? Anh nghĩ anh buộc phải hi vọng là rồi. Hakim là một tên tàn bạo lắm trò, và hẳn có thể kéo dài việc đó trong vài giờ, thậm chí vài ngày nếu hẳn quá kén chọn. Anh không có

sự xa xỉ kiểu đó, nhưng anh ngờ rằng lòng nhân từ và sự nhanh gọn là những từ xa lạ với hắn ta.

Đêm nay Monique sẽ đến phòng anh – cô ta ngụ ý còn hơn cả trắng trợn, phớt lờ sự xua đuổi lúc trước của anh. Lão nam tước sẽ muốn chuyện đó cho bằng được, bởi cái thú quan sát của lão đang bị thiếu thốn. Bastien sẽ chiều cô ả, để cho kỹ năng trám chỗ những nơi hứng thú suy yếu. Nếu anh là Hakim thì ý tưởng Chloe bị hành hạ sẽ làm anh khoan khoái. Nhưng anh không phải Hakim, và tất cả những gì anh có thể hi vọng là cô được chết nhanh chóng.

Anh nấn ná ở phòng khách lâu hết mức có thể, không muốn quay lên lầu. Anh chỉ muốn nó kết thúc cho rồi – anh không thể làm điều gì để bảo vệ cô, mà không làm hại đến chính chỗ đứng của anh. Và cuối cùng, một mạng người vô tội làm sao so sánh được với hàng ngàn, hàng trăm ngàn mạng sống có thể được cứu nếu cái băng buôn vũ khí này bị xóa sổ? Giả dụ chuyện đó sẽ xảy ra – Thomason và bè đảng của ông ta có vẻ chỉ muốn duy trì việc theo dõi nó. Mà cuộc đời thì đầy ắp những sự cào bằng xấu xa, anh đã chấp nhận chuyện đó từ lâu, và anh không định lãng phí thời giờ thở than tiếc nuối.

Chẳng ích gì khi phòng anh ở kế phòng cô, chái nhà ấy chỉ có hai người. Những người hầu đang lau dọn nó khi anh trở về phòng mình, và anh rảo bước ngang qua cánh cửa để mở với thái độ bình thường hết sức. Không có những dấu hiệu của vũ lực – chắc hắn giải quyết cô ở nơi khác.

Những người hầu đang lột ga giường. “Miss Underwood đâu?” anh hỏi, hiểu kì muốn xem Hakim đã bịa ra cái có gì.

“Cô ấy phải đi gấp, thưa Monsieur Toussaint,” một người đáp. “Gia đình cô ấy có người vừa qua đời, Monsieur Hakim bảo thế. Cô ấy đi vội tới mức không kịp mang theo hành lý. Chúng tôi sẽ phải gửi nó cho cô ấy sau.”

Gia đình có người chết, được rồi. Chính là cô. Chiếc va li vẫn đặt ở cửa, và anh cân nhắc có nên bảo cô hầu gái rằng tốt hơn đừng có để ý đến những sự vô lý trong chuyện này. Nếu cô ta còn muốn sống.

Nhưng anh không có nhiệm vụ cứu những người vô tội, cho nên anh chẳng nói gì, chỉ gạt đầu, và trở về phòng mình.

Lúc đang tắm thì anh nghĩ mình đã nghe thấy tiếng thét của cô. Anh lập tức tắt nước, nhưng

không nghe thấy gì cả. Không có tiếng động, không tiếng khóc. Nếu như bằng bước ngoặt nghiệt ngã nào đó của số phận mà cô vẫn còn sống thì cô cũng khó mà ở trong tầm nghe thấy. Hakim tất sẽ đưa cô đến một nơi cũ kỹ trong tòa lâu đài, phần chái nhà nom như vừa mới được tu sửa lại, được trang bị công nghệ hiện đại và hệ thống cách âm tiên tiến nhất. Nếu cô có la hét anh cũng không nghe được. Hơn nữa, anh biết Hakim, Còn lâu cô mới có thể tạo ra bất cứ âm thanh nào, dù là tiếng thút thít. Anh phải gạt chuyện đó ra khỏi đầu – Trong bản tính của anh không có sự hối hận, hoặc phân vân, hoặc lòng trắc ẩn.

Anh nhanh chóng mặc quần áo, toàn màu đen. Chiếc quần dài thoải mái và áo sơ mi trông qua đầu. Anh vuốt mái tóc dài ra sau gáy, xỏ chân vào đôi giày lười và đi ra cửa.

Đã quá nửa đêm. Chẳng mấy chốc Monique sẽ đến tìm anh. Anh cân nhắc ý định vô hiệu hóa mấy cái camera giám sát trong phòng mình, chỉ để chọc tức nam tước, rồi suy nghĩ sáng suốt hơn. Làm thế chỉ đẩy mọi việc đi quá xa, và gã đàn ông mà anh đang đội lốt, gã đàn ông anh đã trở thành, sẽ khoái có một khán giả.

Anh mở cửa bước ra hành lang vắng lặng. Những người hầu đã đi khỏi căn phòng bên cạnh, cánh cửa còn mở. Mọi vết tích của Chloe Underwood đã biến mất khỏi lâu đài Mirabel, biến mất như thể cô chưa từng tồn tại. Cũng biến mất khỏi tâm trí anh, thêm một tổn thất bị quên lãng dễ dàng. Lần đầu tiên trong bao năm trời anh có một quyết định phi lí trí, thậm chí còn cảm tính. Trừ việc anh không có cảm xúc.

Anh sẽ đi tìm Chloe.

Anh đóng cửa lại sau lưng và đi về phía chái nhà bị ngăn cấm của lâu đài. Nếu cô chưa chết thì ít nhất anh có thể giục Hakim nhanh lên. Dù đa cảm hay không, anh cũng không muốn cô phải chịu đựng. Cứu cô thì không có đâu, nhưng anh có thể giải thoát cho cô khỏi bị hành hạ. Có lẽ anh còn sót lại quá nhiều tính người.

Anh tìm thấy cô co rúm một góc trong gian phòng Hakim thích dùng để thẩm vấn, và cô đang khóc nức nở. Còn sống, nhưng sẽ không kéo dài được lâu, Bastien nghĩ một cách bình thản khi đóng cửa lại sau lưng. Hakim quay lại nhìn anh, vẻ giật mình hiện trên nét mặt.

“Anh đến đây có việc gì, Bastien? Anh bảo tôi là không thích chơi đùa với Miss Underwood cơ mà. Tôi không chắc là tôi muốn anh đổi ý đâu.”

Hắn đã cởi áo jacket và cà vạt, xắn hai ống tay áo lên và mở bớt khuy áo sơ mi. Bộ ngực dày rậm lông đen của hắn ướt mồ hôi, và hắn rõ là đang ở trong tâm trạng thống khoái khi hơi lưỡi dao găm mỏng như lá lúa trên cái đèn hàn.

Anh có thể ngửi thấy mùi da thịt bị cháy sém. Anh nhìn lại Chloe. Cô không còn mặc bộ đồ lót hãy-đến-với-em nữa – bằng cách nào đó cô đã thay được quần áo trước khi Hakim đến tìm cô. Cô đang mặc quần dài sẫm màu và áo sơ mi. Hoặc đã từng mặc. Hai ống quần đã bị cắt toạc, lộ ra đôi chân dài của cô. Và chiếc áo sơ mi bị kéo xuống tận hai bên khuỷu tay, để lộ bộ ngực và chiếc áo lót màu trắng đơn giản.

Anh có thể nhìn thấy những vết thương. Hakim đã dùng con dao để vừa rạch vừa đốt, và hắn đang mê mải khắc những hoa văn trên hai cánh tay Chloe. Cô vẫn chưa lâm vào trạng thái kinh hoàng, nhưng không được bao lâu nữa đâu. Cô biết anh ở đó, nhưng cô không nhìn anh, chỉ ngồi co rúm vào góc tường, mắt nhắm nghiền, đầu tựa vào tường khi cô khóc thút thít trong lặng lẽ.

“Tôi không định xen vào niềm vui của ông, Gilles,” anh nói. “Tôi chỉ muốn xem một bậc thầy thi triển tài nghệ thôi.”

Cô mở bừng mắt ra trước câu nói ấy, nhìn thẳng vào anh qua gian phòng tối lờ mờ. Anh nhìn trả lại đôi mắt nâu của cô, và lần đầu tiên thấy rõ bộ mặt thật của mình. Con người mình, và cái thứ mình đã trở thành.

“Cứ tự nhiên,” Hakim nói. “Không giống anh, tôi lúc nào cũng thích có khán giả. Cô ta quả là rất xinh xắn, đúng không?” Hắn đi tới chỗ cô, nâng một lọn tóc dày lên bằng con dao nóng cháy. Chúng kêu xèo xèo trên lưỡi dao, và một nhúm tóc trong đó rơi xuống sàn.

“Rất xinh xắn,” Bastien nói, quan sát cô. Hắn vẫn chưa đụng đến gương mặt cô – chuyện đó dành cho khúc sau. Anh chưa bao giờ đứng xem công việc của Hakim, nhưng anh đã nghe đủ các câu chuyện để biết chính xác nó được tiến hành như thế nào.

Anh chẳng thể làm gì, chẳng thể làm gì để ngăn hắn ta. Anh đừng bao giờ nên đến đây, trông thấy cô ở đó, nhưng anh luôn luôn làm những việc cần phải làm. “Nam tước đang tìm ông đấy,” anh nói đột ngột. “Có một vấn đề với bọn Iran.”

“Lúc nào mà chả có vấn đề với bọn Iran,” Hakim lầu bàu. “Nghiêm trọng đến mức nào?”

“Cũng nghiêm trọng đấy. Tôi không biết liệu nó có để được đến sáng mai không.”

“Việc gì cũng để sáng mai hãy nói,” Hakim nói, kéo con dao xuống cánh tay Chloe, nung cháy da thịt. Cô không hề kêu thét. “Anh thấy cô ta có ngoan không? Rất dễ bảo. Tôi bảo cô ta là nếu cô ta gây tiếng động quá ầm ĩ thì tôi sẽ sử dụng con dao này ở giữa hai chân cô ta. Hồi tối cô ta đã có anh ở đó rồi, và tôi nghĩ như thế là đủ.”

Bastien không nói gì. Cô lại nhắm nghiền mắt, và anh nhận thấy gương mặt cô tái nhợt đến độ nào bên dưới những giọt nước mắt lặng lẽ chảy.

“Anh có nghĩ tôi làm cho cô ta ngưng khóc được không?” Hakim lăm bắm mơ màng. “Tôi có thể khoét mắt cô ta.”

Chloe giật mình, xong lại trở nên bất động. “Có lẽ ông nên đi gặp nam tước đi,” Bastien nhắc. “Xét cho cùng chúng ta ở đây để làm việc, không phải để vui vẻ.”

Hakim xoay người lại và bĩu môi. “Tôi nghĩ anh nói đúng,” hắn nói. “Hãy còn những người khác...lúc nào cũng có những cô gái xinh đẹp thích nhúng mũi vào chuyện người khác. Tôi kết liễu cô ta ngay đây.”

Chloe không thể cử động ngay cả khi cô nghĩ nó đem lại cho cô bất cứ ích lợi nào. Lúc trước cô đã cố chạy trốn, nhưng hắn ta làm cô đau đến mức cô đã ngất xỉu, để rồi tỉnh dậy trong gian phòng nhỏ khủng khiếp này, cảm thấy lưỡi dao nóng bỏng trên da mình.

Cô đã mất khả năng suy nghĩ, lập luận. Cô sắp chết dưới tay một con quỷ. Một tên tàn ác hứng thú với những sắc thái của sự đau đớn. Cô đã chấp nhận sự thật rằng mình phải chịu số phận bi thảm, rằng cô không thể làm được gì về chuyện đó, thì Bastien bước vào phòng.

Chưa có một giây phút nào cô hi vọng anh ta sẽ đến cứu cô. Cô không có những ảo tưởng ấy – anh ta cũng tàn bạo và xấu xa giống như Hakim. Kiểu người như anh ta còn đáng sợ hơn, bởi nó ẩn sâu dưới vẻ bề ngoài thanh lịch.

Cô nhìn lộn tóc thứ hai của mình rơi xuống sàn. Một điều tốt là chúng sẽ phá hủy thi thể cô, cô nghĩ từ một khoảng cách xa xăm. Sẽ khó khăn khi để quan tài mở nắp với mái tóc cô lồm chồm chỗ dài chỗ ngắn.

Hắn cô sẽ lên cơn hoảng loạn, nếu cô có thể nghĩ đến những chuyện không đâu vào đâu. Cha mẹ cô sẽ rất buồn – họ chưa bao giờ muốn cô đến Paris. Họ muốn cô trở thành một bác sĩ giống như tất cả mọi người trong gia đình, và cô không chịu nghe lời. Dạ dày cô quá yếu để chịu đựng cảnh tượng máu me, thế mà giờ này cô phải nhìn và ngửi chính máu của mình. Ít nhất cha mẹ cô sẽ giành được một chiến thắng mơ hồ là biết họ đã đúng.

Cuối cùng người phải gánh chịu nhiều thiệt hại nhất là Sylvia.

Quần áo của cậu ta mất hết, cậu ta sẽ phải trả khoản tiền thuê khổng lồ cho căn hộ nhỏ xíu và cảnh sát Pháp sẽ vặn hỏi cậu ta hàng loạt câu hỏi về người bạn cùng phòng đột nhiên mất tích của cậu ta. Cách sống của Sylvia không chịu được sự giám sát quá gắt gao, và Chloe chỉ có thể nghĩ rằng như thế cũng đáng với cậu ta. Một sự khó chịu nho nhỏ không phải là cái giá quá lớn cho việc đẩy người bạn thân nhất của mình vào chỗ chết.

Tất nhiên cậu ta không có lỗi – *cơn đau này ghê gớm quá, mình sẽ ngất xỉu mất. Nhưng mình không thể, bởi hắn sẽ giết mình* – cậu ta không định gây nguy hiểm cho Chloe. Nhưng chỉ cần cậu ta đích thân đi thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Sylvia không bao giờ để ý nhiều đến những chuyện không liên quan đến bản thân cậu ta. Cậu ta không bao giờ kết thúc với việc mắc kẹt ở đây, với một con quỷ ẩn lưỡi dao nung đỏ vào da cậu ta, trong khi một tên khác, một con quỷ xấu xa hơn đứng nhìn.

Cô sẽ không gào thét. Cô cắn vào môi dưới mạnh đến mức cô nếm được vị máu, nhưng cô không thét lên khi hắn lê mũi dao trên da cô, nhìn những giọt máu ứa ra và bắt đầu chảy xuống.

“Tôi kết liễu cô ta đây,” Hakim nói, túm lấy tóc cô trong một nắm tay và đưa con dao lên cổ họng cô. “Anh có thể gặp tôi trong thư viện sau – một phút nữa tôi sẽ tới.”

Chloe nhắm chặt mắt lại, gồng mình lên. Chỉ ít nó sẽ kết thúc, và bóng tối sẽ là sự giải thoát hạnh phúc. Cô ngửa đầu ra sau để hắn dễ bề hành động hơn, tuyệt vọng muốn nó chấm dứt cho nhanh, và Hakim cười khùng khục.

“Anh thấy tôi giỏi không, Bastien? Tôi khiến chúng phải cầu xin điều đó.” Và hắn thọc con dao xuống.

Âm thanh nghe thật lạ tai, một kiểu tiếng động lớp lớp bóp kì cục, và rồi cô bị ngạt thở, bị đè xuống, chìm vào trong máu và bóng tối và ngửi thấy mùi mồ hôi chua loét. Đây không phải

những gì mà cô nghĩ về cái chết, nhưng ít nhất nó cũng không đau, và cô nằm lặng yên, để cho màn đêm trùm lên cô.

Rồi đột nhiên cái khối trọng lượng được nhắc lên và cô có thể hít thở trở lại. Cô mở mắt ra và nhìn thấy xác Hakim nằm sóng xoài trên sàn, trong vũng máu không phải là của cô.

Bastien đang đứng trước mặt cô, gương mặt lạnh lùng và vô cảm. Anh chìa một tay ra cho cô – trong tay kia là một khẩu súng. “Sống hoặc là chết, Chloe. Chọn đi.”

Cô đặt tay vào tay anh, và để anh kéo cô đứng dậy.

Cô đứng được bởi nỗ lực tuyệt đối của ý chí. Sự đau đớn xuyên hai cánh tay, đôi chân cô, nơi Hakim đã rạch vào. Nhưng Hakim đã chết, cô còn sống, và dù cho cô có phải hướng về cái kẻ cô căm ghét nhất trên đời, thì cô cũng sẽ làm. Cô không muốn chết.

“Có một cầu thang ở phía sau dẫn chúng ta ra gần chỗ ga ra. Chúng ta sẽ phải vượt qua một toán bảo vệ và chó săn, và cô phải giữ yên lặng và làm tất cả những gì tôi bảo. Bằng không tôi sẽ bắn cô và bỏ cô lại.”

Cô gật đầu, không tin tưởng vào giọng nói của mình. Anh ta nói thật lạnh lùng, thản nhiên, cứ như không phải anh ta vừa mới giết một người, cứ như anh ta không dự tính giết thêm những người khác. Đến lúc nào đó cô có thể tìm được sự điềm tĩnh tương tự.

Anh vẫn nắm lấy cánh tay cô, những ngón tay siết chặt khi anh lôi cô đi theo. Cô phải vất vả lắm mới theo kịp anh – cô run rẩy, yếu ớt và chóng mặt, nhưng đề nghị anh ta chậm lại không phải là một lựa chọn. Anh có thể kề súng vào đầu cô nếu cô nín anh lại.

Cô loạng choạng theo sau anh, đi xuống một cầu thang hẹp tối om, bước ra ngoài trời đêm tháng mười hai giá rét. Không khí lạnh buốt và trong lành choáng ngợp tới mức cô nghẹn thở, cô cố gắng hít đầy hai buồng phổi, cố gắng đẩy mùi vị của máu và lửa ra khỏi người. Cô còn muốn thêm nữa, nhưng Bastien bồng xô cô vào tường, phủ lên người cô bằng cơ thể anh cho đến khi cả hai chìm khuất trong bóng tối.

Cơ thể anh ép chặt vào cô, dán sát vào cơ thể cô, cô để ý một cách vô thức. Anh ta rất khỏe – cô đã từng nhận ra điều đó, đúng không nhỉ? Cô có thể ghét anh ta với sự mãnh liệt tột bậc, nhưng khi nó dùng vào việc giải cứu thì thật tốt vì có một người giải cứu dũng mãnh.

Chloe nghe thấy tiếng gầm gừ nghèn nghẹt của một con chó săn, theo sau là tiếng mắng mỏ cộc lốc. Những tên bảo vệ đang đi tuần, nhưng chúng vẫn chưa nhận ra có gì bất thường.

“Có lẽ tôi phải bắn chúng. Đừng có để tôi bắn cả cô nữa đấy.” Những tiếng nói chỉ là hơi thở bên tai cô, chỉ là một âm thanh thì thào, nhưng cô gật đầu.

Toán bảo vệ đã đi qua họ, nhưng chúng sẽ còn quay lại. “Hãy hứa với tôi một điều,” cô thì thầm, to hơn một chút so với sự giao tiếp lặng lẽ của Bastien.

Anh chặn tay lên miệng cô, và cô bật ra một tiếng kêu đau đớn. “Yên lặng,” anh nạt, không còn uể oải hay quyến rũ nữa.

Cô gật gật đầu, và anh bỏ tay ra. Lúc này những tên bảo vệ đã đi được nửa đường băng qua dải đất rộng của khu vườn vuông vắn, và trong khi những viên đạn có thể tìm tới chúng, thì chúng không thể bắn trả lại.

Bastien nhích ra khỏi cô, có vẻ không dịch chuyển khỏi việc ép sát cô vào tường. “Hứa với cô điều gì?” cuối cùng anh hỏi.

“Đừng bắn những con chó.”

Trong một lúc anh chỉ nhìn cô ngây ngẩn. Và rồi một vẻ kì lạ lóe lên trong mắt anh, cái mà cô có thể gọi là, ở một người đàn ông khác, trong những hoàn cảnh khác, sự thích thú. Nhưng không có chỗ cho sự thích thú trong tình huống sinh tử này. “Tôi sẽ cố hết sức,” anh nói. “Đi thôi.” Và nắm lấy tay cô, anh bắt đầu chạy.

Chương 10

Bóng tối đã bị xua tan. Hakim đã chủ trương làm cho cả khu vực này được thắp sáng trung, và họ phải chạy lẩn lút từ khoảng tối này sang khoảng tối khác khi băng qua bãi cỏ rộng. Bastien như có một bản năng phi thường biết phải đi đâu, và cô theo sát phía sau bằng một ý chí sắt đá kiên định, cự tuyệt không nghĩ đến những gì cô đã thấy, những chuyện ghê tởm đã xảy đến với cô. Hiện thực đã lùi xa, và nếu đây là một bộ phim Hollywood thì cô sẽ thức dậy trên giường mình, mồ hôi đầm đìa và hốt hoảng trước cơn ác mộng sát thực đến không thể tin nổi.

Cho đến bây giờ cô còn sống, nhưng nó không phải một giấc mơ, tất cả những xấu xa và kinh hoàng của nó đều là thật. Cô đã rời khỏi nhà, bỏ lại truyền thống gia đình phía sau bởi vì cô không thể chịu đựng được cái chết và nỗi đau đớn và hình ảnh máu me. Và giờ đây khắp người cô đang vương đầy máu của một người đã chết.

Bastien để cô lại hai lần, và cô đứng trong bóng tối, tê cóng, vâng lời, đợi cho đến khi anh quay lại để dắt cô đi theo. Chiếc Porsche của anh đậu gần lối xe chạy uốn khúc, và bước chạy nước rút cuối cùng của họ đã dùng đến ounce năng lượng cuối cùng của cô. Anh đã phải nhét cô vào ghế hành khách như nhét cái xác không hồn, và cô gục vào cái ghế da, nhắm mắt lại, cảm thấy bóng tối bắt đầu trùm lên như một tấm rèm kéo qua sân khấu.

Anh ngồi vào cạnh cô trên ghế lái xe, và cô nghe thấy tiếng click của dây an toàn, và cô muốn bật cười. Đúng là một người đàn ông cẩn thận, lẳng lặng giết người và luôn cài dây an toàn. Anh nghiêng người sang cài cho cô, và sự tiếp xúc của hai bàn tay anh làm cô co rúm lại trong khi trước con dao thì không, nhưng cô vẫn ngồi im, mắt vẫn nhắm nghiền, tìm kiếm sự lãng quên mà cô cần đến tuyệt vọng.

Anh đang lái xe rất nhanh trên những con đường tối đen không trăng, chạy đua với mạng sống của họ, và anh vươn tay bật radio. Đó là một bài hát được yêu thích trong vài năm trở lại đây - *nàng có đôi mắt hình viên đạn, nàng giết người bằng ánh mắt. Nàng bắn. Những phát đạn, sự giết chóc, những khẩu súng.*

Sự lãng quên bị gián đoạn. Cô quay sang nhìn anh. “Tối nay anh đã giết một người,” cô nói.

Anh chẳng buồn dành cho cô một cái liếc mắt. “Tối nay tôi giết hai người. Cô đã không thấy tôi cắt cổ một tay bảo vệ. Nhưng tôi đã giữ lời hứa là không giết bất cứ con chó nào.”

Cô nhìn anh chăm chăm kinh hãi. “Làm sao anh có thể cười cợt về chuyện đó?”

“Việc cô không muốn tôi giết lũ chó mới đáng cười kìa? Nếu tôi giết chúng thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn. Nhưng tôi đã quyết định chiều theo những sự nhạy cảm mong manh của cô.” Anh đánh tay lái rẽ ngoặt với tốc độ và kỹ năng của một tay đua nhà nghề, chỉ dành cho cô một phần tư sự quan tâm.

Cô không biết cái nào tồi tệ hơn: một kẻ như Hakim giết người với sự sung sướng, hay một kẻ như Bastien giết người mà chẳng có cảm xúc gì.

“Hãy ngủ đi, em yêu,” anh nói. “Chúng ta còn một chặng đường dài phía trước, và cô đã có cả một đêm bận rộn rồi. Tôi sẽ đánh thức cô khi nào dừng lại để ăn.”

“Tôi không bao giờ muốn ăn cái gì nữa,” cô nói bằng giọng yếu ớt, run rẩy. Cô có thể ngửi thấy mùi máu, và một cái gì khác nguyên sơ và hôi hám.

“Hợp với cô đấy. Dù sao con gái Mỹ cũng quá béo.”

Cô thậm chí không thể nhóm nổi một tia giận dữ. Nếu cô không biết rõ hơn chắc cô đã nghĩ anh nói thế vì mục đích đơn giản là kéo cô ra khỏi trạng thái u mê đờ đẫn, nhưng nó có vẻ không giống như anh ta quan tâm đến chuyện đó. Cô phải hỏi xem anh đang đưa cô đi đâu, nhưng cô không thể gom được năng lượng hay sự tò mò. Anh ta đưa cô đi đâu cũng được, muốn làm gì cũng được. Cô chỉ hi vọng rằng nếu anh quyết định đặt tay lên người cô lần nữa thì sẽ là để giết cô. Cô thà chết còn hơn quan hệ với con quỷ máu lạnh này.

“Ngủ đi,” anh nói lần nữa, bằng giọng nhẹ nhàng hơn, cho dù cái ý niệm về sự dịu dàng ấy thật lố bịch. Nhưng bài hát trên radio thật êm dịu và du dương khi chàng ca sĩ hát về tình yêu và cái chết. *Đen đui*. Tất cả là một đồng chết tiệt, người ca sĩ hát, và cô chỉ có thể đồng ý với anh ta, khi cô nhắm mắt lại và để bóng tối tràn đến.

Bastien liếc nhìn cô ngay khi anh chắc chắn cô đã chìm vào giấc ngủ. Cô thật tội tởm - hai cánh tay ngang dọc những vết cắt và đốt nông sâu khác nhau, gương mặt cô trắng bệch, hoen nước mắt, lớp trang điểm lại biến cô thành con gấu trúc nữa rồi. Trông cô rất mỏng manh, nhưng anh biết cô mạnh mẽ hơn vẻ bề ngoài. Cô vẫn còn sống, tự thân nó đã là một điều kì diệu. Bằng cách nào đó mà cô đã trụ vững trước Hakim đủ lâu.

Đối với công việc Hakim có hẳn một nhịp điệu riêng – hẳn là người ngăn nắp. Hẳn bảo họ không được la hét, và rồi hành hạ họ cho đến khi họ phải thét lên, giống như một người tình cố gắng mang người phụ nữ khó bảo đạt tới cực khoái. Một khi họ la thét thì hẳn sẽ càng nhanh tay hơn, nhưng Chloe đã giữ được im lặng. Miệng cô chảy máu và môi sưng lên do cắn xuống để ngăn tiếng hét. Hoặc có lẽ là do miệng anh gây ra cho cô. Anh chắc chắn không phải là một người tình dịu dàng.

Anh đã tìm hiểu được những gì cần biết, và như thế là xong. Thế rồi anh lại đi xói tung tất cả lên bằng cách chĩa mũi vào việc không liên quan đến mình, phá rối thú vui và mấy trò chơi của Hakim thay vì chấp nhận rằng mọi trận chiến đều có thương vong.

Có lẽ vì anh quá mệt mỏi với những thảm kịch bên lề. Có lẽ anh muốn cứu một mạng người thay vì nhắm mắt làm ngơ. Có lẽ anh đã bị thiêu rụi đến mức thích chuốc lấy cái chết, tung hê những nhiệm vụ quan trọng vào một ý thích nhất thời.

Nom cô khá rữ rượi đối với một ý thích nhất thời. Anh cần đưa họ đến một nơi an toàn, nơi anh có thể lau những vết thương trên làn da mềm mại trắng trẻo của cô, nơi anh có thể suy nghĩ xem tiếp theo sẽ làm cái quái gì nữa, cả với cô và với bản thân mình.

Với cô thì dễ thôi. Anh sẽ băng bó cho cô, làm cô bình tĩnh lại và đưa cô lên chuyến bay kế tiếp về Mỹ. Cô nặng chỉ cỡ một trăm hai lăm pound (khoảng 46 kg) – chỉ cần cho cô một liều thuốc nhỏ để cô bình tĩnh và thụ động nhưng vẫn có khả năng tự lên và xuống khỏi máy bay.

Nhưng trước đêm nay thì chưa được. Đầu tiên anh phải đến một trong những nơi trú ẩn an toàn của mình, lau rửa cho cô và đánh giá lại tình huống. Có thể Ủy ban sẽ quyết định kết liễu anh sau vụ lùm xùm huy hoàng đến vậy. Anh đã sống hơi lâu nhờ sự hữu dụng của mình, và anh đang bắt đầu hành xử bốc đồng, điều biến anh thành một thứ của nợ. Các sếp của anh không phải kiểu người cho người khác cơ hội thứ hai.

Hakim có thể bị thí mạng, nhưng chuyện đã xảy ra quá sớm. Và anh thì ở đây, trên đường

chạy trốn, bỏ rơi nhiệm vụ trước khi mục tiêu chính kịp xuất hiện. Thomason sẽ giận tím ruột. Chẳng sao. Anh đã sẵn sàng cho chuyện này kết thúc. Anh không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì hoặc bất cứ ai, thậm chí cả cái mạng vô dụng của mình. Ngay khi anh biết chắc Chloe đã an toàn thì bọn họ có thể tới và bắt anh.

Cô mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn so với anh nghĩ. Đến lúc mặt trời nhô lên tỏa sáng khắp miền quê nước Pháp thì sắc mặt cô đã cải thiện được phần nào, và cô ngủ yên giấc hơn. Anh lái xe về phía bắc, hướng đến Normandy, và rồi vòng lại, đi sang Paris từ phía bắc chứ không phải phía nam. Không đủ để cắt đuôi những kẻ đuổi theo anh, nhưng anh hi vọng sẽ có thêm vài giờ đồng hồ trước khi có người tìm thấy xác Hakim và phát hiện ai đang vắng mặt.

Anh cân nhắc chuyện vút chiếc xe này đi, ăn cắp một cái mới để che bớt thêm một chút dấu vết, nhưng vì lí do nào đó mà anh ngần ngại không muốn làm ảnh hưởng đến Chloe khi cô đang ngủ say như thế. Anh có vô số chỗ để giấu chiếc xe trong thành phố - anh chỉ phải trông chờ vào vận may để cầm cự trong vài giờ tiếp theo. Đủ lâu để cho cô lên một chuyến bay an toàn.

Anh dừng lại trong một thị trấn nhỏ ngay bên rìa thành phố, vặn để máy xe nổ trong lúc đi vào một cửa hàng nhỏ để mua mấy vật dụng cần thiết. Anh gặp may – họ có mấy đôi giày mà anh ước chừng là size của cô, họ có Diet Coke và mấy chiếc bánh sandwich làm sẵn có vị như bánh baguette làm bằng bìa các tông, nhưng giờ này anh không được quyền kén chọn. Không ai trong hai người có thể gắng gượng đi tiếp mà không có thức ăn, mặc dù anh nghĩ anh sẽ phải dẫn cô xuống để ép cô ăn. Và trong khi viễn cảnh ấy gợi tình một cách không thể phủ nhận theo một kiểu khoái cảm lập dị, thì anh cũng không có thời gian cho nó.

Cà phê thì đúng kiểu anh thích – đặc và ngọt – và anh lái xe bằng một tay qua những đường phố Paris buổi ban mai, luồn lách trong mạng lưới giao thông cảm tử với sự ung dung thành thạo, len lỏi qua những chiếc xe tải và taxi như một người đua mô tô, thậm chí có lúc chồm một ít lên vỉa hè. Lao nhanh tới mức không một ai có thời gian để nhận thấy điều gì ngoài một vệt mờ vụt qua. Tình trạng kẹt xe đặc trưng của Pari là chuyện nhỏ đối với anh, và đến lúc anh đưa cái xe yên ổn vào ga ra trong tầng hầm một khách sạn mang phong cách miền tây thì anh khá yên tâm là không có ai bám đuôi. Họ được an toàn trong mấy giờ nữa.

Đó là một khách sạn Mĩ, tẻ nhạt và đắt đỏ và không gây chú ý, và anh giữ một trong những phòng chất lượng của họ, thỉnh thoảng sử dụng làm nơi ẩn náu, những lúc tạm dừng hoạt động. Theo mức độ mà anh biết, chưa có ai phát hiện ra sự tồn tại của nó, nhưng anh biết điều đó

không kéo dài được lâu. Ngay khi chúng bắt đầu tìm kiếm anh chúng có thể lần theo các căn phòng cho thuê, và rồi anh sẽ bị hất cẳng khỏi may mắn.

Nhưng chuyện đó sẽ tốn mấy giờ đồng hồ, và anh sẵn sàng tận dụng cơ hội. Chloe cần được băng bó, cần được chăm sóc, cần ăn uống và rất cần được tẩy não bởi anh có thể xoay sở được mà không cần đến những liều thuốc. Anh chưa quyết định được đích xác anh sẽ nói những gì với cô. Anh không thể thuyết phục cô rằng tất cả chỉ là một giấc mơ, nhất là với những dấu vết trên hai cánh tay cô và mái tóc ôm lấy khuôn mặt cô theo lối dài ngắn kì quặc. Gương mặt cô nhợt nhạt, và có một vết bầm bên dưới mắt cần chườm nước đá.

Anh lái xe vào chỗ đậu đã định sẵn và tắt máy. Ga ra tầm này vắng tanh – quá sớm đối với hoạt động của lớp người giàu, quá muộn so với giờ làm việc của đám du thủ du thực. Anh có thể mang cô lên phòng mình với số người chứng kiến ở mức tối thiểu.

Cô đã mở mắt ra, đang nhìn anh sững sốt.

Cô đã kéo chiếc áo sơ mi của mình lên, nhưng không cài cúc. Có lẽ cô đau quá nên không cử động được cánh tay. Anh đưa tay qua, định cài những chiếc cúc vào, nhưng cô co người lại, như thể anh sắp đánh cô.

“Tôi chỉ định cài cúc áo cho cô thôi,” anh nói. “Cô không thể đi vào khách sạn trong bộ dạng ấy, khi mà chúng ta đang cố để không gây chú ý.”

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Khách sạn McLean. Tôi có đặt một căn phòng cho những dịp như thế này.”

“Những dịp thế này? Anh từng trải qua chuyện như thế này rồi sao?”

“Phải,” Nó chỉ có một nửa là dối trá. Anh đã từng rơi vào tình trạng rối ren, khi vỏ bọc bị xâm hại, khi có người vô can mắc kẹt ở giữa. Trong quá khứ, anh đã thoát ra và bảo vệ được cái mạng mình, bỏ lại những mạng người oan uổng nằm tại đó, nhưng đến người này thì anh đã không bỏ lại.

Mặt trước áo cô bị xé thành từng mảnh – hẳn Hakim đã dùng dao cắt nó ra. Anh với tay ra sau ghế và vợ lấy chiếc áo sơ mi của mình, quan sát với vẻ hơi bức bối khi cô giật lùi ra xa anh.

Đến giờ này đáng lẽ cô phải nhận ra rằng anh mới là người cô ít phải lo lắng nhất chứ.

“Mặc cái này vào,” anh nói, “và cài khuy cổ tay lại, nó sẽ khiến việc vệ sinh khó khăn hơn, nhưng chúng ta không muốn cả thế giới trông thấy những vết cắt của Hakim.”

Nhắc đến tên hắn làm Chloe rùng mình. “Tôi có thể khoác nó bên ngoài. Hơn nữa, người ta có khả năng để ý chuyện tôi đi chân đất hơn.”

“Tôi đã dùng xe mua cho cô mấy đôi giày. Cô không thể chạy trốn bằng chân không hoặc bằng giày của người khác được. Chúng cũng ở trong hộp đằng sau kia.” Anh rút chìa khóa xe ra, thò tay xuống phía dưới ghế trước để lấy khẩu súng, hai cuốn hộ chiếu của anh và một gói tiền mặt được giấu kĩ. Cô không nhúc nhích.

Anh bước ra khỏi xe. “Chúng ta càng nán lại đây lâu thì càng gặp nhiều nguy hiểm,” anh nói. “Thay áo đi nếu không tôi sẽ tự tay làm đấy.”

Anh nên quay mặt đi trong lúc cô chậm chạp cởi chiếc áo rách trên người ra mới phải, nhưng còn lâu anh mới có những suy nghĩ lịch sự như thế. Chiếc áo ngực màu trắng của cô không gợi tình bằng thứ đồ lót sexy cô vừa mới mặc mấy giờ trước. Và cô cử động vụng về, đau đớn, mặc chiếc áo của anh vào, rồi xỏ chân vào đôi giày với sự chán ghét của người phải mặc những thứ giẻ rách. Anh quan sát cô, không để lộ phản ứng gì.

Cô theo anh đi vào thang máy, bước chậm như sên, và anh để cho cô có thời gian, giữ một khoảng cách với cô chừng nào không có người quanh đấy nhìn ngó và làm phiền. Thang máy chật chội và có mùi khí thải cộng mùi tỏi, và cửa thang máy đóng lại nhốt họ bên trong, để lại cô cúi gằm mặt nhìn xuống chân mình khi thang máy chạy lên trên.

Anh cũng nhìn xuống chân cô. Đôi giày bệt đơn giản màu đen có vẻ rất vừa, và những mảnh vải rách nham nhở trên hai ống quần bay phất phơ quanh hai bắp chân cô. Tóc cô có mùi như len cháy, và máu cô chảy dọc theo hai ống tay áo sơ mi trắng vừa dài vừa rộng của anh.

“Mẹ kiếp,” thang dừng lại ngay tầng một, cửa mở ra để một người bước vào. Anh di chuyển chớp nhoáng, ấn cô vào trong góc, che cho cô bằng cơ thể to lớn hơn của mình, xoay gương mặt cô áp vào vai anh. Cô cố vùng ra, nhưng anh siết chặt lấy cổ tay cô, gây ra một cơn đau vừa đủ để cô biết cư xử mà không hét lên. “Giả bộ chúng ta là tình nhân,” anh thì thầm vào tai cô, bằng tiếng Đức.

Đúng như anh nghĩ, cô hiểu ý anh ngay, một sự dị thường vẫn cần được giải thích, nhưng bây giờ không phải lúc. Người đàn ông trung niên đáng dấp thương nhân vừa bước vào đánh mắt ra chỗ khác với vẻ ý tứ lịch sự, và Bastien nhích sát hơn nữa vào Chloe, ép hông anh vào hông cô như một người tình đam mê vẫn chưa thỏa mãn.

Cô ngẩng phắt lên, nhìn anh hốt hoảng. Hẳn cô đã cảm thấy sự cương cứng của anh, và biết anh là một tên khốn kiếp như thế nào. Cái ý nghĩ thú vị một cách dễ chịu.

Anh thềm được hôn cô, chỉ bởi vì cô sẽ tỏ ra cực kì ghê tởm, nhưng anh đủ khôn ngoan để không dẫn tới. Không khi mà có một nhân chứng trong này.

Người đàn ông bước ra, và trước cả khi cửa kịp đóng lại cô đã xô anh ra, run lên từng chập. “Đừng chạm vào tôi lần nào nữa,” cô nói bằng giọng hạ thấp.

“Đừng có trẻ con,” anh đáp. “Tôi đang cố cứu mạng cô đấy, cho dù tôi vẫn chưa hiểu vì sao. Hãy ngoan ngoãn vào, làm như tôi bảo và đi theo chỉ dẫn của tôi. Nếu tôi muốn cưỡng hiếp cô ngay giữa nhà thờ Đức Bà trước sự chứng kiến của một nửa dân số Paris thì cô sẽ tuân theo không một lời phản đối, hiểu chưa.”

“Bước qua xác tôi đã.”

“Chính xác.” Họ lên tới tầng trên cùng, và hành lang vắng tanh. Anh suy nghĩ xem có nên cắt cổ họng người đàn ông đã trông thấy họ lúc nãy không, nhưng với bất kỳ điềm may mắn nào anh cũng sẽ làm chậm trễ việc ra khỏi khách sạn lúc kẻ thù ập đến. Nhưng vứt bỏ một cái xác sẽ càng gây nhiều rắc rối hơn là để cho ông ta đi. Ngoài ra, Chloe rất có thể sẽ la toáng lên. Rất thiếu thực tế, mấy cái người Mỹ này.

“Chúng ta ở cuối hành lang,” anh nói, đợi cho cô ra khỏi thang máy trước. Đấy chẳng phải vì phép lịch sự - nếu anh đi trước có thể cô sẽ không chịu ra theo, và anh không muốn rơi vào cuộc gây lộn với cô. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, và trong ánh sáng chan hòa ban ngày anh có thể nhìn cô khá rõ. Thấy nỗi đau đớn và sợ hãi trong đôi mắt nâu sẫm của cô. Thấy sự căm ghét nhằm thẳng vào anh.

Tốt, điều đó sẽ giúp cô sống sót. Anh đã khám phá ra rằng căm ghét là một phương thuốc cực kì hữu hiệu, và kích thích lòng căm ghét của cô sẽ không có hại gì. Anh chẳng có gì phải sợ cô cả - cô không thể làm anh ngạc nhiên, làm anh bị thương, không thể chạy thoát khỏi anh.

Nhưng sự giận dữ của cô sẽ giúp cô bước tiếp sau khi thể xác và con tim cô đã muốn bỏ cuộc.

Anh đi sau cô xuôi dọc hành lang, một cái hành lang nặc danh có thể có trong một nghìn khách sạn khác nhau trên thế giới. Cô chần chừ đứng lại khi anh mở khóa cửa, và anh dùng khuỷu tay huých nhẹ cô qua ngưỡng cửa. Ánh mắt cô dành cho anh có thể làm một người đàn ông kém bản lĩnh hơn bị tê liệt tại chỗ.

“Đi vào phòng ngủ và cởi quần áo ra,” anh nói.

“Anh đi mà vào.”

Anh cười. “Chân tay cô khắp nơi đều có vết cắt và bọng, Chloe. Cô cần chăm sóc chúng, và cô cần phải đặt lòng tin vào tôi, tôi chẳng có hứng thú chạm vào cô ngoài việc sắp xếp cho cô lên đường tối nay.”

Nom cô không có vẻ tin tưởng anh. “Lên đường?”

“Tôi sẽ đưa cô lên một chuyến bay rời khỏi Paris, trở về Mỹ. Cô ở chỗ nào?”

“Bắc Carolina.”

“Có gần New York không?”

“Không.”

“Vậy thì chặng đường còn lại cô sẽ phải tự tìm về nhà. Chừng nào cô ra khỏi nước Pháp cô sẽ được an toàn, nhưng hiện tại có một số lượng đông đảo những kẻ tài năng ngoài kia đang chực chờ giết cô.”

“Tôi nghĩ họ muốn giết anh, chứ không phải tôi.”

“Ồ, họ cũng muốn giết cả tôi nữa. Hầu hết những người đã gặp tôi cuối cùng đều muốn giết tôi cả,” anh nói.

“Tôi có thể hiểu tại sao,” cô nói bằng giọng yếu ớt.

Anh không buồn tranh cãi. “Cô có định cởi bộ quần áo rách rưới đó ra, hay muốn tôi giúp?”

“Tôi tự làm được,” cô nói cứng nhắc. “Phòng ngủ ở đâu?”

Anh chỉ cánh cửa đôi sau lưng. “Trong đó, chút nữa tôi sẽ vào.”

“Tôi sẽ không ngủ với anh lần nữa đâu,” cô nói. Anh có thể thấy sự yếu đuối của cô đang giảm đi cùng lúc với cơn giận tăng lên. Cái đó cũng sẽ giúp cô sống sót được.

“Lần nữa? Tôi không nhận ra chuyện chúng ta làm đêm trước có dính dáng gì đến ngủ.”

Cô đỏ mặt. Anh mê mẩn quan sát sắc hồng ửng lên trên mặt cô – anh cứ nghĩ rằng cô sẽ vượt qua tốt một phản ứng ngây thơ như vậy chứ. Anh thấy tội nghiệp cô. “Đừng bận tâm, Chloe.” Anh nhẹ nhàng nói. “Tôi sẽ không làm gì ngoài việc cho cô một chút sự giúp đỡ. Phần còn lại cô có thể yên tâm là không bị xâm hại.”

Anh có thể thẳng thắn với mình, việc ở gần cô thực tế chỉ càng làm sự việc thêm tệ hơn, nhưng lúc này nó chỉ là vấn đề nhỏ nhất nhất của anh. Cô cần được băng bó, ăn uống, thay quần áo và lên đường, và anh không còn chút thời gian nào để lãng phí. Anh phải may mắn lắm nếu bọn chúng không tìm ra anh trước hoàng hôn – kế hoạch khôn ngoan nhất của anh vẫn vận hành trơn tru. Ngay khi anh biết chắc người bạn đồng hành không mong đợi của mình có năng lực.

Cô đang ngồi trên giường, chặn quần quanh người như ở trong phòng bệnh phụ khoa, và cô vẫn mặc nguyên đồ lót. Anh ngồi xuống cạnh cô, và cô cố dịch ra xa. “Đừng trẻ con nữa, Chloe,” anh nói.

Cô nhìn cái chai màu nâu sẫm anh cầm trong tay, những miếng gạc bằng cotton anh định sử dụng. “Cái gì vậy?” cô hỏi. “Anh không lấy nó từ bất cứ hiệu thuốc nào đấy chứ?”

“Một vật có ích. Thứ này rất đắt, rất cao cấp, có giá trị hơn cả trọng lượng tính bằng vàng ròng của nó. Nó làm liền vết thương rất nhanh. Trong hai ngày tới hầu hết những vết thương này sẽ biến mất. Tôi nghĩ nó không để lại nhiều sẹo đâu.”

“Nó ở đâu ra vậy?”

“Bí mật thương mại,” anh nói, đổ một lượng lớn chất lỏng đậm đặc màu xanh trong suốt lên miếng gạc. “Nó chỉ có một mặt hạn chế thôi.” Anh nâng cánh tay trái của cô lên, cánh tay

Hakim tập trung vào nhiều nhất.

“Là gì?”

“Nó đau như quỷ ấy,” và anh bôi lớp kem lên vết cắt đầu tiên.

Cô giật bắn người, và anh có phần mong đợi cô sẽ thét lên. Anh chọn khách sạn này vì nhiều lí do, một trong số đó là sự cách âm tuyệt hảo của nó, và anh không sợ có ai nghe thấy tiếng cô la hét, nhưng ngoài một âm thanh nhỏ xíu bị nén lại trong cổ họng thì cô không kêu một tiếng nào, căng người chiến đấu với cơn đau.

Theo kinh nghiệm anh biết thứ này còn đau hơn cả sự chăm sóc của Hakim. Với Hakim cô có phần bị tê liệt do sốc và sợ hãi, và tác động đầy đủ của công trình anh tạo ra sẽ không phát huy cho đến sau này. Nếu cô sống được đến lúc đó.

Cô cắn môi để không gây ra bất cứ âm thanh nào, và miệng cô lại đang chảy máu. Anh vẫn tiếp tục, cố lờ đi những cơn chấn động trong cơ thể cô khi cô chiến đấu với nó.

“Có nhiều cách tốt hơn để xử trí cơn đau,” anh nói dịu dàng khi tiếp tục bôi những vệt kem ngang dọc lên cánh tay cô. “Cô càng chống lại nó, thì nó càng quật lại mạnh hơn. Nếu cô thả lỏng, thư giãn, cô sẽ thấy nó biến thành một trạng thái khác, như thể sự đau đớn là của người khác vậy. Cách đó tốt hơn hẳn.”

“Anh có rất nhiều kinh nghiệm với đau đớn thì phải?” Cô chập vạt thốt ra.

“Đủ dùng” anh nói. “Thở đi. Cô biết đấy, giống như khi sinh nở. Thở sâu, đều đặn, và cố thả lỏng.”

“Tôi không thể,” cô nói bằng giọng nghèn nghẹn. Anh có thể cảm thấy tim cô đập dồn dập trong cơn đau.

“Tôi luôn có thể làm cô sao lãng.”

Câu đó lôi kéo được sự chú ý của cô. “Đừng – “

“Tôi biết, đừng có chạm vào cô.” Anh hạ cánh tay cô xuống và nhắc tay kia lên. “Vậy thì hãy nói chuyện với tôi. Cho tôi biết cô làm gì ở chỗ Hakim vậy?”

“Tôi nói với anh rồi! Tôi đi thay cô bạn cùng phòng trong lúc cậu ta đi chơi với bạn trai mới. Tôi không biết chỗ đó là một chỗ thế nào, hoặc tôi đang làm việc cho những kẻ bệnh hoạn ra sao.”

“Và giờ cô đã biết. Đó là điều biến cô thành một chương ngại. Làm thế nào cô biết nhiều ngoại ngữ đến thế? Hầu hết con gái Mỹ nói được tiếng Anh là giỏi lắm rồi.”

Cô bắn cho anh một cái nhìn tức giận. Cô quá ư dễ đoán, dễ dụ. Tất cả những gì anh phải làm là nêu một nhận xét chung chung miệt thị phụ nữ Mỹ và thế là cô quên sạch những khổ sở của mình. Anh có xu hướng thích những phụ nữ phức tạp, khó đoán. Nhưng không hiểu vì sao anh thấy thích cô.

Trong một lúc anh nghĩ cô sẽ không trả lời. “Tôi có năng khiếu bẩm sinh trong chuyện đó,” cô nói, giọng căng thẳng khi cố xử trí cơn đau. “Cha mẹ tôi gửi tôi tới một loạt trường tư thục đắt đỏ, và tôi bắt đầu học tiếng Pháp từ trường mẫu giáo.”

“Điều đó giải thích vì sao trọng âm của cô tốt thế. Còn những ngôn ngữ khác là do đâu?”

“Trong trường học. Tôi học chuyên ngành ngôn ngữ hiện đại ở Mount Holyoke, cha mẹ tôi đi đây đi đó rất nhiều. Thậm chí tôi còn nói được tiếng La tinh.”

“Không phải một thứ tiếng hiện đại. Nằm xuống để tôi xử lý đôi chân cô.”

Cô dùng quá nhiều năng lượng vào việc đối phó với đau đớn – nên chẳng còn hơi sức đâu đôi co với anh. Cô nằm xuống, kéo chăn đắp lên người. Chân cô không bị nặng như hai tay – Hakim đã đạt được thỏa mãn cao độ với hai cánh tay cô và hấn chưa kịp lần xuống dưới.

Cách đây không lâu Bastien còn ở giữa hai chân cô. Cô có một đôi chân dài quyến rũ – anh đã quá bận rộn để kịp thưởng thức chúng.

“Tôi đã nói rồi, Tôi có năng khiếu ngôn ngữ. Tôi yêu thích chúng.”

“Thế tại sao cô lại làm một công việc mạt rệp cho một nhà xuất bản tầm thường? Những tài năng như cô có thể có ích trong bất cứ tổ chức nào.”

“Tôi thích cuộc sống của tôi. Tôi thà dịch sách thiếu nhi còn hơn lén lút làm cho đám người buồn vũ khí.”

Anh đã xong việc, và anh đặt cái chai cùng miếng gạch xuống sàn, rồi di chuyển trên giường tới cạnh cô, cúi người xuống cô. “Và đó chính xác là điều cô không được nói ra, thiên thần của tôi. Cô cần phải quên tất cả những gì cô đã thấy trong hai ngày vừa qua. Đây là những kẻ rất nguy hiểm mà chúng tôi đang hợp tác cùng, và cô có thể nhận dạng hầu hết bọn chúng. Cô là người thông minh, bất chấp những hành vi ngốc nghếch của cô, và nếu cô để tâm vào đó cô có thể giải mã những điều chúng tôi nói trong cuộc họp, giờ chắc cô đã nhận ra đó không phải là gà và ngũ cốc.”

Cô không thích anh ở quá gần, cúi sát xuống cô, cô không thích nhìn lên anh, cho dù anh không hề chạm vào cô - anh có thể nhận ra điều đó rất rõ. Anh không quan tâm. “Quên tất cả đi, Chloe.” Anh nhẹ nhàng nói. “Bằng không cô không thể sống nổi mà hối hận đâu.”

Chương 11

Chloe nhìn anh trân trân. Cô đang nằm dài trên giường anh, mặc mỗi đồ lót và đắp một cái chăn, và cô đã làm tình với anh chưa đầy hai tư giờ trước. Chết tiệt, có khi chưa được mười hai giờ - cô không biết bây giờ là mấy giờ nữa.

Cô cũng không thể làm cho mình nhúc nhích, để giong tay lên đẩy anh ta ra. Đôi mắt đen không dò đọc nổi của anh nheo lại khi anh cúi xuống cô, và trong một khoảnh khắc điên rồ cô đã nghĩ anh ta sắp sửa hôn cô lần nữa.

Nhưng anh không làm thế. anh thẳng người lên, rời khỏi cô, có vẻ đã kết thúc câu chuyện. “Tôi đi tắm cái đã, rồi xem xem có thể kiếm cho cô một cái hộ chiếu không.”

“Tôi không cần hộ chiếu mới.”

Anh lắc đầu. “Nếu cô đi bằng tên thật của mình cô sẽ không bao giờ về đến nhà được. Tôi biết mình đang làm gì, Chloe. Hãy nghe lời tôi và cô có thể ra khỏi mớ bòng bong này còn sống sót.”

Cô hỏi thẳng anh. “Anh là ai vậy?” cô nói. “Anh là thứ quái nào vậy?”

Nụ cười nhẹ của anh không bộc lộ điều gì. “Tôi không nghĩ là cô cần biết. Hãy cố ngủ đi. Cô sẽ cần đến sức lực để làm liền hản vết thương.”

Làm như lời anh bảo không có gì hấp dẫn đối với cô, nhưng cô quá kiệt sức để cãi lại. Sự đau đớn đã dịu xuống thành những nhịp giật chậm chạp, bao vây mọi phân vuông trên cơ thể cô, và vào lúc đó giấc ngủ nghe quan trọng hơn nhiều so với sự thật.

“Được thôi,” cô miễn cưỡng nói.

“Gì thế? Cô thực sự đồng ý với một chuyện gì đó rồi à? Tôi không tin nổi.”

“Quý bắt anh đi,” cô nói, giọng chỉ vừa đủ nghe.

“Như thế mới giống hơn,” anh lẩm bẩm. “Ráng ngủ đi. Cô có thể chửi bới tôi thỏa thích khi nào thức dậy.”

Cô cứ nghĩ giấc ngủ sẽ đến ngay lập tức, nhưng nó trì hoãn lại một cách bực mình. Bầu trời bên ngoài u ám – nếu cô cố tái hiện lại mấy giờ vừa qua chắc cô sẽ đoán ra giờ là mấy giờ, nhưng quay về quá khứ là điều cuối cùng cô muốn làm. Cô không muốn nghĩ về bất cứ chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua, từ lúc cô bước vào xe với anh ta. Cô không muốn nhớ lại những giây phút tàn khốc dữ tợn trong phòng mình, cô không muốn hồi tưởng lại sự đau đớn và khiếp hãi và, nhất là, cô không muốn nhớ đến Gilles Hakim nằm gục trên người cô, xác hằn nặng như chì.

Hắn đã tra tấn cô, định giết cô, và cô đã muốn hắn chết. Cô từng nghĩ mình là người hiền lành, thà chết còn hơn làm người khác bị thương, nhưng khi nó trở thành vấn đề sống chết của bản thân cô, thì tất cả những sự đa cảm cao thượng của cô bị vứt xuống bùn. Nếu cô có một khẩu súng cô sẽ tự tay giết Hakim, và lấy làm vui sướng.

Có lẽ thế. Ở điểm này cô không biết cái nào là đúng, cái nào không. Cô có thể nghe thấy tiếng nước đang chảy, ngửi được mùi xà phòng và kem cạo râu và một mùi thoang thoảng trên gheo của nước hoa anh dùng. Cô vẫn chưa thể xác định những thành phần của nó – chúng tinh tế, trên người, gần như...gợi tình. Cô không thích đàn ông có mùi hương ấy.

Tiếng nước đã tắt, và một lúc sau cửa mở. Cô nhìn ra và thấy Bastien bước vào phòng không có lấy một mảnh vải trên người, thậm chí một cái khăn quấn quanh hông cũng không. Cô ngoảnh vội sang hướng khác, nhắm mắt lại, và nghe thấy tiếng anh cười.

“Cơ thể đàn ông làm cho cô khó chịu à, Chloe?” anh nói. Cô phớt lờ, tiếp tục nhắm chặt mắt trong khi nghe thấy tiếng quần áo sột soạt, tiếng những ngăn kéo và cửa bị mở ra. Cô gần như ngủ thiếp đi, một sự kì diệu lạ thường, thì cảm thấy mặt giường bên cạnh lún xuống, và mặc kệ thế nào mắt cô vẫn mở bừng ra.

Anh mặc chẳng nhiều nhận lắm, nhưng ít ra là thơm tất. Anh đã mặc quần dài, và áo sơ mi mở phanh nơi ngực. Kì thật, cô đã làm tình với anh thế mà chẳng biết ngực anh có lông hay không.

Anh không có – da anh trơn láng, vàng óng, và cô lại nhắm mắt vào, cố chặn anh ở ngoài.

Anh dèm chân lại cho cô. “Ngủ đi, Chloe. Cô cần giữ nguyên thứ thuốc đó trong bốn tiếng nữa rồi có thể gột đi, nhưng trong thời gian chờ đợi cô cần nằm yên đây và để nó thực hiện công việc của mình.”

Cô muốn làm ngơ, nhưng rồi không thể kìm nổi mà đáp lại anh. “Chẳng có phương thuốc nào trên đời có thể chữa lành những gì Hakim đã gây ra cho tôi nhanh đến vậy.”

“Có thể là không. Nhưng nỗi đau thể xác sẽ hết. Còn tùy vào cô có muốn nó để lại vết sẹo tinh thần không.”

“Tùy vào tôi?” Cô gượng ngồi dậy, nhưng anh đẩy cô nằm xuống, không hề nhẹ nhàng.

“Tùy vào cô,” anh lặp lại chắc chắn. “Cô còn trẻ, cô mạnh mẽ và thông minh, bất kể mớ lộn xộn cô xoay sở để đâm đầu vào. Nếu cô khôn ngoan tôi nghĩ cô sẽ bỏ được nó lại phía sau.”

“Nhạy cảm thật đó,” cô giễu anh.

“Là thực tế,” anh nói. “Hắn cắt cô. Hắn đốt cô. Nhưng hắn không hiếp cô.”

“Không, kẻ đó là anh.”

Anh chửi thề, những từ mà cô không nên hiểu, dù là với khả năng làm chủ ngôn ngữ của mình, nhưng cô vẫn hiểu. “Cô muốn tự nhủ với mình sao cũng được,” một lúc sau anh nói. “Chắc hẳn tôi đã bị điếc đột xuất. Bởi tôi không nhớ là cô có nói ‘không’.”

Cô đã không nói, và họ đều biết thế. Cô lặng thinh, và một lát sau cô cảm thấy anh rời khỏi giường. Cô đã không nhận ra mình đang nín thở, nửa phần mong đợi anh chạm vào mình lần nữa, và cô thở ra một hơi khi anh rời đi. “Hai giờ nữa tôi quay lại. Có người gõ cửa cũng không được trả lời, không nghe điện thoại, không đến gần cửa sổ. Tôi không nghĩ có ai biết về chỗ này, nhưng cô không thể quá chắc chắn, và có rất nhiều người đang lùng sục cô.”

Cô quay đầu đi, phớt lờ anh. Cô chỉ muốn anh đi đi, ra khỏi đây – nếu anh còn nói thêm lời nào nữa cô sẽ thét lên mất.

Cô nghe thấy tiếng cửa trước đóng lại, tiếng click của khóa tự động, và cô mở mắt ra trong gian phòng tối lơ mơ, để thấy cuối cùng cũng còn lại một mình mình. Trên giường của anh.

Cô ngồi dậy, chậm chạp, cẩn thận với những vết thương, nhưng không có sự đau đớn nào. Dù cái chất sền sệt màu xanh kia có là gì, nó cũng đã chặn đứng cơn đau, ít nhất là lúc này. Cô sờ vào cánh tay mình, rón rén. Cái chất ấy đã tạo thành một lớp màng giống như sáp phủ lên mỗi vết cắt, bịt kín chúng, nhưng nó chuyển động cùng cô, và khi cô đẩy tấm chăn ra và đứng lên thì một vết nhói hay nhưng nhức cũng không có.

Có thể nó là một loại chất phóng xạ nào đó – nó đã gây đủ đau đớn khi anh bôi nó lên da cô rồi, và cô không tin anh dù chỉ một giây. Nhưng cô cảm thấy khỏe hơn, chứ không yếu đi. Nên cô không tính toán với anh ta chuyện đó. Đủ khỏe mạnh để ra khỏi nơi này trước khi anh quay về.

Quần áo của cô giờ là một mớ vải rách – cô không thể nào đi ra chốn công cộng với chúng. Cô thà ra đi trần như nhộng còn hơn mặc quần áo của anh ta, nhưng ít nhất cô còn sót lại một mẩu bản năng sinh tồn. Nếu mặc quần áo của Bastien Toussaint có nghĩa là cô sẽ không phải gặp lại anh ta nữa, thì cứ làm thế đi.

Tất cả quần áo của anh đều một màu đen – đương nhiên rồi, anh ta phải khoác vẻ ẩn tượng tương xứng với sự tàn ác của mình. Nó chẳng giúp ích được gì bởi chiếc quần dài duy nhất cô có thể mặc là quần pijama lụa rộng thùng thình. Giống như hầu hết đàn ông, đặc biệt là đàn ông Pháp, hông anh hẹp. Còn cô thì nảy nở hơn dự kiến.

Trừ việc anh ta không phải người Pháp. Cô không rõ làm sao cô biết được – trọng âm của anh hoàn hảo, cung cách của anh, mọi thứ ở anh đều chứng tỏ chính xác những gì cô đã khám phá ra trên Internet. Con trai một nhà sản xuất vũ khí ở Marseilles – không có gì lạ khi anh làm nghề vận chuyển chúng. Đó là một sự chuyển đổi từ buôn vũ khí hợp pháp sang bất hợp pháp.

Người con đã kết hôn của một nhà sản xuất vũ khí, cô nhắc nhở mình, xỏ chiếc áo sơ mi lụa của anh qua hai cánh tay, nhấn mặt lại trong sự đề phòng. Chất vải mỏng như tờ khế chạm vào da cô, sự thiếu vắng của cơn đau thật là khó hiểu. Cô đi tới cửa sổ và nhìn ra ngoài. Trời lạnh buốt và đang mưa – nom như thể không lâu nữa sẽ có những trận mưa tuyết. Vẫn còn hơi quá sớm để tuyết rơi, nhưng thế giới dường như đã bị đảo lộn hết cả. Cô không còn có thể dựa vào bất cứ điều gì thông thường nữa.

Không có tiền – cô lục soát căn phòng một cách tỉ mỉ. Cô tìm thấy một gói nhỏ có thể là cocaine hoặc heroin – cô chẳng quan tâm nó là gì, nhưng không phải tiền. Không có một xu để giúp cô đi sang phía bên kia của Paris. Cô dễ dàng xác định được vị trí của mình, với tháp Eiffel

ở bên trái cô, dòng sông Seine chảy quanh co qua thành phố sâm sẫm tối. Phải mất một cuộc đi bộ đường dài qua nhiều con đường và hẻm phố mới tới căn hộ của cô ở Marais, nhưng dù gì cũng tốt hơn là ở lại đây. Cô vớ lấy chiếc áo khoác của anh – một chiếc áo choàng đen bằng len cashmere có cảm giác mềm như bơ trong đôi tay cô. Mùi hương phảng phất của anh chế giễu cô, đủ khiến cô suyýt chút nữa quăng nó trở lại, còn hơn là quần mình trong mùi vị và cảm giác về anh ta.

Nhưng bây giờ không phải là lúc cho những hành động cảm tính. Cô cào một tay qua mái tóc, cảm thấy độ dài lôm côm của nó, những đuôi tóc bị cháy sém. Giờ này cô chẳng thể làm gì với nó được, nhưng khi cô trở về căn hộ cô có thể nhờ Sylvia sửa lại.

Anh ta đã bảo cô rằng sẽ rất nguy hiểm nếu trở về căn hộ của cô, nhưng anh ta đã nói với cô biết bao điều dối trá, và anh ta là điều nguy hiểm duy nhất có thể nhận diện được trong cuộc sống của cô. Hơn nữa, không một ai biết cô sống ở đâu. Sylvia thuê lại căn hộ nhỏ xíu này từ một trong những người tình cũ của cậu ta, và chẳng ai trong bọn họ đứng tên chủ nhà. Hòm thư của Chloe lấy địa chỉ công ty nhà Laurent, số di động của cô đăng ký ở Mỹ và thực sự không có cách nào bọn họ có thể tìm ra cô mà không phải tận tâm tận sức. Và cô không nghĩ là bọn họ coi cô đáng giá đến vậy.

Nhưng thế không có nghĩa là cô sẽ không quay trở về Mỹ. Cô không tin tưởng Bastien lấy một giây, nhưng cô đã nhìn thấy đủ trong hai tư giờ qua để biết được mình đã tình cờ dính vào những người cực kì nguy hiểm, và nếu anh ta là một người tốt trong số đó thì cô quả thực không muốn gặp những kẻ xấu trong đấy. Chốn an toàn nhất cho cô là trở về với những ngọn núi của bắc Carolina, về với vòng tay che chở quá mức của gia đình. Vì lí do nào đấy mà Paris và vùng quê bao quanh đã mất hết vẻ quyến rũ của nó.

Cô cúi đi qua con đường ướt lạnh, đầu cúi thấp, với chiếc áo khoác của Bastien quần quanh người, tâm trạng cô không khá lên được mấy. Chân cô tê cóng vì lạnh, nhưng ít nhất đôi giày cũng vừa vặn. Thật hài hước khi anh ta đã dừng lại đủ lâu để mua cho cô một đôi giày trên đường đào thoát về Paris. Cô thậm chí không thể hiểu cái gì đang diễn ra trong đầu anh ta nữa, và cô không muốn cố tìm hiểu. Tất cả những gì cô muốn là chạy khỏi anh ta và những người khác đủ xa để không ai tìm được cô.

Cô đói bụng – đúng ra là đói cồn cào, và ngay cả nghĩ đến Hakim cũng không đủ làm cô sao lãng. Cô không thể nhớ đã bao lâu rồi không được ăn, và chỉ có quá lâu rồi cô mới mất hết khí

lực như vậy. Sẽ có thức ăn ở căn hộ của cô, thức ăn và một chiếc giường ấm áp. Ngày mai cô sẽ bay về nhà, trên chuyến bay sớm nhất cô có thể đặt. Và có lẽ lần sau cô sẽ nghe lời gia đình khi họ bảo cô ở yên một chỗ.

Cô đã đứng – cơn mưa đang biến thành tuyết. Cô dừng lại một lát, tựa vào một bức tường nhà để nghỉ lấy sức. Không một ai để ý đến cô khi họ vội vã đi qua trên đường, đầu cúi thấp, mải mê với công việc của mình. Sau một lúc cô thẳng người lên và lại bắt đầu tiến về phía trước. Trời đang tối dần, và cho dù những con đường ở Paris được thắp đèn sáng trưng cô cũng không muốn ở ngoài đường một mình muộn hơn so với bắt buộc. Kéo chiếc áo choàng sát hơn vào người, cô rảo bước đi tiếp, cố lờ đi mùi nước hoa thoang thoảng của anh.

Anh mất nhiều thời gian hơn dự tính. Franc đã sẵn sàng đồng ý, nhất là khi Bastien cho thấy anh sẽ chi hào phóng đến mức nào, và hứa là đến sáu giờ tối sẽ có đủ giấy tờ. Bọn họ có thể dừng lại trên đường ra phi trường và chỉ mất một ít thời gian để cho ảnh vào. Anh sẽ đưa cô lên máy bay của Air France ngay trước nửa đêm, và sau đấy anh có thể thở phào nhẹ nhõm, chú tâm vào công việc. Hakim chết có hơi sớm so với kế hoạch nhưng đó không phải thảm họa lớn, và Christos còn chưa xuất hiện. Có cơ hội tốt để phục hồi nhiệm vụ một khi Chloe đã ra khỏi con đường. Anh không rõ vì sao anh không thể đợi đến lúc ấy – anh hiếm khi bị phân tâm bởi sự đa cảm. Chỉ thêm một hành vi không mong đợi nữa là anh sẽ tốn thời gian nhọc nhằn để giải thích với Ủy ban. Trừ chuyện anh không có ý định nói cho bọn họ sự thật.

Anh tấp vào một quán cà phê và gọi whisky với soda.

Mưa đang đổ xuống nặng hạt, biến thành tuyết, và anh ngồi xuống chỗ cửa sổ, nhìn ra con đường âm đạm, chờ đợi.

Người đàn ông ngồi xuống trước mặt anh nom như một viên chức nhà nước Anh quốc – nghiêm nghị, nhạt nhẽo, tầng lớp trung lưu, đúng tuổi. Tên ông là Harry Thomason, và trên thực tế là một người máy vô cảm, không khoan dung, người điều hành Ủy ban như một cỗ máy được tra dầu trơn tru. Ông nhún vai thoát khỏi cái áo mưa ướt sũng, đặt tờ báo mới lên bàn và gọi một tách cà phê rồi cuối cùng mới nhìn đến Bastien.

“Cậu đã làm gì hả, Jean Marc?” ông hỏi.

Bastien châm thuốc, điều thuốc đầu tiên của anh trong hai ngày qua, nhả khói trắng mờ mịt cho bộ chuỗi sự kiện vừa rồi. Có thể Hary biết rõ tên thật của anh như bất cứ người nào

khác, nhưng anh mang bí danh Jean-Marc, không biết rằng cái tên đặc biệt ấy đến từ con lợn cảnh nhà dì Cecile của anh.

Con Jean-Marc ấy từng là một con lợn rất cốt cách, tất nhiên. Một gia đình với dòng dõi huyết thống như họ sẽ không nuôi một con lợn tầm thường. Và dì Cecile thích chở chú lợn ỉn Việt Nam béo núc của bà vào những khách sạn sang trọng nhất ở châu Âu và châu Á. Một con lợn tốt mã mà xấu tính, Jean-Marc cuối cùng đã mất tích trong khi dì Cecile và mẹ anh đi du lịch ở Burma. Anh luôn tự hỏi liệu số phận nó có bị kết thúc trong bếp ăn một nhà nào đó, trả giá thích đáng cho tội tọp một miếng lớn vào mông Bastien hay không. Đó là lỗi của anh – hồi đó anh mười hai tuổi, cẩu kính, ngang ngạnh, phát chán với việc bị lôi từ đầu bán cầu này đến bán cầu kia của trái đất, thêm vào đó là cách đối xử bạc bẽo của dì Cecile và Marcie, và khi con lợn nhận được nhiều sự quan tâm và yêu mến hơn anh, anh đã quyết định quấy phá con Jean-Marc khi nó ngủ lơ mơ trên chiếc giường phủ lông thú của mình.

Jean-Marc chống trả kịch liệt, và đốp một phát vào mông Bastien, giành được sự tôn trọng bất đắc dĩ của anh. Ít nhất con lợn cũng không ngó lơ anh.

Lúc con lợn mất tích dì Cecile cũng hết hứng thú với nó, y như mẹ anh hết hứng thú với đứa con độc nhất của bà nhiều năm trước, có lẽ là vài ngày sau khi anh ra đời. Bà đã tỏ thái độ rất rõ rằng sự có mặt của anh trên trái đất không phải là lựa chọn của bà – người tình độc đoán của bà không chịu cho bà phá thai cho đến khi phát hiện ra ông không phải là cha đứa trẻ, và lúc ông muốn bỏ nó đi thì đã quá muộn. Marcie đến một cơ sở lang băm khẩn khoản người ta cho thai ra sớm khi bà lên cơn đau đẻ, và ba tiếng đồng hồ sau anh chào đời.

Anh luôn tự hỏi tại sao bà không nhân tiện bóp chết anh và ném anh vào thùng rác cho rồi, hoặc thậm chí chẳng cần làm bẩn tay bà vì việc đó, mà chỉ cần để anh chết vì đói và rét trong cái đêm tháng mười một ba mươi hai năm về trước. Có lẽ bà đâm ra ủy mị nhất thời. Có lẽ thực ra vì bà yếu quá, yếu đến mức suýt chết, đến mức người ta phải mổ cắt bỏ tử cung và buồng trứng của bà, đảm bảo rằng bà không bao giờ phải trải qua sự nhục nhã của việc mang thai lần nữa. Có dạo anh thường suy diễn ra bà nằm trên giường bệnh, sợ phải chết, nên làm một bản giao kèo với đức Chúa mà bà tự nhận là rất tin tưởng. Nếu cuộc sống của bà được kéo dài, bà sẽ nuôi nấng đứa bé và làm một người mẹ tốt.

Ồ, bà ta đã sổ toẹt nó. Bà là một bà mẹ tệ hại. Anh đã được nuôi nấng, nếu có thể gọi như thế, bởi một loạt những chị hầu phòng và những thằng nhỏ chạy việc trong khách sạn, cho đến

khi cuối cùng anh dứt áo ra đi ở tuổi mười lăm, lang bạt cùng một người bạn cũ của mẹ anh, một phụ nữ gấp đôi tuổi anh với thân hình của một cô gái mới lớn và trái tim của một...

Chị ta đúng là có một trái tim, và chị ta yêu anh. Có lẽ là người đầu tiên làm điều đó. Anh bỏ rơi chị ta ở Marocco khi anh mười bảy tuổi – vào một ngày khi chị ta đi shopping, mua quà cho anh. Khi nào họ không ở trên giường thì chị ta thích sắm sửa cho anh những trang phục đắt tiền, và anh biết đánh giá những bộ âu phục từ rất sớm. Vài năm sau anh nghe nói chị ta đã chết, nhưng lúc ấy anh đã chai sạn với bất kì cảm xúc hay ân hận nào.

Anh được tuyển mộ khi chưa đầy hai mươi tuổi, bởi một người giống hệt Harry Thomason. Một tên khốn máu lạnh, không tim, biết đích xác người như Bastien có thể dùng được việc, nếu được huấn luyện quy củ. Và họ đã phụ trách việc huấn luyện anh.

Chuyện chính trị, đạo đức không có ý nghĩa gì đối với anh. Bề ngoài có vẻ anh đang làm cho bên chính nghĩa, nhưng anh có thể nói rằng không có sự phân biệt quá nhiều giữa hai bên. Xác chết chất chồng cao như núi ở cả hai phe, chẳng một ai để ý đến những mạng sống vô tội bị lôi vào giữa chiến tuyến, và đối với chuyện ấy thì anh cũng chẳng để ý. Chloe là một phút lăm lặc, một con người anh quyết định che chở trước khi những người như Harry tìm hiểu về cô.

“Thế chuyện gì đã xảy ra với Hakim?”

Đó là một trong những điểm Bastien ghét ở Harry – một người dù miệng đã ngửa ngáy lắm nhưng cũng không văng tục. “Việc hỏng mẹ nó rồi. Tôi biết nói gì đây?” Anh dập tắt thuốc. Anh đã mất khẩu vị với nó, lại một mối bực mình nữa.

“Anh có thể cho tôi biết chuyện đã xảy ra với cô gái . Cô ta là ai?”

“Cô gái?”

“Đừng giỡn mặt tôi, Jean-Marc. Anh không phải là gián điệp duy nhất ở lâu đài Mirabel cuối tuần rồi. Cô thư kí nhỏ người Mỹ – cô ta làm việc cho ai? Chuyện gì đã xảy ra với cô ta?”

Bastien nhún vai. “Phỏng đoán của ông cũng giống như của tôi thôi. Tôi đang nghĩ cô ta là nhân viên ăn lương của nam tước, nhưng có thể cô ta ở đó phục vụ cho mấy mục đích giải trí. Ông biết cái sở thích quan sát của nam tước rồi đấy, và lão luôn khoái ghép Moniue với một phụ nữ khác.”

Harry nhăn mũi với vẻ chán ghét của một người độc thân từ bẩm sinh. “Và anh không buồn tìm hiểu à?”

“Tôi cố hết sức rồi, thưa boss,” anh dài giọng, biết Harry ghét bị gọi là “boss.” “Tôi không thể bắt cô ta thú nhận bất cứ điều gì.”

Harry nhìn anh có đến cả phút. “Nếu anh không thể moi được gì ở cô ta thì tôi cho rằng chẳng có gì để tìm hiểu. Nếu tôi có thể nói một điều về anh, thì đấy là anh là người hỏi cung tốt nhất chúng tôi có. Tốt hơn bất cứ kẻ nào ở phía bên kia, thậm chí cả Gilles Hakim quá cố. Tay đó luôn có khuynh hướng thích công việc của mình hơi quá độ. Nên hãy nói tôi hay, chuyện gì đã xảy đến với ông bạn Gilles lâu năm của chúng ta, và chuyện gì đã xảy ra cho cô gái?”

“Chết rồi.” Anh mời một điếu thuốc khác. Anh không muốn hút – ngay cả loại Gitanes cũng trở nên nhạt hoét, nhưng nó cho anh việc gì đó để làm.

“Anh giết cả hai?”

“Hakim thôi. Hắn mới giết cô gái.”

“Chuyện gì xảy ra với xác cô ta?”

Bastien nhìn ông ta qua màn khói lượn lờ. “Chẳng còn lại mấy ở cô ta khi Hakim xong việc.”

“Tôi hiểu.” Harry nhấp một hớp cà phê. Ông già không hút thuốc, không uống rượu, theo mức hiểu biết của Bastien thì cũng không quan hệ trai gái. Ông là một cỗ máy, không hơn không kém. Y như Bastien được huấn luyện để trở thành. “Hơi sớm chút,” ông nói tiếp. “Nhưng có thể khắc phục được, chừng nào không có mối dây nào lỏng lẻo. Hakim dùng xong bỏ được, nhưng Bastien Toissaint thì không. Những người còn lại sẽ tới Paris để hoàn tất vụ bàn bạc, và Christos lẽ mề sẽ nhập hội cùng. Anh sẽ chờ bọn họ.”

“Ông không nghĩ họ sẽ nghi ngờ tôi? Rồi rắc rối tại sao tôi giết Hakim?”

“Họ biết anh và họ biết Hakim. Làm sao phải rắc rối. Điều quan trọng là bọn họ thống nhất được những sự sắp xếp, phân chia địa bàn và chọn được trưởng nhóm mới. Có thể họ chọn Hakim vì hắn là một SOB chăm chỉ (SOB: son of a bitch: tên khốn), nhưng khi hắn đã ra khỏi khung hình thì tôi đoán Christos có ý đồ rõ ràng. Và anh sẽ ngăn chặn chuyện đó.”

“Có thể bọn họ sẵn sàng bỏ qua cái chết của Hakim, nhưng băng của Christos rất đông quân. Chắc chắn sẽ có hậu quả ngay.”

“Thế nên cậu sẽ chết,” Thomason nói.

Bastien thậm chí không nháy mắt. “Tôi ư?”

“Rất đơn giản – chuyện kiểu này cậu từng làm rồi mà, và nếu chưa thì tôi cũng không giao việc quá sức cậu đâu. Một khi họ chọn Christos thì cậu sẽ làm om sòm lên, găm một viên đạn vào đầu hắn, và một người chúng ta cài vào sẽ bắn cậu. Cậu sẽ mang một miếng băng đựng máu giả, và khi nghe thấy tiếng súng cậu liền đổ vật xuống. Thế nghĩa là cậu chỉ được bắn một phát vào Christos thôi – hãy nhắm cho chuẩn vào.”

“Tôi chưa bao giờ bắn chệch mục tiêu cả.”

“Không, cậu chưa từng. Nên Bastien Toussaint sẽ chết và nếu tôi cảm thấy rất mực hài lòng tôi có thể thưởng cho cậu một kì nghỉ ở miền nam nước Pháp đến khi cậu nhận nhiệm vụ tiếp theo. Lần đầu tiên đấy nhé.”

Bastien đốt một điếu thuốc không mong muốn khác. “Thế còn nhóm buôn vũ khí.”

“Sự lựa chọn hiển nhiên tiếp theo là nam tước, và ông ta thì dễ điều khiển. Chúng ta không có ý định cắt đứt đường kinh doanh của họ. Phải có người để cung cấp vũ khí cho bọn khủng bố quốc tế, và bằng việc giám sát sự hoạt động chúng ta có thể lần theo những băng nhóm ly khai khác nhau, tận dụng các kế hoạch của chúng.”

“Tháng tư năm ngoái tôi có giao kíp nổ đến Syria. Bảy mươi ba người đã thiệt mạng, bao gồm cả lũ trẻ con mười bảy tuổi.” Giọng anh bình thản, nhưng Thomason không ngốc.

“Đừng nói với tôi anh vẫn day dứt về chuyện đó đấy nhé! Chiến tranh là thế, cậu bé của tôi à. Cuộc chiến chống khủng bố tất phải có thương vong. Không bao giờ được ủy mị, Jean-Marc. Cậu biết tính toán cũng rõ như tôi. Bảy mươi ba mạng người, đổi lại hàng ngàn người có khả năng được cứu. Đôi khi cậu buộc phải đưa ra sự lựa chọn khó khăn.”

“Phải,” Bastien nói, nhìn làn khói lững lờ bay lên từ điếu thuốc.

“Tôi tin cậu, Jean-Marc. Tôi biết cậu sẽ không bao giờ mắc sai lầm nói dối tôi, nếu cậu bảo

cô gái đã chết thì tôi yên tâm là như thế. Hơn nữa, việc gì cậu phải nói dối chứ? Bao năm quen biết cậu tôi chưa từng thấy cậu h biểu lộ bất cứ cảm xúc con người nào, bất cứ sự yếu đuối nào. Cậu là một cỗ máy. Tối tân, trơn tru, thiết yếu.”

“Ngay cả máy móc cũng cần nghỉ ngơi,” anh nói. “Hãy để người khác làm nốt công việc đi, và tôi sẽ biến mất. Jensen đã tạo dựng được vỏ bọc vững chắc – anh ta có thể tự lo vụ Christos.”

“Tại sao?”

“Vì tôi thấy mệt.”

“Người trong mạng lưới của chúng ta không được phép mệt mỏi. Họ hiếm khi có thời gian rảnh, họ không cần nghỉ ngơi. Chỉ có một cách để nghỉ hưu thôi, Jean-Marc. Là cách của Hakim.”

“Đó là lời đe dọa à?” anh uể oải hỏi, dụi tắt thuốc.

“Không, chỉ là sự thật. Bọn họ sẽ họp mặt tại khách sạn Denis tối mai, Christos đang trên đường đến. Tôi giao chuyện đó cho cậu. Tôi tin cậu sẽ làm những gì cần thiết.”

“VẬY sao?”

“Đừng giỡn mặt tôi, Jean-Marc. Cậu biết cái giá của việc đập lên chuyện này rồi đấy.” Ông đứng dậy, gấp gọn lại tờ báo mới.

“Số mệnh của một thế giới tự do? Lúc nào chẳng thế?” Anh chẳng buồn đứng lên. “Tôi nghĩ trước đây tôi đã nghe nhầm mấy chuyện này rồi. Nhu cầu của số đông đặt lên trên nhu cầu của số ít và tất cả những thứ tào lao khác. Ông xem Star Treck quá nhiều rồi đó.”

“Tôi nghĩ đó là Star Wars,” Harry nói.

“Tôi biết cái gì mới đang lâm nguy,” Bastien nói.

“Nhớ đừng bỏ sót bất cứ chuyện gì đấy.”

Bastien nhìn lên ông ta. Thời gian của anh sắp cạn, và dù thế nào đi nữa anh cũng chẳng quan tâm. Vận may của anh đã duy trì lâu hơn anh mong đợi, và nó sẽ không kéo dài hơn nữa.

Anh sẽ chết trong cơn mưa tuyết đầu tiên. Trừ phi tuyết đã rơi rồi.

Nhưng trước khi bọn họ tới tìm anh, anh có thể cắt cổ Harry trước. Để lưu lại một kỷ niệm đẹp.

Chương 12

Cô đã đi mất rồi, tất nhiên. Anh biết điều đó ngay khi đi lên trong cái thang máy nhỏ xíu, nhưng anh vẫn lên, để cho chắc ăn. Trong phòng tối om, và cô đã để cửa sổ mở. Không khí lạnh ùa vào, mang theo một chút tuyết, anh đóng cửa sổ và kéo rèm xuống trước khi bật đèn lên. Anh không biết bọn chúng có nhìn thấy cái gì hay không, nhưng anh không ở trong tâm trạng muốn làm liều.

Không có dấu hiệu phá cửa, không có vết máu. Quần áo của cô bị bỏ lại, nhưng áo khoác của anh thì biến mất, và có người đã lục tủ của anh. Nếu bọn chúng đến tóm cô chúng sẽ không bận tâm mặc quần áo cho cô làm gì. Chúng sẽ chẳng buồn mang cô đi nữa – cô sẽ nằm chết trên giường nếu bọn chúng tìm được cô.

Thế nghĩa là cô đã tự ý bỏ đi, và cô không còn thuộc trách nhiệm của anh nữa. Anh đã cảnh báo cô, vì một lí do điên rồ hào hiệp vớ vẩn nào đó mà anh đã cố cứu mạng cô. Thậm chí làm ảnh hưởng đến vỏ bọc của mình vì cô, dù anh có muốn thừa nhận hay không.

Và cô đã làm ngơ những lời căn dặn của anh và biến mất. Thế là thoát nợ.

Cô lục lọi nơi này khá kỹ, anh thấy ngạc nhiên vì chuyện đó. Cô hi vọng tìm được gì ở đây không biết? Có lẽ rốt cuộc cô cũng lừa được anh, có lẽ cô không phải người ngây thơ như cô đã thuyết phục anh. Và anh nhớ lại ánh mắt cô lúc bị anh bức ép, và anh biết cô đã không giấu giếm điều gì. Harry Thomason nói đúng. Không ai có thể giấu được sự thật trước anh, một khi anh định tâm tìm hiểu.

Cô đã tìm thấy chỗ ma túy, nhưng không động đến. Anh giữ nó như một sự bảo hiểm – một mặt hàng hữu ích cho vài người cung cấp tin không cần đến tiền. Anh nhét nó vào túi, để phòng hờ, rồi rảo qua phòng với sự tỉ mỉ lạnh lẽ, lau sạch toàn bộ diện tích. Nó sẽ không ngăn được một chuyên gia DNA, nhưng không có lí do gì phải đi đến nước ấy. Không có xác chết, không dấu vết phạm tội. Chỉ có một khách thuê phòng bí ẩn mất tích, để lại quần áo và vài vật dụng cá nhân, và không có lấy một dấu vân tay.

Nếu anh cần chu toàn anh có thể cho nơi này một mối lửa. Phòng anh ở tầng trên cùng – hầu hết mọi người sẽ thoát ra bình yên vô sự. Nhưng một vụ hỏa hoạn có thể lôi kéo nhiều sự chú ý. Tốt hơn là chỉ cần bỏ đi, khỏi căn hộ nặc danh, khỏi hồi ức khó chịu về Chloe Underwood và vận số tốt của cô ta.

Anh bước ra ngoài trời đêm ẩm ướt và lạnh tê tái, kéo chiếc áo jacket sát vào người, nguyên rửa vị khách không mời không những không tuân lệnh anh, mà còn lấy đi cả áo khoác của anh nữa. Anh rảo bước, đầu cúi thấp, cũng bỏ lại luôn cái xe hơi. Quá nhiều người đã trông thấy nó, và không còn dữ liệu nào dẫn tới cuộc đời thực của anh, hay Ủy ban nữa cả.

Đã gần nửa đêm khi anh bước vào một quán bar mờ mịt khói gần Rue de Rosiers. Đây là địa điểm thứ ba anh dừng chân – anh đã ăn tối gần Opera, chơi bài một lúc ở một trong mấy câu lạc bộ nhỏ mà dạo này tâm tính thất thường anh hay lui tới, và lúc này anh thấy mình đang ở trong một không gian chật hẹp dơ dáy thuộc khu phố Marais, một khu vực thịnh vượng của tầng lớp trung lưu còn giữ nguyên những nét xưa cũ được duy trì trong vài thập kỉ qua.

“Etienne!” Tay bartender chào anh khi anh len lỏi qua gian phòng đông đúc. “Cái gì mang anh tới đây thế? Bọn tôi không trông thấy anh trong...bao lâu ấy nhỉ? Hai năm? Tôi tưởng anh chết rồi kia.”

“Tôi khó chết lắm,” anh nói, tự động chuyển sang trọng âm yết hầu vùng Marseilles của Etienne. “Anh thế nào, Fernand?”

Fernand nhún vai. “Vẫn sống thôi. Tôi giúp gì được anh? Anh vẫn thích vodka Nga đấy chứ?”

Thật ra, Bastien chưa bao giờ thích vodka Nga, nhưng anh vẫn vui vẻ gật đầu, ngồi xuống bên quầy bar và rút bao Gitanes của mình ra.

“Tôi thấy anh đã đổi nhãn hiệu.” Fernand hất đầu về phía bao thuốc. “Tôi tưởng anh chỉ hút thuốc lá Mĩ thôi.”

Đó là một sai lầm bất cẩn có thể giết chết một người đàn ông, Bastien nghĩ với cái rung mình thoáng qua của một cảm giác có thể gọi là đề phòng. Anh đang trở nên cầu thả. “Tôi quay đầu rồi,” anh nói. “Tôi không phải người có lòng trung thành bất khuất.”

“Tôi sẽ ghi nhớ.” Fernand rót cho anh một li vodka, và Bastien dốc một hơi cạn sạch, rồi đưa li ra lần nữa. “Trông anh vẫn vậy. Cuộc đời đối đãi với anh thế nào hả?”

“Như shit, lúc nào chả thế,” anh nói nhẹ tênh. Trên thực tế, nom anh rất khác so với cái tay Entienne anh từng đóng giả, Entien là công nhân, mặc áo da và quần jeans, tóc gã vẫn vện và ngắn hơn nhiều, và gã luôn có một hai ngày râu tóc để lồm chồm. Bastien đã nhận ra tất cả vấn đề nằm ở chỗ anh chăm sóc bản thân như thế nào. Anh có thể trở thành Entienne, hay Jean-Marc, hay Frankie, hay Sven, hoặc bất kì ai chỉ nhờ vào việc thay đổi giọng nói và cử chỉ, và rất ít người nhìn xuyên thấu được chúng.

“Anh vẫn chưa cho tôi biết lí do anh ở đây,” Fernand dai dẳng. “Tôi có thể làm gì cho anh?”

Xưa kia Fernand từng là người cung cấp ma túy, thông tin và rửa tiền, nhưng hẳn không có gì Bastien cần cả.

“Người ta không thể chỉ đến uống rượu với bạn cũ được à?” Anh đáp lại đủ thoải mái.

“Không phải người như anh.”

Bastien liếc ra ngoài phố. Tuyết vẫn đang rơi thành những bông lãnh đãng, và các con phố gần như vắng tanh. Nơi nào vẫn còn hoạt động là những nơi ấm áp trong một đêm lạnh căm căm như thế này. Và anh nhận ra với sự thích thú thực sự cái việc mình đang làm ở một khu lụp xụp của Marais vào nửa đêm khi mà anh có nhiều chuyện hay hơn để làm.

“Một phụ nữ, Fernand ạ,” Bastien nói với nụ cười thiếu tự tin. “Tôi đến gặp một phụ nữ ở đây, và tôi nghĩ nên chuẩn bị tinh thần một chút trước khi đối mặt với sự phẫn nộ của cô ta.”

“À.” Fernand gật đầu, thỏa mãn liền. “Thế cô ta ở khu này hả? Có thể tôi biết chẳng?”

“Có thể đấy. Cô ấy là người Ý,” anh nói, bịa chuyện ngay tại chỗ “Thấp và tròn trịa và nóng tính, nàng chiến binh của tôi đó. Nếu anh có thấy cô ấy ở đây thì hãy cho tôi biết. Tôi muốn biết có phải cô ta đang lãnh nhăng hay không. Cô ta thề là không, nhưng ai mà tin phụ nữ được?”

“Ai được nhỉ? Nghe có vẻ không quen. Cô ấy sống ở đâu?”

Chloe thuê chung một căn hộ nhỏ xíu với một cô gái Anh cách đây hai con phố - anh biết

điều đó trong vài giờ sau khi cô đến lâu đài. Bọn người kia hẳn cũng biết. Nhưng ngay cả cô cũng có chút đầu óc để tránh xa nó ra ngay khi chúng sẵn lòng cô chứ, phải không?

Và cô không còn là vấn đề của anh nữa. Trừ việc anh đang ngồi đây trong một quán bar cách nhà cô hai dãy phố, chả vì lí do gì. Và anh cũng có thể ngừng đấu tranh với nó, đi xem liệu cô có ở đó không.

Nếu không có, anh có thể quên cô được rồi. Đáng lẽ anh nên làm thế từ lâu, nhưng có những chuyện nói thì dễ mà làm thì khó. Anh muốn có đáp án, và sự biến mất của Chloe đã để lại quá nhiều nghi vấn.

Fernand đang nhìn anh với vẻ rất ư tò mò. Thông tin là một trong những mặt hàng giá trị nhất của gã, gã sẽ muốn lấy tất cả những gì có thể moi được từ Bastien để sau này còn dùng.

Bastien nêu tên con phố ở hướng đối diện. “Và tốt hơn tôi nên lê thân đến đây trước khi cô ta định đi tìm tôi.”

“Thế bọn tôi còn được gặp anh chứ? Với cô bạn gái của anh ở khu này?” Fernand kiên trì hỏi.

“Nơi đây như nhà của tôi mà,” Bastien nói đồng dục, diễn vai tên đầu gấu si tình mang tên Entienne. “Hẹn gặp lại!”

Anh ẩn mình trong bóng tối lúc Fernand đi theo anh ra khỏi quán. Gã đàn ông nhỏ thó căng mắt nhìn qua màn tuyết rơi lấp rắc sáng lấp lánh để tìm kiếm anh, không hề nhận ra anh chỉ nấp cách đó vài mét. Fernand chửi thề, rồi đi sang một góc tòa nhà, cách xa chỗ sáng, rút điện thoại ra.

Hắn ở quá xa nên Bastien chỉ nghe lồm bồm được một vài từ, nhưng đủ cho anh biết rằng cái chết của anh đang đến gần. Thêm một sai lầm như thế này nữa là kết thúc. Tệ một nỗi là anh không thể bắt mình quan tâm. Chẳng quan trọng việc Fernand làm việc cho ai, hoặc vì sao. Hắn có mối liên hệ với nửa tá người muốn anh chết.

Fernand gấp điện thoại lại, nhìn quanh quất lần cuối cùng và nhổ nước miếng trước khi quay vào quán. Bastien tự hỏi còn bao lâu nữa thì đội quân tăng viện xuất hiện.

Chẳng quan trọng - đến lúc những đồng bào bí ẩn của Fernand xuất hiện thì anh đã tách từ lâu. Không mất quá vài phút để kiểm tra căn hộ. Và sau đó, trừ phi anh tự sát, anh sẽ tới ngôi nhà của mình ở St-Germain-des-Pres và lại trở thành Bastien Toussaint. Và Miss Chloe bé nhỏ sẽ phải tự lo lấy thân.

Sylvia và Chloe ở trong một căn hộ nhỏ điển hình trên tầng thượng một tòa nhà cũ trong một khu nghèo nàn hơn của Marais. Tầng trệt dùng để bán thuốc lá, tầng trên là chỗ cư ngụ của một cặp đôi đứng tuổi dành hầu hết thời gian đi du lịch và tầng trên cùng có một phòng dùng làm kho chứa đồ và một căn hộ nhỏ chật hẹp. Cả khu nhà đã tối om khi Chloe cuối cùng cũng rẽ nơi góc đường, tóc cô bám đầy tuyết ướt, và những vết cháy tỏa ra một mùi khủng khiếp. Việc trước nhất cô sẽ làm là tắm một trận và gột rửa toàn thân, kể cả những vết phỏng đã bôi sáp. Đã quá bốn giờ đồng hồ rất lâu kể từ lúc anh bôi cái chất đó lên người cô. Đã quá bốn giờ đồng hồ kể từ lúc cô chật vật ra khỏi khách sạn mà không bị người khác nhìn thấy đến lần thứ hai. Cô bọc mình trong cái áo choàng đen của anh kỹ đến mức người ta có thể tưởng lầm cô là Bastien. Trừ việc bắt chước dáng đi của anh là bất khả thi, với cô hay bất kỳ người nào khác.

Có lẽ đến hai mươi năm sau cô vẫn còn nhớ đến anh, và tự hỏi cơn ngẫu hứng điên rồ nào đã đổ xuống đầu mình. Cô muốn nghĩ rằng mình đã bị đánh thuốc, bất cứ cái cớ nào để cất được gánh trách nhiệm khỏi đôi vai, nhưng cô không thể. Thôi được, cô đã ở trong trạng thái bất thường của sự tỉnh táo, nhưng nó không liên quan gì đến ma túy hay bất cứ cái gì liên quan đến...Ôi trời ơi, cô còn không thể hiểu nổi điều gì đã xúi giục mình hành động theo lối ấy. Cô đã buồn chán, đã khao khát cảm giác lãng mạn và phiêu lưu. Không phải, thực ra là cô khao khát sex và bạo lực, và đó chính xác là điều cô sa vào. Hãy cẩn thận với những ước muốn của mình – có phải người Trung Quốc đã nói thế không? Hay như là, “Bạn có thể sống một quãng đời thú vị không?” Sao cũng được – ngay lúc này tất cả những gì cô muốn là một trận tắm đã đời và một chiếc giường ấm áp, và ngày mai cô sẽ bay về nhà với vòng tay thương yêu che chở của gia đình và tất cả những nỗi khó chịu mà ai cũng có thể đòi hỏi.

Đó là lúc cô nhận ra mình không có chìa khóa. Không chìa khóa nhà, không chìa khóa căn hộ, và cô suýt bật khóc vì tuyệt vọng. Chân cô đau nhức, tóc cô có mùi như một chú chó nhúng nước, cả người cô nhức nhối, và cho dù dạ dày trống rỗng cô cũng muốn nôn ra. Và cô lạnh, dù được ủ trong vải len cashmere mềm mại.

Cô có thể đến đồn cảnh sát, nhưng ở đó sẽ có những câu hỏi mà cô không muốn trả lời. Cô có thể tới đại sứ quán, nhưng nó cách xa đây tới một dặm ở phía bên kia, và cô không nghĩ

mình có thể bước thêm một bước nào nữa, lại càng không muốn lê chân trở lại con đường ngập tuyết vừa đi qua.

Nhưng vận may cuối cùng cũng mỉm cười với cô. Cánh cửa dẫn lên các tầng trên không khóa, y như thường lệ. Sylvia thường không thể để tâm khóa nó lại, và mấy ngày qua chẳng có người nào khác ở đây. Cô đóng cửa lại sau lưng, nhốt mình trong một gian sảnh vừa tối vừa lạnh, và vươn tay tìm công tắc đèn để soi đường cho cô lên tiếp hai tầng lầu nữa.

Nhưng rồi cô rút về. Tối thì tối thật đấy, nhưng cô đã thuộc nằm lòng đường đi trong đầu, và không nên để sự có mặt của mình thu hút sự chú ý. Khả năng có người biết chỗ ở của cô là rất thấp, nhưng Bastien đã làm cô lo ngại. Nếu cô đi qua chỗ này trong bóng tối, như một bóng ma lạng lẽ, thì cô có lí do để yên tâm rằng không có ai mò đến điều tra.

Cửa căn hộ bị khóa, nhưng Sylvia luôn để một chìa khóa dự phòng trên bệ cửa sổ hành lang, phòng khi cậu ta đánh mất chìa khóa của mình, điều cậu ta xoay sở mãi cũng làm được dựa trên nền tảng thông thường. Cô đẩy cửa vào, và một bầu không khí lạnh chụp lấy cô. Sylvia hẩn hắp chấm dứt quãng thời gian bừa bãi trong vòng tay người tình đứng tuổi của mình rồi.

Cô đóng cửa lại, tựa lưng vào nó, rồi chậm chậm thở ra một hơi. Quả thực cô chưa từng đi lâu như thế. Hai đêm, trở về vào đêm thứ ba, và Sylvia đã lên đường cho kì nghỉ cuối tuần kéo dài. Không có gì ngạc nhiên khi cậu ta vẫn chưa trở về, và có lẽ như vậy cũng tốt.

Ánh trăng rọi qua những ô cửa sổ trên mái nhà, soi sáng những gian phòng bừa bộn đủ cho Chloe tìm được đường đi qua. Cô bật hệ thống sưởi bằng khí, run rẩy trong chiếc áo khoác của Bastien, rồi vặn nước tắm. Những sự xếp đặt trong căn hộ chưa bao giờ được tốt nhất. Nó bao gồm một phòng ngủ - dành cho Sylvia - một gian bếp nhỏ xíu và một phòng tắm còn nhỏ hơn, và một gian phòng khách lộn xộn. Chloe ngủ trên một tấm nệm trải dưới sàn, kiên quyết cự tuyệt nghĩ tới khả năng có sâu bọ hoặc loài gặm nhấm trong tòa nhà cổ.

Cô mở cửa phòng ngủ của Sylvia và ngó vào, thậm chí trong ánh trăng bàng bạc cô vẫn có thể thấy nó nom như thể vừa bị dội bom. Hẳn Sylvia đã xới tung tất cả ở khắp mọi nơi khi thu xếp hành lí cho kì cuối tuần tuyệt diệu của Chloe ở vùng nông thôn. Cậu ta sẽ không được vui cho lắm trước sự biến mất của những bộ đồ đẹp nhất của mình cho coi.

Nó không là gì nếu so với tâm trạng của Chloe. Cô thuộc tính Sylvia, hơn một tuần nữa có thể cậu ta mới về, và tới lúc đó Chloe đã ra đi từ lâu. Ngay khi về đến Mỹ cô sẽ gởi tiền qua cho

Sylvia để trang trải nốt khoản tiền thuê nhà của mình cho đến khi Sylvia tìm được người thay thế cô, và thêm một ít nữa để giúp cậu ta sắm sửa lại số quần áo hàng hiệu. Trong khi Chloe có rất ít tiền, thì các thành viên trong gia đình cô lại dư dả đến mức nhiều khi không biết tiêu vào việc gì, và họ sẽ vô cùng phấn khởi trước sự kiện cô quyết định về nhà nên sẽ gửi cho Sylvia đủ để hỗ trợ cậu ta trong mấy tháng.

Cô không nhìn vào gương khi cởi bộ quần áo của Bastien ra và đá chúng đi. Cô bước vào trong cái bồn tắm lồi thò, căng thẳng đề phòng sự đau đớn lan tỏa, nhưng thay vào đó làn nước ấm bao bọc lấy cô như một vòng tay thương yêu. Cô trằm mình vào nó với một tiếng rên khoan khoái và nhắm mắt lại, lần đầu tiên có được sự bình yên sau cơn ác mộng tưởng chừng dài vô tận.

Nhưng cuối cùng nước cũng bắt đầu lạnh, và phải quay về với thực tại. Cô trèo ra khỏi bồn tắm, thoáng bắt gặp cơ thể mình trong gương. Cô cứng đờ người, nhìn chằm chằm trong cơn sốc trước hình ảnh của nó.

Cái chất độc sền sệt màu xanh đau như xé ấy đã hoàn thành công việc của nó. Những dấu vết vẫn còn đó, những vết ngang dọc đau đớn do lửa và dao gây ra, nhưng chúng trông như đã có từ mấy tháng trước, một ký ức xa xôi. Có những vết bầm ở hai bên hông cô, và cô cúi nhìn kĩ hơn, cho đến khi có thể kết luận đây là những dấu tay mờ mờ của anh trên hông cô khi anh siết lấy cô. Bastien. Chỉ những vết bầm đó là còn nguyên trong khi những vết còn lại đang lành lại.

Cô lấy khăn tắm quấn quanh người. Mái tóc cô đúng là một thảm họa và không đợi được đến lúc Sylvia đứng đỉnh quay về. Cô chẳng còn lựa chọn nào khác phải tự mình xử lí nó. Cô tìm được một cây kéo và bắt đầu công đoạn xén tỉa, thả những lọn tóc dài ngắn lờm chớm vào bồn rửa.

Cô đặt hi vọng vào một trong những bộ phim nổi tiếng – một cô thư ký kính cận tẻ ngắt đã dùng kéo cắt móng tay để sửa sang cái nùi giẻ trên đầu và trở thành một nhan sắc độc đáo của Audrey Hepburn. Không giống lắm. Cô đặt cây kéo xuống trước khi đi quá xa – có thể trông nó sẽ khá hơn khi khô đi. Thợ làm tóc của mẹ cô ắt sẽ lắp bắp kinh hoàng và rồi sẽ xắn tay lao vào. Và trong một hai ngày cô sẽ trở nên thanh lịch và đáng yêu ngay. Còn hiện tại cô cảm thấy như một con mèo chết đuối.

Hơi ẩm đã tỏa khắp gian phòng chính, nhưng không khí vẫn còn ngột ngạt, nên cô mở hé một ô cửa sổ, lục trong đám quần áo của mình cái áo ngủ thiếu sinh khí nhất, cái áo bằng vải

flannel cổ lỗ sĩ này luôn khiến Sylvia cười nắc nẻ. Nhưng đêm nay chẳng có ai ở đây để cười cô, và cô cần sự ấm áp và thoải mái của chất vải mềm bao quanh.

Không còn gì để ăn ngoài ngũ cốc và pho mát. Cô ăn hết hai tô Weetabix trong bóng tối, dần bụng thêm một li rượu rồi chui vào dưới chiếc chăn lông vịt trên nệm. Đêm nay cô có thể để mặc lũ chuột hoành hành và không thêm nhúc nhích. Tất cả những gì cô muốn làm là ngủ.

Cô mơ những giấc mơ đáng sợ. Những cơn ác mộng tồi tệ nhất – khuôn mặt Hakim lù lù phía trên cô, giọng nói nhẹ nhàng khôn khéo của hắn còn khủng khiếp hơn sự giận dữ, khi hắn âu yếm lướt con dao trên da thịt cô và thách cô thét lên.

Trong những cơn mơ hắn không dừng lại. Trong những cơn mơ cô chảy máu cho đến chết, với Hakim mỉm cười xuống cô trong sự tán thưởng dịu dàng, và Bastien ngồi trên một cái ghế như ngai vàng, phụ nữ vây xung quanh trong khi anh ta nhắm nháp li wishky và quan sát.

Thế mà chuyện đó vẫn có thể chịu đựng được. Cô biết là mình mơ, và bất kể ngoài đời thực có cảm giác như thế nào, một phần nhỏ não bộ của cô vẫn đủ sáng suốt để thuyết phục cô rằng nó không có thực.

Nhưng những giấc mơ của cô không dễ dàng buông tha cô. Cô không còn chảy máu, hấp hối nữa. Cô đang nằm trên một chiếc giường trắng, bao phủ trong đăng ten, và Bastien ở trên người cô, bên trong cô, làm tình với cô bằng cường độ chậm chậm, tinh quái, và khoái cảm tuyệt diệu đến mức cô cảm thấy thân mình co thắt trong giấc ngủ.

Cô thấy lạnh, cô thấy nóng, những lớp chăn quá nhẹ, rồi quá nặng, và cô có thể cảm thấy Bastien ở xung quanh cô, như một vòng tay ôm ấp, mùi hương của anh trêu chọc cô khi cô vật lộn để chìm sâu vào giấc ngủ. Cô không muốn mơ, cô không muốn nhớ, tất cả những gì cô muốn là sự ấm áp và bóng tối.

Ở một nơi nào đó xa xăm chuông nhà thờ điểm bốn tiếng. Cô nên thức dậy và đi đóng cửa sổ vào, nhưng cuối cùng cô đã được ấm áp, và chắc chắn cô có thể ngủ say trở lại. Đến lúc bình minh, trong ánh sáng ban ngày, cô có thể đối diện với những chuyện này lại. Trong bóng tối những gì cô có thể làm chỉ là giấu mình đi thôi.

Có điều gì đó không ổn. Một cảm giác lặn tẩn nhỏ - có rất ít chuyện ổn thỏa trong cuộc sống của cô, và cứ nghĩ về nó chẳng được tác dụng gì. Chỉ có thời gian và ánh sáng ban ngày mới làm

mọi chuyện khá hơn.

Cô cựa quậy trên tấm đệm mỏng, kéo cái chăn lông vịt lên tận cằm, vươn tay tìm chiếc áo choàng lấy của Bastien để đắp nốt lên người, một lớp bảo vệ nữa chống chọi cái lạnh.

Nhưng cái áo không ở đó – cô đã vắt nó trên ghế. Cô mở mắt ra trong bóng tối, để rồi thấy Bastien đang ngồi trên sàn nhà bên cạnh cô, lưng dựa vào tường, đang nhìn cô trong sự yên lặng tuyệt đối.

Chương 13

Trong phút đầu cô cứ ngỡ mình còn đang ngủ, cơn ác mộng trở nên sống động, và cô tự động viên mình đó chỉ là giấc mơ. Khi anh cất tiếng, giọng anh trầm và điềm tĩnh trong bóng tối.

“Cô gặp may vì vẫn còn sống đấy,” anh nói nhẹ nhàng.

Cô sẽ không tranh cãi với anh về chuyện đó, dù miệng cô ngửa ngáy lắm rồi. Cô nằm im như thóc, không nhúc nhích, hi vọng anh ta tan biến đi. Nhưng anh ta chân thực và chắc chắn một cách đau khổ, sát sạt bên cạnh cô. “Làm sao anh tìm được tôi?” Cuối cùng cô hỏi. “Và làm sao anh vào được đây?”

Anh không nhúc nhích khỏi vị trí tựa tường. Đôi chân dài của anh duỗi thẳng trước mặt, bắt chéo nhau, và hai bàn tay buông trên lòng. “Tôi đã bảo cô, bọn chúng sẽ không mất chút thời gian nào để tìm được cô. Tôi nhanh chân hơn, nhưng chẳng bao lâu nữa chúng sẽ đuổi kịp chúng ta.”

“Chúng ta?”

Anh nghiêng đầu, nhìn cô. “Tôi có khuynh hướng phải hoàn thành những việc đã bắt đầu. Cô đã lỡ mất chuyến bay, nhưng tôi sẽ đưa cô lên chuyến kế tiếp, dù tôi có phải đánh gục cô, trói gô lại và quăng lên xe tải”

Cô với tay ra bật cây đèn bàn cạnh giường, nhưng anh ngăn lại, tay anh tóm lấy cổ tay cô, và cô giật về, đồng thời va mạnh vào cây đèn.

“Chúng ta không cần ánh sáng.” Anh nói, “đấy là một việc thông minh cô đã làm, không bật đèn lúc cô về. Khi bọn chúng đến tìm cô thì một chút bóng tối chẳng chặn được chúng đâu, nhưng cô đã sáng suốt để không lôi kéo sự chú ý quá mức.”

“Nhớ đâu tôi chỉ tắt đèn khi đi ngủ thì sao?”

“Tôi đã ở đây trước khi cô trở về trong bộ dạng như cô bé bán diêm. Tôi nghĩ một giấc ngủ vài giờ sẽ không nguy hiểm cho cô. Nhưng cô đã đánh cắp áo của tôi – tôi bị lạnh cóng đây này.”

“Thật đen đủi,” cô nói. Cô không hỏi anh ta đã ở đâu, đã trông thấy gì. Cô chẳng thể làm được gì thay đổi chuyện đó cả, nhưng nếu anh ta đã quan sát cô khi cô tắm, khi cô cắt tóc và kiểm tra những dấu vết trên người thì cô không thể vui nổi. Tốt nhất là đừng nên biết.

Anh đã tự mình giải quyết chỗ rượu của cô; cái chai và chiếc ly đặt trên sàn bên cạnh anh. Cô không biết anh đã ở đó được bao lâu, không biết cô đã ngủ bao lâu.

“Tại sao anh lại đổi ý?” cô đột ngột hỏi. Cô kéo chăn lên tận ngực và dịch ra xa khỏi anh để ngồi vào trong góc. Và rồi cô nhận ra những ngón tay mình đang bấu chặt áo khoác của anh, cô liền thả ngay xuống.

“Đổi ý?” Anh lặp lại.

“Về tôi ấy. Tôi đã có nhiều thời gian ở bên monsieur Hakim, và hẳn thích nói chuyện trong khi làm người khác đau đớn. Nếu không phải do anh thì hẳn sẽ không biết tôi lên Internet tìm kiếm. Hẳn sẽ không nghĩ tôi là người nào khác ngoài con người thật của tôi.”

“Ngoài con người thật của cô? Thế con người thật của cô là gì?” Anh không chờ cho cô trả lời. “Một khi Hakim đã quyết định không tin cô thì tôi chẳng thể làm gì để ngăn cản được. Cho hẳn thấy mấy vết chân cầu thả của cô trên máy tính chỉ đẩy nhanh diễn biến hơn thôi.”

“Thế cái gì làm anh đổi ý và đến cứu tôi.”

“Tôi đâu có làm thế.”

Cô thấy lạnh, lạnh cóng, nhưng cô không với lấy áo khoác của anh. “Vậy tại sao anh có mặt ở đó. Anh chỉ đến để nhìn thôi sao?”

Anh nhún vai. “Tôi lấy làm lạ vì cô còn sống. Hakim hẳn đã sung sướng hơn thường lệ với việc chỉ chạm vào cô.”

“Chỉ chạm vào tôi?” Giọng cô vút lên, và anh di chuyển nhanh đến nỗi nom như một bóng mờ trong bóng tối, tay anh đặt lên miệng cô, làm cô im bật khi anh ấn cô vào tường. Anh đã từng ấn cô vào một bức tường khác, cách đây không lâu, và cô tự hỏi anh sẽ làm gì tiếp theo.

“Không được cao giọng,” anh nói, mắt anh nhìn chăm chăm vào mắt cô trong bóng tối, rất gần. “Hãy cố đừng có ngu ngốc làm theo hành động bột phát của cô.”

Anh bỏ tay ra và cô giữ im lặng, ngược nhìn anh. Chờ cho anh chạm vào cô. Anh sắp sửa hôn cô, và cô không chắc mình sẽ làm gì với chuyện ấy.

Nhưng anh không làm thế. Anh rời đi, trở lại chỗ ngồi trên sàn cách đó mấy thước. “Tôi đến tìm Hakim vì một chuyện khác, thấy cô còn sống, và trong lúc nhất thời tôi nảy ra ý định giết hẳn.”

“Trong lúc nhất thời?”

Anh nhún vai, đậm chất Pháp, thế mà cô lại không tin anh là người Pháp. “Tôi nghĩ là một phần cái chết của tôi mong muốn. Tôi đang sống bằng thời gian vay mượn, và đưa cô ra khỏi nơi ấy chỉ làm mọi việc tiến triển nhanh hơn. Chúa biết rằng khi cô bỏ đi hôm nay thì tôi nên để mặc cho cô đi, nhưng cô làm tôi bực mình. Nếu tôi phải vất vả như thế thì ít ra cô cũng phải nghe lời tôi chứ.”

“Tôi chưa bao giờ dễ bảo cả. Tôi sẽ không ở Paris này nếu tôi không quen làm những việc mình muốn.”

“Tôi không cần biết cô muốn gì. Giờ này lẽ ra cô đang bay về Mỹ thế nhưng cô lại ở đây. Cô có hiểu tôi nói gì không?”

Về điểm đó thì cô chẳng muốn gì hơn, nhưng cái phần xấu xa bên trong cô xúi giục cô chống lại. “Và nếu tôi từ chối?”

“Thì tôi sẽ cắt cổ cô và bỏ cô lại đây. Hơi đáng tiếc, vì tôi đã lún sâu vào rắc rối. Loại thuốc tôi đã bôi lên vết thương của cô rất có giá trị, và tôi sẽ không phí phạm nó nếu như biết vài tiếng sau tôi sẽ phải giết cô. Nhưng chuyện đó sẽ không ngăn được tôi đâu. Cô là một cửa nợ, một thứ vô dụng, và là mối nguy hiểm, và lẽ ra tôi đừng bao giờ nên ngăn Hakim lại, nhưng bởi tôi đã làm thế nên tôi sẽ làm cho rất ráo. Tùy cô thôi. Cô muốn chết ngay bây giờ và kết thúc

cuộc đời ở đây? Hay cô muốn về với gia đình và một cuộc sống bình thường?”

Anh nói thật đơn giản về cái chết và giết chóc, và cô không có dù chỉ một chút nghi ngờ nhỏ nhất là anh sẽ làm như đã nói. Cô chỉ còn biết nhìn vào đôi mắt đen trống trơn của anh. “Làm sao tôi biết anh có thể bảo vệ tôi an toàn?”

“Cô không biết được. Chẳng có sự bảo đảm nào trên đời này. Chắc chắn cô có cơ hội khả quan hơn với tôi hơn là đơn thương độc mã. Và nếu tôi thất bại, tôi có thể cam đoan tôi sẽ là người giết cô trước khi cô rơi vào tay những kẻ tệ hơn Hakim. Tôi sẽ làm rất nhanh và không gây đau đớn.”

Chloe nuốt xuống. “Còn có những kẻ đáng sợ hơn Hakim ư?”

“Thực ra, giỏi nhất trong lĩnh vực tra tấn và thẩm vấn lại thường là phụ nữ. Điều đó không có gì ngạc nhiên.”

Cô nhìn anh đắm đắm trong bóng tối. “Anh là ai?”

Nụ cười nhạt của anh còn xa mới trấn an được ai. “Cô hết tin tôi là tên buôn vũ khí đến từ Marseille rồi à? Cũng tốn khá nhiều thời gian nhỉ.”

“Vậy anh là ai? Bastien Toussaint có phải là tên thật của anh không?”

“Nom tôi có giống một ông thánh đối với cô không, Chloe? Và cô không cần biết tôi là ai. Chỉ cần biết rằng tôi thuộc một tổ chức quốc tế mà chỉ ít người biết đến sự tồn tại của nó, và tốt hơn là họ không nên biết. Chỉ cần giữ im lặng và làm những gì tôi bảo.”

Cô nhìn anh chằm chằm, một cảm giác lạnh lẽo và muốn bệnh cuộn lên trong lổm thưng vị. “Anh có thể nói cho tôi một điều không? Anh thuộc bên tốt hay bên xấu?”

“Tin tôi đi,” anh mệt mỏi nói. “Chúng chẳng khác nhau là mấy. Ta phải rời khỏi đây trước rạng đông. Cởi mớ vải sexy kia ra và mặc quần áo vào. Chỉ có người Mỹ mới mơ được ngủ trong thứ trang phục ấy.”

Cô nhìn xuống cái áo ngủ vải flannel mềm mại của mình. “Tôi phải mặc một cái áo dăng ten phong phanh khi mà tôi đang lạnh cóng và chạy trốn vì mạng sống của mình sao? Anh xem quá nhiều phim ảnh rồi đó.”

“Tôi chưa bao giờ xem phim.”

Cô bò qua tấm đệm, giữ khoảng cách xa anh hết mức có thể. Chuyện đó chẳng quan trọng – anh dường như không có hứng chạm vào cô. Cô để quần áo trong chiếc rương nhỏ gần cửa sổ. Cô đứng lên, lấy ra một bộ đồ lót sạch, một chiếc quần jean và áo ấm. Cô định đi vào phòng tắm, thì giọng anh vang lên ngăn cô lại.

“Cô đi đâu vậy?”

“Vào phòng tắm. Tôi đi toilet rồi thay quần áo trong đó, trừ phi anh phản đối.”

“Cô không cần tỏ ra e lệ, Chloe. Tôi không có cảm hứng với thân thể lồ lộ của cô.”

Anh ta đã bày tỏ rõ điều đó rồi, nhưng vì lí do nào đó mà lời tuyên bố dửng dưng của anh ta là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Cô quăng mớ quần áo lên cái ghế bên cạnh và giật phăng áo ngủ ra khỏi đầu, nghe thấy tiếng vải bị xé roạt trong cơn giận dữ. Cô ném nó vào anh, nhặt mớ quần áo lên và hiên ngang đi vào phòng tắm, thân hình cô nổi bật lên trong ánh trắng.

Phút cuối cùng cô mới nhớ là chưa sập cửa cái rào cho bố tức, điều cô cực kì muốn. Làm thế chưa đến mức phải chết, và chắc chắn chưa đủ để chọc cho anh ta đứng lên khỏi chỗ ngồi trên sàn và đặt tay lên người cô lần nữa. anh ta không thể chứng tỏ rõ ràng hơn – anh sử dụng sex vì một mục đích duy nhất. Lấy được thông tin. Giờ anh đã biết tất cả những gì cần biết và không cần áp dụng nó với cô nữa.

Cô muốn tắm, nhưng thời gian đang cấp bách. Cô đành đi toilet, rồi cấp tốc mặc quần áo. Mái tóc ngắn ngắn của cô đã khô đi thành một mớ lộn xộn nom khá hơn cô hi vọng, nhưng còn kém xa bộ phim Hollywood nọ. Nhưng anh ta đâu có xem phim bao giờ. Và anh ta nghĩ gì rõ ràng không quan trọng, vì anh ta không có hứng thú. Cảm ơn Chúa.

Thôi được, cô sẽ làm theo lời anh. Cô sẽ lặng im, ngoan ngoãn – bất cứ điều gì để thoát khỏi nước Pháp càng nhanh càng tốt. Cô sẽ không an toàn chừng nào chưa ra khỏi đây, và cho dù đã trải qua những giờ phút kinh hoàng với Gilles Hakim, cô vẫn không thực sự tin rằng mình đang ở trong tình huống thập phần nguy hiểm. Không, việc quan trọng nhất là chạy thật xa khỏi người đàn ông bí ẩn của cô, và không phải lo sợ anh ta xuất hiện trở lại một khi cô đã thoát.

Anh đưa một tay bắt lấy chiếc áo ngủ trong khi nhìn cô đi vào phòng tắm. Cơ thể cô trắng mờ trong ánh trăng, và anh có thể thấy thuốc đã làm xong phận sự của nó.

Anh những muốn bật cười. cô đã bị xúc phạm nặng nề, chẳng may may biết rằng cô thực sự kêu gọi tới chừng nào. Anh không muốn gì hơn là lột bỏ quần áo mình và chui vào dưới chiếc chăn lông vịt cùng cô, để đánh mất mình trong cơ thể cô, trong bóng tối. Anh thấy mệt mỏi, rất u mệt mỏi.

Nhưng anh đã giữ khoảng cách, dù anh đọc được trong mắt cô là anh có thể có cô. Anh vùi mặt vào lớp vải flannel mềm mại, hít vào mùi hương cơ thể cô, mùi xà phòng, mùi trên làn da cô. Cô không hay biết về sức gợi tình khủng khiếp của hình ảnh lớp vải flannel mềm thùng thình phủ lên một thân hình gợi cảm yếu điệu ra sao. Và anh không có ý định nói với cô.

Nếu anh là một người đàn ông với bất kì cảm xúc nào dịu dàng hơn sót lại bên trong, anh sẽ giữ chiếc áo như một kỷ vật, để nhớ đến cô. Cô không giống bất cứ ai anh từng giao du – dễ bị tổn thương và dễ giận và can đảm đến ngạc nhiên. Nhưng anh không cần một chiếc áo ngủ để nhớ về cô trong phần đời còn lại của mình. Bởi nó không kéo dài lâu nữa.

Cô đã làm rách chiếc áo khi lột nó ra – anh đã quá mải mê lên chiêm ngưỡng cơ thể cô để mà nhận thấy. Chất vải đã cũ và được giặt kỹ và rất mềm – nó hẳn đã ở bên cô trong rất nhiều năm. Cô đã ngủ trong nó từ hồi cô còn là một cô bé – cô không lớn tuổi được đến thế.

Anh không hiểu vì sao mình làm vậy. Nhưng anh đã làm. Anh cầm mớ vải lên và giặt mạnh chỗ rách, xé lấy một miếng từ nó. Cô sẽ không để ý thấy. Anh không định cho cô cơ hội để đóng gói bất cứ cái gì. Anh nhét miếng vải vào túi, rồi quên bẵng mất, lúc cô xuất hiện ở cửa phòng tắm, nom giận dữ y như lúc bước vào, nhưng đáng tiếc là có nhiều quần áo hơn.

Không được nói với một phụ nữ rằng bạn không muốn họ thực sự nổi giận, anh nghĩ. Ý nghĩ anh không thể có được cô bắt đầu trở đi trở lại. Cái lần họ quan hệ với nhau không có gì ngoại trừ - sự ngăn ngủi, dữ dội, thậm chí thô bạo. Chỗ của cô là ở một cánh đồng hoa cúc với một người tình dịu dàng. Chứ không phải chạy trốn tìm đường sống với một tên sát nhân.

Anh mới chỉ bắt đầu nghĩ về mình như thế, nhưng nó cũng phù hợp như bất cứ điều gì khác. Anh đã giết người để tự vệ, anh đã giết người trong sự lạnh lùng, anh giết người trong những cuộc mưu sát và anh giết người trong một trận đánh thông thường. Anh đã giết phụ nữ và đàn ông, và anh cầu Chúa rằng anh sẽ không phải giết Chloe. Nhưng anh sẽ làm thế nếu đó là điều

bắt buộc.

Có lẽ anh sẽ nói với cô trước khi cô chết, nếu phải tới nước ấy. Anh có thể khiến nó diễn ra thật nhanh chóng, để cô gần như không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng trước khi anh cắm con dao vào tim cô anh có thể nói cho cô sự thật. Ít nhất cô có thể chết mà cảm thấy toại nguyện.

Anh đang vượt lên trên bản thân mình. Nếu anh buộc phải giết cô đó sẽ là một sự thất bại, và anh không phải người coi thất bại là một lựa chọn. Chừng nào họ còn di chuyển thì họ sẽ ổn. Và chừng nào anh giữ cho hai tay không chạm vào cô thì họ còn di chuyển được.

“Cô có áo khoác không, hay muốn tôi để lại áo cho cô?”

“Áo của tôi bỏ lại lâu đài rồi. Tôi có thể mượn áo của Sylvia – đằng nào tôi cũng đã làm mất gần hết áo quần của cậu ấy.” Cô ngồi xuống một chiếc ghế và bắt đầu xỏ tất rồi đi giày. Anh không cần bảo cô hãy đi một đôi giày nào tiện lợi – đôi giày cô mang nom rất thoải mái và đã chiến, với gót thấp. Cô có thể chạy với đôi giày đó nếu cần.

Anh chưa từng trông thấy cô trong chiếc quần jean và áo len. Cô trông giống người Mỹ hơn bao giờ hết, và gợi cảm hơn bao giờ hết. Cô đứng lên và mở cửa phòng ngủ, và anh ngửi thấy mùi trước cả cô.

Anh cố gắng lao đến đó kịp lúc, nhưng anh mất một giây để vung chân bật dậy, và cô đã bước vào rồi. Căn phòng tối hơn những chỗ khác, ngay cả với ánh sáng buổi sớm trước rạng đông, và cô sẽ không thể nhìn thấy gì. Nhưng rồi cô sẽ biết, bởi cô đã giơ tay bật đèn.

Tay anh chụp lấy tay cô, tắt đèn đi, nhưng không đủ nhanh để cô khỏi nhìn thấy xác người phụ nữ nằm trên sàn. Người đó đã chết được vài giờ, có lẽ là ngay trước khi Chloe về nhà. Cái mùi sẽ còn nồng nặc hơn nếu cô ở đó một lúc.

Anh vòng tay qua người Chloe, chặn một tay lên miệng cô để làm câm nín tiếng hét và kéo cô ra khỏi phòng, đá cánh cửa đóng lại, ngăn cái xác khỏi tầm mắt họ. Nhưng mùi tử khí đã tuôn vào phòng, và họ phải ra khỏi đây, thật nhanh.

Cô đang nôn ọe, và anh không đổ lỗi cho cô, nhưng anh không thể tỏ ra hào hiệp với chuyện ấy. Anh đã đi vào theo lối cửa sau, qua những mái nhà và cửa sổ phòng chứa đồ, và anh sẽ quay

lại bằng lối đó, với Chloe theo cùng, nếu anh có phải lẳng cô lên vai và vác đi.

Cô đã ngừng la hét, và anh thả miệng cô ra đủ để nhặt cái áo khoác của mình trên đệm trước khi đẩy cô ra khỏi phòng, đóng cửa lại sau lưng.

Và bước ra ngoài bình minh lạnh căm căm của đường phố Paris với mùi tử khí vẫn vương vất trên người họ.

Chương 14

Chloe bị sốc nặng, vận may đầu tiên Bastien có trong một thời gian dài. Cô không còn khả năng nói chuyện, chống đối, hay làm bất cứ việc gì ngoài đi theo anh trong sự ngoan ngoãn chờ đợi. Anh dừng lại một lúc đủ để choàng chiếc áo của mình quanh người cô, rồi lại đi tiếp, nắm lấy bàn tay mềm rũ vô lực của cô. Nếu anh buông ra thì có lẽ cô cứ đứng sững giữa đường cho đến khi bọn chúng tìm thấy cô.

Anh đi thật nhanh, qua hết các loại đường ngang ngõ tắt, rút lui theo đường cũ. Thế quái nào mà bọn chúng chỉ giết cô gái rồi lại không đuổi theo họ nhỉ? Có thể đó chỉ là một sai sót – nếu chúng cử người ngoài cuộc đến thì chắc bọn này tưởng cô gái là Chloe. Hoặc có lẽ chúng giết cô gái để phòng ngừa, chúng đã đi săn lùng họ, và không hiểu vì lý do gì lại vượt mất từng người trong đêm.

Đó là khả năng mong manh nhất – anh không tin vào sự may mắn. Giác quan thứ sáu mách bảo anh rằng không có ai theo dõi khi anh dắt Chloe băng qua những con đường tờ mờ sáng. Có lẽ chúng nghĩ tự anh sẽ hạ sát cô.

Cô bé Mỹ gốc nghèo đáng thương, bị mắc kẹt trong một trò chơi nằm ngoài tầm hiểu biết của cô. Cả hai phe phái đều muốn cô, và anh hiểu tổ chức của mình đủ rõ để biết rằng cả hai phe đều muốn cô phải chết. Cô là một chương ngại – cô đã nhìn thấy quá nhiều. Càng xóa sổ được cô sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Giao thông thành phố đã bắt đầu nhộn nhịp, khi mặt trời nhô lên trên những nóc nhà thì cô đột nhiên sững lại. Anh biết cái gì đang đến, và anh đỡ lấy cô khi cô nôn thốc nôn tháo ra đường. Xác của người bạn cùng phòng không phải là người chết đầu tiên cô nhìn thấy – khi anh giết Hakim cô cũng đã chứng kiến.

Nhưng thời gian của cô bên Hakim chỉ là một chốc một lát trước khi cô quen với thực tại. Cô đã có đủ thời giờ phục hồi lại trạng thái cân bằng, để bắt đầu nghĩ cho bản thân. Và hình ảnh xác người bạn bị giết hại đã man sẽ đánh thẳng vào tâm can cô.

Cô đã ngừng nôn, và anh đưa cô chiếc khăn tay để lau mặt trong khi anh vẫy taxi. Một chiếc tấp vào khá nhanh – bất kể giờ giấc và địa điểm và vẻ đau đớn rành rành của Chloe, những lái xe taxi của Paris được rèn luyện rất tốt. Họ có thể đánh giá giá trị trang phục của người đi cùng từ cách đó một khối nhà, để biết liệu những người này có đáng để lại hay không.

Anh nhét cô vào trong khoang xe và chui vào theo, vòng tay ôm quanh người cô và áp gương mặt cô vào vai mình. Càng ít người nhận mặt được cô, thì cô càng an toàn hơn.

“Đi đâu vậy, monsieur?”

Anh đưa một địa chỉ ở quận mười lăm, rồi ngả lưng ra ghế. Người tài xế cho xe chạy, len lách qua mạng lưới giao thông đang đâm chồi nảy lộc với sự thoải mái lão luyện, nhưng Bastien có thể thấy ông ta cứ liếc nhìn họ qua kính chiếu hậu.

“Bạn gái của ông uống say quá hả?” ông ta hỏi. “Tôi không muốn cô ấy ói ra ghế của tôi đâu?”

Lo lắng cũng chính đáng, Bastien nghĩ. “Giờ thì hết rồi. Cô ấy không phải bạn gái tôi, cô ấy là vợ tôi. Cô ấy đã có mang ba tháng và đang ở thời kì khó khăn.”

Anh cảm thấy cô giật nảy lên trong tay mình, nhưng anh đặt tay lên sau đầu cô và dúi cô xuống.

Người tài xế gật đầu am hiểu. “À, đó là phần khổ sở nhất đấy. Bà đừng có lo, madame, nó không kéo dài mãi đâu. Vợ tôi còn không nuốt nổi món gì vào bụng trong ba tháng đầu, thế rồi cô ấy ăn không hãm lại được. Chúng tôi đã có bốn đứa, mà với đứa nào cũng thế cả. Đây có phải cháu đầu của bà không?”

Hỏi nhiều thế, Bastien nghĩ. “Phải,” anh nói. “Ông có lời khuyên nào chăng?”

Câu đó đã khiến ông ta được dịp mở đài, và trong mười phút sau. Bastien được nghe một bài giảng về các chứng thèm ăn của một phụ nữ mang thai cho tới những tư thế tốt nhất cho sinh hoạt vợ chồng khi người vợ đã có kích cỡ của một con trâu nước. Anh nghe bằng một nửa tai, thỉnh thoảng buông lời phụ họa cho hợp cảnh, khi cảm thấy Chloe một lần nữa lại lả đi trong tay mình.

Địa chỉ anh đã nói là một tòa nhà cao tầng hiện đại với một garage trong tầng hầm – mấy năm trước anh đã ở đó vài tuần với một cô người mẫu xinh đẹp người Ethiopia. Lần cuối cùng trong kí ức gần đây anh dành ra bất cứ khoảng thời gian nào rời xa công việc. Cô gái đó thật ấm áp, giàu tình cảm và sáng tạo một cách gợi cảm, và anh đã rất có cảm tình với cô. Thế mà anh thậm chí còn không nhớ nổi tên cô.

“Phiền ông đưa chúng tôi vào bãi đỗ trong garage được không?” Bastien hỏi. “Thang máy ở ngay đây và tôi có thể đưa vợ tôi về giường nhanh hơn nhiều.”

“Tất nhiên là được, monsieur.” Người đàn ông tội nghiệp không có ý kiến gì. Ông lái xe vào dưới tòa nhà, vào trong bãi đỗ xe tối om, và dừng lại chỗ thang máy. Thậm chí ông còn ra khỏi xe để giúp Bastien với thân hình mềm oặt của Chloe. Ông không bao giờ biết cái gì đã đập vào đầu mình.

Cách khôn ngoan là giết ông ta đi. Cắt cổ ông và vứt vào cái hốc cụt phía sau thang máy, nơi sẽ không có ai tìm thấy ông ta trong vòng vài ngày. Đến lúc đó Chloe đã đi từ lâu, và Bastien sẽ không cần quan tâm nữa.

Nhưng vào phút cuối cùng Bastien nhớ đến bốn đứa trẻ và người vợ to bằng con trâu nước, và không hiểu sao mà anh lại mủi lòng. Có thể nó chỉ là sự thách thức – bọn họ đã biến anh thành một kẻ giết người không run tay, và anh muốn làm điều ngược lại cái anh đã được huấn luyện.

Người lái xe có một cuộn băng dính trong cốp xe – nó cứu được mạng ông ta. Bastien bó chặt ông ta lại, rất hiệu quả, nhét cái khăn tay của khổ chủ vào chính miệng ông ta rồi dán băng dính lên. Sớm muộn gì họ sẽ tìm ra ông ta – anh dự đoán mình có nhiều nhất là sáu tiếng đồng hồ, có lẽ là ít hơn. Chloe vẫn nằm trên băng ghế sau trong khoang, và anh để cô ở đó, đóng cửa xe lại và ngồi vào ghế lái xe, ấn vào kí hiệu *không phục vụ*, và lái xe ra ngoài khung trời nắng sớm, làm một tài xế taxi trên đường về nhà sau ca làm đêm.

Quá rủi ro vì anh không giết người tài xế - họ sẽ có vên vện mười hai giờ trước khi vợ ông ta trình báo sự mất tích của chồng, có thể là lâu hơn. Sự biến mất của một tài xế taxi sẽ không được sở cảnh sát Paris chú tâm nhiều lắm. Biết đâu họ sẽ cho rằng ông ta đi dạt vòm với bạn gái và cuối cùng sẽ về nhà trước cơn lôi đình của vợ.

Thêm một bằng chứng khác của nguyên nhân vì sao anh sống lâu hơn so với năng lực của

mình, Bastien nghĩ. Khoan dung là sự yếu đuối mà một điệp viên không thể làm gì được, Anh liếc ra băng sau. Chloe đang nằm cuộn tròn trên ghế, chiếc áo của anh quấn kín quanh người cô, mắt cô mở to vô hồn, sớm muộn gì cơn sốc cũng sẽ rơi xuống, và cô sẽ bắt đầu la hét cho coi. Anh cần đưa cô đến một nơi an toàn trước khi chuyện đó xảy ra.

Anh không thể đưa cô lên một chuyến bay cho đến tận tối nay. Anh cân nhắc một lát ý định đưa cô đến một phi trường nhỏ hơn, như Tours, rồi gạt đi. Bọn họ sẽ giám sát toàn bộ các phi trường – anh có cơ hội khả quan hơn ở Charles de Gaulle nơi anh có một vài mối quan hệ mà ngay cả Thomason và những người khác cũng không hay biết.

Anh tìm được ngôi nhà cũng dễ, dù anh mất hai mươi phút đi vòng vo quanh đó, phòng ngừa khả năng bị theo dõi. Bọn họ đã ngừng sử dụng nơi này cách đây hai năm khi nó bị tổn hại không cứu vãn được, và trong khi Ủy ban cuối cùng cũng nhớ ra mà kiểm tra nó, có nhiều khả năng họ sẽ đảo qua những ngôi nhà an toàn gần đây nhất trước tiên. Lại có thêm một vài giờ nữa vào quỹ thời gian quý báu anh đang xây dựng.

Trong chùng mực nào đó anh có thể nói rằng hiện thời không có ai theo dõi. Nó là một ngôi nhà lớn lâu đời nằm ven ngoại ô Paris, bị bỏ hoang từ năm 1950. Nó tọa lạc trên miếng đất đặc địa của một điền trang thực thụ, thật là lạ khi chẳng có ai xông vào đòi quyền sở hữu. Trên giấy tờ nó thuộc về gia đình một bà cụ mà sản nghiệp của họ quá phức tạp đến mức sẽ chẳng bao giờ giải quyết nổi. Còn trên thực tế nó từng là nhà của một cộng tác viên, những gian gác mái chất đầy của cải phi pháp. Số của cải đó là một phần ngân quỹ của Ủy ban – bất cứ ai từng sở hữu những tác phẩm nghệ thuật và đồ trang sức vô giá đó sẽ chẳng được sống lâu mà hưởng thụ chúng.

Nó cũng được trang bị một căn phòng bí mật nơi người chủ trước đã ẩn náu trong ba tuần khi quân đội đồng minh vào giải phóng Paris. Bản thân Bastien đã ở đây vài ngày, và anh có thể thấy nó là một chốn an toàn. Anh đã hoạt động liên tục và được ngủ rất ít trong mấy ngày qua, và anh cần chỉ một hoặc hai tiếng đồng hồ chợp mắt trước khi đầu óc có thể vận hành thông suốt lần nữa. Trước khi anh có thể ra những quyết định chính xác, thay vì những việc làm đa cảm ngu ngốc.

Anh lái xuống lối đi hẹp vòng ra sau nhà, đóng hai cánh cổng gỗ đã sệ xuống sau lưng, và giấu chiếc xe gần mấy lùm cây, hi vọng nó tránh được sự theo dõi từ trên cao. Anh chỉ cần vài giờ đồng hồ thôi.

Anh kéo Chloe ra khỏi ghế, và cô bước đi như một cái máy. Cũng tốt nếu anh có thể trông mong vào bộ dạng thất thần của cô trong vài giờ tới, nhưng anh đã có nhiều hơn phần may mắn của mình rồi. Anh dắt cô đi qua ngôi nhà trống rỗng, leo lên những cầu thang đầy rác rưởi, qua những ô cửa sổ vỡ và những đồ đạc bỏ đi, đi lên ba tầng cầu thang tới căn gác mái trống trải. Tình trạng thần thờ của cô kéo dài đến khi anh ấn vào cái nút ẩn trong một bên ống khói cũ và cánh cửa xịch mở, lộ ra một gian phòng nhỏ.

Anh không được chuẩn bị trước cho phản ứng của cô. Từ thái độ ngoan ngoãn yếu ớt cô trở nên hoảng loạn điên cuồng, đá đấm anh túi bụi, cố gắng vùng vẫy thoát ra, gào thét...

Một trong những cách làm người khác im lặng là khiến cho họ bất tỉnh. Nếu anh nhận ra cô bị mất kiểm soát thì anh có thể ra tay nhẹ nhàng hơn, nhưng anh không còn lựa chọn nào khác ngoài cho cô một đòn, chỉ cần thế, và mọi thứ rút hết khỏi cơ thể khiếp sợ của cô.

Anh đỡ lấy thân hình cô đang ngã xuống, kéo cô vào căn phòng nhỏ xíu và đóng cửa lại phía sau. Họ bị vây bọc trong bóng tối, nhưng anh biết không gian trong này rất rõ. Những phần khác của ngôi nhà không có điện, nhưng căn phòng này từng được trang bị hệ thống kỹ thuật đầy đủ. Anh không định kiểm tra – anh không định làm bất cứ cái gì cho biết sự hiện diện của họ ở nơi này. Anh kéo cô đến chiếc giường kê sát tường và vứt xuống đó, nhắc hai chân cô lên giường và choàng chiếc áo của mình quanh người cô. Chỉ có một ô cửa sổ trong đây, ở phía trên đầu và được che một bức màn kín mít khiến ánh sáng không thể lọt qua.

Cô sẽ bất tỉnh ít nhất là một giờ, có thể hơn. Anh nhìn đồng hồ đeo tay, con số đang sáng nhấp nháy trong bóng tối, ánh sáng duy nhất trong không gian tối đen như mực. Mới chỉ hơn tám giờ sáng, và anh đã không ngủ trong bốn tám tiếng đồng hồ. Sẽ là không khôn ngoan nếu đi ra phi trường trong mười hai giờ đồng hồ nữa, và trong thời gian chờ đợi, ngay cả giấc ngủ một tiếng đồng hồ cũng tạo ra sự khác biệt.

Chiếc giường là giường đơn hẹp, và anh không có ý định làm bất cứ điều gì quấy nhiễu cô. Anh từng ngủ ở những chỗ tệ hơn, và anh là con người của kỷ luật. Anh lấy một cái chăn len mỏng trên giường, lấy một cái nĩa đắp cho cô, rồi nằm duỗi dài trên sàn gỗ cứng. Thân thể anh đau nhức – anh cảm thấy già nua ở tuổi ba hai. Làm việc cho Ủy ban là trò chơi của một thanh niên trẻ trung hơn – loại công việc chết dấp này làm người ta rệu rã đi như một con chó già.

Anh nhắm mắt lại, sẵn sàng chìm vào giấc ngủ ngay lập tức. Nhưng ngay khi tinh thần anh đang chống đối lại Ủy ban, thì thân thể anh chống đối lại sự huấn luyện của nó. Anh nằm đó

trong năm phút, nhìn chằm chằm vào bóng tối, lắng nghe tiếng thở của cô, tự hỏi mình đang làm chuyện quái quỷ gì vậy

Và rồi anh ngủ thiếp đi.

Cô bị mắc kẹt. Bị bít kín trong bóng tối mù mẫm, trọng lượng của nó đè xuống cô, cướp hết tầm nhìn của cô, hơi thở của cô, bóng tối và mùi máu tanh ở khắp nơi xung quanh, và cô thấy Sylvia nằm đó trong một vũng nước đỏ, cổ họng bị rách, mắt mở trừng trừng, váy của cậu ấy bị phá hỏng bởi máu đã thấm đẫm vào. Cậu ấy sẽ tức giận về chuyện đó cho xem. Cậu ấy đã muốn được mai táng trong chiếc váy đó, cậu ấy rất yêu nó. Hắn đã cắt cổ cậu ấy – tên đàn ông đã cắt cổ cậu ấy – có phải cũng là kẻ đã bảo cô là hắn sẽ giết cô không? Và cô đã để hắn lôi đi, mù quáng, vào nơi tối tăm này nơi cô không nhìn được, không nghĩ được, không thở được, chỉ có thể há miệng để thét lên...

Anh đỡ được cô khi cô ngã nhào khỏi giường, đôi tay anh như những dải băng kim loại quấn quanh cơ thể cô. Cô chống trả kịch liệt như một người điên dại, đơn độc trong bóng tối với cái chết và máu đè nặng lên người, nhưng anh khỏe hơn cô rất nhiều lần. Anh đặt tay lên miệng cô để bắt cô im lặng, và cô cắn anh, mạnh hết sức có thể, hàm răng cô nghiền xuống, cắn anh cho đến khi cô nếm thấy vị máu, và anh không nao núng.

“Nếu cô không bình tĩnh lại thì tôi buộc phải bẻ gãy cổ cô đó,” anh thì thào bên tai cô khi ôm chặt cô vào người. “Tôi phát mệt khi cứ phải đối phó với cô rồi.”

Cô vùng vẫy, nhưng không điên cuồng nữa, và anh bỏ tay khỏi miệng cô, đủ để cho cô nói. Cô chật vật mãi mới thốt được vài từ.

“Tôi...không thở được..” cô thì thầm. “Tối quá. Tôi...không thể chịu nổi. Làm ơn...” Cô không biết mình đang cầu xin điều gì, và cô không nghĩ nó mang lại điều gì tốt đẹp cho cô, nhưng anh bỗng kéo mạnh cô lên, để cả hai cùng đứng trên chiếc giường nhỏ, và anh dùng một tay đẩy lên phía trên đầu, và bóng tối tan đi khi anh mở ô cửa sổ trở trên mái nhà thấp và nâng cô lên đó.

Không khí mát lạnh và khô và sạch sẽ, và cô hít đầy lá phổi, uống lấy nó như nước trong sa mạc. Dần dần trái tim hoảng loạn của cô lắng xuống nhịp đập dồn dập của nó, dần dần hơi thở của cô trở về giống như bình thường, và cô dõi mắt nhìn ra những mái nhà của Paris trong buổi sáng mùa đông lạnh giá khi dấu hiệu đầu tiên của sự bình tĩnh chạm vào trái tim cô.

Cô ngã người dựa vào anh khi anh đỡ lấy cô, để cho sự sợ hãi và căng thẳng rút hết khỏi cơ thể cô. “Nếu anh mệt vì đối phó với tôi thì tại sao anh không chỉ việc để tôi đi?”

Anh không đáp. Anh chỉ xoay cơ thể cô dựa vào người mình, và gương mặt anh kề bên mặt cô khi anh nhìn ra ngoài trời cùng cô. “Cô mắc bệnh sợ bị giam giữ bao lâu rồi?” anh hỏi. “Từ bé à? Cô không đánh tôi như một người bị tê liệt bởi những nỗi ám ảnh.”

“Từ hồi tôi lên tám. Chúng tôi sở hữu một vùng đất rộng ở nam Carolina, bao gồm cả khu mỏ bỏ hoang nơi các anh tôi thường chơi đùa. Họ không biết tôi đã lén đi theo, và tôi bị lạc trong đó, và mọi người không tìm được tôi cho mãi tới sáng hôm sau. Tôi không thể chịu được bóng tối và không gian khép kín kể từ đó.” Cô đang nói quá nhiều, nhưng không ngừng lại được.

Anh không nói gì. Không khí lạnh như băng – cô có thể trông thấy hơi thở của mình ngay trước mặt, cũng thấy đám sương trắng từ miệng anh, và cả hai hòa lẫn vào nhau trong ánh mặt trời trước khi tan đi. Cô vẫn được bọc trong áo khoác của anh, nhưng dù bị ngăn bởi những lớp vải cô vẫn có thể cảm thấy sức lực và sự mạnh mẽ trong thân hình mảnh dẻ, tao nhã của anh.

Và rồi sức lực rời bỏ cô, cô rũ xuống, và anh hạ cô xuống giường, với tay tới tay nắm để đóng cửa sổ.

“Xin đừng đóng nó lại,” cô nói. “Tôi không nghĩ có thể chịu được bóng tối lần nữa.”

“Trời lạnh đấy,” anh cảnh báo.

“Tôi sẽ sống sót được.”

Anh đành để cửa sổ mở hé, chỉ đủ để một tia sáng hẹp lọt vào phòng, cũng như những bông tuyết, rồi anh quỳ xuống giường bên cạnh cô. “Vấn đề là,” anh lẩm bẩm, “cô mặc áo của tôi. Căn phòng này đã lạnh sẵn rồi, nhưng với cái cửa sổ mở nó sẽ đông thành đá.”

Cô cố gắng ngồi dậy, để kéo chiếc áo ấm áp của anh ra khỏi người, nhưng anh đẩy cô nằm phịch xuống với một sự khéo léo mang tính cảnh cáo. Rồi anh nằm xuống cạnh cô trên chiếc giường chật hẹp. Anh lấy tấm chăn len mỏng đắp cho cả hai, rồi xoay người và kéo cô áp lưng vào ngực anh, kiểu úp thìa. Anh thật ấm, thậm chí qua cái áo khoác.”

“Tôi sẽ trả anh áo,” cô thì thầm đề nghị. Cô không thích anh ở quá gần cô.

“Để nguyên nó đấy. Chỉ cần cô yên lặng cho tôi ngủ vài giờ. Chúng ta có thể tranh cãi về nó khi tôi dậy.”

“Và nếu tôi không có ở đây khi anh thức dậy thì sao?”

“Cô sẽ ở đây. Bởi nếu cô định bỏ trốn thì tôi sẽ bắt cô. Tôi là người ngủ rất thính tai, và tâm trạng tôi đang không tốt. Tôi khuyên cô cũng cố mà ngủ đi.”

Cô cọ cọ mặt lên tấm đệm mòn xơ. Gò má cô thấy đau, nhưng Hakim đâu có động đến mặt cô. Còn chưa kịp sờ đến. Thế rồi cô nhớ ra. “Anh đã đánh tôi!”

“Và tôi sẽ còn làm thế nếu cô không thôi cầu nhàu,” anh nói bằng giọng buồn ngủ. “Tôi làm vậy để cứu mạng cô. Cô cứ âm ỉ lên như thế thì sẽ có người nghe thấy.”

“Vậy tại sao anh phải làm thế lần nữa?”

“Để tôi khỏi phải giết cô,” anh nói bằng tông giọng hiển nhiên khiến cô lộn ruột. “Giờ thì im lặng cho tôi ngủ cái coi.”

Rõ ràng cô sẽ không thể nào trục xuất được anh ra, và thêm bất kì nỗ lực thử nghiệm nào nữa sẽ kết thúc bằng một giấc ngủ cưỡng bách khác (tức là bị đánh ngất xỉu ạ), hoặc có thể là một chuyện tồi tệ hơn. Cô đành ngậm miệng lại, hướng mắt về cái tia sáng hẹp không hiểu vì sao đã làm cô thở được. Chừng nào cô còn thở được thì cô có thể sống sót. Những chuyện cô đã trông thấy, đã nghe thấy, quá mức khủng khiếp để lĩnh hội được. Nếu cô dừng lại đủ lâu để thực sự cảm nhận bất cứ cái gì khác ngoài tình trạng tê liệt thì cô sẽ thét lên mất, và không gì có thể ngăn cô lại, trừ phi Bastien bẻ gãy cổ cô như anh ta đe dọa. Cô lạnh cóng, cả bên trong lẫn bên ngoài, lạnh cóng và tê liệt, và tất cả những gì cô có thể làm là cố gắng sống sót. Cô hít một hơi thở sâu nữa, và không hề báo trước hình ảnh cái xác của Sylvia lóe lên trong đầu cô và tình trạng tê liệt bắt đầu vỡ vụn.

Cô chỉ nhìn thấy cậu ấy trong hai giây, nhưng ánh nhìn ngắn ngủi đó mãi mãi nung đốt trong tâm trí cô. Có kẻ đã cắt cổ cậu ấy, sâu đến mức Chloe trông thấy cả xương, vũng máu rất đầy và nhóp nhép, và đôi mắt cậu ấy mở trừng trừng. Cách nào đó đấy mới là điều tồi tệ nhất. Sylvia nhìn trân trân mù lòa vào cái thế giới đã bỏ cậu ấy lại đằng sau, và đó là lỗi của Chloe. Đáng lẽ cô mới là người phải chết, không phải Sylvia. Sylvia, chỉ có một lỗi duy nhất là quá yêu cuộc sống. Là thích đi nghỉ hơn làm việc cuối tuần ở miền quê.

Sylvia sẽ không nhúng mũi vào những chuyện không phải của mình. Cậu ấy sẽ vui vẻ lên giường với Bastien, làm công việc phiên dịch và trở về nhà mà không có thắc mắc phiền toái nào. Cậu ấy luôn có khả năng phớt lờ những sự trái ngược cắn rứt, nhưng dù thế nào cậu ấy cũng đã chết, bởi vì bạn cậu ấy không thể để mặc cho mọi chuyện diễn ra.

“Thôi nghĩ về chuyện đó đi.” Giọng Bastien thì thầm ngái ngủ bên tai cô, chỉ như một tiếng thở. “Cô chẳng thể làm gì về chuyện đó được, cứ mãi nghiền ngẫm chỉ càng làm nó tệ hơn.”

“Đó là lỗi của tôi.”

“Chết tiệt.” Lời nói bằng giọng hạ thấp nghe là lạ. “Cô không giết cô ta. Cô thậm chí không dẫn chúng về căn hộ - cô ta chết trước khi cô về. Điều an ủi là, cô ta chết rất nhanh chóng.”

“Nếu tôi không nhận công việc đó –“

“‘Nếu’ là một sự phí phạm thời gian. Hãy để cô ta đi. Cô có thể khóc thương cô ta một khi về đến nhà.”

“Nhưng –“

Anh đặt tay lên miệng cô, dập tắt lời phản đối cuối cùng của cô. “Ngủ đi, Chloe. Điều tốt nhất cô có thể làm cho cô gái ấy là phải sống sót. Cũng đừng để chúng hủy hoại cô. Và để làm được thế, cô cần phải ngủ. Tôi cần phải ngủ. Đủ rồi.”

Anh đang ôm chặt cô vào người, và cô không thể quay mặt lại nhìn anh. Thay vào đó cô nhìn lên trên, qua khe sáng hẹp tới bầu trời Paris xám ngắt và lạnh lẽo. Vài bông tuyết đi lạc trôi vào phòng, đáp xuống chiếc áo khoác đen bằng len cashmere đã gần như trở thành lớp da thứ hai. Trôi lững đờng và tan ra và biến mất. Và Chloe ngủ thiếp đi.

Chương 15

Chloe không rõ cái gì đã đánh thức mình dậy. Cô còn lại một mình trên giường, và lạnh cóng, nhưng không còn màu đen mịt mờ và ngột ngạt nữa. Một chiếc đèn pin nhỏ nằm trên nệm bên cạnh cô, làm ánh sáng dẫn đường nhỏ bé trong bóng tối.

Cô từ từ ngồi dậy. Toàn thân cô đau nhức, da dầy cô xoắn hết lại thành các nút và đầu cô đau như búa bổ. Bụng của cô đã bị sát hại do cô, và cô đang trên đường trốn chạy để bảo toàn tính mạng, chỉ biết trông cậy vào duy nhất một kẻ sát nhân bí ẩn.

Nhưng cô còn sống. Một cách khó khăn và không thể chối cãi, bất chấp cảm giác tội lỗi và sợ hãi đang cắn xé cô. Câu hỏi duy nhất là, cô sẽ làm gì tiếp theo? Và Bastien đang ở đâu?"

Luôn có một khả năng là có lẽ cuối cùng anh cũng bỏ rơi cô. Mang cô đến ngôi nhà hoang này, lôi cô vào một căn phòng nhỏ xíu và khóa cô trong đó cho cô chết dần vì đói khát.

Nhưng còn một cửa sổ trên mái nhà, và cô có thể trèo ra ngoài. Và anh ta không có lí do gì để lôi cô suốt một chặng đường dài đến đây nếu anh ta muốn cô chết.

Nếu nó là vấn đề về việc giấu xác cô cho kỹ, thì anh ta sẽ không để mặc cho cô đói khát hay la hét hay ngã xuống mặt đường phía dưới chết tươi khi cô cố thoát ra. Anh ta sẽ giết cô, chóng vánh, không đau đớn. Anh đã hứa chắc với cô điều đó, và cô thấy cái ý niệm này mang lại niềm an ủi. Nó là một phản ứng bệnh hoạn, méo mó, nhưng cô đã ở xa những cảm xúc và suy nghĩ thông thường. Tất cả mọi thứ đã bị gỡ hết thành mức độ trần trụi tối thiểu – sinh tồn. Sau khi trông thấy cái xác đáng thương của Sylvia cô không thể chối bỏ nó nữa. Phương cách sinh tồn duy nhất của cô là Bastien, và cô sẽ không đối địch với anh thêm nữa. Trên thực tế, cô còn vui mừng khôn xiết nếu anh lại xuất hiện trong căn phòng bé tẹo kín mít này. Rõ là rõ đại. Dù cô không có ý định nói cho anh ta.

Cô lúi vào góc giường, quần chiếc áo của anh chặt hơn quanh người, khoác nốt cả cái chăn mền xơ lên. Cô thấy đói bụng, một nhận thức làm cô hoảng hồn. Hồi đứa cháu cô mất do tai

nạn ô tô cô đã không ăn được gì trong mấy ngày trời – riêng hình ảnh đồ ăn thôi cũng làm cô muốn ói. Nhưng giờ đây, ngay cả sau khi nhìn thấy cơ thể bị đối xử tàn bạo của Sylvia. Cô vẫn thấy đói cồn cào. Cô cho đấy là một phần bản năng sinh tồn. Nó không làm cô cảm thấy bất thoải hơn chút nào, nhưng đúng là như thế. Cô muốn được sống, và cô cần có sức mạnh để làm điều đó. Và để mạnh mẽ, cô cần phải ăn. Đơn giản vậy thôi.

Anh ta ở chỗ quái nào không biết? Nhưng ít nhất anh cũng để lại cho cô cái đèn.

Cô sẽ la hét và trèo khắp bốn bức tường mất nếu phải thức dậy một mình trong bóng tối mịt mù.

Anh nói đúng, cô không phải kiểu người bị tê liệt bởi những nỗi ám ảnh. Thực sự cô nghĩ mình đã vượt qua nó từ mấy năm trước. Cô không còn gặp vấn đề với những khu đất của gia đình, những cái thang máy hay tầng hầm tối om.

Trong lần đầu tiên là do lỗi của cô. Cô mới có tám tuổi, leo đẹo theo đuôi các anh trai, luôn thử làm những chuyện bọn trẻ lớn hay làm, không chịu nhận thức các mặt hạn chế của mình. Khu mỏ bị cấm lui tới, ngay cả với các cậu bé lớn hơn, nhưng không đứa trẻ nào mang trong mình lòng tự trọng lại để tâm tới những lời cảnh báo nguy hiểm. Tuy nhiên chúng đã không đưa em gái vào cuộc phiêu lưu mạo hiểm như vậy, nên cách duy nhất của cô là bám đuôi họ. Một lần sai dẫn tới bao nhiêu hậu quả, và cô lạc mất họ trong hệ thống đường ngầm chằng chịt sâu dưới lòng đất.

Bọn họ không hay biết là cô bám theo, và trong mấy giờ liền không ai nhận ra cô đã mất tích. Đèn pin của cô đã hết pin, và cô bị mắc kẹt trong bóng tối, giữa ngọn núi Miler, dần dần thời gian trở nên vô định và những con quái vật bò về phía cô từ mọi góc ngách. Đến lúc đội tìm kiếm tìm thấy cô thì cô đã ở trong bóng tối mười chín tiếng đồng hồ. Sau lần thử thách đó cô đã không nói năng được gì trong hai tuần lễ.

Cha cô vẫn hay đùa rằng sau sự kiện đó thì cô nói không ngừng nghỉ. Cô có một gia đình hiểu biết, họ đã không do dự đưa cô đến chỗ những nhà trị liệu giỏi nhất, và đến năm mười hai tuổi cô đã không còn ngủ với đèn bật suốt đêm. Năm mười lăm tuổi cô có thể lại đi được xuống tầng hầm, và đến lúc rời trường đại học cô nghĩ mình có thể bỏ lại tất cả sau lưng. Cho đến đêm qua.

Có thể chỉ vì những nỗi kinh hoàng liên tiếp đã đột ngột làm cô trở nên yếu đuối và dễ bị

thương tổn lần nữa. Cô chấp nhận sự thật đó, một cách bất đắc dĩ, cũng như chấp nhận rằng cô cần sự giúp đỡ của Bastien. Và cô có thể nói thế với anh ta nữa kia, nếu anh ta chịu lê cái móng trơ xương về đây.

Trừ việc anh ta không gây trơ xương tẹo nào. Cô đã có cái nhìn toàn cảnh vào thân hình anh trong căn hộ của anh hôm qua, dù cô có muốn hay không, và anh ta dong dỏng và săn chắc và cuồn cuộn cơ bắp.

Và cô không định bắt đầu nghĩ tới chuyện đó, dù cô sẵn sàng hoan nghênh một sự sao lãng. Cuối cùng cô thấy thoải mái hơn khi nghĩ về chuyện bị kẹt trong một gian phòng nhỏ với những con quái vật đang cố giết cô hơn là nghĩ về thân hình trần trụi của Bastien Toussaint, hay tên anh ta là gì cũng được.

Thậm chí cô còn không nghe thấy tiếng anh về. Cô không biết do căn phòng được cách âm hay do anh quá lặng lẽ, nhưng cô đang ngồi vắt chéo chân trên giường, nhìn dán vào luồng sáng nhỏ từ cái đèn pin và cố không nghĩ về anh thì cánh cửa trượt mở và anh đứng lù lù ở đó.

“Cô không sao chứ?” anh hỏi khi cánh cửa đóng trở lại sau lưng.

Cô hít một hơi thật sâu, cố làm ra vẻ bình thường.

“Tôi ổn. Tôi không biết giờ là mấy giờ, nhưng chẳng phải chúng ta cần lên đường ra sân bay sao?”

Anh không nói gì, bước vào phòng. Cô nhìn thấy tia lửa, và một lát sau anh thả lên mấy cây nến mà cô không nhận ra chúng có ở đó. “Cô sẽ không bay trong tối nay.”

Cái nút trong bụng cô thít lại. “Sao lại không?”

“Chuyến bay bị ngừng rồi. Hầu khắp cả Paris. Tuyết rơi đã khiến tất cả tạm dừng hoạt động. Vì thế thả vài ngọn nến cũng không sao. Tuyết...” Anh dừng lại.

“Được rồi, nó đã phủ kín cửa sổ đúng không? Giờ tôi đã thấy bình tĩnh hơn, nhất là khi có ánh sáng.”

Anh gật đầu, anh đã xoay sở kiếm được một cái áo jacket ở đâu đó, và cô ngờ rằng anh đã thay quần áo, dù chúng vẫn y nguyên màu đen dai dẳng. Điều đó nhắc cô nhớ tới...

“Tôi không nghĩ trong này có một phòng tắm?” Cô hỏi. “Bằng không tôi phải trực tiếp dùng tuyết vậy.”

“Có một cái. Thô sơ thôi, nhưng dùng được.”

Cô bò ra khỏi giường trước khi anh nói hết câu. “Ở đâu?” Giờ thì cô biết phải làm nhẹ người cho nhanh đã trở thành một vấn đề lớn chứ không phải sự đòi hỏi nữa.

“Nó ở tầng dưới, thẳng hướng chỗ này. Chúng ta không được dùng đèn nến – không thể mạo hiểm để người khác trông thấy ánh đèn.”

Cô nuốt xuống. Giờ cô đã khá hơn, cô động viên mình. Hãy bình tĩnh. “Được thôi.”

Anh thổi tắt hết nến, và trong bóng tối đột ngột cô nghe tiếng cánh cửa trượt ra. Cô nuốt khan, rồi nhảy dựng lên khi cảm thấy anh nắm lấy tay cô.

Cô cố giật ra, theo bản năng, nhưng anh nắm chặt lại. “Cô sẽ không tìm ra nó nếu không nắm tay tôi,” anh nói, giọng hiền nhiên.

Cô hít sâu, tay cô vẫn nằm trong tay anh. “Đương nhiên rồi,” cô nói.

Nắm tay anh đúng là có ích, dù cô không định thừa nhận điều đó. Họ bước qua bóng tối hun hút, xuống một dải bậc thang hẹp tới một bức tường sát cái lò sưởi cũ. Cánh cửa mở ra, và anh đặt cái đèn pin nhỏ xíu vào tay cô trước khi đẩy nhẹ cô một cái. “Đừng bật lên cho đến khi cửa đã đóng. Tôi sẽ chờ ở đây.”

Nó quả thật rất sơ sài, nhưng toilet giặt được nước, nước trong bồn rửa thì lạnh cóng, thậm chí có cả một cái gương hình vuông. Cô chẳng cần nó cũng được – nhưng tính tò mò của cô trỗi dậy, khi cô đã súc miệng xong và xoay sở hết sức để rửa ráy thì cô tò mò nhìn thử.

Cô trông đợi một đôi mắt trũng sâu, da dẻ xanh xao, dấu vết của những nỗi kinh hoàng mấy ngày vừa qua. Thay vào đó cô nhìn thấy Chloe – thực tế, nhìn không được khởi sắc, những nốt tàn nhang tẻ ngắt tời tộ vẫn lác đác trên mũi và hai gò má, tai ương của cuộc đời cô. Mái tóc cô thật kì cục, dựng đứng lên quanh gương mặt cô như một vầng hào quang tối màu, nhưng trông cô cũng chẳng giống ông thánh nào cả (các vị thánh là có vầng hào quang sáng rực trên đầu).

Cô hít một hơi thật sâu, tắt đèn, và rồi nhận ra không biết làm cách nào để mở cửa. Cô liền gõ nhẹ lên cánh cửa, và nó mở ra luôn. Cô không tài nào trông thấy anh, nhưng lần này cô không nhảy dựng lên khi anh nắm lấy tay cô nữa, và cô gần như vui sướng được trở lại chốn an toàn trong căn phòng nhỏ trên gác mái.

Cô lại chui vào giường – căn phòng nhỏ đến mức cô sẽ va vào anh nếu còn đứng ì ra đấy. Anh thấp lại những ngọn nến, luồn tay vào trong áo và rút một khẩu súng ra, đặt xuống mặt bàn. Cô nhìn nó như nhìn con rắn độc, nhưng nó ở đó để giúp đỡ cô, không phải giết cô. Cô hi vọng thế.

“Vây giờ sao?” cô hỏi.

“Giờ ta ăn cái đã,” anh nói, và cô gần như muốn hôn anh. “Không có nhiều cửa hàng còn mở cửa, nhưng tôi đã mua cho chúng ta được vài món. Và đừng có nói với tôi là cô không thích ăn đấy – cô phải ăn. Cô chưa ra khỏi đây được, và cô cần đến sức lực của mình.

“Tôi không nói với anh bất cứ câu nào như thế đâu. Tôi đang đói muốn chết đây này. Anh mang về cái gì vậy?”

Cô đã không để ý tới cái túi giấy anh mang theo. Anh mang về hai cái bánh mì baguette, một ít pho mát, hai quả lê, và hai trái cam mọng nước. Và tất nhiên cả một chai rượu nữa. Cô muốn bật cười. Nhưng điều đó sẽ tệ y như việc la hét vậy. Cô sẽ không dừng lại được. Thở sâu vào, cô nhắc nhở mình.

Anh ngồi phía bên kia giường, bữa ăn đơn sơ trải ra trước mặt họ. Dụng cụ duy nhất họ có là con dao bỏ túi của anh, nhưng anh đã loay hoay mở được chai rượu ra với nó, và họ chuyền tay nhau con dao để cắt bánh mì và pho mát

Món lê tuyệt ngon – chín và hơi nấu, cô lau nước quả trên miệng bằng khăn giấy anh mang về. Xong rồi cô nhận ra anh đang nhìn cô, mắt ánh lên vẻ kì lạ.

Anh chuyển cho cô chai rượu. Chẳng có gì khác để mà uống, và ly thì không có, và cô không còn cách nào khác phải đặt miệng lên đúng chỗ miệng anh ta đã đặt vào. Cô uống một hơi dài, để cho nó làm ấm người mình lên, và khi cô đưa lại nó cho anh thì những ngón tay họ chạm vào nhau. Cô vội vã rút về, và một lần nữa anh mỉm cười.

Khi họ đã tạm no anh liền ‘dọn dẹp mâm bát’, để số đồ ăn còn lại lên chiếc bàn nhỏ nằm kế cây nến. Cô nhận ra không ai trong hai người động đến mấy quả cam.

“Giờ sao nữa?” cô hỏi, dựa lưng vào tường.

“Giờ thì đi ngủ.” Anh đang trải cái chăn mỏng xuống sàn. Vừa đủ chỗ trong căn phòng nhỏ xíu để anh đặt lưng cạnh chiếc giường.

“Tôi vừa mới ngủ mấy tiếng rồi,” cô nói. “Hình như là cả ngày. Tôi không biết liệu có ngủ thêm được nữa không.”

Anh nhìn cô chăm chăm qua ánh nến mờ tỏ. “Vậy cô tính xem chúng ta nên làm gì?”

Tất nhiên cô không có đáp án. Qua hai năm sống ở Pháp cô đã học được cách nhún vai đặc trưng (người Pháp có kiểu nhún vai ngộ lắm, mọi người ai chưa biết cứ để ý sẽ thấy), và cô làm thế thay cho câu trả lời, rồi nằm dài trên chiếc giường hẹp, nhìn dán vào ánh nến trong lúc anh quan sát cô.

Cô chẳng may may biết anh đang nghĩ gì trong đầu. Có thể là cô đúng là một mối phiền toái. Rằng lẽ ra anh nên để Hakim kết liễu cô cho rồi, hay có lẽ là anh nên giết cô đi lúc cô vừa mới bắt đầu gây náo loạn. Nhưng anh lại không làm thế, anh đã bị mắc kẹt vào cô, một cái ách lớn tròng vào cổ.

Anh thối tất hết nến chỉ chừa lại một cây, rồi nằm duỗi dài trên sàn. Cái sàn vừa lạnh vừa cứng – cô đã biết điều đó bằng bàn chân trần.

“Anh không phải ngủ dưới đó,” đột ngột cô nói, trước khi kịp hối tiếc cơn bốc đồng của mình. “Trên đây còn đủ chỗ cho hai người.”

“Ngủ đi, Chloe.”

“Nghe này, tôi biết rõ là anh không có tư tưởng xác thịt nào với tôi, đội ơn Chúa. Chuyện xảy ra hôm qua chỉ là phút lăm lặc...”

“Từ hai ngày trước,” anh nói, giọng tỉnh khô. “Và nó là một phần công việc của tôi.”

Câu này làm cô im bật, ít nhất là mất một lúc, dù cô đã biết từ trước. Cô hít vào. “Đó, rõ ràng

không có vấn đề gì với chúng ta nếu chia sẻ cái giường. Anh sẽ không động đến tôi. Phòng thì lạnh, và cả hai ta sẽ được ấm hơn nhiều nếu anh ngủ trên đây.”

Cô không thể nhìn rõ mặt anh trong khoảng tranh sáng tranh tối. Có thể anh đang bực mình. “Vì tình yêu của Chúa,” anh lâu bầu, “cô ngưng làm nhảm đi có được không? Có thể cô đã ngủ đầy giấc nhưng tôi mới ngủ chưa đầy một giờ trong ba ngày qua. Tôi cũng chỉ là người trần mắt thịt thôi.”

“Tôi nghi ngờ điều đó,” cô lẩm bẩm. “Tùy anh muốn làm gì thì làm” Cô xoay người khỏi anh, với vẻ bị xúc phạm dứt khoát nhất có thể huy động trong khi cô nằm trên chiếc giường hẹp, và nhìn chăm chăm vào bức tường rạn nứt và hoen ố.

“Mẹ kiếp,” anh nói. Anh trở dậy, thối tắt nệm và trèo lên giường với cô. “Nó là cái giường quá nhỏ để không động vào cô,” anh nói bằng giọng cộc cằn.

Không may là điều đó đúng. Cô cảm thấy anh áp sát vào cô, thân thể anh bao lấy người cô. Nếu có người xông vào anh sẽ ở trong tình cảnh hiểm nghèo. Đó là lí do duy nhất khiến cô muốn anh ở đó, cô tự nhủ với mình. Là lí do duy nhất khiến cô bỗng cảm thấy ấm áp và an toàn và có thể thư thái. Nó chỉ là vấn đề về sinh tồn mà thôi.

“Tôi chịu đựng được,” cô đáp. “Nhưng nếu anh cho rằng tôi –“ tay anh bịt lấy miệng cô, dập tắt câu nói nửa chừng. Cô gần như nếm được vị nước lê trên những ngón tay anh, một cảm giác khuấy động đến không ngờ. Hẳn là cô vẫn đói bụng, cô nghĩ. Nhưng không có gì dưới bầu trời này ép được cô ăn một quả cam múi đỏ.

“Im đi,” anh nói dịu dàng bên tai cô, “bằng không tôi sẽ trói cô và khóa miệng cô lại và đặt cô xuống sàn nhà. Hiểu chưa?”

Anh ta dám làm thế lắm. Cô gật đầu, nỗ lực hết sức với bàn tay anh đang phủ lên miệng mình, và anh chậm chậm bỏ ra. Cô muốn nói với anh là rốt cuộc cô không muốn chia sẻ cái giường với anh nữa, nhưng có thể anh sẽ đá cô xuống sàn nhà lạnh cứng nếu cô thốt ra một từ.

Thân thể anh ấm áp, tuyệt diệu, ép vào người cô. Cô đúng là lỗ bịch, vẫn có thể cảm thấy sự yếu nhược lan khắp cơ thể mình. Chắc là rốt cuộc mình có thể ngủ thêm tí nữa, cô nghĩ, với rượu và hơi ấm và một cảm giác không thể chối cãi của sự an toàn tuyệt đối với cơ thể anh bao bọc quanh cô. Cô không muốn – cô muốn thức chỉ để chọc tức anh.

Làm thế nào anh đưa cô ra khỏi Paris mà không hề hấn gì? Cô càng nán lại thì càng gặp nhiều nguy hiểm, càng có nhiều khả năng bị tìm ra. Hay là cô nên đi sang một nước khác, xuất phát từ Frankfurt hay Zurich chẳng hạn?

Và làm thế quái nào cô đi được khi hộ chiếu còn bỏ lại lâu đài? Và bây giờ hẳn có người đã phát hiện ra xác của Sylvia rồi. Cảnh sát sẽ được gọi tới, họ sẽ lục soát chỗ đó và tìm thấy đồ dùng của cô. Nghĩa là cả cảnh sát cũng sắp bắt đầu tìm kiếm cô nữa.

Nhất định là chuyện tốt. Cho dù họ có nghĩ không biết do đâu cô đã giết Sylvia thì cô thà chui đầu vào nhà giam Pháp còn hơn cứ chạy trốn suốt đời, phải nương tựa vào một tên đàn ông khó hiểu.

Tất cả mọi chuyện đã xảy ra trên một sự mơ hồ quý quái phi hiện thực. Cô đã thấy anh giết một người đàn ông, vậy mà cô hiếm khi nhớ ra điều đó. Cô đã bị đau đớn tột cùng, thế rồi cơn đau chấm dứt, và Hakim nằm ngay đơ trên sàn.

Anh đã làm tình với cô. Cô muốn chối bỏ điều đó, nhưng nó đúng thực là sex, và anh đã vào trong cô. Và trước nỗi hổ thẹn mãi mãi của cô, cô đã đạt tới cực khoái một cách mãnh liệt.

Nhưng chuyện ấy không còn cảm giác chân thực nữa. Ngay cả mối kinh hoàng khắc nghiệt của cái xác Sylvia cũng bắt đầu phai mờ. Có lẽ nó xảy ra với tất cả mọi việc, cô nghĩ, từ từ buông lỏng người dựa vào anh. Có lẽ những chuyện đã diễn ra trong mấy ngày cuối cùng cô ở Pháp sẽ bị cuốn vào một cái bong bóng nhỏ không bao giờ thực sự chạm được vào cô nữa. Cô sẽ không phải nhớ đến nó, không phải đối phó với nó. Nó sẽ dần dần biến mất.

Cô không biết mọi người thường vượt qua những giai đoạn chấn thương của cuộc đời họ như thế nào. Tất cả những chuyện này làm cho mười chín giờ trong cái hang tối như hũ nút chỉ là trò trẻ con nếu đem so sánh. Không có người chết, không có ai bị đau đớn, không ai nẩy nòi cái thú đam mê bệnh hoạn với...

Cô không thích cái cách đầu óc mình đang hoạt động. Cô cố nhích khỏi người Bastien, nhưng tay anh đã kẹp quanh eo cô, kéo cô trở vào. “Nằm yên,” anh lẩm bẩm ngái ngủ bên tai cô.

Cô có thể cảm nhận được anh suốt dọc sống lưng mình, một cảm giác ấm áp và mạnh mẽ, xương cốt và cơ bắp và cảm giác không thể nhầm lẫn của anh ấn vào hông cô. Cảm giác như là

anh đang cương cứng vậy, điều chắc chắn không thể là thật, vì anh quả thực không có hứng thú với cô và cô thì có mọi hứng thú trên đời này với anh.

Hội chứng Stockholm (*), có phải họ gọi như thế không nhỉ? Khi con tin phát sinh nỗi ám ảnh không lành mạnh với kẻ bắt cóc mình. Nó là một phản ứng bình thường – họ đang ở trong tình cảnh sống chết, cho đến bây giờ anh đã giữ được tính mạng cho cô. Và để làm mọi chuyện phức tạp hơn, họ đã quan hệ với nhau trước khi cô nhận ra anh nguy hiểm nhường nào. Và tại sao cô không thể ngừng nghĩ đến sex vậy?

Bởi vì cô đang nằm trong sự che chở của cơ thể mạnh mẽ của anh, cô có thể cảm thấy thẳng nhỏ của anh đang ấn vào hông cô và cô thấy sợ. Thứ duy nhất chắn giữa cô và cái chết đau đớn găm guốc là cơ thể anh, và cô muốn nó.

Nhưng anh không muốn cô, anh chỉ làm nhiệm vụ của mình, và như anh đã nói, anh làm rất giỏi. Cuối cùng sự thiếu hứng thú của anh là điều tốt. Ít ra thì anh muốn cô sống sót và an toàn và đưa được cô về nhà. Một việc thậm chí còn tốt hơn.

Phát sinh niềm đam mê bệnh hoạn với anh không phải là điều bất ngờ. Và một khi cô về nhà an toàn thì mọi chuyện sẽ trở về vị trí cũ.

Anh nói đúng, chiếc giường quá nhỏ. Cô không cách nào tránh được anh. Cô có thể quay đầu lại chỉ đủ nhìn thấy mặt anh. Cô ngạc nhiên thấy anh đã ngủ, cô quấy đạp nãy giờ mà chẳng làm anh thức. Cô có thể đẩy anh ra trong bóng tối, và cô từ bỏ ý định, tựa đầu xuống mặt đệm mòn xơ, lắng nghe tiếng tim anh đập sát lưng cô.

Ít nhất anh cũng có một trái tim – thứ mà cô hay bắn khoăn. Anh là con người, anh ấm áp và mạnh mẽ và sẵn sàng giết người để bảo toàn tính mạng cô.

Một cô gái còn muốn gì hơn ở người đàn ông nữa chứ?

(*) Hội chứng Stockholm: hội chứng tâm lý xảy ra khi người bị hại lại thông cảm và trở nên yêu quý người đang làm hại mình. Hội chứng này được gọi là Stockholm syndrome được lấy tên từ một trường hợp 5 nhân viên ngân hàng Kreditbank tại thủ đô Thụy Điển Stockholm sau khi bị cướp và giam giữ làm con tin từ ngày 23 đến 28 tháng 8 năm 1973 thì đã kết thân với bọn cướp và sau khi được giải cứu thì đã đứng ra bênh vực cho các thủ phạm. (nguồn:

Chương 16

Cô ta đúng là người phụ nữ trời đánh, Bastien nghĩ, khi cuối cùng cô cũng chịu nằm yên, mạch đập chậm xuống và cô chìm vào giấc ngủ miễn cưỡng. Cô tranh cãi về tất cả mọi chuyện, và rồi cô nhìn anh với đôi mắt nâu to tròn đó và lần đầu tiên trong nhiều năm anh cảm thấy tội lỗi.

Anh không nên bỏ cuộc và lên giường cùng cô mới phải. Đúng thế, sự kết hợp thân nhiệt của cả hai có ấm hơn thật. Đúng, cái đệm mỏng dính trên giường tốt hơn cái chăn còn mỏng hơn trên sàn gỗ trơn trượt. Đúng, họ đã điều chỉnh hai cơ thể nằm sát bên nhau khắng khít tới nỗi phá hoại sự bình lặng trong tâm trí anh. Và đúng luôn việc anh muốn đẩy cô nằm ngửa ra, xé toạc quần jean của cô và hoàn thành nốt cái việc anh mới chỉ bắt đầu mấy ngày ngắn ngủi trước đây.

Anh tự hỏi liệu cô có cảm thấy sự cương cứng của anh trước khi cô chìm vào giấc ngủ không. Có lẽ là không – dường như cô hoàn toàn mù tịt với tác động của cô lên anh. Vậy cũng tốt. Anh không định làm phức tạp thêm cái mớ bong bóng sẵn có này trừ phi bắt buộc. Và làm tình với cô chắc chắn làm mọi chuyện càng rối beng lên.

Anh đã ‘xoi’ cô một lần – nhưng chuyện đó hoàn toàn khác. Hãy lấy đó làm đủ. Nó là một phản ứng khá bình thường, và anh hiểu mình khá rõ để cố xua nó đi. Những hoàn cảnh thập tử nhất sinh khơi dậy hết mọi loại thèm muốn nguyên thủy nhất. Xấu xí nhưng là sự thật. Sự nguy hiểm đã khuấy động anh.

Và đối diện trước cái chết, dù anh có phải kẻ giết người hay không, cũng khiến anh muốn trải nghiệm cuộc sống ở mức độ sơ đẳng nhất. Nó làm anh muốn đàn bà, và dù nó là bản năng nguyên thủy về bảo tồn nòi giống hay là thú đam mê méo mó với tình dục và chết chóc, thì nó vẫn tồn tại. Anh vẫn hành sự dựa trên nó hoặc không, tùy vào hoàn cảnh. Quanh anh thường có những nữ gián điệp chia sẻ phản ứng tương tự, và một sự kết hợp chóng vánh, điên cuồng thường chỉ làm tăng thêm sức mạnh cho họ trong những thời điểm nguy nan.

Nhưng Chloe không phải nữ gián điệp, cô kém anh mười tuổi đời và non trẻ hơn anh rất nhiều, và một tình huống hiểm nghèo sẽ cuốn phăng mọi ý nghĩ về sex khỏi tâm trí cô. Sẽ mất một thời gian cho cô vượt qua nỗi ám ảnh về người bạn bị sát hại của mình, cho cô vượt qua những giờ phút đã có với Hakim. Nhưng cô sẽ làm được. Có thể cô chỉ là một cô gái nhỏ, nhưng cô mạnh mẽ và kiên cường. Cô bị nhốt trong một cái hố đen với anh và cô đang ngủ, chứng bệnh sợ không gian ngột ngạt của cô bị thử thách tột cùng.

Anh ngửi thấy mùi hương trên người cô, có thể là từ cái áo choàng giờ đây đang đắp cho cả hai người. Không hiểu do đâu mà anh thấy nó thật gợi tình. Có điều, anh đang thấy mọi thứ ở cô hết thảy đều gợi tình.

Đợt tuyết chết bầm này không thể chọn thời điểm tệ hơn được nữa. Nếu không phải vì nó, giờ này cô đã trên đường bay qua Đại Tây Dương, ra khỏi cuộc đời anh mãi mãi, và anh sẽ tập trung vào nhiệm vụ của anh. Nhiệm vụ cuối cùng của anh.

Anh phải hoàn tất những gì đã khởi đầu ở lâu đài. Tìm hiểu xem các địa bàn được phân chia lại ra sao, và ai sẽ thế chỗ Remarque. Hakim không bao giờ nắm được quyền lực tối cao đó cả. Trên thực tế, hắn chẳng là gì ngoài một trợ lý hành chính bằng giấy bồi, điều hành công việc cho êm xuôi trong lúc những kẻ cầm đầu bàn bạc chuyện mua bán. Về bắp cải và thịt bê tươi. Về những tên lửa tầm xa và những viên đạn tầm nhiệt. Về cam và thuốc nổ C4 và sự tàn sát khắp nơi.

Christos là dấu hỏi lớn nhất. Tại sao hắn không chịu xuất đầu lộ diện, và khi làm thế, hắn âm mưu chuyện gì? Bởi Christos mà anh biết chưa bao giờ tham gia vào chuyện gì mà không lên kế hoạch chi tiết. Ít nhất sẽ có một người ở lâu đài đồng lõa với những kế hoạch ấy – cách làm việc của Christos là vậy. Có thể là lão nam tước, người không hề vô hại như cái vỏ bề ngoài, hoặc có lẽ là Monique. Khống chế được cô ả rất khó. Cô ta có sở thích với sự đau đớn, cũng như sex, và anh chưa kịp tìm ra bất cứ điểm yếu nào của cô ta. Đó có thể là Ricetti hoặc Otomi, Madame Lambert hoặc thậm chí cả tay phụ tá của Ricetti. Việc cái gã thanh lịch đang phục vụ cho tên thương gia Sicilian đó là một gián điệp của Ủy ban giống như Bastien không thành vấn đề. Anh không phải người duy nhất ở đó, và bất cứ ai cũng có thể trở cò nếu có cái giá hợp lý.

Chắc chắn một điều. Christos không thể ngồi vào cái ghế lãnh đạo của liên minh được, và trông chừng chuyện đó là việc của Bastien. Thomason tỏ ra mập mờ về kết cục sẽ đến với những tên lái buôn còn lại. Một khi kẻ kia bị vứt bỏ. Thì bọn này có được giữ lại để tái cơ cấu

không? Cũng có thể - Ủy ban hay thích những tên lang sói họ quen biết hơn là người vô danh, nhưng nó không phải trách nhiệm của anh. Anh chỉ phải giết thêm một người nữa. Thế là anh xong việc. Kết thúc. Bỏ đi.

Anh quay nhẹ đầu, để mặt cọ vào mái tóc lộn xộn kì cục của cô. Trông cô rất khác so với một con cừu non bị xén lông. Trẻ hơn, và dễ tổn thương hơn. Và thậm chí kêu gọi hơn.

Nhưng trông như thế lại nhắc anh nhớ rằng cô là quả cấm. Anh không có quyền cũng như lí do nào để chạm vào cô lần nữa, và nó chỉ làm mọi chuyện phức tạp mà thôi.

Và anh cần ngưng nghĩ ngợi về cô và tranh thủ ngủ một giấc. Mặc kệ cảm giác và mùi hương của cô vây quanh anh. Anh có đủ lãnh đạm để lờ đi những nhiễu loạn thông thường. Anh nhắm mắt lại, hít thở trong mùi hương và âm thanh của cô, và buông mình vào giấc ngủ.

Đã vào tầm giữa trưa. Chloe không rõ vì sao cô lại biết – căn phòng tối đen như hũ nút, không có lấy một đốm sáng rơi xuống từ cửa sổ trên mái. Cơ thể cô là một cái đồng hồ tự nhiên – cô thức giấc lúc tám giờ ba mươi mỗi sáng dù có muốn hay không, và nếu có chuyện gì làm cô tỉnh giấc vào nửa đêm cô luôn biết lúc đó là giờ nào, dù quanh đó có đồng hồ hay không.

Tất cả đã bị hất khỏi vị trí cân bằng mấy ngày qua. Đây là thời điểm cô ngủ nhiều nhất trong đời, chắc là một phản ứng trước những kinh hoàng cô đã nếm trải. Theo như cô biết thì lần này có thể cô đã ngủ mười lăm phút mà cũng có thể là ba ngày.

Bastien vẫn nằm bên cô. Cô đã trở mình trong giấc ngủ, và cô đang nằm trong vòng tay anh, bò xoài ra vắt qua người anh, đầu cô gối trên vai anh, tay đặt trên ngực anh, cánh tay anh vòng qua người cô. Đáng lẽ cô nên giật lùi ra, nhưng cô không làm thế. Cô không nhúc nhích lấy một thớ thịt, chỉ mỗi mí mắt khi cố phán đoán một điều gì đó, bất cứ thứ gì, qua bóng tối.

Bastien ngủ sâu và yên lặng. Có thể là một phần kỷ luật tự giác của anh. Anh không cho phép mình ngáy như hầu hết đàn ông khác. Anh ngủ rất ngon lành nên chắc sẽ không cảm thấy gì nếu cô rón rén chui ra khỏi vòng tay lơ lửng của anh và quay lưng lại với anh. Nằm như thế này thật quá hớ hênh. Quá...làm người ta bối rối.

Hội chứng Stockholm, cô buồn bã nhắc nhở mình. Nó không liên can gì đến thực tại hết. Cô thậm chí còn không thích người đàn ông này. Hiện giờ cô buộc phải ở với anh ta, nhưng khi về

đến nhà mọi chuyện sẽ trở lại vị trí vốn có và sự hấp dẫn nhất thời của cô sẽ tan biến cùng với cái cục nghẹn tự căm ghét chính mình.

Có lẽ cũng không phải là căm ghét. Không thể chối cãi rằng cái người tự xưng là Bastien Toussaint rất đẹp trai. Và không chối cãi được rằng anh đã cứu mạng cô, có khi là hơn một lần, điều đó buộc cô phải mang ơn anh.

Cô không muốn nghĩ tới nó. Cô không muốn nghĩ tới bất cứ cái gì, không phải người đàn ông bên cạnh, không phải Sylvia, không phải những kẻ ngồi quanh cái bàn lớn và giả bộ nói chuyện về hàng tạp phẩm. Cô sẽ nghĩ về tuyết. Dày và trắng muốt và trùm lên thành phố trong sự tĩnh mịch, rơi thành những bông tuyết lớn và làm đường sá tắc nghẽn, làm các sân bay đóng cửa, làm cô mắc kẹt trong vòng tay một tên giết người...

“Đừng nghĩ tới nó.”

Anh không động đây, hơi thở đều đặn không thay đổi, nhưng giọng nói nhẹ nhàng của anh phá tan sự tĩnh lặng như một mảnh kính vỡ.

Cô lăn người khỏi anh, lui vào tường sát hết mức có thể. Vẫn không có cách nào để tránh chạm vào thân hình dài thượt của anh trên cái giường chật hẹp. “Tôi tưởng anh ngủ cơ mà.”

“Tôi ngủ đó chứ. Đến khi cô đánh thức tôi.”

“Đừng kì khôi nha – Tôi đâu có nhúc nhích gì đâu. Tôi chỉ mở mắt ra thôi. Đừng nói là gió từ mi mắt tôi làm anh thức giấc đó.” Giọng cô thấp và móm máy, đẩy anh ra khi mà cơ thể không làm được.

“Không phải,” anh nói, giọng trầm và ngái ngủ, nhưng cô không ngốc. “Một khi cô nghĩ ngợi thì máu cô bắt đầu luân chuyển. Tôi có thể cảm thấy nhịp tim cô tăng lên, mạch đập của cô dồn dập. Cho dù cô không nhúc nhích một ngón tay.”

“Chà chà, thật là đặc biệt đó?” cô chế nhạo.

“Cô nói gì cơ?”

Dĩ nhiên là anh không hiểu cách ám chỉ của người Mỹ rồi. Có thể anh bắt được mạch và nhịp tim nhưng chắc chưa xem chương trình *Saturday Night Live* và *Church Lady* bao giờ. Có lẽ anh

chẳng xem chương trình truyền hình nào hết. Nó không làm cô ngạc nhiên. Anh chẳng đã bảo chưa khi nào đi xem phim còn gì.

Điều khiến cô ngạc nhiên là cho dù cô đã xây lưng về phía anh an toàn cô vẫn cảm nhận được anh một cách sâu sắc. Vẫn có một khao khát hoàn toàn phi lí với anh. Một chuyện chẳng dẫn tới đâu mà chỉ khiến cô hổ thẹn và giận dữ.

“Mấy giờ rồi?”

“Gần trưa rồi,” anh nói. Rồi anh cử động, rời xa cô, xuống khỏi giường, và cô buông ra một hơi thở mà cô tự nhủ rằng đây là nhẹ nhõm.

“Vậy chúng ta làm gì bây giờ? Ra ngoài và đắp thiên thần tuyết? Tôi không nghĩ là tôi được ăn vận cho việc đó.” Đúng, giọng cô nghe lạnh nhạt một cách tinh vi. Anh sẽ không mảy may biết được những cảm xúc của cô hỗn loạn nhường nào.

Anh thấp nển lên. Trên mặt anh râu đã bắt đầu mọc lởm chởm, khiến cô thấy sững sốt một cách kì cục. Xuyên suốt cuộc thử thách kéo dài của họ anh chưa từng kém bóng bẩy đi một phân, dù là lúc giết người hay ngồi hàng giờ trên sàn nhà uống rượu.

Mái tóc dài của anh rũ xuống và rối bù quanh gương mặt, và trông anh bừa bãi và đòi thường đến ngạc nhiên. Một điều Chloe thấy còn đáng phiền hơn.

“Hắn tôi đang quấy rầy cuộc sống riêng của anh,” cô nói, hoàn toàn bất ngờ, và suýt nữa cắn lưỡi mình.

Anh đang lục túi thức ăn, lôi ra phần bánh baguette còn thừa và hai quả cam. Anh quay lại nhìn cô, một vẻ kì quặc hiện ra trong đôi mắt đen không dò đọc nổi.

“Ý cô là gì?”

“À, anh cứ thế biến mất cùng tôi. Anh không có một đồng sự hay ai đó đang bắn khoăn không biết anh ở đâu sao?” Cô chẳng làm cho mọi chuyện khả dĩ hơn, nhưng dường như cô không dừng lại được. Lúc nào cũng là nhược điểm lớn nhất của mình, nói quá nhiều, cô tự trách.

“Đồng sự?”

“Anh không cần lặp lại mọi điều tôi nói như vậy,” cô nói, tức giận và xấu hổ. “Tôi định nói ý nghĩa khác cơ. Người mà anh sống cùng...”

“Cô đang nói về một người đàn ông khác hả?” Anh vào thẳng vấn đề, và nom anh thú vị quá xá đối với sự bình tĩnh của cô. “Cô cho tôi là gay à?”

“Tôi đang cố tỏ ra tế nhị về chuyện ấy,” cô nói, để cơn giận bùng ra. “Chỉ vì nó có vẻ như thế thôi.”

“Và tại sao nó có vẻ như thế?”

Mình sẽ mượn con dao của anh ta và cắt bég lưỡi đi, cô khổ sở nghĩ. Thế quỷ nào mà cuộc đối thoại lại dẫn tới điểm này? Tại sao cô không im miệng đi ngay phút đầu tiên?

“Thôi được rồi, Chloe,” anh nói khi thấy cô không thể moi ra câu trả lời. “Cô nghĩ tôi là gay bởi vì tôi không muốn làm tình với cô phải không?”

Sự việc càng lúc càng tệ hơn, sự thô lỗ cố ý của anh làm sắc đỏ lan khắp mặt cô. “Tôi không tự phụ như thế.”

“Vậy sao? Không phải cô nghĩ lí do duy nhất một người đàn ông không có hành động gì với cô là vì anh ta không thích phụ nữ à? Và tại sao cô lại quá quan tâm thế? Tôi không nghĩ những sở thích tình dục của mình lại quan trọng theo cách này hay cách khác.”

“Chúng không có ý nghĩa gì cả.”

“Thế sao cô còn hỏi?”

Cô lấy lại được giọng nói của mình từ nơi nào đó. “Đừng làm vậy,” cô nói. “Đã đủ tệ khi bị kẹt trong một cái hố đen với anh rồi, anh đừng dùng miệng lưỡi dồn tôi vào chân tường nữa. Tôi chỉ tò mò về anh thôi.”

“Cô đã từng bị dồn vào chân tường về mặt thực tế còn gì. Không phải chỉ bằng một cách thôi đâu,” anh nói, và cô nhớ lại tất cả những khoảnh khắc quá sắc nét đó trong lâu đài, với anh ở bên trong cô, khoái cảm đen tối và chấn động của nó.

“Đủ rồi!” cô nói, giọng ghen ngào.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh dừng lại, ngồi xuống giường cách cô một khoảng an toàn, đưa cho cô cái bánh mì giòn đã ỉu. “Ta đã ăn hết pho mát, nhưng còn hai quả cam. Lát nữa chúng ta sẽ mua cho cô một bữa thơm tất.”

“Ở đâu? Sân bay ư? Tuyết ngừng rơi rồi sao?” Cô cầm khúc bánh mì ỉu anh đưa cho và bắt đầu gặm.

“Tôi đã ở đây toàn thời gian với cô, Chloe. Phỏng đoán của cô cũng ngang với của tôi thôi. Nhưng chúng ta sẽ rời nơi này trước khi quá muộn. Cách thức để thoát khỏi chuyện này là liên tục di chuyển. Không lâu nữa chúng sẽ tìm ra ta ở đây, và tôi muốn đi trước khi chúng lần đến. May mà đợt tuyết sẽ phủ kín chiếc taxi, nên dù chúng có dùng trực thăng cũng không thể nhìn thấy. Nhưng chúng ta càng sớm ra khỏi đây thì càng có lợi.

Cái bánh mì có vị như bụi đất, nhưng cô vẫn nhai tiếp. “Chúng ta sẽ đi đâu?”

Anh bắt đầu bóc vỏ một quả cam. Nó nằm đỏ thắm trong hai bàn tay anh, cùng lúc đó hương cam ngọt ngào tỏa khắp phòng, và Chloe rùng mình.

“Tôi chưa rõ, mở miệng ra.” Anh giơ một múi cam ra, nhưng cô lắc đầu.

Anh di chuyển, một trong những cử động nhanh như chớp luôn làm cô sửng sốt, và anh túm lấy cằm cô trong một tay. “Há miệng ra và ăn cam đi, Chloe.”

Cô không còn lựa chọn nào, với những ngón tay anh giữ lấy gương mặt cô, với đôi mắt đen trên khuôn mặt độc đoán khiến cô không còn khoảng không nào để vùng vẫy. “Há miệng ra,” anh lặp lại, nhẹ nhàng hơn, gần như dỗ dành, và cô làm theo, để anh đặt miếng cam lên lưỡi cô, nó có vị vừa chua vừa ngọt.

Và trong một khoảnh khắc điên rồ cô nghĩ miệng anh, lưỡi anh sẽ đi theo. Đúng là quá điên, vì anh đã ngồi xuống trở lại, cách xa cô, và cô chậm chạp ăn cam. Anh không muốn cô, tạ ơn Chúa. Anh sẽ bảo vệ cô an toàn khỏi những người khác, và cô được an toàn với anh. Cô phải thấy biết ơn vì lòng nhân từ nhỏ nhoi đó. Cô phải như thế.

“Tôi xin lỗi,” lời nói bật ra khiến bản thân cô cũng ngạc nhiên, nhưng còn sửng sốt hơn đối

với anh. Anh quay sang nhìn cô chăm chăm trong căn phòng nhỏ xíu chật chội ánh nến.

“Cô nói gì?”

Cô hắng giọng. Cô có thể nếm thấy vị cam trên miệng mình, cô có thể nếm được vị những ngón tay anh trên môi mình. “Tôi nói là tôi xin lỗi. Vì đã hỏi anh những câu thô lỗ, vì đã cãi cò với anh, vì đã cố chạy trốn và không nghe lời anh. Anh đã bỏ cả công việc của mình để bảo vệ tôi, và tất cả những gì tôi làm lại là rên rỉ và than phiền. Tôi xin lỗi, và tôi rất biết ơn anh.”

Anh đứng dậy khỏi giường, bước ra xa cô, xa hết mức có thể trong căn phòng nhỏ. Mắt anh hạ xuống, không dò đọc được, quan sát cô. “Biết ơn? Tôi tưởng cô coi tôi là con quỷ từ địa ngục?”

“Đúng thế,” cô nói, cơn giận lại trỗi dậy. “Nhưng anh đã cứu mạng tôi. Ít nhất là hai lần, và tôi chưa bao giờ cảm ơn anh.”

“Đừng cảm ơn tôi bây giờ. Khi nào trở về Mỹ an toàn cô có thể dành ra một ý nghĩ tử tế cho tôi.”

“Tại sao anh lại quan tâm? Tôi không hiểu tại sao anh cứ chuốc lấy bao nhiêu rắc rối về mình vì tôi. Tôi biết anh nói anh cứu tôi khỏi tay Hakim chỉ vì ý nghĩ nhất thời, nhưng tôi không tin. Tôi nghĩ anh không phải kẻ máu lạnh như anh gán cho mình, và khi bị đẩy vào thế quần bách anh đã không thể để Hakim giết một phụ nữ. Tôi biết từ trong thâm tâm anh là một người tốt, cho dù tôi không biết anh là ai, hoặc tên thật của anh là gì.”

“Cô không cần biết tên tôi. Ngoài ra, cô đang lừa dối mình.” Anh nói, giọng cụt lủn. “Tôi là một thằng khốn máu lạnh. Tôi không có thói quen cứu những phụ nữ lang thang vào những nơi họ nên tránh xa. Trong trường hợp của cô thì đưa cô về Mỹ để hơn bỏ cô lại đây.”

“Anh sẽ không giết tôi. Tôi biết anh giết được Hakim, nhưng tôi không nghĩ anh có thể giết một người phụ nữ.”

“Cô nghĩ thế à?”

Vẻ chế nhạo lẫn khuất trong giọng anh thật đáng ngại. Cha cô nói đúng, cô không bao giờ dừng lại được những khi cần thiết. Nhưng cô phải xin lỗi, phải cảm ơn anh. Anh đã cứu mạng

cô, hiện vẫn đang bảo vệ cô, có lẽ là do phép tắc cơ bản của con người mà dường như anh nhất quyết phủ nhận. Nó không thể nào là lí do cá nhân được.

Anh tiến đến gần cô hơn, thân hình anh chặn hết ánh nến, và túm lấy cằm cô trong tay, kéo gương mặt cô về phía anh. “Nhìn tôi đây, Chloe,” anh nói êm ả. “Nhìn vào mắt tôi này, và hãy nói với tôi rằng cô trông thấy tâm hồn một người đàn ông tốt bụng. Một người sẽ không giết người trừ phi bị bắt buộc.”

Cô không muốn nhìn. Cặp mắt anh tối thẫm, bí hiểm, trống rỗng, và mặt anh gần sát mặt cô. Miệng anh kề sát miệng cô, và cô có thể ngửi thấy hương cam trong hơi thở của anh. “Hãy nói tôi là một người tốt xem, Chloe,” anh nói bằng giọng dịu dàng, chết chóc. “Cho tôi thấy cô ngu ngốc đến mức nào.”

Những lời nói thật nghiệt ngã, tàn nhẫn, và không hề có ánh sáng hay sự ấm áp trên gương mặt anh. Chỉ có sự đau đớn, ẩn sâu bên trong mà không ai thấy được. Một nỗi đau chi phối, vặn xoắn đang xé anh ra từng mảnh. Cô có thể nhìn thấy nó, cảm nhận nó, như một thực thể hữu hình trong căn phòng nhỏ, và cô đặt hai tay lên cổ tay anh, không phải để đẩy cú siết dữ dội của anh ra, mà chỉ để chạm vào anh.

“Tôi không ngu ngốc,” cô nói, chợt cảm thấy vô cùng bình tĩnh và chắc chắn. Anh không dứt ra, và cô sẽ hôn anh. Cô sẽ áp miệng mình lên miệng anh bởi vì cô muốn thế. Và anh sẽ hôn lại cô, bởi vì bên dưới sự tăm tối đó là một nhu cầu cũng mạnh mẽ như nhu cầu của cô.

Và rồi nó không còn phụ thuộc vào cô nữa, vì anh đã cúi đầu sát hơn, và miệng anh quét qua miệng cô, và cơ thể cô rướn lên để gặp miệng anh.

Nhưng nó chỉ là một nụ hôn nhẹ như gió thoảng. “Tôi là con quỷ đội lốt người, Chloe,” anh nói. “Và cô đúng là đồ ngốc mới không nhận ra điều đó.”

“Vậy thì tôi là đồ ngốc,” cô nói, mong chờ anh hôn cô lần nữa.

Nhưng anh không làm thế. Họ cứ giữ nguyên tư thế đó, trong một khoảnh khắc kéo dài tưởng như vô tận, và rồi anh lên tiếng, “Vào đi, Maureen.” Cánh cửa bí mật trượt mở, khiến căn phòng nhỏ ngập trong ánh sáng chói lòa.

Nó lại đóng vào, nhưng lúc này Chloe đã rút lui vào trong góc giường của mình, cố gắng

điều chỉnh mắt cho quen với người mới đến.

“Em có cắt ngang chuyện gì không, Jean-Marc?” Giọng người phụ nữ đượm vẻ thích thú. “Em có thể vào sau cũng được mà.”

“Em chẳng cắt ngang gì hết ngoài một bài học sinh tồn nho nhỏ. Maureen, đây là nhiệm vụ của em, cô bé Mĩ bị lạc của chúng ta.” Anh hướng đôi mắt đen bí hiểm về phía Chloe. “Cưng à, và đây là Maureen. Thi thoảng lại là vợ của tôi. Cô ấy là một gián điệp rất giỏi – tôi sẽ chỉ giao cô cho người tốt nhất. Từ giờ trở đi cô sẽ nằm trong tay cô ấy. Cô ấy sẽ đưa cô ra sân bay và lên đường về nhà an toàn – cô ấy chưa làm hỏng nhiệm vụ bao giờ.”

“Ồ, cũng có một đôi lần tôi làm hỏng,” Maureen nói bằng chất giọng dày và ấm của mình. “Nhưng đến cuối cùng tôi luôn chấn chỉnh được. Chúng em sẽ ổn thôi, Chloe và em.” Cô ấy là một phụ nữ hấp dẫn ở độ tuổi ba mươi, thanh lịch, hợp một trong bộ đồ mà Sylvia sẵn sàng chết để có được.

Những ý nghĩ của Chloe lạnh cứng lại trước suy nghĩ đó. Cô cố nở một nụ cười cứng nhắc trước khi chuyển sự chú ý về lại Bastien. Hay Jean-Marc, như cô ấy gọi. Hoặc một người đàn ông không tên. “Anh rời bỏ tôi sao?”

Anh chẳng buồn che đậy sự thích thú của mình. “Tôi đang bỏ rơi cô đấy, cưng ạ, giao cô lại cho lòng nhân từ dịu dàng hơn của Maureen. Tôi đã để công việc của mình trượt dài quá lâu, và tôi e rằng không thể đợi thêm nữa. Chúc một chuyến đi an toàn và cuộc sống tốt lành.” Và rồi anh quay người đi khỏi đó.

(1) Saturday Night Live là một chương trình hài kịch, truyền hình hấp dẫn của đài truyền hình Mỹ NBC

(2) Được Dana Carvey sáng tạo và thủ diễn, quý bà Church là một phụ nữ già tên Enid Strict, một người chủ trì cứng nhắc, tự mãn và sùng đạo trong chương trình talk show của mình, Church Chat. Enid là sự mô phỏng hài hước những con chiên đạo cơ đốc. Trong chương trình của bà khách mời rất đa dạng, thường là những nhân vật nổi tiếng hiện thời được được người của chương trình Saturday night live đóng giả hoặc chính bản thân họ, xuất hiện cho bà

phỏng vấn. Tuy nhiên buổi phỏng vấn chỉ là cái vỏ để bà lôi ra những lỗi lầm bị vu cho những người nổi tiếng đó. Ban đầu họ nhận được những lời tán dương châm biếm từ bà, đến cuối cùng buổi phỏng vấn biến thành lời chỉ trích sự thiếu mộ đạo và cách sống trần tục của họ. Quý bà Church nổi tiếng với những câu nói. “Chà chà, thật đặc biệt quá!” “Đúng là thuận tiện!”

Chương 17

“Thêm một chiến lợi phẩm nữa của Jean-Marc,” Maureen nói, bước vào phòng. “Tội nghiệp. Trông cô cũng chẳng có gì khác, đôi mắt bi thương và gương mặt xinh xắn. Jean-Marc chưa bao giờ cưỡng lại được một gương mặt xinh xắn.” Cô ta nói vừa đủ nhã nhặn, và đặt chiếc va li mang theo xuống giường. Cô ta nghiêng đầu sang một bên, ngắm soi Chloe. “Nghĩ cho kĩ thì có vẻ cô không phải gu thường lệ của anh ấy. Anh ấy chưa bao giờ là người dành cho những thiếu nữ lâm nạn. Tôi lấy làm lạ khi anh ấy không tự mình bỏ rơi cô.”

Những lời nói thẳng thừng của cô ta khiến Chloe bàng hoàng không nói nên lời. “Anh ấy sẽ không-“

“Ồ, tôi cam đoan với cô là có. Và đã từng. Nhưng không hiểu do đâu anh ấy muốn giữ cô an toàn, nên anh ấy tranh thủ sự giúp đỡ của tôi. Cô đang gọi anh ấy là gì?” Cô ta bật nắp va li, lấy ra mấy thứ quần áo sạch.

“Chị nói gì cơ?”

“Chắc chắn anh ấy không mang tên Jean-Marc rồi. Tôi ngờ rằng đó cũng không phải tên thật của anh ấy nữa. Có lẽ anh ấy đã quên nó là gì. Gần đây nhất tôi nghe nói anh ấy dùng tên Entienne.”

“Cái đó có quan trọng không?”

“Không,” Maureen nói. “Cô sẽ muốn thay sang quần áo sạch trước khi ta lên đường. Và thánh thần ơi, chuyện gì xảy ra với tóc của cô thế? Trông cô như vừa bị Edward bàn tay kéo tấn công ấy.” (Một bộ phim do Johnny Depp thủ vai chính, tạo hình anh này dọa trẻ con khóc thét).

“Tôi cắt đó.” Có một chiếc quần dài màu đen, áo sơ mi đen, đến áo ngực và quần lót cũng đen nốt. Hẳn là tiêu chuẩn quy định cho tất cả...điệp viên. Gián điệp. Mà họ là gì cũng được.

“Tôi có thể thấy là cô tự làm,” Maureen nói. “Đừng bận tâm – Tôi chắc sẽ có người sửa được nó khi cô về đến nhà. Cô đi thay đồ đi.” Cô ta dựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực, đứng chờ.

Điều cuối cùng Chloe định làm là cởi quần áo trước mặt cô ta. “Có thể cho tôi chút không gian riêng được không?”

“Người Mỹ các cô cứ hay cả thẹn vớ vẩn. Tôi thiết tưởng ở với Jean-Marc vài ngày cô sẽ bỏ được tính câu nệ ấy chứ?”

Chloe không nói gì. Rõ ràng Maureen sẽ không nhúc nhích, và cô không còn lựa chọn nào khác phải cởi cái áo len cổ lọ ra.

Căn phòng rất lạnh. Cô nhìn xuống hai cánh tay mình, nhưng những vết thâm tím đã gần như biến mất. Hai ngày trước cô đã bị tra tấn và chảy máu. Giờ đây trông cô chỉ hơi mệt mỏi và hơi lạnh lùng.

Cô đưa tay lấy áo sơ mi, nhưng Maureen ngăn lại. “Cởi hết ra,” cô ta nói. “Cô sẽ thấy ngạc nhiên trước những gì người ta có thể lần theo dựa vào quần áo. Chúng tôi không muốn sơ hở bất cứ thứ gì.”

“Tôi không biết chị đang nói về chuyện gì?”

“Đương nhiên là cô không biết. Cởi áo ngực ra. Cho dù tôi lấy làm kinh ngạc không biết cô kiếm được cái áo ấy ở xá xỉnh nào. Không phải ở Paris. Đó là loại áo mà chỉ có các nữ tu mới mặc. Cô không có khiếu thẩm mỹ nào sao?”

“Không nhiều lắm. Và ai bảo những quần áo này sẽ vừa với tôi?”

“Jean-Marc chỉ tôi size để mua đó. Tin tôi đi. Chúng sẽ vừa. Vậy nói tôi xem, anh ấy thế nào hả?”

Chloe miễn cưỡng thay áo ngực trước cặp mắt chăm chú của Maureen, cởi chiếc áo ngực giản dị bằng cotton trắng ra để thay bằng chiếc áo ren đen cầu kì đúng là vừa như in người cô. “Anh ấy thế nào ư?” Cô lặp lại.

“Trên giường ấy, cô gái,” cô ta sốt ruột nói. “Mấy năm trước chúng tôi từng là một cặp, và

tôi vẫn còn nhớ ...tài sáng tạo của anh ấy...thật nồng nàn. Nom cô không giống như có đủ thể lực để theo kịp anh ấy.”

Cô kết thúc phần thay đổi một cách nhanh chóng, không cho Maureen thêm bất cứ giây phút nào để thống kê những khiếm khuyết của mình. “Đó không phải việc của chị.”

“Tất nhiên là việc của tôi rồi. Tôi cần biết anh ấy mê mệt cỡ nào. Anh ấy hành xử rất lạ mấy tháng qua, và đổ vì một con chim nhỏ ngây thơ như cô là chuyện kì cục nhất anh ấy từng làm.”

“Anh ấy không có đổ tôi. Anh ấy chỉ cảm thấy có trách nhiệm sau khi...” Giọng cô tắt dần, không chắc chắn Maureen biết được đến đâu.

“Sau khi anh ấy giết Hakim,” Maureen nói nốt câu hộ cô. “Ít nhất phần đó nằm trong nhiệm vụ của anh ấy,” cô ta lẩm bẩm. “Mặc dù vì sao anh ấy không đợi đến lúc cô đã chết thì nằm ngoài tầm hiểu biết của tôi. Và tại sao anh ấy không kết liễu cô luôn đi khi nhận ra cô vẫn còn sống.” Cô ta lắc lắc mái đầu kiểu cách xinh đẹp của mình.

“Anh ấy không định giết monsieur Hakim –“

“Tất nhiên là có. Đây là lí do anh ấy có mặt ở đó, cùng với vài lí do khác. Cô chỉ tình cờ chen vào giữa thôi. Đừng bảo tôi là anh ấy thuyết phục được cô rằng anh ấy thí mạng Hakim là vì cô đấy nhé.”

“Không,” Chloe chán chường nói.

Cô đứng lên, và trước sự kinh hãi của cô Maureen bắt đầu rà soát cái chăn, rồi lột nó khỏi giường. “Có vẻ như hai người đã không làm bất kỳ chuyện gì khi ở đây, nhưng ai mà biết được. Chúng ta thà chọn sự an toàn hơn là hối tiếc khi thử DNA...”

“Chị làm rồi. Bas...Jean-Marc không có hứng thú với tôi. Tôi chỉ là mối phiền toái anh ấy chuyển giao cho chị thôi.”

“Nghe có lý đấy. Nhưng tôi không thể tưởng tượng anh ấy ít nhiều lại không dùng thử món hàng. Anh ấy có sức ham muốn rất mạnh, và anh ấy thấy cô hấp dẫn một cách ngon lành, theo kiểu Mỹ.”

Chloe không nói gì. Dù đã có ánh sáng từ cánh cửa mở nhưng căn phòng vẫn có cảm giác

ngọt ngào hơn bao giờ hết, có thể là do sắc khí hiểm độc của Maureen. “Chúng ta đi được chưa? Tôi muốn đi thẳng ra sân bay nếu có thể được.”

Maureen sập nấp va li xuống, những quần áo đã thay ra và khăn trải giường được nhét vào trong. “Được,” cô ta vui vẻ nói. “Đến giờ phải đi rồi, nhưng tôi e rằng cô sẽ không ra sân bay.”

Đến giờ phút này không khí mỗi lúc một lạnh hơn. Ngôi nhà cũ không được sưởi ấm, và ngay cả ánh nắng phản chiếu từ tuyết dường như chỉ càng tăng thêm sự băng giá.

“Thế chúng ta sẽ đi đâu?” Cô hỏi.

“Tôi sẽ đi gặp người giám sát của tôi và bảo anh ấy tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Còn cô, cô em thân mến, sẽ không đi đâu cả. Cô sẽ chết.”

Những bản năng của Bastien luôn không thể sai lầm. Anh linh cảm được khi có một nhiệm vụ sắp bất thành, khi một điệp viên sắp trở mặt, khi nào tấn công và khi nào bỏ dờ. Anh biết có thể tin tưởng vào ai, và có thể tin tưởng đến đâu. Và anh biết người nào, đến cuối cùng, sẽ phản bội mình.

Anh đã mất kỹ năng đó trong năm vừa rồi. Hoặc là mất, hoặc là chẳng quan tâm. Việc của anh thật giản đơn – khử Hakim, nắm được việc phân chia lại địa bàn và đảm bảo rằng Christos không ngồi được vào ghế lãnh đạo liên minh.

Nhưng anh đã thôi lắng nghe những tiếng nói cảnh báo nguy hiểm cho mình. Chúng không hề biến mất – chúng đang thì thầm bên tai anh, những tiếng nói âm ỉ, cảnh báo anh. Cảnh báo chuyện gì?

Anh lái xe qua những đường phố Paris phủ tuyết trắng với tốc độ bạt mạng quen thuộc. Dòng xe bên lề đường thưa hơn mọi ngày, nhưng những chiếc xe ở gần lề đường có ít không gian di chuyển hơn, và tuyết vẫn không cải thiện thái độ của nó. Chiếc xe Maureen mang cho anh là một chiếc BMW đời mới, công suất quá lớn đối với những con đường đầy tuyết. Nhưng anh lạng lách và lao đi băng băng hướng thẳng đến khách sạn với sự khéo léo, chỉ va vào một chiếc taxi một lần.

Người lái taxi. Người ta đã tìm thấy ông bị trói gô và bịt miệng trong gara tầng hầm. Ông đã

chết, cổ họng bị cắt toang hoác như bạn của Chloe. Anh nên chuẩn bị tinh thần cho chuyện đó – bất chấp tất cả sự phòng ngừa của anh, chúng vẫn lần ra được dấu vết của anh. Anh đã chộp một tờ báo lúc đi gặp Maureen, và anh liền nghĩ đến người vợ to như con trâu nước của người tài xế và bốn đứa con của họ. Nếu anh lo xong vụ này mấy ngày tới thì biết đâu anh có thể tìm cách gửi cho họ một số tiền. Nó không thay thế được người chồng và cha họ, nhưng nó làm nhẹ bớt một phần khó khăn của công việc mà Ủy ban giao phó.

Là Thomasson đã hạ lệnh thủ tiêu, Thomasson đã cho người theo dõi anh và xóa sạch bất cứ nhân chứng nào, bất cứ người nào còn sống sót. Hẳn ông ta đã nhìn thấu qua những lời nói dối lão luyện của anh. Nó là thủ tục hoạt động tình báo tiêu chuẩn – một tổ chức như của bọn họ sẽ không tồn tại được quá lâu nếu thả cho những người đó sống sót để bép xép và thắc mắc. Bảo mật là nguyên tắc quan trọng nhất, thậm chí quan trọng hơn bất kỳ nhiệm vụ nào họ được giao. Họ đều có chung một nhiệm vụ - cứu thế giới. Và bất kể anh có giết bao nhiêu người, có vẻ như thế giới chẳng bao giờ được cứu cả.

Anh đang ở gần khách sạn. Một phòng nhỏ đã được đặt trước cho anh, và hầu hết những người trong nhóm đã tề tựu đông đủ, chờ Christos đến. Anh đã thay quần áo và sẵn sàng quay lại cuộc sống của mình, biết Chloe đang được chăm lo bởi đặc vụ tốt nhất anh biết. Maureen đã làm chung với anh một số nhiệm vụ, gần đây nhất là vào vai vợ anh. Cô sẽ đưa Chloe lên máy bay an toàn, và rồi Chloe sẽ không còn là vấn đề của họ nữa. Vấn đề của anh. Thực ra, bằng cách đặt cô vào tay Maureen, anh đã hoàn tất phần việc của mình. Anh đã sẵn sàng tiếp tục, tập trung vào những việc có ý nghĩa mà không phải một sự sao lãng nhất thời.

Trừ việc có một điều gì đó không ổn. Nó đang gặm nhấm anh, cù vào những đầu dây thần kinh của anh, và anh không thể xác định chắc chắn nó là gì. Anh tin tưởng Maureen bằng cả cuộc sống của mình. Quan hệ của họ đã chín muồi thành tình bạn sâu sắc vượt ra khỏi những ranh giới của Ủy ban quyền lực, và anh biết anh có thể trông cậy vào cô.

Vậy tại sao anh vẫn muốn quay lại, để đảm bảo chắc chắn.

Có thể chỉ là vì anh đang ở thời điểm khó khăn khi để Chloe đi. Anh đã không cho phép mình quan tâm đến người khác trong một thời gian dài. Anh không chắc mình đã thực sự quan tâm đến Chloe, nhưng anh đã chọn bảo vệ cô, và chuyện đó đã làm nảy sinh một sợi dây liên kết giữa họ mà sex không làm được.

Nếu chỉ đơn giản là thế - rằng anh không muốn từ bỏ cô – vậy thì anh có thể dễ dàng lờ đi

giọng nói rì rầm kia. Sự đa cảm không có chỗ trong cuộc sống của anh. Từ lâu anh đã mất hết bất cứ dấu vết nào của nó, nếu trong thực tế anh đã từng có nó. Khi anh nhận được tin về cái chết của mẹ anh và dì Cecily trong một vụ hỏa hoạn khách sạn ở Athens anh chỉ nhún vai. Cái đoạn đời ấy của anh đã qua từ lâu, và anh đã xua đuổi nó.

Cũng như anh cần xua đuổi mọi ý nghĩ về Chloe và tập trung kết thúc nhiệm vụ cuối cùng này. Cô không còn là rắc rối của anh, trách nhiệm của anh nữa. Thực ra là chưa bao giờ. Anh chỉ chọn biến cô thành như thế. Và giờ đây anh có thể quên cô đi.

Anh đổi hướng quá nhanh khiến chiếc xe trượt ra đến giữa con đường nhỏ đầy tuyết, và xém tí nữa là đâm vào một chiếc taxi khác. Anh đang làm một kẻ ngu xuẩn, và anh chấp nhận sự thật đó, nhưng anh đang quay lại ngôi nhà cũ ở ngoại ô Paris. Có lẽ anh chỉ phải chào tạm biệt. Có lẽ anh chỉ cần chắc chắn là cô không sao. Có lẽ anh muốn hôn cô một lần nữa. Làm tình với cô theo cách mà cô đáng được hưởng.

Chuyện đó sẽ không xảy ra. Nếu anh có bất kỳ cảm giác nào anh cũng sẽ lờ cái linh tính chẳng lành này đi như một điều nhắm nhí xa lạ, bỏ nó lại phía sau và hoàn thành công việc, xóa sổ Christos, và xem xem liệu Thomasson có thực sự để cho anh chết cùng không.

Nhưng ngay lúc này dường như anh không nghĩ ngợi được nhiều như thế. Và anh sẽ không thể nào đi tiếp được cho đến khi biết chắc cái gánh nặng bất đắc dĩ của mình vẫn an toàn.

Chloe không muốn nói bất cứ lời ngu ngốc nào, như “ý chị là sao?” Cô biết chính xác Maureen định làm gì từ lúc người đàn bà đó bước vào căn phòng nhỏ của họ, thiên đường an toàn của họ, và Bastien bỏ rơi cô, bất chấp mấy lời nói của cô ta về mái tóc mới và đồ lót sành điệu. Người đàn bà đó không có ý định đưa cô lên bất cứ chuyến máy bay nào. Đó là lí do cho bộ quần áo mới – để bọn họ không thể lần ra cô bằng bất kỳ vết tích nào trên quần áo của cô. Không thể tìm ra xác cô.

Cô đã vượt qua cái ngưỡng hoảng loạn. “Đó là lí do Bastien kêu chị tới đây à? Vì anh ấy không thể tự mình ra tay?”

“À, Bastien. Cái danh tính đặc biệt này không được đặc biệt may mắn. Nếu anh ấy dùng tên cũ thì cô chẳng bao giờ ra khỏi lâu đài được đâu. Là thế này, tôi ở đây để dọn dẹp đồng bừa bọn

anh ấy tạo ra. Tập trung vào chi tiết là cách duy nhất để thành công.”

Cô ta đứng chắn giữa Chloe và khung cửa mở. Cô ta cao hơn Chloe, và dù rằng đang mặc một bộ đồ thanh lịch trông cô ta vẫn có vẻ mạnh hơn cô. Và Chloe không phải đang ở trong tình trạng tốt nhất của mình.

Cô ngồi xuống mép giường trong bộ quần áo mới vừa vận, nhìn vào đôi mắt của kẻ sắp giết cô. Cô cảm thấy tê cứng, và cho dù cô khinh thường chính mình, cô vẫn không thể cử động được. Cô sẽ ngồi đó như một con cừu non chờ bị giết thịt, không có bất cứ phản kháng nào...

Cô đúng là đồ vô dụng. Cô rướn thẳng lưng lên, nhưng Maureen đã đứng sừng sững trước mặt cô.

“Cô sẽ không có sự già từ êm đẹp.” Cô ta nói với nụ cười nhạt. “Phải rồi. Tôi nợ cô một sự đau đớn đích đáng – cô đã gạt tôi và tôi không thích bị xem như một con ngốc trước mặt các thượng cấp.”

“Chị đang nói về chuyện gì?”

“Jean-Marc, hay Bastien. Hoặc bất cứ cái tên nào cô gọi anh ấy. Cô chỉ là một ví dụ nữa cho sự mâu thuẫn tư tưởng của anh ấy. Cô đã làm anh ấy dao động, trong khi anh ấy là người chưa bao giờ bị sao lãng. Giết cô sẽ là món quà tôi tặng anh ấy.”

“Anh ấy kêu chị tới đây để giết tôi ư?”

“Cô đã hỏi tôi câu đó rồi, chérie. Và hình như cô không nhận thấy, tôi đâu có trả lời. Cô sẽ phải băn khoăn về điều đó cùng với hơi thở lâm chung. Đi thôi nào.”

“Đi đâu?”

“Căn phòng này có cốt thép, và ta đang ở ngay trên phòng tắm. Chúng có khả năng qua được một trận hỏa hoạn hơn những nơi khác trong ngôi nhà cũ bằng gỗ khô này, và tôi không muốn làm liều. Một lần sai lầm là đã đủ.”

“Chị sẽ đốt nơi này sao? Vậy sao chị còn bắt tôi thay quần áo làm chi cho mệt?”

“Làm chuyện gì phải làm cho kỹ lưỡng (God is in the details). Trừ việc tôi không tin vào

Chúa trời (I don't believe in God, hai câu này đọc tiếng Anh mới thấy liên quan, chứ dịch ra tiếng Việt thì...chẳng thấy liên quan gì. Bất đồng ngôn ngữ khổ thiết) tất nhiên. Tôi chưa bao giờ trông chờ vào bất cứ điều gì hết. Có thể người ta tìm được chút gì đó của xác cô, và tôi không muốn họ nhận dạng được cô. Nếu cô là người Đức hay Anh thì tôi chẳng cần quá thận trọng, nhưng người Mỹ cứ hay làm om sòm lên khi một công dân của họ bị giết ở nước ngoài. Đi ra ngoài cửa, chérie. Thế này là mất nhiều thời gian rồi đấy."

"Và nếu tôi không chịu đi thì sao? Nếu tôi buộc chị phải giết tôi tại đây?"

"Cô không làm nổi đâu. Cô muốn kéo dài được sự sống lâu hết mức có thể. Đó là bản chất con người. Cô sẽ làm tất cả những gì tôi bảo, trong niềm hi vọng tìm được một sơ hở, một cơ hội để trốn thoát. Cô không làm được đâu, nhưng cô không tin chuyện đó. Cho nên cô sẽ làm đúng như lời tôi nói, bước ra khỏi cửa và đi xuống cầu thang tới góc nhà bên kia ở tầng hai. Nơi tôi sẽ cắt cổ cô và đốt nơi này. Tôi đã để sẵn xăng rồi."

Nhưng đầu óc Chloe không để vào xăng. "Chị sẽ cắt cổ tôi?"

"Nó có hiệu quả tốt. Yên lặng – không tiếng súng ồn ào, và cô không thể phát ra bất cứ âm thanh nào ngoài tiếng lú lú chừng nào cô còn sống. Mặt hạn chế trong trường hợp của cô là cô không chết ngay lập tức, nhưng với tôi nó là một trong những đặc quyền. Lần này tôi có mối thù cá nhân. Không chỉ vì Jean-Marc. Tôi không hay mắc sai lầm, nhưng do cô tôi đã phạm một lỗi lớn. Và tôi muốn sửa chữa bằng một sự trả thù."

"Chị đang nói về chuyện gì vậy?"

"Cô có ngu thật hay không đó? Bạn cô. Tôi đã có số phòng, có đặc điểm nhận dạng, và cô ta thì ở đó. Làm sao tôi biết cô có bạn cùng phòng chứ? Thật là mất mặt khi được cho hay là mình đã giết nhầm người."

"Mất mặt?" Chloe lặp lại. Chai rượu rỗng vẫn ở trên bàn. Nó không hẳn là chống lại được con dao hay khẩu súng, nhưng nó vẫn là một thứ vũ khí. Nếu cô có đủ can đảm để vớ lấy nó."

"Cho dù cuối cùng không có tác hại thực sự nào. Dù sao đi nữa tôi vẫn sẽ phải giết cô ta – chỉ là được thực thi theo một mệnh lệnh khác. Và lần này tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ của mình mà không có thêm sai lầm nào nữa."

“Cô đã giết Sylvia?”

Maureen thốt ra một âm thanh bực dọc. “Cô không nghe thấy gì à? Tất nhiên là tôi giết cô ta. Và cô ta chống cự quyết liệt hơn hẳn những gì tôi mong đợi ở cô. Trong bóng tối chắc cô ta nghĩ tôi là tên trộm, bởi vì cô ta chiến đấu như con quỷ cái. Tôi vẫn còn vết xây xước đây này. Nhưng tôi biết cô sẽ không gây cho tôi bất kỳ phiền phức nào –“

Chloe phang vào mặt cô ta bằng chai rượu đã hết. Lốp thủy tinh dày dặn vỡ tan, nhưng Chloe đã lao vút qua cô ta, cầm đầu chạy chối chết, trong tiếng gào giận dữ của Maureen sau lưng.

Cô không thể nhớ rõ sơ đồ ngôi nhà cũ, nhưng trong cơn hoảng loạn cô đã tìm thấy cầu thang. Cô nghe tiếng Maureen đuổi đằng sau. Nhưng cô đã có sự khởi đầu tốt, và cô chạy xuống cầu thang nhanh hết sức có thể.

Cô trượt ngã ở bậc thang cuối cùng, va mạnh xuống đất và mất đi vài giây quý giá. Đến lúc cô loạng choạng đứng dậy được thì Maureen đã hiện ra ở đầu cầu thang kế tiếp.

Cầu thang vậy là hết đường, và Chloe tiếp tục chạy một cách mù quáng, nghe thấy tiếng của Maureen thở hồng hộc khi cô ta rút ngắn khoảng cách với cô.

Đến phút cuối cùng may mắn đã mỉm cười với cô – cô vấp vào một cánh cửa hướng ra khoảng không âm u mờ tuyết bên ngoài. Cô đang ở trên đỉnh bậc thang của cầu thang ngoài trời dẫn xuống sân. Thậm chí cô trông thấy cả cái gò nổi lên của chiếc taxi đã đưa họ đến đây, nhưng tất cả dấu chân đã bị phủ lên bằng lớp tuyết dày, và nó lấp kín mỗi bước chân ít nhất là một foot.

Chloe bắt đầu chạy xuống cầu thang, chật vật mở đường qua lớp tuyết vừa dày vừa ướt, nhưng đã quá muộn. Cô xuống được nửa đường thì Maureen bắt kịp cô, tóm lấy mớ tóc ngắn của cô và kéo giật cô lại.

“Con khốn,” cô ta quát, và mặt cô ta đầy máu. Chẳng còn thanh lịch và xinh đẹp nữa, mà đờ đờ sát khí. Cô ta tóm lấy cô và ném cô xuống cầu thang đầy tuyết, dúi cô xuống. Con dao trên tay cô ta nhỏ nhưng đặc dụng. Và Chloe biết tới một khoảnh khắc trống rỗng và siêu thực của nỗi tuyệt vọng. Tại sao luôn phải là một con dao? Tại sao không có một người nào thử bắn cô, sạch sẽ và nhanh chóng, mà lại cứ thọc dao vào da thịt cô như một nhà phẫu thuật với

thuốc kích thích.

Cô nhắm mắt lại, buông xuôi lòng dũng cảm, sẵn sàng đối diện với cái chết, và cô nghe thấy tiếng cười khàn khàn của Maureen. “Thế mới được chứ,” cô ta nói. “Không phản kháng gì nữa.”

“Maureen! Dừng lại!”

Không thể là giọng nói khàn khàn của Bastien được – chính anh đã sắp đặt chuyện này mà. Anh đã đổi ý, quay lại sao? Đổi ý như lúc ở lâu đài, và quyết định cứu cô?

“Đi đi, Jean-Marc!” Maureen nói với giọng bình tĩnh kì lạ, không hề rời mắt khỏi Chloe khi cô nằm trên những bậc thang ngập tuyết. “Anh biết như thế này là tốt nhất. Chúng ta không có sự lựa chọn.”

“Để cô ấy yên!” Giọng nói bây giờ ở gần hơn, bình tĩnh hơn, nhưng Maureen không nghe.

“Anh chọn đi, Jean-Marc,” cô ta nói. “Cô ta hoặc...” Giọng cô ta đứt đoạn bởi một tiếng súng giảm thanh, và cô ta nhìn xuống trong nỗi ngạc nhiên. “Chết tiệt,” cô ta lẩm bẩm. Và ngã ngửa về phía sau, trượt xuống những bậc thang nghiêng nghiêng cho đến khi đáp xuống dưới chân cầu thang, dưới chân Bastien.

Một vết máu rộng đỏ thẫm trải dài trên tuyết nơi người Maureen trượt xuống, đỏ một cách khắc nghiệt trên nền tuyết trắng tinh. Chloe cố cử động, nhưng giọng Bastien ngăn cô lại.

“Ở yên đó,” anh nói, nghe trống rỗng một cách kì lạ. Anh cúi xuống, dễ dàng nhắc thân hình mềm rũ của Maureen lên tay. Trong một thoáng dường như anh quên cả Chloe, khi anh mang Maureen tới chỗ chiếc taxi bị bỏ lại, lấy chân gạt lớp tuyết dày ra, mở cánh cửa bị chặn bởi những đụn tuyết nặng.

Chloe đứng lên trên đôi chân run rẩy, đi xuống cầu thang, theo vết máu, những cử động của cô khó nhọc bởi lớp tuyết dày. Cô nên bỏ chạy, ra đường lớn, và có lẽ anh sẽ bỏ cuộc không đi tìm cô nữa.

Cô không chạy đi đâu hết.

Anh đã đặt Maureen vào ghế sau. Mắt cô ta vẫn mở, và anh đưa một tay ra nhẹ nhàng vuốt xuống. “Anh xin lỗi, em yêu,” anh thì thầm, trước khi lùi ra và đóng cửa lại.

Anh dường như kinh ngạc khi thấy cô đứng đó, rất gần. Mình không làm sao, Chloe sửng sốt nghĩ. Cô đã không còn khả năng cử động lại, cô chỉ có thể đứng đó trong sự tĩnh lặng của một ngày đông, nhìn đắm đắm vào anh trong khi tuyết bắt đầu rơi xuống quanh họ.

Chương 18

Họ chỉ cách nhau vài bước chân, vài bước chân lẫn lộn máu và tuyết. Cô không hề nghĩ đến nó, cô đi tới chỗ anh, bước vào vòng tay anh, gục đầu vào bờ vai anh, nín lấy anh, run lên dữ dội tới mức tưởng chừng các đốt xương của cô sẽ vỡ nát, run rẩy để ngăn mình khỏi thét lên.

Đôi tay anh vòng qua người cô, những cánh tay mạnh mẽ, an toàn, ôm chặt cô vào lòng. Anh mạnh mẽ, ấm áp, và luồng run rẩy mơ hồ trong cơ thể anh hẳn chỉ là trí tưởng tượng của cô.

Anh đặt một tay lên đầu cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. “Thở đi,” anh thì thầm bên tai cô, như một người yêu. “Hãy thở đi, từ từ. Thở sâu và bình tĩnh.”

Thậm chí cô còn không nhận ra mình đang nín thở. Bàn tay anh khum lấy cằm cô, ngón tay cái khẽ vuốt ve cổ họng, gần như mát xa cho cô thở trở lại, và cô hít một hơi thở sâu, rùng mình, và rồi một hơi thở nữa, rồi một hơi nữa.

“Chúng ta cần rời khỏi đây,” anh thì thầm, và cô muốn phá lên cười, đầu đó sắp đạt tới chứng cuồng loạn. Chẳng còn ai ở đó để nghe được tiếng cô cả - Maureen chết rồi, thế giới là một khối xoáy lộn của máu và tuyết, và nếu cô có gào thét cũng chẳng có ai nghe...

Nhưng cô sẽ không gào thét. Cô có thể hấp thu nhiệt lượng của anh, sức mạnh của anh, hơi thở của anh vào trong xương cốt mình. Cô ở nguyên chỗ đó, bám chặt lấy anh, và anh không làm cử chỉ nào để khiến cô nhúc nhích, anh cho cô thời gian mà cô cần.

Cuối cùng cô ngẩng đầu lên. Trông anh vẫn vậy, có điều lúc nào trông anh chả vậy. Cô đã chứng kiến hai lần anh giết người, và anh chẳng lộ ra bất cứ xúc cảm nào. Anh là một con quái vật, không phải con người.

Nhưng anh là con quái vật của cô, đang canh giữ cô an toàn, và cô thì đã vượt qua cái ngưỡng để tâm đến ý. “Tôi sẵn sàng rồi,” cô nói.

Anh gạt đầu, buông cô ra, vẫn nắm lấy tay cô. Cô lạnh và ướt như đá vì tuyết, và cô giữ chặt tay anh đến nỗi những ngón tay cô đau tê dại, nhưng cô sẽ không thả ra. Anh dẫn cô đi xa khỏi ngôi nhà cũ, chỉ nán lại một lát để gạt tuyết lấp đi vết máu chảy xuống vài bậc thang cuối cùng. Bầu trời đang mỗi lúc một tối dần, dù cô không rõ là do cơn bão hay do giờ giấc, hoặc có thể là do sự cố ý của cô, đóng lại một cuộc sống đang trở nên không chịu đựng nổi. Có thể cô đang gọi bóng tối vây quanh mình, để cuối cùng nó sẽ bao kín cô như một tấm chăn u ám, dập tắt hết thấy mọi thứ, ánh sáng, nỗi kinh hoàng, đau đớn...

Anh đang đối xử rất dịu dàng với cô, cô lơ đãng nghĩ, khi anh mở cửa chiếc ô tô màu sáng mà cô không nhận ra, đặt cô vào ghế trước, thắt dây an toàn cho cô. Cô đã bỏ chiếc áo khoác của anh lại, và bỗng dưng nó trở nên quan trọng khủng khiếp, như thể cô đã bỏ lại vật bảo đảm duy nhất của mình trong ngôi nhà.

“Áo của anh...” cô hít một hơi nặng nhọc run rẩy.

“Mặc kệ cái áo đi. Tôi không cần nó.”

“Tôi cần.”

Anh không nhúc nhích, đứng đó nơi cánh cửa mở, nhìn xuống cô, che kín cả bầu trời. Chắc đang tự hỏi có phải mình mất trí rồi không, Chloe nghĩ. Câu trả lời là phải.

Sau một lúc anh gạt đầu. “Đừng động đây,” anh nói, đóng cánh cửa chiếc xe nhỏ lại.

Cô những muốn bật cười. Cô còn không thể động đây được. Anh đã thắt dây an toàn, và những ngón tay cô không hoạt động được để tháo nó ra, đôi chân cô không hoạt động được để nâng đỡ thân mình. Cô phải huy động toàn bộ sức lực mới thở được như anh bảo, những nhịp thở sâu, chậm, và cô chỉ biết tập trung vào đó.

Có cảm tưởng như anh chỉ đi một loáng rồi về. Anh mở cửa xe và đắp chiếc áo qua vai cô, rồi nhìn xuống gương mặt cô. “Cô vẫn ổn chứ?”

“Tất nhiên rồi,” cô đáp.

Cô đoán nó là câu trả lời sai, bởi vì đôi mày anh cau lại trong tích tắc. Nhưng anh chỉ gạt đầu. “Ngồi cho vững.”

Anh xem cô làm gì khác được chứ, cô nghĩ, để đầu dựa vào ghế và chiếc áo khoác cuộn lên. Chạy trốn sao? Cuộc trốn chạy của cô kết thúc rồi.

Cô nhắm mắt lại khi anh phóng hết tốc độ về trung tâm Paris, lắng nghe giọng nói điềm tĩnh của anh chỉ bằng một phần nhỏ não bộ. Phần còn lại của cô đang trôi giạt với tuyết, rúc vào trong chiếc áo khoác của anh. “Sân bay mở lại rồi, nhưng cô sẽ phải đợi. Tôi phải đến khách sạn đã – Tôi đã để mọi việc tắc nghẽn quá lâu, và cách duy nhất giữ cho cô an toàn là mang cô đi cùng tôi.”

Câu nói đó đủ để cô mở mắt ra. “Tại sao anh quay lại?” Cô không nhận ra giọng mình nữa – nó nhỏ và căng thẳng. Có chuyện quỷ gì xảy ra với cô vậy? Cô cảm thấy như bị vùi trong băng đá.

Anh không hề nhìn cô, chỉ tập trung lái xe. Đó là một việc cô chưa bao giờ làm – lái xe trên đường phố Paris. Cô có can đảm để giải quyết hầu hết mọi chuyện, nhưng lái xe ở Paris là quá sức đối với cô. Sylvia luôn cười cô và gọi cô là đồ chết nhát. Sylvia...

“Thở đi,” anh nói nhát gừng. Và cô làm theo.

Anh vòng lên ngay trước cổng khách sạn Denis. Một trong những khách sạn sang nhất ở Paris, nhỏ và độc nhất vô nhị và thanh lịch. Và anh đang cho xe chạy lên lối cổng trước trang nhã, bước ra khỏi xe và tới cánh cửa bên phía cô trước khi người gác cửa kịp mở nó ra. Anh nói gì đó với người đàn ông đó, nhưng cô không nghe được, và anh tháo dây an toàn cho cô rồi giúp cô bước ra, giữ chiếc áo khoác trùm lên vai cô, tay anh vòng qua eo cô, đầu anh ghé sát đầu cô như một người tình chu đáo.

“Ra vẻ buồn ngủ đi,” anh thì thầm bên tai cô. Bằng tiếng Đức, cô nhận ra mà không thấy ngạc nhiên. “Tôi bảo họ là cô vừa từ Australia qua và cô bị trễ máy bay. Bọn họ sẽ không thắc mắc gì về cô đâu.” Anh hôn phớt lên thái dương cô, một phần trong kế hoạch hành động của anh, và nếu cô có thể cô sẽ quay sang hôn lên miệng anh.

Họ đi qua hành lang nhỏ trang nhã của khách sạn cổ kính. Cảm tưởng như có hàng nghìn đôi mắt đáng chiếu vào cô, quan sát hành trình của họ khi anh dẫn cô thẳng tới thang máy, cánh tay anh choàng qua vai cô, giữ chiếc áo khoác quanh người cô. Dù gì đi nữa cô cũng lạnh, ngực cô ướm sưng vì tuyết, và đến chiếc áo khoác cũng không thể làm cô ấm lên.

Không hiểu anh đã đưa cô lên phòng bằng cách nào – cô không còn tâm trí đâu để mà nhận thấy. Anh đóng cửa lại, bật đèn lên, và cô lơ mờ cảm giác được khung cảnh xung quanh. “Tôi lạnh,” cô nói, giọng to một cách không tự nhiên. Cô thả chiếc áo khoác trên vai xuống sàn nhà. “Tôi lạnh và tôi bị ướt.” Cô sờ vào mặt trước áo sơ mi của mình, kéo lớp vải ẩm dính dấp ra khỏi người. Cô không thể nghĩ ra làm sao mình bị dính tuyết ở phía trước nữa.

“Cô cần phải nghỉ ngơi, tôi sẽ gọi người mang lên quần áo mới cho cô. Tại tôi không nghĩ sẽ mang cô về đây. Phòng ngủ ở sau lưng cô đó. Sao cô không chui vào chăn và cố làm ấm người lên?”

Cô kéo cái áo bằng lụa mềm ra, rồi nhìn xuống hai bàn tay mình trong sự kinh hãi bất ngờ ập đến. Chúng loang lổ một màu đỏ.

Cô ngẩng lên nhìn anh, nhìn vào gương mặt bình thản của anh. Anh đã lau tay, nhưng cô vẫn thấy được những vệt nâu đỏ của máu khô trên đó. Và áo anh cũng ướt – cô có thể thấy chỗ ướt đó lấp lánh trong ánh sáng chiều tà.

“Anh bị thương à?” cô hỏi. “Áo anh...” Không nghĩ ngợi gì cô đặt tay lên ngực anh, nơi trái tim đang đập.

Anh lắc đầu. “Là máu của Maureen,” anh nói. “Nó ở trên người cả hai ta.”

Đó là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. “Lấy nó ra khỏi tôi!” cô hét lên, giật mạnh áo mình, nước nở. “Xin anh ...tôi không thể...” Chết vải mềm chỉ bị kéo căng dưới đôi tay hoảng loạn của cô, và cô đánh mất mọi sự bình tĩnh đã có được. Hiện giờ cô đứng đó, bị bao phủ bởi máu của một phụ nữ đã chết, giống như anh, và nếu cô không gạt được nó khỏi người cô sẽ nổ tung mất.

“Bình tĩnh nào,” anh nói, cầm lấy gấu áo cô và kéo nó qua đầu cô. Lộ ra cơ thể cô, chiếc áo ngực bằng ren đen, những vết máu trên làn da trắng xanh của cô.

Anh chửi thề. Cô không thể nói năng gì được nữa, chỉ lôi giật quần áo của mình trong lúc thở khó nhọc, và anh liền bế xốc cô lên, mang cô đi qua phòng ngủ tối om, vào phòng tắm. Anh đặt cô xuống dưới vòi sen, quần áo cô xộc xệch, và vắn nước hết cỡ, đứng cùng với cô khi luồng nước nóng xối xuống cả hai người.

Anh cởi hết chỗ quần áo còn lại của cô một cách chóng vánh và hiệu quả, lấy bánh xà phòng

và chà lên người cô khi cô đứng đó, đông cứng và run lẩy bẩy dưới làn nước như trút. Đôi tay anh nhanh nhẹn, thô ráp, bao phủ khắp người cô, bắt buộc cô phải có phản ứng, và cô túm lấy áo anh, túm lấy lớp vải đầm máu, lúc này chỉ còn thốn thớt.

Anh kéo áo mình qua đầu, ngực anh ngang dọc những vết máu còn đậm hơn, rồi anh cởi nốt những quần áo còn lại, trong lúc đó vẫn quàng một cánh tay vững chắc qua người cô. Cô lấy bánh xà phòng từ tay anh và xát lên ngực anh, phủ đầy bọt xà phòng lên người anh, cố sức tẩy sạch tất cả những vết máu, tẩy sạch không sót lại chút gì...

“Đủ rồi,” anh nói, nắm lấy tay cô, làm cô đánh rơi miếng xà phòng xuống sàn buồng tắm lát gạch, kéo cô vào người anh dưới áp lực nước lớn nhất từ vòi sen, cơ thể cô ép sát vào người anh, ướt đầm và trần truồng, cả hai người họ.

Cô cần nó để quên đi, cần tất cả. Dòng nước vẫn chưa đủ, xà phòng cũng không thể xóa hết. Cô cần nhiều hơn nữa, và cái vật cương cứng của anh đang ép vào bụng cô là bằng chứng rằng anh cũng cần điều đó. Vào lúc bình thường có thể anh không muốn cô, nhưng giây phút ấy anh cần cô cũng mãnh liệt như cô cần anh. Cần một sự lãng quên.

Cô đưa tay xuống chạm vào anh, và anh giật lên trong tay cô, to lớn và nặng nề, căng đầy một nhu cầu tương tự đang tràn ngập trong cô.

Cô ngược nhìn anh qua làn nước dày đặc của vòi sen. “Làm ơn,” cô thì thầm, để những ngón tay trượt theo chiều dài cứng ngắc của anh. “Tôi cần...”

“Tôi biết,” anh nói.

Anh không tắt nước đi. Anh chỉ bế cô lên và mang cô vào phòng ngủ chìm trong bóng tối, đặt cô nằm xuống giường, buông mình xuống theo cô, bao phủ lấy cô, đẩy vào trong cô trước khi cô lấy được hơi thở.

Nhưng cô không muốn thở. Cô chỉ muốn điều này, dữ dội và nhanh và sâu, và cô gần như đạt đỉnh ngay lập tức, cứng lại quanh anh, chặt và ghì siết khi cả cơ thể cô chìm ngập trong sức nóng và ánh sáng và một thứ bóng tối huy hoàng đau nhói cứ ập đến từng hồi không dứt, khi anh chuyển động bên trong cô, để tìm cho được cực khoái của mình với sự tập trung mê mải.

Anh cũng không phải đợi lâu. Cô vẫn đang run lên quanh anh khi cảm thấy anh trở nên to

hơn và giật lên bên trong cô, và cực đỉnh của cô lại tràn tới lần nữa. Cô quăn chặt hai chân quanh hông anh khi anh phun trào trong cô. Sức sống nóng bỏng và ướt đẫm lấp đầy cô, đẩy cái chết và bóng tối lùi xa.

Hắn cô đã phát ra âm thanh, bởi vì anh lấy tay bịt miệng cô lại, làm cô im lặng. Cô hoan nghênh nó, buông rơi chút mạnh mẽ cuối cùng, thốn thức trong bàn tay cứng rắn của anh, cho đến khi cạn kiệt, không còn lại gì.

Bastien gỡ mình ra khỏi cô, và hai cánh tay cô rơi xuống đệm. Cô đã không hay biết gì nữa. Anh muốn xem như anh làm tình với cô để tìm quên lãng, nhưng anh biết không chỉ có thế. Cô đã cầu khẩn sự giải thoát, sự lãng quên, tha thiết như một con nghiện nài xin thuốc của anh, và anh ban nó cho cô, cho chính anh, và cô đã tìm được giấc ngủ chữa thương trước khi anh kịp rút ra khỏi cơ thể cô.

Cơ thể cô vẫn chưa đi theo tâm trí – luồng run rẩy vương vất cuối cùng của cực khoái vẫn làm cô run lên nhè nhẹ. Anh đã ham muốn cô quá mức, và anh vẫn không thể tin được ham muốn của cô cũng mạnh như vậy.

Anh đã không hôn cô. Nhưng đây không phải là chuyện hôn. Nó là về cuộc sống, là sự phục hồi. Về sex và sự tái sinh, về nỗi đau và nhu cầu, và chỉ nhìn cô thôi cũng đang làm anh cứng lên trở lại.

Anh tự hỏi có khi nào là về họ không. Về việc anh muốn Chloe, và Chloe muốn anh, hay nó chỉ là một vũ khí, một liều thuốc, một phương cách. Anh sẽ không tìm hiểu. Anh sẽ hoàn thành công việc của mình trong tối nay, và đưa Chloe lên máy bay. Anh sẽ sống sót, bởi đó là điều bắt buộc, bởi anh phải đảm bảo cho cô rời khỏi đây an toàn. Rồi anh sẽ chờ xem chuyện gì xảy ra, xem họ có đến bắt anh hay để anh đi.

Vòi nước vẫn đang chảy. Khách sạn Denis có nguồn nước nóng vô tận, cũng như sự chuyên biệt thích hợp, đội ngũ phục vụ kín đáo. Anh nhìn xuống cô, ghen tị với giấc ngủ của cô, đổ kỵ với sự quên lãng của cô. Anh còn quá nhiều việc phải làm, để giữ cô an toàn, để kết thúc chuyện này. Anh không thể chui vào trong chăn với cô, bao trọn lấy cơ thể cô bằng cơ thể mình và chìm vào niềm khoan khoái ấm áp ngọt ngào của cô. Anh chỉ có thể kéo chăn từ bên dưới người cô ra, để đắp lại cho cô.

Anh chỉ có thể cúi xuống và áp môi lên môi cô.

Anh chỉ có thể rời bỏ cô.

Chloe mở mắt. Cô không muốn thế. Trong khoảnh khắc ban đầu cô không thể nhớ mình đang ở đâu. Những giấc mơ đã mang cô trở lại phòng ngủ của cô ở nhà, nhưng ánh sáng chiếu vào từ khung cửa mở thì không phải, và cô không nhận ra giọng nói loáng thoáng từ căn phòng bên kia. Cơ thể cô có cảm giác lạ lẫm, uể oải và một sự căng thẳng kì cục.

Và rồi mọi chuyện ủa về giống như một nhát búa. Từng chi tiết một, trong màu sắc sống động và rõ nét, và cô đặt tay lên miệng, chặn một tiếng rên. Cô đã làm chuyện quái gì vậy?

Cô đã làm tình với Bastien. Một lần nữa. Nhưng đó là một trong những điều cô ít lo lắng nhất. Không gì có thể sánh với bài kinh cầu nguyện của cái chết và máu và nguy hiểm.

Cô chỉ nghe được âm sắc xa xôi của Bastien và không gì nữa. Anh đang nói điện thoại, giọng thấp, trầm tĩnh, và có lẽ cô nên đi tới cửa để nghe cho rõ, nhưng cô sẽ không làm thế. Cô sẽ đi tắm, để gột rửa anh khỏi người mình, xong cô sẽ đi tìm ít quần áo và ra khỏi nơi này.

Không còn vết tích nào của những bộ quần áo đen ướt sũng trên sàn phòng tắm rộng. Chắc anh đã bỏ chúng đi rồi, tạ ơn Chúa. Cô tắm thật nhanh, rồi quấn mình trong một chiếc khăn tắm cỡ lớn và bước vào phòng ngủ.

Vậy vẫn chưa đủ. Cô lôi cái chăn khỏi giường và khoác nốt lên người, quấn nó như một cái áo choàng thời La Mã xong mới đi ra cửa.

Cô không thể cưỡng lại trí tò mò. Cô dừng chân, lắng nghe giọng nói điềm tĩnh, vô cảm của anh.

“Tôi đã sắp đặt xong xuôi. Ông nhớ giữ lời đến phút chót. Nếu có chuyện gì xảy ra, bất kỳ chuyện gì, thì tất cả những gì tốt đẹp nhất sẽ tan tành. Ông hiểu chưa?” Đó là lời đe dọa bằng một giọng nói thản nhiên nhẹ nhàng khiến một luồng ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô. Tiếp theo là một khoảng dừng, và cô nín thở, căng tai nghe.

“Chừng nào ông còn biết điều,” anh nói, “thì tôi không lật lọng, và cô ta là người làm hỏng chuyện.”

Cuộc nói chuyện chấm dứt, và Chloe đếm đến một trăm bằng tiếng Italian rồi mới đẩy cửa ra. Anh đang ngồi trên một chiếc ghế đệm dày, hai chân duỗi dài trước mặt, bất động. Căn phòng sáng lờ mờ, cô lấy làm mừng vì chuyện đó. Cô không nghĩ mình có thể chịu được ánh điện sáng trưng lúc này.

Có vẻ anh không hay biết sự có mặt của cô, nhưng rồi giọng anh vẳng ra từ thân hình bất động. “Cô nghe được điều gì thú vị không?”

Đáng lẽ cô phải nhận ra anh ta biết cô nghe lén chứ. Hình như anh ta có một sự nhạy bén bất bình thường đối với cô. Thế nhưng, sự nhạy bén đó có thể vươn dài tới tất cả những ai xung quanh anh – đó là cách giúp anh tồn tại.

“Ở phần tôi là người làm hỏng chuyện thôi.” Cô bước vào phòng, giữ tấm chăn quanh người. “Anh định trao đổi tôi lấy cái gì đó à?”

Anh quay đầu lại nhìn cô, chắc chắn có một tia sáng lập lờ của sự thích thú trong mắt anh khi anh quan sát trang phục của cô. “Tôi đang đổi cô lấy hai con bò và một đàn gà.”

“Anh quên là tôi cũng tham dự những cuộc họp đó sao. Có thể đó là hai tên lửa stinger và những khẩu tiểu liên.”

Nụ cười của anh rộng thêm chút nữa. “Cô biết gì về tên lửa stinger và tiểu liên?”

“Chẳng biết gì nhiều,” cô thú nhận, bước hẳn vào phòng.

“Tin tôi đi, chúng đáng giá hơn tính mạng của một phụ nữ.”

Cô nhăn mặt. “Hình như mạng người có rất ít giá trị trong thế giới của anh.” Ngay khi câu nói vừa thoát khỏi miệng cô lập tức hối hận, nhưng anh còn không chớp mắt.

“Cô nói đúng. Điều đó càng tăng thêm phần khó khăn để giữ cô sống sót.”

“Tôi không hiểu vì sao. Hẳn tôi là một phiền phức lớn.”

“Phiền phức còn là nhẹ. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao,” anh nói bằng giọng lạnh nhạt, thô bạo. “Trong phòng nghỉ có quần áo đấy – cô cần mặc chúng trong tối nay.”

Cô làm ngờ tình trạng không quần áo của mình. “Tại sao? Anh định đưa tôi ra khỏi thành phố ư?”

“Cô sắp có dịp gặp lại những người bạn cũ. Nam tước và vợ ông ta, Mr. Otomi cùng những người khác. Tôi e rằng sự ra đi bất ngờ của tôi và cái chết không may của Hakim đã gián đoạn cuộc họp của chúng tôi quá sớm, trước khi nhân vật chính kịp đến. Tối nay hẳn sẽ tới, rồi chúng tôi sẽ hoàn tất công việc của mình.”

“Và anh muốn tôi đi cùng anh?” cô hoài nghi hỏi.

“Cô sẽ không rời tôi một bước. Làm mọi chuyện tôi bảo, khi nào tôi ra hiệu thì chúng ta bắt đầu hành động. Cô sẽ đi ngay vào toilet, còn tôi ở lại đó khoảng mười phút nữa. Cô sẽ ở nguyên trong ấy, bất kể cô nghe thấy gì. Rõ chưa?”

“Thế nếu anh không tới thì sao?”

“Tôi sẽ tới, dù có xảy ra chuyện gì.”

“Tôi sẽ đến với em dưới ánh trăng. Dù cho cả địa ngục cản đường,” cô lẩm bẩm.

“Gì cơ?”

“Chỉ là một bài thơ xưa. Về một kẻ cướp đường. Tôi thấy anh có những nét tương tự trong thời nay,” cô nói khẽ.

“Tôi không phải kẻ cướp. Và tôi không nhìn thấy khả năng cô tự bắn mình để cảnh báo cho tôi.” (*)

Cô nên biết là anh cũng biết bài thơ mới phải – anh luôn khiến cô ngạc nhiên. “Vậy tôi sẽ mặc gì? Màu đen truyền thống à? Cuối cùng tôi đã biết vì sao anh luôn mặc màu đen.”

“Bởi vì tôi sành điệu?” anh nhẹ nhàng gợi ý. “Hay vì tôi là quỷ dữ?”

“Cả hai đều không,” cô nói. “Vì nó không lộ ra vết máu.”

Căn phòng rơi vào im lặng, yên ắng đến nỗi cô nghe được tuyết đang rơi ngoài cửa sổ. “Mặc quần áo vào,” cuối cùng anh nói.

Bộ quần áo để trong một căn phòng rất nhỏ, có tên nhà thiết kế trên túi và hộp đựng. Nếu Sylvia có những thứ này cậu ấy sẽ nghĩ mình đã chết và được lên thiên đường...

Anh đến đó nhanh đến mức cô gần như không có thời gian để nuốt xuống cục nghẹn đau đón chột dâng lên. “Có chuyện gì vậy?”

Cô quay lại nhìn anh, cổ trắn tĩnh lại. “Nếu anh thực sự để tâm anh có thể đoán được mà. Bạn gái cũ của anh đã giết Sylvia, anh biết chứ. Chị ta tưởng cậu ấy là tôi.”

“Tôi biết.”

“Vậy sao anh còn hỏi tôi có chuyện gì?”

“Bởi vì chúng ta không có thời gian. Khi nào về với gia đình cô có thể gục xuống trong đau thương. Còn hiện tại cô cần phải có thần kinh thép.”

“Và nếu tôi không có? Tôi cho là anh sẽ giết tôi, đúng không?”

Anh không làm cử chỉ nào để chạm vào cô. “Không,” anh nói. “Cô sẽ chết, nhưng không phải dưới tay tôi. Và tôi cũng sẽ chết nốt. Tôi cho rằng đó là lời khích lệ hơn là cảnh báo, nhưng cô sẽ không sống nổi nếu không có tôi. Và cô biết điều đó.”

“Phải,” cô nói. “Tôi biết.”

“Nên cô phải mạnh mẽ lên. Không nước mắt, không hoảng loạn. Đến giờ phút này cô đã kìm chế được chúng, và chỉ thêm vài giờ nữa thôi cô sẽ an toàn. Cô có thể chịu đựng được đến lúc đó. Tôi biết cô làm được.”

“Làm sao anh biết?” Giọng cô sắp vỡ ra. “Tôi là một đứa yếu nhược.”

“Cô thật đáng kinh ngạc,” anh nói nhẹ nhàng. “Cô đã sống sót được đến bây giờ. Tôi sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với cô nữa.”

“Đáng kinh ngạc?” cô lặp lại, run lẩy.

“Mặc quần áo vào đi,” anh nói. Và anh quay đi, một lần nữa dựng lên bức tường chắn cô lại.

(*) *Bài thơ Kể cướp đường của Alfred Noyes. Nói về một tên cướp yêu con gái một chủ quán trọ, anh hẹn nàng sẽ về với nàng dưới ánh trăng và nàng chờ anh ngày này qua ngày khác, hết bình minh lại đến hoàng hôn. Vào một ngày quân lính của đức vua đến quán trọ của cha nàng, trói nàng vào dưới khung cửa sổ và kê súng vào ngực nàng để chờ bắt tên cướp. Nhân lúc bọn lính sơ hở nàng đã tìm cách tháo dây trói, nàng nghe thấy tiếng vó ngựa của anh nên đã lấy súng tự bắn vào ngực mình để cảnh báo nguy hiểm cho người yêu của nàng.*

Chương 19

Anh đã nghĩ đến tất cả mọi thứ. Ban đầu cô tưởng anh quên mua áo ngực cho cô, rồi cô nhận ra không thể mặc được nó bên trong cái váy đen bó sát để trần lưng và vai. Chiếc quần lót ren đen chỉ lớn hơn sợi dây da đúng một ly, và đôi tất dài đồng bộ khiến cô phát sốc. Cô mặc chúng vào, và nghĩ đến đôi tay anh ở trên chân cô.

Anh thậm chí chọn đúng cả tông màu trang điểm – thật là một con người lạ lùng. Cô chẳng thể làm gì được với mái tóc mình. Nó hẳn phải xứng với những phong cách lộn xộn tân tiến nhất. Cô cảnh giác nhìn đôi giày – gót cao hơn loại cô thường dùng, nhưng vừa như in. Hình như anh rành cơ thể cô hơn cả cô, và nó làm cô càng không thoải mái. Anh biết và hiểu cơ thể cô, thế mà đối với cô anh vẫn là một bí ẩn. Cô ao ước khám phá được nó một cách mãnh liệt. Anh đã bảo cô thật đáng kinh ngạc. Không biết vì sao cô nâng niu lời khen ấy. Dừng cảm đến kinh ngạc, ngu ngốc đến kinh ngạc, tọc mạch đến kinh ngạc, may mắn đến kinh ngạc.

Hội chứng Stockholm, cô răn đe mình, một câu thần chú lặng lẽ để kìm chế những sự xuẩn ngốc của cô. Khi nào về đến nhà cô sẽ nhớ lại chuyện này với sự ngạc nhiên. Nếu như cô định nhớ lại.

Những ánh đèn của Paris làm sáng rực các khung cửa sổ cao từ sàn đến trần phòng khách, Bastien đứng giữa phòng, ăn vận dở dang, loay hoay với thứ gì đó bên dưới áo sơ mi chưa cài cúc. Một chiếc sơ mi trắng – có lẽ anh không định vậy máu tối nay.

“Tôi cần cô giúp,” anh nói mà không quay lại nhìn cô.

“Tôi không thấy ở anh thái độ của người cần giúp đỡ.”

“Cái gì cũng có lần đầu tiên...” Câu nói tắt dần khi anh nhìn cô. Cô cảm thấy ngượng ngịu, bị phơi bày trong chiếc váy đen ôm sát. Cảm giác đó biến mất khi cô trông thấy ánh mắt anh, một ánh mắt anh nhanh chóng che đậy. Có lẽ anh cũng nhiễm hội chứng Stockholm rồi cũng nên.

Nếu vậy, thì anh có khả năng phớt lờ nó tốt hơn cô nhiều. Vài giây sau cô nghĩ là vẻ ngạc nhiên trong mắt anh chỉ do cô tưởng tượng mà thôi. “Tôi gặp khó khăn với việc đặt thứ này cho đúng chỗ,” anh nói.

Chiếc áo sơ mi mở phanh, để lộ làn da anh rám nắng. Anh đang cố buộc thứ gì đó vào bên sườn, một miếng đệm nom như một dải băng, trong khi cô biết cơ thể anh đủ rõ để biết rằng anh không có vết thương ở đó.

Cô tới chỗ anh, bởi cô chẳng có lí do cũng như cái cớ nào để từ chối. Và bởi cô muốn vậy. “Anh muốn tôi làm gì?”

“Tôi muốn dính nó vào da, ngay dưới xương sườn thứ tư. Tôi không với tới được.”

“Nó là gì vậy?”

Anh do dự một lúc. “Nó dùng để làm giả một vết thương do súng bắn. Nó có một kíp nổ nhỏ bên trong, kèm theo một ống máu giả. Nó sẽ tạo ra cảnh tượng như tôi vừa bị bắn, và nó cần được đặt đúng chỗ để làm một vết thương chí mạng.”

“Được rồi.” Cô đặt hai tay lên miếng đệm, cô ở rất gần anh, ngửi thấy hương nước hoa của anh. Hai tay cô chạm vào da anh, mượt mà, nóng rực, và những ngón tay cô run lên. “Ở đây đúng chưa?”

“Cô có thấy xương sườn của tôi không? Nó ở ngay dưới dẻ xương cuối cùng.”

Cô cố hít thở bình thường. Cảm giác được những đốt xương bên dưới da thịt anh là một sự kêu gọi không thể bác bỏ, dù cô có muốn hay không. “Tất nhiên tôi thấy được xương sườn của anh,” cô nói bằng giọng quàu quạu. “Anh là một người Pháp gầy trơ xương. Trừ việc tôi không thật sự tin anh là người Pháp.”

“Thế à?” Giọng anh rất nhẹ nhàng. Họ ở quá gần nhau nên anh không cần cao giọng hơn một tiếng thì thầm, và sự yên lặng càng mài sắc thêm phản ứng của cô. “Vậy cô nghĩ tôi là gì?”

“Một vết nhức ở mông.” Nó nghe cũng tạm ổn, trừ việc cô đang thở có phần khó nhọc khi ở gần anh đến thế. Cô luồn tay vào trong áo anh, vòng qua sườn anh, áp miếng băng lên da anh. “Thế được chưa?” cô hỏi lại.

“Được rồi. Thuốc súng sẽ khoét một lỗ trên áo tôi, nếu có tính nhằm thì cũng còn dư máu giả để che lấp.” Anh nhìn xuống cô, miệng cô ở ngay dưới miệng anh – cô có thể nhắm mắt lại và tựa đầu vào vai anh, chìm vào hơi ấm và sức mạnh của anh.

Cô lo lắng lùi lại, cố che giấu cảm xúc. Anh cài khuy áo sơ mi, rồi khoác áo jacket ra ngoài. Một bộ trang phục buổi tối sang trọng, tương xứng với chiếc váy của cô. Anh đã buộc mái tóc dài ra sau và khi mặc xong áo trông anh thật bảnh bao, vô tư lự. Mắt cô nhìn theo đôi tay anh khi chúng thắt chiếc cà vạt lụa đen, và cô thấy mình đang nhìn miệng anh.

“Chúng ta cần nói chuyện,” cô đột ngột nói.

“Về chuyện gì?”

Quý bắt anh ta đi! “Về chuyện mới xảy ra hồi nãy. Trong phòng ngủ,” cô nói rõ, phòng trường hợp anh tiếp tục cố tình không hiểu.

“Tại sao? Chẳng có gì để nói cả.”

“Nhưng...”

“Nó là phản ứng tự nhiên của con người. Bản năng sinh tồn giống loài, người đẹp ạ. Khi người ta đương đầu với cái chết thảm khốc người ta có những hành động muốn khẳng định sự sống. Không có gì cá nhân hết.”

Cô đúng là đứa chuyên nói lời ngốc nghếch. Giá như cô giữ mồm giữ miệng cuối tuần vừa rồi thì cô đã chẳng khơi lên bất cứ lời cảnh báo nào, và ai nấy sẽ vẫn sống cuộc sống bình thường của họ.

“Anh nói đúng,” cô lẩm bẩm, mặc kệ giọng mình nghe sượng súa và bất nhã. “Hội chứng Stockholm.”

“Cô nói gì?”

Cô đã nói to từ đó. Quá muộn để phủ nhận chúng, nên cô đành làm mặt dày giải thích. “Hội chứng Stockholm,” cô nhắc lại lớn hơn. “Nó là trạng thái tâm lí khi một con tin...”

“Tôi biết nó là gì,” Trông anh vừa cảnh giác vừa thích thú cùng lúc. Anh ngắt lời cô trước

khi cô nói hết mấy từ đáng ghét đó ra, và cô cảm thấy phần nào biết ơn. Cô đã không làm mình bẽ mặt hoàn toàn. “Và cô là nạn nhân của chứng bệnh đặc biệt này?”

“Chẳng có gì lạ,” cô đã điều chỉnh cho giọng mình nhẹ nhàng và bình thường hơn. “Anh đã mấy lần cứu mạng tôi, chúng ta cùng rơi vào một hoàn cảnh nguy ngập, và trước khi sự việc trở nên tệ thế này giữa hai ta đã có một sự thu hút nào đấy,” cô nhớ lại vẻ xa cách sau đó của anh, và cảm thấy một làn hơi nóng lan trên mặt. “Chỉ ít anh cũng đã làm tôi tin rằng đó là tình cảm ở hai phía khi anh muốn thế,” cô chữa lại. “Cho nên nó là chuyện bình thường khi tôi cảm thấy một chút... dựa dẫm trong nhất thời. Nó sẽ qua thôi, khi tôi thoát khỏi đây an toàn.”

“Dựa dẫm?”

Không có cách nào để cô thoát khỏi chuyện này mà còn ngẩng cao đầu, cho nên cô chẳng đông dài nữa. Anh ta đang muốn làm cô xấu hổ, nhưng cô có thể nói thẳng nói thật. Mắt cô bạo dạn gặp mắt anh, và cô cố trấn áp hơi nóng ở gương mặt, nhưng rủi thay nó lại lan rộng hơn. “anh là chàng hiệp sĩ trong chiếc áo giáp sáng ngời,” cô nói nhẹ nhàng. “Là vị anh hùng, là cứu tinh của tôi, ít ra là ở thời điểm hiện tại. Tôi sẽ vượt qua được nó.”

Vẻ thích thú biến mất khỏi gương mặt anh. “Không, tôi không phải người hùng, cứu tinh, hiệp sĩ. Tôi là tên sát nhân, chỉ làm việc của mình và không gì khác. Cô hãy nhớ lấy. Cô không là gì đối với tôi ngoài mối phiền phức.”

“Vậy tại sao tôi ở đây?”

“Vì tôi không thể vứt bỏ cô.”

Có điều gì đó đang diễn ra, điều gì đó cô không cắt nghĩa được, nhưng nó làm cô vững vàng hơn, bớt thương tổn hơn trước những lời lạnh lùng vô cảm của anh. “Tất nhiên anh có thể,” cô nói bằng giọng thực tế. “Anh có thể bẻ gãy cổ tôi, cắt họng tôi, bắn tôi. Dường như anh không có bất cứ vấn đề đặc biệt nào về chuyện sống chết – nếu như anh muốn vứt bỏ tôi thì sao anh còn cứu tôi?”

“Bởi vì tôi yêu em say đắm và không khống chế được mình. Tôi là tù nhân của sắc đẹp và sự quyến rũ của em, tôi không chịu nổi nếu phải cách –“

“Thôi đi,” cô nói, cắt ngang lời chế nhạo của anh. “tôi không nói là tôi có ý nghĩa với anh.

Tôi hiểu rõ là bất cứ...cảm xúc nào giữa chúng ta cũng chỉ là ở phía tôi mà thôi, và nó là hậu quả của sự chấn động thần kinh và không gì khác. Tôi chỉ muốn nói là anh không phải tên quái vật như anh nghĩ.”

“Không ư?” Cô đang đứng sát bên anh. Anh chỉ cần đưa tay ra và vòng những ngón tay dài thanh nhã quanh chiếc cổ để trần của cô. Anh kéo cô lại gần, chỉ tăng một sức ép nhỏ nhất. Những đầu ngón tay đặt ngay bên dưới quai hàm cô, ngón tay cái vuốt ve phần da thịt mềm mại nơi cổ họng “Có thể tôi được nuôi dưỡng bằng sự đau đớn và khiếp sợ. Có thể tôi mang cô đi xa đến mức này chỉ để giết cô vào lúc cô bắt đầu tin tôi.”

Cô nuốt xuống. Sự tiếp xúc của đôi tay anh trên cổ cô làm cô mất hết khí lực, cô phải dùng đến toàn bộ sức mạnh để không chao đảo. “Và có thể anh đã no nê sự dè tiện,” cô nói. “Anh không muốn tôi nhưng cũng không muốn giết tôi.”

Anh mỉm cười nhả nhỏ. “Cô nhầm chỗ đó rồi.” Sức ép của những ngón tay trên cổ cô tăng lên trong tích tắc. Và cô thấy chóng mặt, mất phương hướng, cho đến khi nhận ra anh đã đẩy cô vào bức tường phủ gấm Đa mát trong phòng khách, thân hình anh ép vào người cô, những ngón tay ôm lấy khuôn mặt cô khi anh nhìn vào mắt cô trong bóng tối bao trùm. Nhầm chỗ nào cơ, cô mơ hồ nghĩ. Về chuyện giết người, hay về chuyện ham muốn?

Anh sẽ nói cho cô biết. “Nếu đây là một thời điểm khác, không gian khác, tôi sẽ mang cô lên giường với tôi và làm tình với cô trong nhiều ngày,” giọng anh chậm và sâu và đầy nhiệt lượng. “Tôi sẽ dùng miệng mình trên người cô, đến khi không có phần da thịt nào của cô là chưa được đụng đến, và tôi sẽ đưa cô lên đỉnh, hết lần này đến lần khác cho đến khi cô không thể chịu đựng thêm được nữa, rồi tôi sẽ để cô ngủ trong vòng tay tôi đến khi cô hồi phục sức lực và tôi sẽ làm tất cả lại từ đầu. Tôi sẽ hôn những vết thương của cô, uống những giọt nước mắt của cô, có thể làm tình với cô theo những cách chưa ai nghĩ ra bao giờ. Tôi sẽ làm tình với cô giữa những cánh đồng hoa và dưới bầu trời sao, nơi không còn cái chết hoặc đau đớn hoặc tang thương. Tôi sẽ chỉ cho cô những điều cô chưa từng mơ tới, và sẽ chẳng còn ai trên thế gian này ngoài tôi và cô, ở giữa đôi chân cô, trên miệng cô, tất cả mọi nơi.”

Cô nhìn anh trân trân, mắt mở to. “Thở đi,” anh nói dịu dàng, với nụ cười tự giấu chính mình, và cô nhận ra cô đang nín thở.

“Anh định làm thế sao?” cô khó nhọc hỏi.

“Phải, nhưng tôi sẽ không làm. Nó không phải là một ý khôn ngoan cho lắm.”

“Vì sao?”

“Nó sẽ không tốt cho cô.”

“Tại sao anh không để tôi tự xét cái nào mới tốt cho tôi?”

Anh bật cười, và cô nhận ra cô chưa từng nghe tiếng anh cười bao giờ. Giây phút đó trông anh thật đẹp, nhuộm trong ánh trắng, một người đàn ông hoàn hảo ở một nơi hoàn hảo.

Và rồi bóng tối lại bao phủ lên họ lần nữa. “Cô mắc hội chứng Stockholm, nhớ chứ?” anh nói với vẻ chế giễu nhẹ nhàng. “Nó không kéo dài quá lâu đâu. Đến nửa đêm cô sẽ an toàn rời khỏi nơi này, và tuần tới mọi chuyện chỉ là cơn ác mộng xa xôi. Một năm sau cô thậm chí còn quên là đã từng gặp tôi.”

“Tôi không nghĩ thế.”

Nhưng chủ đề này đã khép lại. Anh bỏ tay ra khỏi cổ cô, và cô nhận thấy anh đang vuốt ve cô. “Cô sẽ làm tất cả những gì tôi bảo, được không? Khi tôi ra hiệu cô hãy hành động cùng tôi, chạy ra khỏi chỗ đó và trốn vào toilet. Tôi sẽ đến đón cô trong thời gian nhanh nhất.”

“Nhờ anh không đến thì sao?”

“Dù cả địa ngục có cản đường,” anh nói rành rọt. “Cô sẽ gặp những người quen ở lâu đài. Ôn lại chuyện cũ.”

“Phải rồi,” cô nói. “Tôi hứa sẽ ngậm miệng.”

“Không cần làm vậy. Tối nay mọi chuyện sẽ kết thúc. Cô có nói gì đi nữa cũng không sao, chừng nào cô chưa nói với bọn họ về thiết bị tôi đang mang. Chỉ cần tránh xa Christos ra.”

“Christos là ai?”

“Cô chưa gặp hắn. Tối nay hắn mới đến, và so với hắn thì Hakim hiền như mẹ Teresa ấy. Hãy tránh xa hắn nếu có thể. Tính trẻ con thật thà của cô có thể làm hắn bực mình, hắn không phải là người dễ đối phó.”

“Tính trẻ con thật thà của tôi...?”

Anh phớt lờ phản ứng tức giận của cô. “Chỉ cần cô tập trung và nghe lời tôi thì cô sẽ qua được tối nay mà không sút mẻ.”

“Anh cũng vậy chứ?” Đó là một câu hỏi, không phải lời tuyên bố.

Cô không thích hàm ý mỉa mai trong nụ cười của anh. “Tôi cũng vậy,” anh nói. “Mà này. Cô còn chưa mặc xong đồ.”

“Nhưng không có áo lót,” cô lo lắng nói.

“Tôi biết. Thế nên tôi đã chọn cái này.” Anh làm như đang thương lượng giá cam vậy. Anh cho tay vào túi chiếc áo tuxedo và lấy ra một chuỗi kim cương lấp lánh. “Cô cần một sự trang hoàng thích hợp. Quay người lại.”

Anh đang cầm một chuỗi hạt nặng kiểu cổ nhất định là kim cương. Cô không tài nào nhúc nhích được, nên anh đành vòng tay qua cổ cô, tháo móc cài sau lưng cô. Ánh sáng vỡ ra và nhảy nhót trên những mảnh trang sức, và sợi dây vàng trắng trên da cô ấm đến kì lạ. Anh nhìn xuống cô, nghiêng đầu đánh giá kết quả. “Chúng hợp với cô đấy.”

“Chúng là của ai? Đồ ăn cắp? Hay thứ hàng nhái tốt nhất được mua bằng tiền?”

“Có quan trọng không?”

“Cũng không hẳn.” Anh mở cửa, và cô biết mình sẽ không quay lại nơi này nữa. Cô sẽ không bao giờ có thời gian ở một mình bên anh nữa, và khi anh nắm lấy cánh tay cô thì cô trì lại, chỉ một chút.

“Xin anh đáp ứng tôi một việc?”

“Việc gì?”

“Ít nhất hãy cho tôi biết tên anh.”

Anh lắc đầu. “Tôi đã bảo rồi, cô không cần biết. Cô càng biết ít chừng nào thì càng an toàn hơn chừng đấy.”

Cô mất hết hi vọng. “Vậy thì anh hôn tôi được không? Chỉ một lần thôi, giống như anh thực lòng.” Nếu anh không hôn cô có thể cô không vượt qua được những giờ phút sắp tới. Nếu anh không hôn cô có lẽ cô không còn ý chí đấu tranh nữa.

Nhưng anh lắc đầu. “Không,” anh nói. “Khi nào về đến nhà sẽ có hàng tá anh chàng đẹp trai muốn hôn cô. Hãy đợi đến lúc ấy.”

“Tôi không nghĩ vậy,” cô vòng hai tay qua cổ anh, kéo anh xuống và hôn anh, tha thiết. Cô phần nào nghĩ rằng anh sẽ cưỡng lại, đẩy cô ra, nhưng anh chỉ để yên cho cô hôn, không phản ứng, không tham gia. Cô có hôn hình ảnh mình trong gương thì cảm giác cũng thế.

Cô muốn bật khóc, nhưng nước mắt cũng phải đợi đến sau này, giống như mấy anh chàng đẹp trai. Cô lùi lại, một nụ cười vui vẻ nở trên môi. “Để cho may mắn,” cô nói hoạt bát. Và không nói một lời cô bước ra hành lang, để anh đi sau, đóng cửa lại sau lưng. Đóng lại một chốn yên bình, khi anh nắm lấy cánh tay cô và chậm rãi đi cùng cô đến với định mệnh hoặc thảm họa. Cô sẽ sớm biết đó là gì.

Họ đều có mặt đông đủ ở đó. Mr. Otomi và phụ tá, người có những hình xăm lộ ra bên dưới hai cổ tay áo thanh lịch của chiếc áo jacket buổi tối. Bastien vẫn vợ tự hỏi liệu Otomi có xăm trổ đầy mình những hình xăm đặc thù của dân Yazuka không, hay ông ta luôn ở vị trí quản lí. Ông ta vẫn còn đủ mười ngón tay, nên chắc ông ta chưa từng phạm sai lầm. Tay trợ lí lăm lè lạnh tanh của ông ta chỉ mất có một đốt ngón tay. Hiển nhiên hẳn rất hiếm khi mắc lỗi. (*)

Nam tước trùng trùng nhìn anh từ bên kia căn phòng, còn Monique chờ người ra khi thấy hai người bọn họ. Chloe đang nín chặt tay Bastien, lúc này cô đang hết sức lo lắng, và anh vỗ nhẹ lên tay cô trấn an, bởi vì anh có thể làm thế. Trong khoảng một giờ nữa, hay trong khoảng một giờ đầy rẫy nguy hiểm tới đây, anh có thể chạm vào cô như anh muốn. Nó nằm trong phần diễn xuất, không mang ý nghĩa gì, và anh có thể cho mình tận hưởng điều đó và cô không bao giờ biết nó khó khăn chừng nào đối với anh.

Anh dự đoán cơ hội qua được đêm nay là năm mươi năm mươi, nhưng anh sẽ đưa bằng được Chloe ra khỏi đây nếu có phải bắn gục cả đám người trong phòng. Vài người trong đó có vẻ là cùng một phe với anh, cứ cho rằng anh thuộc một phe đi nữa. Chẳng sao hết – anh sẽ hi sinh bất cứ ai để giữ được tính mạng Chloe. Kể cả cha mẹ cô.

Giờ này có lẽ họ đã đến Paris. Họ nhận cú điện thoại của anh lúc đang ở sân bay – họ chuẩn

bị lên đường sang Pháp để tìm cô con gái bị mất tích của mình. Xác Sylvia đã được phát hiện, cũng như hộ chiếu của Chloe, từ đó cảnh sát đã tìm ra cha mẹ cô. Nếu may mắn thì họ đang trên đường tới khách sạn, kịp thời để cứu Chloe khỏi rơi vào cuộc tắm máu mà anh biết sắp diễn ra.

Cô không hề hay biết lúc anh đẩy cô ra khỏi phòng sẽ là lúc anh trao cô lại cho cha mẹ cô. Và họ chắc chắn sẽ không cho cô quay lại, bất kể họ có nghe thấy những âm thanh nào. Anh chỉ hi vọng họ đã đi xa khỏi khách sạn trước khi vụ nổ súng bắt đầu.

“Ồ, ngạc nhiên chưa?” Monique thì thầm, tha thướt tới chỗ họ. “Chúng tôi cứ tự hỏi anh đã đi đâu. Chúng tôi đoán anh đã giết Hakim, nhưng chúng tôi không rõ cô bé người Mĩ có đi cùng anh hay cô ấy đi đường của mình. Thật vui khi thấy anh vẫn để mắt tới cô ấy.”

“Tôi để mắt tới mọi thứ, Monique,” anh nói, vuốt ve bàn tay trắng bệch lạnh ngắt của Chloe.

“Vậy hãy cho tôi biết sao anh lại giết Hakim? Tất cả chúng tôi đều quan tâm. Đúng là chuyện bất ngờ, nói thế còn là nhẹ.”

“Có thực là các người quan tâm không?”

Monique mỉm cười. “Không, bỏ ông ta đi cũng được. Chúng tôi chỉ tò mò thôi.” Cô ta vươn bàn tay mảnh khảnh đầy đồ trang sức ra chạm vào làn da trần của Chloe. “Tôi có thể thấy những dấu vết của công trình của ông ta.” Những vết thương tệ nhất Hakim gây ra giờ chỉ còn là những dấu rất mờ nhạt, và anh thấy cánh tay Chloe nổi da gà trước sự đụng chạm của Monique.

Anh túm lấy cổ tay cô ta và lắc nó ra. “Chớ có chạm vào, Monique,” anh nói, “cô ấy là của tôi.”

“Dùng chung mới thú chứ,” Monique đáp với cái bĩu môi cường điệu. “Ăn diện vào trông cô ấy xinh thật. Và cô ấy kiếm đâu ra những viên kim cương hấp dẫn kia? Lâu lắm rồi tôi chưa được nhìn thấy thứ gì thượng hạng đến thế. Cô kiếm chúng ở đâu vậy cưng?” Cô ta chuyển sự chú ý sang Chloe, khiến cô giật mình lo sợ.

“Bastien đưa cho tôi,” sau một lúc cô nói.

Monique cau mày. “Tôi không hề biết anh ta có thể hào phóng như vậy. Tôi mà biết anh có món đồ tốt như thế thì tôi đã chẳng cắt đứt quan hệ của chúng ta.”

Đôi mắt cô ta thách thức anh đấm chính lại lời cô ta, nhưng anh đã phát chán. Monique thích chơi trò mèo vờn chuột, nhưng tối nay cô ta không phải là mục tiêu của anh. So với gã đàn ông anh sắp đối phó, Monique chỉ là trò trẻ ranh.

“Christos đâu?” anh hỏi. “Lại vắng mặt sao?” Trong anh là một cảm giác buồn vui lẫn lộn nếu tên Hi Lạp một lần nữa không đến tham gia cùng bọn họ. Một khi Christos xuất hiện thì mọi sự chú ý sẽ chuyển sang hẳn tức thì. Còn nếu không, Chloe có thể vẫn là tâm điểm, của cả băng nhóm lẫn Ủy ban. Và trong khi sự có mặt của hai đảng thân sinh của cô gái Mỹ có thể khiến bọn này cân nhắc lại, thì Ủy ban sẽ không chần chừ một giây.

Không, tốt hơn là Christos cứ xuất hiện và mọi chuyện diễn ra như kế hoạch. Khả năng miến băng ở bên sườn anh là vết thương duy nhất anh trúng rất cao, nhưng anh sẽ không trông mong vào nó. Chỉ cần Chloe an toàn thì dù chuyện gì xảy ra anh cũng mặc xác.

“Tôi cũng mù mờ như anh thôi,” Monique nói. “Nếu hẳn không xuất hiện tôi chắc chúng ta sẽ tìm ra vài cách để lấp thời gian.” Cô ta giơ tay định chạm vào Chloe lần nữa, Nhưng lần này Chloe giật phắt ra.

“Bỏ tay ra, đồ khốn ghê tởm,” cô nói với giọng nhẹ nhàng nhất. Bằng tiếng Đức mẹ đẻ của Monique.

Monique chớp mắt, và cô ta cười toe toét. “Ồ, cô ta đúng là một báu vật nhỏ, Bastien. Tôi sẽ có nhiều niềm vui với cô ta đây. À phải, tôi biết, bước qua xác của anh đã.” Và cô ta tặng họ một nụ hôn gió trước khi trước khi thông thả quay về bên ông chồng hằm hằm của mình.

“Có lẽ không phải là việc làm khôn ngoan đâu, Chloe,” anh lẩm bẩm. “Không phải tôi đổ lỗi cho cô.” Cô ngược nhìn anh, và trong ánh đèn rực rỡ anh có thể nhìn cô rõ hơn cả mong đợi. Đôi mắt nâu lo lắng sẽ đọng đầy nước mắt khi cô nghe tin anh chết. Cái miệng mềm mại đầy đặn sẽ tìm được một ai đó để hôn, một ai đó để hôn lại cô.

“Đó là điều tệ nhất ư?” cô hỏi.

Có một sự xôn xao ngoài cửa, và anh rời mắt khỏi cô để nhìn một toán người đang đi vào.

“Tôi e là không,” anh nói nhẹ nhàng. “Christos đến rồi.”

() Một điều đặc biệt của các thành viên Yakuza giúp ta có thể nhận dạng dễ dàng đó là phần lớn đều có ngón tay út ngắn hơn bình thường hoặc mất hẳn. Nguyên do của điều này là theo luật của mafia Nhật, bất kỳ thành viên nào không tuân lệnh cấp trên, lệnh của các ông trùm đều phải tự chặt một đốt ngón tay út. Những lần vi phạm sau sẽ lần lượt lấy đi những đốt tiếp theo của cả 2 ngón tay út và có khi ở những ngón khác. Chính vì thế cho nên phần lớn thành viên Yakuza mang những bàn tay không nguyên vẹn.*

Chương 20

Christos trông không giống một kẻ góm ghiếc mà Bastien mô tả, Chloe nghĩ. So với Giles Hakim thì hắn không khác gì một doanh nhân sang trọng, dầu cho quanh hắn là một đội quân vệ sĩ. Cô đã phần nào trông đợi đó là một Zobra (nhân vật nổi tiếng trong tiểu thuyết Zobra the Greek của Nikos Kazantzakis), nhưng đây không phải một người thuyền chài vui tính. Hắn đứng ở khung cửa, thuộc hạ của hắn đứng hai bên, và quét mắt khắp phòng, điểm mặt các nhân vật có trong đó. Hắn có cặp mắt sắc bén – trong suốt, gần như không màu sắc, và khi chúng chiếu vào Chloe thì cô cảm thấy rùng mình ớn lạnh.

“Rất vui khi thấy các vị vẫn còn ở đây,” hắn nói. Tiếng Anh của hắn rất chuẩn tuy trọng âm nặng. Thật tốt, bởi vì tiếng Hi Lạp của Chloe không được xuất sắc. “Tôi xin lỗi vì không thể đến dự sớm hơn, tôi bận nhiều việc quá. Nhưng như thế không có nghĩa tôi không thương tiếc cho sự ra đi của người bạn August Remarque của chúng ta và khả năng lãnh đạo tuyệt vời của ông ấy. Tôi được biết chúng ta cũng vừa mất cả Hakim. Thêm một nỗi đau nữa.” Hắn đưa mắt sang Bastien, người đang nhìn hắn một cách cực kì điềm nhiên. “Nhưng gặp mặt những người bạn cũ sẽ giúp xoa dịu sự mất mát.”

“Anh mang theo những ai thế kia, Christos?” Mr. Otomi hỏi, không hài lòng ra mặt. Sáu tên vây quanh vóc dáng bé nhỏ lịch lãm của Christos ăn đứt tay phụ tá kiêm vệ sĩ của Otomi.

“Cẩn tắc vô áy náy. Với những cái chết đột ngột gần đây tôi nghĩ tốt hơn hãy đảm bảo an toàn cho mình. Đừng tỏ ra quá lo ngại, các bạn và các đồng sự của tôi. Người của tôi được huấn luyện quy củ. Họ sẽ không làm bất cứ chuyện gì mà tôi không cho phép.”

Không một ai trong phòng nom đặc biệt hài lòng trước thông tin đó, Chloe nghĩ, nhích lại gần Bastien hơn. Anh nói đúng. Lũn hóp mặt trước chỉ là cuộc đụng độ nhỏ so với bầu không khí tích đầy điện này.

“Chúng ta cần bàn bạc việc cơ cấu lại –” Signor Ricetti mở đầu bằng giọng the thé, nhưng Christos phẩy tay ngắt lời ông ta. Chloe thấy đó là một bàn nhỏ nhắn, trắng trẻo.

“Hãy còn đủ thời gian cho công việc mà,” hắn nói. “Trước hết tôi muốn uống chút gì đã. Dùng rượu vang Pháp chân chính cho thay đổi khẩu vị. Tôi chán ngấy vang Hi Lạp rồi.”

“Tất nhiên rồi,” Madame Lambert dường như đảm nhận vai trò chủ nhà – bà ra hiệu cho người phục vụ. “Thế còn người của anh?”

“Họ không uống khi đang làm nhiệm vụ.” Christos nói đều đều. Chloe cảm thấy sự căng thẳng trong phòng tăng lên.

Bastien vòng tay qua eo cô, dẫn cô tới khu vực vắng vẻ hơn trong phòng. Cô phải dùng hết sự tự chủ ban đầu để không giật thót người khi anh chạm vào cô, rồi đến một nỗ lực còn lớn hơn để không buông mình vào vòng tay anh. Sự tiếp xúc của anh là một ảo giác. Sự an toàn nó tạo ra không khác gì một con rắn mang bành bò trên lưng cô. Nhưng nó làm cô thấy khá hơn.

Anh đỡ cô ngồi xuống một chiếc ghế dài bọc da mềm màu nhạt, rồi ngồi xuống bên cạnh cô, gần nhưng không chạm vào cô. Anh có mang súng không vậy? Cô không thể nhớ. Cô đã quá chú ý đến làn da và cơ thể anh hơn là thứ vũ khí anh mang. Nếu cô chết thì cũng đáng đời, cô ghê tởm nghĩ. Đã ngốc lại còn dễ mờ mắt.

Ai đó đưa cho cô một ly champagne. Cô còn không biết nó nằm trong tay mình bằng cách nào, nhưng cô đưa lên uống để còn có việc mà làm, im lặng quan sát những thành viên còn lại trong liên minh buôn vũ khí đi lại quanh phòng với phong thái tiệc tùng hoàn hảo.

Monique đang đầu mảy cuối mắt với Christos – một sự trì hoãn tạm thời. Nhưng một lúc sau cô ta quay lại, nhìn thẳng vào mắt Chloe. Rồi đi thẳng tới chỗ họ, một nụ cười quỷ quyết nở trên đôi môi đỏ thắm.

Chloe cảm thấy sự căng thẳng tỏa ra từ người đàn ông bên cạnh. “Đến lúc hành động rồi,” anh nói nhỏ.

Dễ dàng thay. Ở anh sức hấp dẫn và sự khó ưa là ngang bằng nhau, và cô chỉ cần tập trung vào phần khó ưa. Trừ việc cô có thể đọc thấy sự căng thẳng trong phòng, nhìn thấy đội hình vệ sĩ thiện chiến của Christos, và cô sẽ không đi đâu hết.

“Tôi không sao đâu,” cô nói bằng giọng dịu dàng.

Anh xoay người trên ghế để dồn hết sự chú ý vào cô. “Đến lúc rời khỏi đây rồi,” anh hạ thấp giọng. “Tình hình trong này đang trở nên nguy hiểm.”

Cô cười với anh, một nụ cười trong trẻo, tươi sáng. “Tôi sẽ không đi đâu mà không có anh,” cô nói bằng giọng thấp và gợi cảm mà chỉ hai người nghe thấy.

Đôi mắt đen của anh có thể đóng băng cô tại chỗ, nhưng cô không dễ bị dọa nạt. “Đừng chơi trò này, Chloe,” anh nói với giọng nguy hiểm.

“Nó không phải trò chơi. Tôi không rời khỏi căn phòng này đâu nếu thiếu anh. Nếu tôi làm thế, anh sẽ chết, và tôi không muốn điều đó xảy ra.”

“Nếu cô ở lại, chính cô sẽ chết.”

“Cũng có thể. Vậy nghĩa là nếu anh vẫn nhất quyết muốn tôi sống sót thì anh không còn lựa chọn nào ngoài đi cùng tôi.” Cô không có thời gian để hài lòng với kế hoạch của mình – về mặt anh điềm tĩnh và hơi uể oải, nhưng ánh mắt anh thì đầy giận dữ.

Anh đưa ly whisky pha đá lên môi nhắm nháp. Bất ngờ anh đổ nó lên lòng cô, rồi đứng bật dậy trong sự hốt hoảng giả tạo. “Tha lỗi cho anh, em yêu,” anh nói lớn tiếng. “Không hiểu sao anh lại vụng về như thế.”

Chất lỏng lạnh băng ướt đẫm chiếc váy, thấm xuống hai đùi cô, và cô cố hết sức mỉm cười với anh, không nhúc nhích. Màu đen có thể che giấu những thứ khác ngoài máu. “Chỉ là một giọt rượu thôi mà, anh yêu,” cô thì thầm, nắm lấy cánh tay anh. “Đừng lo về chuyện đó.”

“Anh nghĩ em nên đi gột đi,” anh nói.

“Không sao đâu.”

“Anh ấy đang cố dứt khỏi cô đó, nhóc.” Không may là Monique đã đến gần họ. “Đi chỗ khác để chúng tôi có vài phút riêng tư. Chúng tôi cần khôi phục lại quan hệ cũ.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu,” cô nói bằng giọng chắc nịch từ tốn.

“Vậy thì cứ ở lại,” Monique gieo mình xuống chiếc ghế da, kéo Bastien ngồi vào giữa hai người. “Tôi không bao giờ phiền khi có khán giả.” Đoạn cô ta đặt tay ra sau đầu Bastien, kéo

anh xuống với miệng mình.

Anh hôn lại cô ta. Anh quàng tay qua vòng eo thanh mảnh của Monique và kéo cô ta sát vào mình, và tặng cô ta một nụ hôn nhấn nhá, thông thả. Nụ hôn anh đã từ chối Chloe lúc trước.

Sự căng thẳng trong phòng đã thực sự gia tăng gấp bội chứ không phải do trí tưởng tượng của Chloe. Chồng Monique đang quan sát với vẻ mê mẩn thèm thuồng và tuyệt nhiên không một chút khó chịu, và những người khác chứng kiến show truyền hình thực tế này với các mức độ thích thú khác nhau. Trừ đám vệ sĩ của Christos, chúng đã tỏa ra án ngữ quanh phòng chứ không vây quanh ông chủ nữa. Và tại sao Bastien không để tâm đến tình huống báo động này, Chloe nghĩ, thay vì rê lười xuống cổ họng người đàn bà kia như vậy?

Nếu cô chịu ngồi đó trơ mắt nhìn như một con ngốc thì anh đã làm. Có thể anh mong cô sẽ bùng mặt khóc chạy đi, và trong khi cô sắp làm thế đến nơi, thì người của Christos đã chặn ở mọi lối ra. Dù anh có muốn hay không, cô cũng bị nhốt trong này với họ.

Cô đặt tay lên vai anh và kéo anh ra khỏi Monique. Anh nhìn xuống cô, gương mặt lạnh tanh. “Đi đi,” anh nói, to và rõ ràng cho cả phòng nghe thấy. “Tôi chán cô rồi.” Xong anh lại quay sang Monique.

Ả khốn đó rõ ràng vô cùng khoái trá, Chloe nghĩ, hít một hơi thật sâu để củng cố tinh thần. Đám vệ sĩ mặt vô cảm đang vây quanh phòng không hề quan tâm đến cái màn sờ soạng trên băng ghế - sự tập trung của chúng dồn hết vào người kiểm soát chúng. Christos quan sát cảnh tượng với một vẻ chắc chắn là thú vị, nhưng hẳn sẽ không bị đánh lạc hướng quá lâu, và khi nào hắn ra hiệu thì tất cả sẽ chết. Chloe biết rõ điều đó như biết tên mình vậy.

Theo như cô biết hội chứng Stockholm có thể là một căn bệnh nan y. Cô quay lại, Monique đã lùa một tay vào mái tóc dài của Bastien, còn tay kia đặt lên đùi quần anh.

Đó là giọt nước cuối cùng. Nếu như cô sắp chết, thì cô sẽ ra đi một cách ngoạn mục. Cô đứng dậy, túm lấy cánh tay gầy nhẳng của Monique và lôi ả tách khỏi Bastien trước khi cả hai kịp nhận ra cô đang làm gì. “Bỏ bàn tay khốn kiếp của cô khỏi người bạn trai tôi.”

Đó là câu nói lố bịch nhất cô có thể phát ngôn. Cả phòng sững sờ trong im lặng, nhìn bọn họ, và rồi Monique mỉm cười. “Nếu cô ghen tuông đến thế, chérie, tôi sẵn lòng chơi trò ba người. Có lẽ cô chưa đủ cho anh ấy nhưng tôi nghĩ tôi có thể lấp nốt chỗ trống.”

Chloe lao vào cô ta, và Bastien túm lấy cô, kéo cô vào người mình. Và rồi cô ngã ập xuống nền nhà, cơ thể anh đè lên trên, khi cả không gian bùng nổ.

Cô bị đè nghiêng bên dưới anh, không thể nhìn thấy gì, nhưng tiếng ồn vẫn thật ghê gớm. Những tiếng súng – số thì nhỏ, số thì inh tai, những tiếng la hét và chửi rủa và tiếng chân chạy hoảng loạn.

Rồi tới mùi thuốc súng và mùi máu nồng nặc tanh tanh. Anh đang ghì cô xuống, nhưng anh còn sống, cô dám chắc thế. Anh đang thở mạnh, và cô có thể cảm thấy tim anh đập ngay sau lưng. Cô không cử động, không muốn cử động. Có lẽ họ cứ nằm mãi ở đó cũng được, và sẽ chẳng một ai nhận ra họ vẫn chưa chết.

Nhưng rồi anh lăn người nằm nghiêng, mang cả cô theo. Căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có những tia lửa đạn lóe lên cung cấp nguồn sáng duy nhất. Chloe không muốn cũng phải nhìn cảnh tượng hỗn độn của những xác người, những thân hình quằn quại, bất động, những máu me vương vãi khắp nơi.

Anh nửa lôi nửa xốc cô ra sau băng ghế dài, kéo cô tới một ô cửa sổ che rèm. Anh đẩy cô vào sau bức rèm và ấn cô đứng dựa vào tường, một tay chặn trên miệng cô khiến cô không thể nói, không thể la hét, không thể thở. Tay kia anh cầm một khẩu súng – cô cảm thấy nó trên da mình.

“Có bị thương không?” anh thì thầm.

Cô cố gắng lắc đầu, chỉ được chút ít, bởi anh ôm cô quá chặt.

Những ô cửa sổ hướng ra một ban công nhỏ phủ đầy tuyết. Cô không thể nhìn ra từ đây xuống dưới là bao nhiêu lượt cầu thang, và cô không quan tâm. Họ đang kẹt trong một hốc tường nhỏ xíu, và chỉ có hai lối ra. Băng qua làn đạn. Hoặc nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Ở yên đó,” anh nói, rời khỏi cô, quay lại bức rèm bao phủ.

“Không!” cô kêu lên, níu lấy anh, nhưng anh hất cô ra, khiến cô ngã trở lại bức tường. Anh vệt tấm rèm ra, và cô nhắm chặt mắt, đưa hai tay bịt tai để để át đi tiếng ồn khủng khiếp.

Rồi anh quay lại. “Ra khỏi đây thôi,” anh nói, giọng căng thẳng. “Cả hai ta.” Anh mở cánh

cửa sổ cao từ sàn tới trần, và không khí lạnh ủa vào, làm những tấm rèm phồng lên như sóng cuộn. Anh chửi thề, giắt súng vào thắt lưng, và cô nhìn thấy vết máu giả trên áo sơ mi của anh. “Đi thôi.”

Cô không có thời gian hỏi là đi đâu. Anh đã bế xốc cô lên và ném cô qua thành ban công, nhảy xuống ngay sau cô.

Ra là có hai tầng cầu thang, và cô đáp xuống rất mạnh, nhưng lớp tuyết khá dày giữ cho cô không bị thương tích. Anh tiếp đất hẳn là mạnh hơn cô, bởi khi đứng lên anh loạng choạng, túm lấy tay cô và kéo cô vào bóng tối ngay khi có người xuất hiện ở ngay ban công trên đầu, tiếng rì rầm của những ngôn ngữ mà cô không muốn hiểu.

“Xe của tôi ở đằng kia,” anh hỗn hển nói, đẩy cô đi trước. “Tôi chuẩn bị sẵn cho trường hợp bất ngờ. Cô lái được chứ?”

“Tôi không lái xe ở Paris.” Cô cao giọng.

“Giờ thì có.” Anh giật cửa ra, túm tay cô và xô cô vào trong, và cô không có lựa chọn nào. Chỉ ít thì giao thông giờ này cũng thừa thớt hơn.

Anh ngồi phịch vào ghế khách bên cạnh cô. “Lái đi,” anh nói. “Hướng bắc.”

Cô liếc nhìn anh ước đoán và quyết định không tranh cãi. Chiếc BMW khởi động một cách êm ả, trong khi cô phần nào mong nó nổ tung. Khi cô bắt đầu chuyển bánh thì cô làm các bánh xe quay tít, trượt đi rồi chết máy.

Bastien dựa vào lưng ghế, mắt nhắm nghiền. “Nếu cô không làm nó chuyển động thì chúng ta sẽ chết,” anh nói vô cùng điềm tĩnh.

“Tôi đang cố hết sức đây.” Cô khởi động lại máy, vào số và lái ra đường, suýt nữa tông vào ba chiếc xe hơi và một chiếc mô tô. “Chết tiệt.” Cô nói dưới hơi thở. “Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt.”

“Vấn đề của cô là gì vậy?” anh mỗi một hỏi. “Sao cô không lái được xe ở Paris?”

“Những người lái xe phóng rất bạo mạng. Tôi sợ.” Anh lặng thinh thật lâu khiến cô tưởng anh đã ngủ. “Chloe,” anh nói, rất từ tốn. “Hôm nay cô vừa trở thành mục tiêu của những kẻ tàn

bạo nhất. Cô đã sống sót sau một vụ tắm máu, cô đã chứng kiến nhiều người chết. Một hai tay tài xế bốc đồng thì có nghĩa lý gì.”

Cô bẻ lái trong lúc vẫn lao nhanh, và chiếc xe chồm lên lề đường. Nếu vào ban ngày thì họ chết chắc, trong một vụ đụng xe liên hoàn. Còn vào tầm này họ có được cơ may lù ra đường cũ.

Dù nó dẫn đến đâu cũng được.

Cô không định hỏi anh. “Một cuộc tắm máu ư?” cô nói sau hồi lâu yên lặng.

“Cô nghĩ nó là gì? Một trò chơi phòng khách? Tôi không thể quan sát được hết trước khi rời đi, nhưng nam tước đã ngã gục, cũng như Mr. Otomi và Monique.”

“Monique?”

“Cô ta bị bắn vào giữa mặt. Chuyện đó có làm cô vui không?” Giọng anh nghe mệt mỏi.

“Tất nhiên là không. Còn Christos và người của hắn?”

“Chris chết rồi. Ít nhất ta cũng hoàn thành vụ đó.”

“Làm sao anh biết chắc được? Trong đó tối lắm mà...”

“Vì chính tay tôi đã giết hắn. Và nếu cô không nhận ra, thì tôi không hề bắn trượt.” Anh lại nhắm mắt. “Cứ lái xe đi. Tôi cần nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.”

“Đó là việc anh cần làm ư? Giết Christos?”

“Một phần thôi.”

“Vậy bây giờ tôi đã an toàn phải không? Anh đã hoàn tất nhiệm vụ rồi.”

“Họ không thích có nhân chứng, Chloe. Cô sẽ không được an toàn cho đến khi về nhà.”

Cô không định tranh cãi với anh – vì con đường đang lấy hết sự tập trung của cô. Tuyệt đã tan, rồi đóng thành băng, mà chiếc BMW thì công suất quá lớn. Cô dám chắc họ sống sót qua cơn mưa đạn chỉ để chết một cách lãng xẹt trong một tai nạn xe hơi, nhưng trong lúc này cô

không quan tâm. Cô đang ở bên anh. Và cô biết sẽ không được bao lâu nữa.

Anh cho tay vào ngăn chứa đồ và lấy ra một chiếc điện thoại, nhấn số. Đoạn đối thoại ngắn gọn và chẳng mang lại thông tin gì, và khi tắt máy anh chỉ nói. “Tiếp theo rẽ trái.”

Cô sẽ không bàn cãi, không phải lúc này. Anh trông tái nhợt, kiệt sức, lần đầu tiên có bộ dạng giống con người. Dễ bị tổn thương, một ý nghĩ khiến cô hoảng sợ. Không phải sợ cho cô, mà cho anh. “Anh ổn không?” cô hỏi. “Chúng không bắn trúng anh đấy chứ?”

Nụ cười nhàn nhạt của anh là sự trấn an yếu ớt. “Cô không nhớ cái thiết bị cô gắn cho tôi sao? Nó làm bỏng da tôi khi phát nổ. Tôi nghĩ có thể vượt qua được.”

“Nhưng nếu...”

“Im lặng,” anh nói khẽ. “Chỉ vài phút thôi, hãy giữ im lặng.”

Cô ngoan ngoãn nghe lời, một sự nhượng bộ lớn anh chưa từng thấy. Cô bật radio trên xe, chỉ nghe thấy tin tức của cảnh sát về vụ khủng bố ở khách sạn Denis. Ít nhất đã có mười một người chết, năm người bị thương, và những người khác đang được tìm kiếm. Cô chuyển kênh, gặp ngay một bài hip hop nặng đô của Pháp, và cô đành tắt đi. Cô không có tâm trạng cho sự phô trương bạo lực. Nhất là sau câu chuyện vừa xảy ra ngoài đời.

“Queo trái tiếp ở đây,” Bastien đột ngột nói. Cô không biết họ đang ở đâu. Trời thì tối đen, và họ đang ra khỏi thành phố đi về hướng mà cô không nhận ra. Có những âm thanh rền vang bên trên, và cô chợt hiểu họ chắc hẳn đang ở gần sân bay. Anh đã chỉ đường cho cô theo một lộ trình vòng vo, nhưng không có gì nhầm lẫn về nơi họ đang có mặt.

Anh không bảo cô lái tới bất kì khu vực công cộng nào, các bãi đậu xe hay các cổng khởi hành. Mà họ vẫn đi tiếp, vượt qua các nhà ga chính và tới một chuỗi khách sạn của sân bay. “Vòng ra sau đi,” anh nói khi họ tới khách sạn Hilton, và cô nghiêm chỉnh làm theo. Ít ra anh cũng đưa cô tới một khách sạn trước khi gửi cô đi. Nếu còn một đêm bên anh là tất cả những gì cô có được thì cô sẽ đón nhận với niềm biết ơn.

“Đỗ lại đằng kia,” anh chỉ tay vào một cánh cổng nhỏ.

“Nhưng không có chỗ đậu.”

“Cứ làm như tôi bảo.”

Cô không còn năng lượng cũng như ý chí tranh cãi với anh. Cô lao lên lễ và cho xe về số không, thắng lại. “Giờ sao nữa?”

“Giờ cô có thể ra ngoài,” anh nói, vươn tay tắt máy. Bàn tay anh nhuốm máu. Cô chỉ biết hi vọng nó cùng loại với thứ máu giả thấm trên áo sơ mi của anh, không phải của người khác.

Cô mở cửa chui ra ngoài. Tuyết đã được dọn khỏi lòng đường, nhưng vẫn để lại một lớp mỏng đóng băng dưới đế đôi sandal buổi tối của cô, và gió thổi ào ào trong trời đêm, xoay những bông tuyết lả tả quanh người cô.

Cô trông thấy hai dáng người hiện ra trong bóng tối, và trong một phút kinh hoàng cô đang tự hỏi phải chăng anh đưa cô đến đây để cho người khác giết cô, thì cô nhận ra những người đang tiến lại trông vô cùng quen thuộc. Đó là cha mẹ cô.

Cô bật kêu lên, chạy băng băng qua mặt đường đá dăm đọng tuyết để sà vào vòng tay họ. Trong một lúc cô chỉ có thể níu chặt lấy họ, cố gắng hít thở, cảm giác về họ thật chân thực và an toàn trong một thế giới điên loạn của tiếng súng và máu tanh.

“Cha mẹ làm gì ở đây vậy?” cô lắp bắp, một lần nữa cố hít thở. “Sao hai người biết chỗ mà tìm con?”

“Bạn của con đã liên lạc với chúng ta,” cha cô nói. “Chúng ta nghe tin về Sylvia, và đã lập tức lên đường sang Pháp khi cậu ấy gọi. Đáng lẽ cha mẹ đã đến khách sạn gặp con, nhưng chuyến bay của chúng ta bị hoãn.”

Cô quay đầu lại. Bastien đã tới gần họ, chỉ cách vài bước chân, nhìn họ với nét mặt không cảm xúc. “Anh bảo họ đến khách sạn trong khi anh biết chuyện gì sắp xảy ra ư? Họ có thể bị giết đó?”

Anh nhún vai, có phần cứng nhắc. “Mục đích chính là giữ tính mạng cho cô. Tôi không quan tâm nó đáng giá bao nhiêu.”

“Anh là đồ...”

“Thôi nào, Chloe,” mẹ cô nói. “Cậu ấy đã cứu mạng con.”

James Underwood buông Chloe ra và chìa tay cho Bastien. “Tôi chỉ muốn cảm ơn anh vì đã chăm sóc con gái tôi. Thi thoảng nó hay cư xử quá đáng.”

“Cô ấy không gây phiền phức cho tôi đâu,” Bastien nói bằng giọng bình thản không âm sắc.

“Anh có muốn tôi xem qua vết thương của anh không? Tôi không biết Chloe có kể với anh chưa nhưng cả hai chúng tôi đều là bác sĩ...”

“Tôi không sao.” Anh gạt đi. “Nhưng mọi người nên đi ngay. Đưa cô ấy rời khỏi Pháp và đừng cho cô ấy trở lại ít nhất là trong mười năm nữa. Có khi không phải là một ý hay nếu để cô ấy ra khỏi tầm mắt các vị trong năm năm tới.”

“Nói thì dễ hơn làm nhiều,” cha cô lẩm bẩm.

Cô có thể thấy nụ cười nhẹ của Bastien trong ánh đèn đường. Không nói thêm lời nào anh quay lưng, đi về phía chiếc xe, và cô đứng yên, run rẩy, lạnh cóng vì người đàn ông đó hơn vì thời tiết, biết chắc anh sẽ đi luôn mà không nói năng gì.

Anh mở cửa xe, rồi do dự. Anh khom lưng lấy ra một vật gì đó ở ghế sau, rồi tiến lại gần cô, vắt nó trên cánh tay.

Cô đang run lên, nhưng không hiểu vì lý do gì mà cha mẹ cô đã lùi lại, cách cô một quãng.

“Sao anh lại đi khắp khiêng?” cô hỏi, cố giữ cho giọng mình nhẹ không khi anh bước tới gần.

“Tôi bị trật mắt cá lúc ta nhảy xuống.” Anh cầm chiếc áo khoác đen bằng len cashmere trên tay, và anh choàng nó lên vai cô, bao bọc cô trong hơi ấm và mùi hương của nó, khép kín nó quanh cô. “Nghe lời cha mẹ cô đi,” anh nói. “Hãy để họ săn sóc cô.”

“Tôi chưa bao giờ dễ bảo cả.”

Anh mỉm cười, một nụ cười ngắn, ngay thật, làm người ta nhói tim. “Tôi biết. Hãy làm thế vì tôi.”

Cô quá kiệt sức để chống đối anh. Nên chỉ gạt đầu, chờ anh nói vòng vòng ôm quanh chiếc

áo khoác trên người cô.

“Tôi sẽ hôn cô, Chloe,” anh nói bằng giọng lạnh lẽ. “Chỉ là một nụ hôn từ biệt đơn thuần. Rồi cô có thể quên đi tất cả về tôi. Hội chứng Stockholm chẳng qua chỉ là chuyện hoang đường. Hãy về nhà và tìm một người để yêu.”

Cô chẳng buồn bận tâm giải thích. Cô chỉ đứng yên khi anh ôm lấy gương mặt cô trong hai tay, đôi bàn tay ấm áp, mạnh mẽ đã từng bảo vệ cô, giết người vì cô. Đôi môi anh là lời thì thầm phớt nhẹ trên môi cô, chỉ là một sự chạm khẽ. Anh hôn lên mi mắt, sống mũi, lông mày cô, hôn lên đôi má đang lặn dài những dòng nước mắt, rồi anh trở về với miệng cô, một nụ hôn chập chập, sâu lắng và dịu dàng nắm giữ tất cả sự hứa hẹn của những điều họ sẽ không bao giờ có. Đó là nụ hôn của một người đàn ông đang yêu, và trong một lúc cô trôi bồng bềnh trong không gian, lạc trong vẻ đẹp hoàn mỹ của miệng anh trên miệng cô.

Anh buông cô ra. “Thở đi, Chloe,” anh thì thầm, cho lần cuối. Và rồi anh đi, chiếc BMW biến mất trong màn đêm Paris trước khi cô chỉ biết chụp lấy chiếc áo khoác khi nó rơi khỏi đôi vai.

“Con tìm được chàng trai đặc biệt đó ở đâu vậy?” Mẹ cô đã tới bên cô, đặt tay lên vai cô. “Con thường rất nguyên tắc trong chuyện bạn trai mà.”

Bạn trai, Chloe chờ đợi nghĩ. Là từ cuối cùng cô nói ra trước khi sự hỗn loạn và thẩm sát bắt đầu. “Là anh ấy tìm được con,” cô nói. Giọng cô nghe căng thẳng, khác thường.

“Thật tốt quá,” cha cô nói. “Có vẻ như cậu ấy gắng đưa con ra khỏi một tình cảnh rất ư nguy hiểm. Cha chỉ ước giá mà cậu ấy để cho cha xem vết thương đó.”

“Anh ấy thực sự không bị trúng đạn đâu,” Chloe nói. “Nó chỉ là một bằng chứng giả mà bọn con...mà anh ấy sắp xếp hồi tối. Là máu giả và một kíp nổ nhỏ để tạo ra vết đạn.”

“Chloe, con yêu, cha ghét phải đính chính lời con nhưng cha đã làm bác sĩ phẫu thuật ở Baltimore hơn mười năm, và khi nhìn thấy một vết đạn cha sẽ biết ngay.”

“Nó không phải –” Và rồi cô vỡ lẽ ra, với cảm giác phát bệnh kì cục ập đến. Vết thương ở bên sườn trái anh. Còn vết đạn giả thì gắn ở sườn bên phải. “Chúa ơi,” cô kêu lên, cố vùng ra khỏi vòng tay cha mẹ mình. “Cha nói đúng! Chúng ta phải tìm anh ấy...”

“Không có tác dụng đâu, con yêu. Cậu ấy đi xa rồi. Cha chắc chắn cậu ấy sẽ tới thẳng bệnh viện...”

“Không đâu. Anh ấy sẽ chết. Anh ấy muốn vậy mà.” Lúc nói những lời đó ra cô biết chúng là sự thật. Anh muốn chết, gần như là chờ đón cái chết, cho đến khi cô bước vào con đường của anh. Và giờ khi cô đã an toàn đi ra, không còn gì ngăn trở anh nữa. “Chúng ta phải tìm anh ấy, cha ơi!”

“Chúng ta phải bắt chuyến bay, Chloe à. Chúng ta đã hứa với cậu ấy.”

Cô không thể làm được gì. Anh đã lái xe đi rồi, lao trên những con đường giá buốt, và không có cách nào đuổi theo anh, không có cách nào tìm được anh. Dù anh có được cứu giúp hay không thì cũng không còn là chuyện của cô nữa. Anh đã đi khỏi cuộc đời cô, vĩnh viễn.

Thở đi, anh luôn bảo cô như thế. Cô hít một hơi thở sâu dứt quãng, kéo chiếc áo của anh vào sát người. Cô không nói gì khi cha mẹ dẫn cô đi qua cửa sau của khách sạn, bước qua phòng chờ của các chuyến bay quốc tế và lên chiếc máy bay phản lực với sự nhẹ nhàng đến ngạc nhiên.

Họ ở khoang hạng nhất, nhưng cô không còn tâm trí để nhìn đến cảnh tượng xa hoa. Cô ngả người vào ghế và nhắm mắt lại, không chịu từ bỏ chiếc áo vì những săn sóc tiện nghi trên chuyến bay. Giờ đây cô đã bỏ lại những giọt nước mắt, bỏ lại bất cứ cảm xúc nào. Tay cô có vết máu – máu của anh, giờ cô mới nhận ra, không phải máu giả. Và cô không có ý định gột nó đi. Nó là tất cả những gì anh để lại cho cô.

Hội chứng Stockholm, cô nhắc nhở mình. Là một phút lầm lạc, hay một kì tích, hoặc có lẽ chỉ là sự điên rồ trong quá khứ của cô. Không quan trọng, nó đã kết thúc. Với một nụ hôn hoàn hảo.

Đáng ra anh đừng nên làm thế. Cô sẽ khá hơn nếu anh chỉ việc ra đi. Để cô không bao giờ biết được nó có thể ngọt đến nhường nào, rằng nó là một điều gì đó nằm ngoài nhu cầu cấp thiết của tình dục.

Khi họ đang ở vùng trời của Đại Tây Dương thì cô mở mắt, và thấy cha mẹ đang nhìn cô, vẻ mặt hai người đều là nỗi lo lắng giống hệt nhau.

“Con ổn mà,” cô bình tĩnh nói, một lời nói dối rành rành. Nhưng cả hai đều gật đầu, bởi con gái út của họ hầu như lúc nào cũng sống “ổn” như thế. “Chỉ có điều.”

“Điều gì, con yêu?” mẹ cô hỏi, giọng đượm lo âu chứng tỏ bà không ngốc.

“Con không bao giờ muốn đến Stockholm nữa.” Xong cô lại nhắm mắt vào, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Chương 21

Tháng tư lại về - hứa hẹn một mùa xuân ấm áp, ẩm ướt và viên mãn. Paris sắp sửa đông nghẹt khách du lịch. Sau tháng tám, tháng tư là tháng nhộn nhịp nhất trong năm. Nhưng Bastien không còn ở Paris, và không có ý định ở đó trong một thời gian dài.

Anh biết cách để mất hút, giỏi hơn hầu hết bất cứ ai, bởi anh đã trải qua sự huấn luyện nghiêm ngặt nhất. Và một khi anh dứt ống truyền khỏi tay và bước ra khỏi phòng bệnh trong khu vực tiện nghi đặc cách họ giấu anh vào, anh đã tìm cách trốn thoát, dù đang trong tình trạng suy yếu, tới một nơi mà không ai, kể cả Ủy ban, có thể tìm ra.

Chính Ủy ban mới là đối tượng anh muốn tránh né nhất. Những kẻ khác chỉ đơn giản là muốn giết anh, và anh sẵn sàng đối mặt với chuyện đó một cách thanh thản. Còn Ủy ban không muốn để anh đi, và họ không chấp nhận câu trả lời 'không'. Nếu anh không quay lại thì Thomason sẽ một lần nữa hạ lệnh giết anh, và thẳng thắn mà nói thì anh không còn mặt mũi nào nếu để bị mất mạng dưới tay người của mình. Anh có quá nhiều kiêu hãnh để chấp nhận một số mệnh nhục nhã đến thế.

Anh lưu lại một ngôi làng nhỏ ở Italian Alps, chờ vết thương bình phục. Viên đạn đã găm vào gan anh, và dù muốn hay không anh cũng ở trong tình trạng dở sống dở chết một khoảng thời gian, bởi vì mãi sau họ mới tìm thấy anh, bất tỉnh trong chiếc BMW đậu phía sau một ngôi nhà hoang. Họ tìm được anh, và tìm được Maureen, nhưng đã quá muộn để làm được gì cho cô ta.

Nhưng Ủy ban chưa chịu để cho khoản đầu tư đắt giá của họ chết, và anh được mang từ cõi chết trở về hai lần, không từ phương cách nào. Họ sẽ không để cho anh ra đi, và anh thôi không chống đối, để mặc bọn họ áp dụng các thành tựu y học lên người mình cho đến khi anh đủ tỉnh táo để kiểm soát cơn đau mà không cần dùng thuốc. Những loại thuốc dùng để chấm dứt cơn đau, để làm cho anh ngoan ngoãn, để thuyết phục anh làm theo những gì họ muốn. Anh không cần thứ thuốc đó.

Có một lính bảo vệ gác ngoài cửa phòng anh hai tư trên hai tư. Thỉnh thoảng khi tỉnh táo anh lại thấy bọn họ, mặc dù anh không biết bọn họ ở đó để bảo vệ anh hay giam giữ anh. Không có người nào trong Ủy ban chường mặt ra, và anh không định đợi Harry Thomason xuất hiện và ra cho anh một tối hậu thư. Anh chờ đến khi có thể nhúc nhích đi được vài bước, anh tập khi không có ý tá ở gần đó, và sau đó anh dứt ống truyền ra khỏi cánh tay, hạ gục tên lính gác và lột quần áo gã ra, lẫn vào trong bóng đêm.

Ban đầu là Italian Alps, rồi đến Venice, một thành phố anh biết tường tận như người ta rành ngôi nhà của mình. Chẳng ai có thể tìm được anh trong địa hình chằng chịt của Venice, và anh có thể ở lại đó mãi mãi nếu muốn.

Anh không ở lại. Anh thấy bồn chồn, và hồi phục chậm hơn bình thường, những dây thần kinh của anh canh cánh một mối nguy hiểm. Anh đã bỏ lại một khoảng đời nữa của mình phía sau, cũng như rất nhiều lần trước đó. Những năm tháng lang thang cùng mẹ và dì Celeste, những năm tháng ích kỷ khi anh bỏ rơi hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, sử dụng họ và rồi cao chạy xa bay. Và những năm tháng chết chóc, dài vô tận làm việc cho Ủy ban và dưới sự kiểm soát của Ủy ban, những kẻ tin rằng mục đích biện minh cho phương tiện, bất kể nó có tàn ác đến đâu.

Và bây giờ anh lại lang thang, chu du từ vùng đất này đến vùng đất khác, lần này chỉ có một mình, không dừng chân quá lâu để lưu lại bất cứ dấu vết nào. Anh rời Venice sau lễ hội Carnivale náo nhiệt, đi về phía tây. Quần đảo Azores ấm áp và yên bình (một quần đảo thuộc Bồ Đào Nha nằm trên Đại Tây Dương), và anh chỉ nghĩ đến Chloe duy nhất một lần, khi những giọng nói Bồ Đào Nha du dương lướt qua tai anh và anh tự hỏi đó có phải một ngôn ngữ nữa cô đã chinh phục được.

Cô còn sống, khỏe mạnh, cô bị giam hãm trong những dãy núi của Bắc Carolina, và đó là tất cả những gì anh cần biết. Cô không còn phải lệ thuộc vào anh bất cứ chuyện gì – thức ăn và hơi ấm và sex và cả mạng sống. Hiện giờ riêng ý nghĩ về anh thôi cũng làm cô run lên sợ hãi. Nếu như cô có giây phút nào nghĩ đến anh.

Anh chỉ có thể hi vọng là cô đừng nghĩ đến. Cô đã gần như bị ốm trong mấy ngày họ ở bên nhau – chết chóc và bạo lực không phải là chuyện thông thường đối với những cô gái trẻ, nhất là một cô gái Mỹ. Nếu cô không tìm được cách bỏ nó lại phía sau thì anh chắc chắn rằng hai đứa sinh thành giỏi giang của cô sẽ lôi cô đi gặp hết nhà trị liệu này đến nhà trị liệu khác đến

khi nào cô được chữa khỏi. Chữa khỏi những hồi ức, chữa khỏi anh.

Anh nằm dưới nắng mặt trời, để cho đầu óc trống rỗng, để cơ thể hồi phục. Anh chưa biết tiếp theo sẽ đi đâu – Hi Lạp không bàn đến, và vùng viễn đông không phải một ý tưởng hay. Đảng Yazuka đã không đón nhận vụ Otomi mất tích một cách vui vẻ, và mạng lưới tin tức của họ chẳng kém cạnh gì Ủy ban. Một khi anh đặt chân đến Nhật hay bất cứ chỗ nào gần đây anh sẽ bị phát hiện và xóa sổ ngay, thậm chí giữa hàng triệu người. Và anh thấy mình không còn mong chờ cái chết nữa, dù anh chưa luận ra được vì sao.

Anh sẽ không đến Mỹ, đó là điều hoàn toàn chắc chắn. Mỹ là một đất nước rộng lớn, nhưng nếu anh đặt chân và vùng lãnh thổ khổng lồ của nó anh sẽ cảm nhận được một điều nguy hiểm duy nhất. Một người phụ nữ. Anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì hết, nhưng anh cũng sẽ không thể tập trung vào việc gì cho đến khi lại rời khỏi đó. Thậm chí đến Canada cũng quá gần.

Thụy Sĩ có lẽ là một lựa chọn sáng suốt, với thái độ trung lập cứng rắn. Hoặc Scandinavia, có thể là Thụy Điển...

Trời, không được! Anh không bao giờ có thể nghĩ đến Stockholm với bất kì chuyện gì khác nữa ngoài...khỉ thật, anh còn chẳng biết mình đang nghĩ gì. Thế giới của anh tràn ngập hình ảnh cô, bị hỏng hóc do cô. Không còn nơi nào anh có thể chạy tới mà không làm anh nhớ đến cô. Có lẽ rốt cuộc anh cũng thực sự muốn chết.

Hoặc có thể nó chỉ là một phần ăn năn trong anh.

Anh đang uống quá nhiều, nhưng anh biết làm gì khác được khi đang nằm phơi nắng và cố không nghĩ ngợi. Uống rượu và hút thuốc, ngủ với các cô hầu bàn xinh đẹp những khi uống đủ lượng để quên được. Đó là một cuộc sống dễ chịu, anh tự nhủ, đặt chiếc kính râm lên sống mũi và nhắm mắt lại trước ánh nắng Bồ Đào Nha rực rỡ. Có lẽ anh cứ nên sống thế này mãi mãi.

Ánh nắng chỗ anh bị che khuất, và anh nhẫn nại chờ cho nó xuất hiện trở lại. Và rồi anh mở mắt rồi thấy Jensen đứng cạnh chiếc ghế dài của mình.

Trông gã khác hẳn với lần cuối cùng Bastien nhìn thấy, qua căn phòng trong khách sạn Denis nơi gã tháp tùng Ricetti. Mái tóc nâu dài hơn và đen nhánh, gã vận một bộ đồ vải bông chéo, và cho dù đôi mắt gã được cặp kính râm che khuất Bastien vẫn không chút nghi ngờ rằng chúng mang màu sắc khác với màu xanh gỗ.

“Anh đến giết tôi à?” anh lười nhác hỏi, không động dậy khỏi ghế. “Đây là chốn nghỉ ngơi công cộng, và tôi ghét phải nhìn thấy anh bị bắt. Chúng ta luôn hòa thuận với nhau – sao anh không đợi đến khi tôi về phòng hay ở một mình trên con phố vắng?”

“Anh cường điệu rồi,” Jensen nói, gieo mình xuống chiếc ghế dài bên cạnh. Không có dấu hiệu rõ ràng của một khẩu súng, nhưng Bastien không ngốc. Chẳng có đặc vụ nào ra ngoài lại không mang vũ khí. Có quá nhiều kẻ thù vô danh, ẩn mình. “Nếu muốn giết anh tôi đã giết từ Paris rồi, khi Thomason ra chỉ thị cho tôi, chứ đã chẳng để anh đi.”

Bastien cười nhạt. “Tôi đã đoán là anh. Điều gì làm anh đổi ý hả?”

“Thomason là tên chó đẻ, lão sẽ không ngồi ghế đó được mãi đâu. Còn anh là mặt hàng quý giá trị để đội trôi đi đơn giản.”

Bastien cười nhạt. “Xin lỗi nha, Jensen. Giá trị sử dụng của tôi hết hạn rồi. Cứ ra tay đi.”

Jensen lắc đầu. “Tôi chỉ giết người khi được trả tiền,” gã nói. “Anh không muốn biết lí do tôi ở đây sao?”

“Nếu không phải để giết tôi thì tôi cho là để khuyên tôi trở về với gia đình. Và anh tốn thời gian rồi. Bảo với Thomasson là lão cứ tự sướng một mình đi.”

“Thomason không biết tôi ở đây, và nếu biết thì lão không vui đâu.”

Bastien nhấc kính lên nhìn đồng nghiệp. “Thế ai cử anh đến?”

“Anh và tôi không phải là hai thành viên duy nhất của Ủy ban có mặt trong các cuộc họp đó.”

“Nói cái gì mà tôi không biết ấy. Như có còn ai khác trả lương cho chúng ta?”

“Đó là thông tin mật, và khi nào anh ra khỏi tổ chức thì thông tin đó quá nguy hiểm để lan truyền rộng rãi.”

“Thôi được,” Bastien nói, lại hạ kính xuống mắt. “Tôi không về đâu, và anh cứ bảo lại như thế. Một là anh giết tôi không thì biến đi cho.”

“Tôi không ở đây để đưa anh về, tôi đến đây để cảnh báo cho anh.”

“Tôi không cần những lời cảnh báo, Jensen. Từ trước tới giờ tôi vẫn sống chung với nó, tôi có thể sống dài dài chừng nào còn tâm trạng.”

“Không phải anh, Bastien. Cả hai ta đều biết anh luôn sống trong nguy hiểm. Đó là cô bạn Mĩ bé bỏng của anh. Chúng tôi nghĩ bọn chúng đã tìm thấy cô ấy.”

Mùa xuân đến sớm trên những ngọn núi bắc Carolina, nhưng Chloe không có tâm trạng nào để nhận ra. Cha mẹ cô ra sức chiều chuộng cô, các anh chị cô vỗ về cô, các cháu trai và cháu gái là nguồn vui cho cô, nhưng ở một nơi đau buồn và tơi tả bên trong cô vẫn đang rỉ máu. Mỗi lần cô tưởng nó đã liền sẹo thì một điều gì đó lại gợn lên trong óc cô, và cô lại bắt đầu run rẩy.

Maureen, lúc ngã xuống tuyết, con dao bay ra khỏi tay cô ta, máu chảy thành một lớp dày trên tuyết. Sylvia với đôi mắt mở to nhìn trừng trừng vào thần chết đến mang mình đi. Những xác người hỗn độn, những tiếng la hét, mùi máu ở khách sạn Denis. Cứ nghĩ tới là cô lại run lên, và không có ai bên cạnh để nhắc cô hãy thở đều nữa cả.

Tất cả bọn họ đều đã chết – cô đã tìm hiểu chắc chắn. Cảnh sát đã xông vào hiện trường chỉ giây lát sau khi cô và Bastien nhảy khỏi ban công, những người còn sống sót qua vụ thảm sát cũng chết trong bệnh viện sau một thời gian ngắn. Do đó chẳng còn ai để tiết lộ sự thật. Monique đã chết tại chỗ, bị bắn thẳng vào mặt, Bastien đã bảo cô thế. Nam tước cầm cự được một đến hai ngày, và những kẻ còn lại đều không qua khỏi.

Duy có một điều cô không chịu nghĩ đến là Bastien. Theo những gì cô biết thì anh đã chết – anh đã bắt cần và đón đợi nó đủ lâu, và anh đã trúng đạn. Thế nhưng anh không phải là người bị chết một cách dễ dàng. Có thể anh đã chuyển sang một nhiệm vụ mới, hoặc có thể...

Dù thế nào đi nữa, cô cũng sẽ không nghĩ về anh. Anh chỉ còn là phần quá khứ đen tối, hỗn độn, mà cô không có cách nào làm sáng tỏ, bất kể cô nỗ lực đến đâu. Cho nên cô buông xuôi, sống qua những tháng ngày của mình trong trạng thái bình tĩnh, bằng lặng, trong lúc cha mẹ quan sát cô bằng cặp mắt lo lắng.

Họ đang bắt đầu kì nghỉ giữa tháng tư. Cô đã đăng ký mấy khóa học ở một trường đại học. Tiếng Trung Quốc là một thử thách đủ để giữ cho tâm trí cô bận rộn, và cô sẽ bắt đầu làm công

việc tình nguyện viên tại bệnh viện trong khoảng tuần tới. Đến mùa thu cô sẽ sẵn sàng tìm một công việc thực sự, thậm chí dọn ra ở riêng bất chấp cha mẹ cô có phản đối. Cô đang dần bình phục, và cô từ chối suy nghĩ xem mình đang bình phục khỏi vết thương nào. Cô chỉ biết là phải mất thời gian.

Hiện tại cô đã an toàn. Nhà Underwood sở hữu hai trăm mẫu Anh bên sườn một ngọn núi nhỏ, và ngôi nhà rộng rãi của họ rất thoải mái, tiện nghi và yên tĩnh một cách dễ chịu. Thêm vào đó trang trại cũ của họ đã được nâng cấp lại, nó liên tục bị phá dỡ và sửa chữa trong một trăm năm qua, và tình trạng mới đây của nó thật bừa bãi, lộn xộn và vô cùng ảm cúng. Mẹ cô không có những yêu cầu khắt khe đối với sự ngăn nắp, và trong khi gia đình có người giúp việc hàng tuần giữ cho nhà cửa sạch sẽ, thì sự trật tự là một thất bại không bàn cãi. Mọi thành viên nhà Underwood có rất nhiều đam mê. Sách vở và các công trình nghiên cứu, cần câu cá, máy khâu, kính hiển vi và kính thiên văn và bảy máy tính thường xuyên sử dụng chiếm hết bất cứ diện tích nào có thể tận dụng.

Ngay cả nhà nghỉ cũng không ngoại lệ, chủ yếu là vì Chloe đang cố hết sức làm cho mình bận rộn. Cô đọc sách liên miên – các chương trình truyền hình thì quá phù du để khiến cô phân tâm. Cô đan len, cô chơi trò Tetris trên máy Game Boy của mình với sự tập trung rất mực mỗi khi phải ra ngoài nơi công cộng (trò này Việt Nam gọi là xếp gạch đỏ). Thậm chí cô còn mang nó vào phòng tắm. Những viên gạch nhỏ được xếp vào đúng chỗ mang lại cho cô một cảm giác thoát trần an toàn, và cô mãi miết chơi đến khi hai bàn tay tê dại.

Cô sống vui vẻ, tự tại và hài lòng, và cha mẹ cô gần như bị lừa đến độ nghĩ rằng cô đang trên đà hồi phục rất tốt. Chloe biết phải mất nhiều thời gian nữa, nhưng không có gì phải vội. Chừng nào cô có mái nhà của gia đình để nướng nấu thì cô có thể có tất cả thời gian cô cần.

“Mẹ nghĩ con nên đi với chúng ta,” mẹ cô nói, gạt một chồng giấy tờ trên bàn ăn sáng qua một bên và đặt một ly nước cam lớn xuống. “Con sống khép kín quá.”

“Con không sống khép kín,” cô điềm tĩnh nói, cầm lấy ly nước cam mà cô không muốn uống, biết rằng tranh cãi là vô ích. “Con chỉ là...muốn nghỉ ngơi. Nếu như con làm phiền cha mẹ thì con có thể -”

“Đừng nói nhảm!” Bà mẹ dễ tính của cô rất ít khi nổi giận, nhưng Chloe gần như là người duy nhất chọc giận được bà. “Lúc nào cũng có chỗ cho con ở đây, cũng như trong gia đình này. Con nghĩ cha mẹ xây ngôi nhà nghỉ này là vì sao? Thực ra con biết là mẹ mong con ở ngôi nhà

chính. Mẹ cảm thấy yên tâm hơn khi biết con ở cùng một mái nhà với chúng ta.”

Chloe im lặng uống nước cam, không nói gì. Cô biết đây là việc khiến gia đình cô lo lắng nhất, sự lặng lẽ bất bình thường của cô, nhưng cô không thể làm gì được. Việc tán gẫu tâm sự hoàn toàn nằm ngoài khả năng của cô, ngay cả khi nó có nghĩa là làm cho mẹ yên lòng.

“Mẹ biết hội thảo này sẽ rất nhàm chán đối với những người không làm trong ngành y, nhưng các anh chị con đều sẽ ở đó, cũng như gia đình chúng. Nó được tổ chức tại một khu nghỉ dưỡng quyến rũ bên bờ biển, và mẹ biết con sẽ có thời gian vui vẻ...”

“Chưa đâu ạ,” cô nói, giọng cô nhỏ đến mức mẹ cô phải cúi người xuống để nghe rõ. “Mẹ cứ đi và hãy nghỉ ngơi thoải mái. Ở nhà con sẽ ổn. Mẹ chưa hề đi đâu kể từ lúc con về nhà, mà con biết mẹ thích đi du lịch đường nào. Hãy tin con, ở đây an toàn tuyệt đối. Không có ai đến quấy rầy con đâu, và con chỉ tận hưởng mấy ngày tĩnh lặng nữa thôi.”

“Con đã tận hưởng sự tĩnh lặng quá nhiều rồi.” Bà quay sang chồng vừa bước chân vào bếp. “James, thuyết phục nó đi cùng chúng ta đi anh.”

Ông James lắc đầu. “Cứ để con bé một mình, Claire. Nó sẽ ổn. Nó phát mệt vì chúng ta cứ quanh quẩn bên nó đấy. Mấy ngày yên tĩnh sẽ là liều thuốc tốt nhất cho con. Đúng không Chloe?”

Chloe cố gắng nâng cao giọng. “Rất đúng ạ. Mẹ không việc gì phải lo lắng.”

Claire Underwood hết nhìn chồng lại nhìn đứa con út và đều thấy nản lòng. “Tôi không thể đấu lại hai người,” bà nói. “Con hãy nhớ phải bật hệ thống bảo vệ lên, nghe chưa?”

“Chúng ta có bao giờ dùng hệ thống bảo vệ đâu mẹ,” Chloe phản đối.

“Chúng ta đã bỏ một khoản tiền lớn cho nó, chúng ta cũng có thể sử dụng chứ.” Cha cô nói, trở mặt liền. “Nghe có vẻ là một thỏa ước công bằng. Hãy hứa luôn bật hệ thống bảo vệ và cha đảm bảo mẹ sẽ đi cùng cha.”

Chloe chưa từng xét đến khả năng đến phút cuối cùng mẹ cô sẽ không chịu đi nữa. Viễn cảnh cuối tuần bồi đắp quan hệ giữa hai mẹ con khiến cô lạnh toát người. Không phải là cô không yêu mẹ, nhưng những nỗ lực của bà Claire trong việc gần gũi với con gái sai lạc đến

khủng khiếp. “Con sẽ dùng hệ thống bảo vệ,” cô nói. “Con sẽ mua cả một khẩu súng và một bầy chó giữ nhà nếu cha mẹ nghĩ là cần thiết.”

“Đừng có giỡn, Chloe.” Mẹ cô đã chào thua chuyện này. “Hơn nữa, mẹ nhớ cha con có một khẩu súng hai mươi mốt năm tuổi ở đâu đó trên gác mái.”

“Tuyệt. Con phải đi đảm bảo là mình biết tìm vũ khí ở đâu khi bị các bộ lạc Mông Cổ tấn công.”

“Hài hước lắm,” mẹ cô lẩm bẩm. “Mẹ biết cả hai cha con đều nghĩ mẹ quá lo xa...”

“Và chúng ta yêu em vì điều đó,” James nói. “Nhưng trong lúc chờ đợi chúng ta phải đi rồi. Em phải soạn tài liệu để phát biểu và anh phải xem chừng mấy đứa nhỏ.” Ông quay lại nhìn Chloe, đang ngồi trên ghế ôm ly nước cam bằng cả hai tay. “Mà nhân tiện, cha nhắc nốt lần này thôi. Tất nhiên là không cần vội, nhưng con hãy lưu ý điều này được không. Cha nghe nói Kevin McInerny đã từ New York trở về, làm việc trong một hãng luật ở Black Mountain. Con từng hẹn hò với cậu ta phải không? Một thanh niên đáng mến.”

“Vâng, anh ấy rất tốt,” Chloe nói. Cô còn không nhớ nổi người đó là ai.

“Có lẽ ta sẽ mời cậu ấy đến ăn tối khi nào về,” mẹ cô nói. “Con không thấy phiền chứ, Chloe?”

Cô thà để lũ thần lẩn gặm hết ngón chân còn hơn. “Không sao đâu ạ.”

Mẹ cô ngời giện hoàn toàn, và lúc đó cha cô đã lại xuất hiện với đồng hành lý. “Chúc mọi người đi vui vẻ,” Chloe nói hồ hởi. “Con sẽ không sao đâu.”

Mẹ cô ôm chặt lấy cô, lùi lại để quan sát gương mặt cô lần nữa. Bà không thích những gì bà thấy trên đó, Chloe nghĩ, nhưng cô chẳng thể làm gì được.

“Cẩn thận nhé,” mẹ cô nói.

Mười phút sau họ đã đi khỏi, sự tĩnh mịch hạnh phúc bao trùm ngôi nhà cổ rộng lớn. Cô bật hệ thống bảo vệ lên một cách nghiêm chỉnh, chờ đến khi biết nó đã đi vào hoạt động, và rồi quên bẵng nó. Có một làn hơi lạnh kì cục trong không khí. Hương thơm chín rộ dễ chịu của mùa xuân nhất thời bị ngưng lại. Cô nên theo dõi kênh dự báo thời tiết mới phải, nhưng hình ảnh của những trận bão tuyết ở phương bắc dễ khiến cô run rẩy, nên cô thường kiên quyết

tránh nó đi. Bầu trời phủ mây u ám, đe dọa, và gió đã tăng cường, pha thêm một chút lạnh giá. Một đợt không khí lạnh chắc hẳn sắp tràn qua, cô nghĩ, cố trấn định sự hốt hoảng theo bản năng. Nó sẽ không ảnh hưởng đến gia đình cô đi du lịch – họ còn cách rất xa bất cứ cơn bão nào tràn tới. Và nó sẽ không ảnh hưởng đến cô – cô không có ý định đi bất cứ đâu hết. Mà cô đang có kế hoạch nuông chiều bản thân trong lúc họ vắng nhà – ngâm mình thật lâu và nhàn nhã trong bồn tắm thủy lực, xem các chương trình ca nhạc cổ điển trên ti vi. Cô vẫn thích xem những bộ phim chiến tranh kinh điển, nhưng kể từ khi ở Paris về cô nhận ra mình có sức chịu đựng kém đối với phim ảnh bạo lực. Nhưng Judy Garland ⁽¹⁾ và Gene Kelly ⁽²⁾ đã ru cô vào niềm tin về một miền hạnh phúc nơi mọi người thức dậy để ca hát và nhảy múa. Trong mấy ngày tới đây, cô sẽ sống trong miền hạnh phúc ấy, mặc kệ thời tiết bên ngoài ra sao.

Trời đang tối dần lúc cô bước ra khỏi bồn tắm nước nóng, cô quấn mình trong chiếc áo choàng dày bằng vải bông và đi xuống bếp. Tắm bằng bảo vệ đang nhấp nháy, những ánh đèn xanh nói với cô rằng tất cả đều an toàn và đảm bảo, và lần đầu tiên trong nhiều tháng trời cô nhận ra mình đói meo. Có lẽ do mẹ không có ở đây để ép cô ăn. Cô mở chiếc tủ lạnh khổng lồ luôn chất đầy thực phẩm, tìm cho mình mấy miếng bánh táo còn thừa. Cô lấy chúng ra, đóng cửa tủ lại sau lưng, để rồi thấy mình đang nhìn thẳng vào đôi mắt đen lạnh lùng của Bastien Toussaint.

(1) Judy Garland (tên khai sinh Frances Ethel Gumm, 10 tháng 6 năm 1922 - 22 tháng 6 năm 1969) là một nữ diễn viên và ca sĩ Mỹ. Suốt 45 năm hoạt động nghệ thuật trong 47 năm tuổi đời, Garland ghi dấu ấn như một ngôi sao âm nhạc và diễn viên đa tài mang đẳng cấp quốc tế. Bà đã giành được một giải Oscar dành cho thanh thiếu niên, một giải Quả cầu vàng và một giải Giải Quả cầu vàng Cecil B. DeMille cho sự nghiệp diễn xuất, cũng như nhiều Giải Grammy và Giải Tony. Một trong những bài hát nổi tiếng của bà là Over the rainbow (Wikipedia).

(2) Gene Kelly: diễn viên chính trong bộ phim ca nhạc nổi tiếng Singing in the rain.

Chương 22

Cô đánh rơi số bánh. Chiếc đĩa bằng thủy tinh chịu nhiệt vỡ tan dưới bàn chân trần của cô, nhưng cô không nhúc nhích, chỉ ngược nhìn anh sững sờ.

“Nom cô như vừa nhìn thấy ma ấy, Chloe,” anh nói, giọng anh nghe quen thuộc, mê hoặc. “Hắn cô không nghĩ tôi chết rồi đấy chứ?”

Phải mất một lúc cô mới tìm được giọng mình. “Tôi vẫn luôn ngờ vực,” cô nói. Anh đã thay đổi. Gầy hơn, gương mặt anh có vết hằn vì đau đớn hoặc vì lí do nào đó, và tóc anh dài hơn, nhưng điểm những vết màu nắng mặt trời tương ứng với nước da rám nắng. Thật kì cục, bởi cô chưa từng nghĩ anh sẽ ở ngoài nắng – chỉ có trong màn đêm và bóng tối.

“Giết được tôi khó lắm,” anh nói. Anh đang đứng quá gần, và cô đang định lùi lại, giữ khoảng cách với anh, thì anh túm lấy tay cô trong một cú siết cứng như sắt. Cô vùng vẫy, theo bản năng, nhưng anh chỉ nhấc cô ra khỏi đồng thủy tinh vỡ. Cô đã quên là mình đi chân trần.

“Có lẽ cô cần mặc quần áo,” anh nói. “Trong lúc chờ đợi tôi sẽ dọn dẹp chỗ này.”

“Tôi không cần mặc quần áo,” cô nói. “Tôi sẽ không đi đâu hết, anh mới phải đi. Anh có thể đi ngay bây giờ. Tôi không biết tại sao anh xuất hiện bất thành linh như vậy, nhưng tôi không muốn anh ở đây. Anh hãy đi đi.”

“Chuối hạt.”

“Gì cơ?”

“Tôi đến vì chuối kim cương,” anh nói điềm tĩnh. “Cô đã mang theo nó rồi khỏi Paris, nhớ không? Nó có đôi chút giá trị, và tôi đến lấy nó.”

Cô chăm chăm nhìn anh trong sự bàng hoàng. “Vì sao anh không đến sớm hơn?”

“Tôi...lúc đó không thể đi được.”

“Sao anh không chỉ việc gọi cho tôi và yêu cầu tôi gửi lại anh?”

“Nó không phải là món đồ tôi tin tưởng qua đường bưu điện, hoặc ngay cả người đưa thư. Tôi rất tiếc nếu sự có mặt của tôi làm cô lo lắng, nhưng tôi không còn lựa chọn nào ngoài đích thân đến.”

Mình không cảm thấy gì hết, Chloe tự nhủ. Giống như khơi lại một vết thương cũ, chỉ để phát hiện ra nó đã lành. Cô nhìn vào đôi mắt đen không dò đọc nổi của anh và tin chắc mình không có cảm giác gì cả.

“Thôi được,” cô nói. “Để tôi đi lấy nó, và anh có thể rời khỏi đây. Quả thực tôi không có gì để nói với anh.”

“Tôi không mong đợi điều đó,” anh nói, tựa lưng vào quầy bar. “Chỉ cần đưa tôi chuỗi hạt và tôi sẽ đi liền.”

Cô nhìn anh trong một khoảnh khắc kéo dài. Anh không hợp với căn bếp của mẹ cô. Anh không hợp với việc đứng cách cô chỉ vài bước chân, trong khi cô chẳng mặc gì ngoài cái áo choàng vải bông thắt hồ hững. Cô không cảm thấy gì đối với anh, không căm ghét hay mê đắm. Cô hoàn toàn tê liệt, sự tê liệt may mắn đã che chở cô trong suốt mấy ngày ở Paris. Và cô phải đẩy anh ra khỏi đây, thật nhanh, trước khi sự tê liệt đó phai nhạt.

“Hãy ở nguyên đó,” cô ra lệnh, đi qua anh, cẩn thận cách xa tầm tay anh khi cô hướng đến cầu thang nhà bếp. Anh không tỏ vẻ gì là định chạm vào cô, và cô cảm thấy thật ngu ngốc, nhưng cô không thể làm gì được. Càng ở gần anh bao nhiêu cô càng thấy run bấy nhiêu.

Phần lớn quần áo của cô để ở ngôi nhà chính, nhưng còn một số quần áo đã giặt sạch để trong máy sấy trên gác. Dù không có nhiều lựa chọn, cô vẫn tìm được một chiếc quần thể thao cũ màu xám, một chiếc áo T-shirt rộng thùng thình màu xám và một đôi tất len dày. Tóc cô đã bắt đầu mọc dài trở lại, và cô buộc nó lên thành một cái đuôi ngựa, từ chối nhìn vào hình ảnh mình trong gương. Cô biết mình trông ra sao và cô chẳng quan tâm.

Thật sự cô đã quên mất chuỗi hạt. Cô đã tháo nó ra lúc bay qua Đại Tây Dương, và cha cô đã cất nó vào một nơi an toàn ngay khi họ về đến nhà. Giá nhớ được thì cô có thể nghĩ ra cách gửi

trả nó cho anh.

Mà cô có nghĩ được cách nào không? Cô không biết tên anh, không biết anh làm việc cho ai, anh sống ở đâu. Cô tuyệt nhiên không biết một chút gì về anh. Trừ việc anh giết người.

Ánh sáng lúc sâm sẩm tối có màu xám xanh kì quái, cô liếc qua cửa sổ, tự hỏi xe anh đậu ở đâu. Tự hỏi làm thế nào anh vượt qua được hệ thống báo động. Thắc mắc ngớ ngẩn – anh có khả năng hiện thực hóa việc đi xuyên các bức tường đá nếu muốn nữa kia. Cái hệ thống bảo vệ được quảng cáo rùm beng này chỉ là trò trẻ con với anh.

Một vài bông tuyết bắt đầu rơi trước đôi mắt hoài nghi kinh ngạc của cô. Sao lại có tuyết vào tháng tư chứ, khi mà hoa thủy tiên và những loài hoa khác xung quanh nhà bắt đầu nở. Hẳn anh đã mang theo cơn bão đi cùng, cũng như cái áo khoác bằng băng đen bao phủ trái tim anh.

Anh đã dọn dẹp đĩa bánh táo bị vỡ lúc cô trở lại bếp, và anh đã pha cả cà phê. Điều đó làm cô bức bối, nhưng không đủ để từ chối tách cà phê anh đưa, thật đậm với kem và không đường, đúng kiểu cô thích. Cô tự hỏi làm sao anh biết. Trong thời gian họ ở bên nhau cô không thể nhớ mình từng có giờ phút ung dung thưởng thức một tách cà phê.

“Của anh đây,” cô nói, thả chuỗi kim cương vào bàn tay xòe rộng của anh, cẩn thận không chạm vào tay anh.

Anh cho chuỗi hạt vào túi. Màu đen, lúc nào anh cũng mặc màu đen, và hôm nay cũng không ngoại lệ. Anh đang định che lấp vết máu của ai đây?

Cô đang suy nghĩ thật lố bịch. Cô uống một hớp cà phê và không ngăn nổi tiếng thở nhẹ. Kể từ lúc rời Paris cô chưa có tách cà phê nào ra hồn.

Anh đang ngồi trên chiếc bàn ăn sáng, nom thoải mái một cách kì cục giữa khung cảnh bừa bộn. Anh không thuộc về nơi đây, cô nhắc nhở mình, uống thêm một hớp cà phê nữa.

“Làm thế nào anh qua mặt được hệ thống bảo vệ?” cô hỏi.

“Cô nhất thiết phải biết sao?”

Cô lắc đầu. “Tôi cho như thế nghĩa là sẽ chẳng có hệ thống nào ngăn cản nổi nếu có người muốn truy lùng tôi.”

“Tại sao họ muốn truy lùng cô?”

“Tôi không biết. Thế nhưng tôi chưa bao giờ hiểu vì sao ngay từ ban đầu họ đã muốn giết tôi.”

“Họ chết hết rồi, Chloe. Không còn ai muốn hại cô nữa. Và hệ thống bảo vệ rất tốt. Chỉ là chưa đủ tốt đến độ hoàn hảo.” Ánh mắt anh lướt dọc thân hình cô, một dấu vết vô cùng mờ nhạt của nụ cười hiện ra nơi khóe miệng. “Trông cô ổn đấy.”

“Chúng ta nhất định phải làm thế này sao? Anh đã có thứ anh muốn. Tại sao anh không lên một chuyến bay và trở về Pháp và chúng ta có thể quên đi mình đã từng quen biết?”

“Tôi cũng muốn thế,” anh nói với sự thiếu vắng thường thấy của phong thái nịnh đầm, “nhưng lại phát sinh một vấn đề nhỏ.”

“Là gì?” Cô hỏi. Lẽ ra cô nên ngồi xuống. Trải qua nhiều giờ trong bồn tắm nước nóng, tiếp theo là hơi lạnh của mùa xuân lan tỏa qua cửa sổ để mở và cơn sốc khi nhìn thấy Bastien đã làm cô mất phương hướng. Nếu cô chớp mắt có thể anh sẽ biến mất.

“Mình không muốn chớp mắt,” cô nói to thành tiếng, giọng cô nghe thật khác thường. Trông Bastien cũng khác thường – đẹp hơn cô còn nhớ, chắc chắn đó là sự thiếu công bằng của số phận, và hẳn cô sẽ nói điều đó ra nếu như không đột nhiên bị mất khả năng phát âm.

“Vậy thì đừng chớp mắt, cherie,” anh lẩm bẩm. “Chỉ cần nhắm mắt lại.” Và một màu đen chụp xuống quanh cô.

Anh đỡ lấy cô khi cô ngã xuống. Anh đã nói dối cô – chẳng phải lần đầu tiên. Trông cô không ổn chút nào. Cô đã sụt cân, và có những quầng thâm dưới mắt như thể cô bị mất ngủ. Thực ra đó không phải là điều ngạc nhiên, nhưng anh đã hi vọng...anh đã hi vọng nhìn thấy một cô gái Mĩ khỏe mạnh, vui vẻ, sẵn sàng xé xác anh. Cô đã có thời gian để hồi phục, để vượt qua mọi chuyện.

Nhưng cô đã không làm được.

Anh bế cô lên, mang cô vào phòng khách. Chiếc sofa cũ rộng rãi chất đầy sách và báo chí các loại, anh gạt hết chúng xuống sàn nhà rồi đặt cô nằm xuống. Có lẽ anh đã cho cô uống quá

liều, anh đã tính toán lượng thuốc ngủ trong tách cà phê dựa trên trọng lượng của cô hồi ở Paris và cô đã sụt ít nhất là bốn kg kể từ hồi đó.

Tuy vậy nó chỉ làm cô giữ yên lặng lâu hơn. Có thể đủ lâu để giải quyết xong chuyện rồi đi khỏi, mà cô không hề hay biết về người khách vừa ghé thăm. Cô không cần biết rằng có một kẻ đã sống sót trong vụ khách sạn Denis bị phá nát. Và kẻ đó dám làm bất cứ chuyện gì để tìm ra Chloe.

Vẻ mặt sững sờ và hoảng hốt của cô khi trông thấy anh là không thể nhầm lẫn, và anh không thể đổ lỗi cho cô. Hẳn cô đã hi vọng anh biến mất khỏi cuộc đời cô mãi mãi, và thấy anh lù lù xuất hiện chắc chắn là một cơn ác mộng bị biến thành sự thật. May mà anh có một cái cơ là chuỗi hạt cũ, và cô đã tin anh. Anh chỉ hi vọng vận may của mình sẽ kéo dài, giống như bao lần trước đó.

Anh đã hi vọng để nó lại bên cô – chuỗi hạt ấy. Anh đã có nó từ nhiều năm trước, nó là nấc thang đầu tiên dẫn xuống địa ngục trên con đường tự lập của anh. Lúc ấy anh mới mười hai tuổi, đủ lớn và đủ cao để cảm thấy lóng ngóng trước mẹ anh và dì Cecile, những người thích nghĩ rằng mình trẻ hơn độ tuổi hiện tại ít nhất là mười năm. Khi đó là ở Monte Carlo, bọn họ lao vào đánh bài một cách đại dột, và mẹ anh đã phải bán đi chuỗi hạt kim cương của mình. Bà đã nổi điên, khóc lóc và la lối um sùm, và thằng nhóc Bastien chưa bao giờ thấy bà khổ sở đến thế, và như một đứa trẻ, nó đã quyết định phải làm điều gì đó. Nó không thể lấy lại chuỗi hạt cho mẹ, nhưng nó có thể thay thế bằng một chuỗi hạt khác.

Việc đó diễn ra khá dễ dàng – người ta không nghi ngờ một đứa trẻ, thậm chí là một thằng bé cao nhòng. Và nó nhanh như khỉ và hoàn toàn không biết sợ là gì. Người đàn bà chủ nhân của chuỗi hạt đó già và béo đến nỗi các ngón mỡ trên cổ bà ta che lấp hết nó. Người mẹ xinh đẹp của thằng nhóc xứng với nó hơn nhiều.

Bà đang nằm trên giường trong khách sạn lúc nó đi vào. Nó đợi cho đến khi bạn qua đêm của mẹ nó rời khỏi phòng, một nhà nhập khẩu rượu độ tuổi trung niên mà nó thiết tha hi vọng sẽ không trở thành ông chồng kế tiếp của mẹ nó, và rồi nó nhón chân đi vào.

Những bức rèm buông hết để chặn ánh nắng chói chang bên ngoài, và gian phòng nồng nặc mùi thuốc lá, mùi nước hoa và whiskey. Và sex. Bà đã say mềm, mái tóc vàng được chải một

cách công phu xoa xuống tấm lưng mảnh mai, và nó nhỏ giọng gọi, “Maman?”

Bà không động dậy. Nó gọi lại lần nữa, nhưng bà chỉ buông ra một tiếng ngáy hoàn toàn thiếu trang nhã. Nó giơ tay chạm vào vai bà, lay lay, và bà quay sang, chớp chớp mắt một hồi mới tập trung được.

“Mày làm cái gì ở đây, hả thằng hỗn xược? Tao đã bảo không được bén mảng đến khi tao tiếp bạn cơ mà.”

“Con mang cho mẹ cái này.” Bà ta đã không còn khả năng dọa nạt được nó từ khi nó lên chín, nhưng sự tức giận trong giọng nói gay gắt của bà khiến nó muốn quay lưng đi thẳng.

“Cái gì?” Bà ngồi dậy, chẳng thèm kéo chăn che người. Nó đã quen thấy thân hình của bà. Bà không biết thế nào là ngượng ngập, và nó quan sát bà một cách vô cảm, bà đang ngày một già đi. “Mày đánh thức tao là vì chuyện gì?”

Nó chìa bàn tay nhỏ bé dơ dáy ra, chuỗi kim cương vẫn lấp lánh trong ánh sáng lò mờ. “Là một món quà. Con tặng mẹ.”

Bà ngồi thẳng lưng lên, lấy bao thuốc và châm một điếu. “Đưa tao xem nào.”

Nó đặt chuỗi hạt vào tay bà, và bà nghiên cứu nó một lúc, rồi bật ra tiếng cười khẽ. “Mày lấy nó ở đâu?”

“Con tìm được...”

“Mày lấy nó ở đâu?”

Nó nuốt khan. “Con ăn cắp.”

Nó không chắc mình mong đợi điều gì. Sự tức giận. Nước mắt. Nhưng bà lại phá lên cười. “Sẵn sàng bước vào đời tội phạm rồi à, Bastien? Dù sao cha mày cũng là một tên móc túi, đâu phải doanh nhân Mỹ.” Bà thả nó trở lại tay Bastien, dập tắt điếu thuốc và lại nằm xuống.

“Mẹ không thích ư? Mẹ rất buồn khi bị mất chuỗi hạt cơ mà.” Có lẽ đấy là câu nói đầy tổn thương cuối cùng nó nói với bà.

Bà nghiêng đầu nhìn nó qua cặp mắt lim dim, lớp trang điểm viền quanh chúng. “Chuỗi hạt đó là của Gertruda Schondheim, và bà ta có nhiều mối quan hệ thứ dữ lắm. Tao chẳng đời nào dám đeo nó. Sẽ bị phát hiện ra ngay lập tức. Hơn nữa đã có George bù đắp cho tao, và tao cũng mong ông ấy đủ hào hiệp để mua cho tao thêm vài món nữ trang nữa. Giờ thì biến đi cho tao ngủ.”

Tay nó nắm chặt lại quanh chuỗi kim cương. Nó đang quay lưng bước ra cửa thì giọng nói của bà ta ngăn lại. “Mày để nó lại cũng được,” bà nói. “Tao không biết có tìm được mối tiêu thụ quanh đây hay không, nhưng sớm muộn gì tao cũng tìm được ai đó để cắt nó ra và bán từng viên đá một.”

Nó nhìn xuống chuỗi hạt. Đó là một vật đẹp đẽ, rất cổ, rất tinh xảo, và nó đã chọn món đồ ấy với mục đích để mẹ nó đeo lên cổ.

Nó quay lại, sẵn sàng trút hết sự giận dữ và yêu thương và đau đớn ra, nhưng bà ta đã lại chìm vào giấc ngủ mê mệt, quên hẳn đứa con trai.

Nên nó nhét chuỗi kim cương vào túi và ra khỏi phòng, và từ đó về sau bà ta chưa bao giờ nhắc đến chuỗi hạt đó nữa.

Anh chưa bao giờ biết chắc mẹ anh có từng nhớ đến món quà vô dụng ấy không. Điều đó không quan trọng. Anh không có ý định đưa nó cho bà, hay thậm chí là dì Cecile đôi lúc cũng đối xử tử tế với anh.

Anh cũng không định đem trả lại. Nó đã trở thành một biểu tượng, một hình ảnh của sức mạnh và sự độc lập. Chừng nào anh còn giữ chuỗi hạt là anh còn có một thứ gì đó giá trị, và anh không còn lệ thuộc vào những ý thích nhất thời của mẹ mình nữa.

Kì cục thay, anh vẫn giữ nó trong suốt bao năm qua. Rất nhiều lần anh có thể bán nó đi, lẽ ra nên bán đi, nhưng anh vẫn giữ nó bên mình.

Đúng ra nó là miếng mồi ngon cho một tên trộm, giống như lần đầu tiên. Nhưng thế giới tội phạm âm u cách biệt quá xa với Ủy ban, và không ai dám làm điều gì quá nguy hiểm, bất kể đáng giá cỡ nào. Trong hai mươi năm kể từ khi trộm món đồ nghiệp chướng đó anh chưa từng thấy nó ở trên cổ người nào cho đến ngày anh đeo nó cho Chloe.

Anh đảo một vòng quanh ngôi nhà một cách nhanh chóng, hiệu quả, kiểm tra cửa chính và cửa sổ, những lối vào dễ gặp nguy hiểm. Hệ thống bảo vệ vô cùng tối tân. Nghĩa là nó sẽ cầm chân được một đặc vụ trong khoảng năm phút. Anh đã có đủ thời gian để gia cố những hàng rào phòng thủ bên ngoài, và anh làm việc chóng vánh, làm tất cả những gì có thể bên trong nhà. Khóa hai người lại bên trong.

Anh nhìn đồng hồ. Không có gì bảo đảm rằng thông tin chi tiết của Jensen là chính xác, dù những bản năng không thể sai lầm nói với anh rằng có thể tin tưởng gã ta. Nhưng các kế hoạch có thể thay đổi, chuyến bay có thể bị hoãn, vì anh biết rất rõ trong vụ nổ súng ở khách sạn Denis. Nếu như gia đình Underwood hạ cánh đúng giờ thì Chloe đã thoát khỏi nguy hiểm từ lâu trước khi tiếng súng bắt đầu.

Có thể anh sẽ chết, nhưng đó là một cái giá rất nhỏ phải trả. Sống và chết đã mất hết ý nghĩa từ lâu.

Anh trở lại gian phòng bừa bộn, nơi Chloe nằm ngủ say trên sofa. Có một cái chăn sáng màu vút trên ghế, anh cầm lên và đắp cho cô. Tóc cô giờ đã dài hơn, nhưng nó không hề được cắt hay uốn theo bất kì kiểu cách thời trang nào. Đôi mắt thành thạo của anh biết rằng nó vẫn là kiểu lỏm chớm mà cô đã cắt cho mình trong lúc anh quan sát từ phía xa. Và chết tiệt anh đi nếu như anh vẫn không thích nó.

Thế nhưng anh đã chấp nhận sự thật rằng anh thích quá nhiều điều ở cô. Đó là lí do quay trở lại cuộc đời cô là điều cuối cùng anh muốn làm. Nhưng anh không còn sự lựa chọn.

Anh đi tới cửa sổ, nhìn ra trời chiều u ám. Theo như quan sát ban đầu anh đã nhận thấy cô đang ở một mình trong một trong những căn nhà nghỉ nằm bên sườn núi. Anh bật hết các bóng đèn, ti vi, kéo rèm xuống và sắp xếp một sự ngạc nhiên nho nhỏ cho bọn chúng. Nó sẽ không cầm chân chúng được lâu, nhưng mỗi một phút cảnh giác có thể tạo ra sự thay đổi giữa sống và chết.

Chúng đã đáp xuống Canada – năm tên, bao gồm cả tên cầm đầu. Jensen đã tìm cách chuyển những thông tin ấy cho anh trước khi anh vào đây, nhưng giờ này anh đã bị mất mọi liên lạc. Từ giờ trở đi anh sẽ phải tùy cơ ứng biến.

Có cơ man máy tính ở khắp mọi nơi, nhưng anh đủ khôn ngoan để không động đến chúng. Không có rào cản an toàn thích đáng thì bất kì ai trên thế giới cũng có thể tìm ra anh. Điện

thoại của anh an toàn hơn, dù không tuyệt đối, nhưng sau một lúc xem xét có vẻ khá chắc chắn là bọn chúng sẽ chưa đến trong ít nhất là tám tiếng nữa. Loại người anh đang đối mặt sẽ không bị thoái chí lâu trước những sức mạnh không mong đợi của thiên nhiên.

Có đủ thời gian để đưa cô ra khỏi chuyện này không? Câu hỏi đó cứ nung nấu trong đầu anh – có thể họ được an toàn hơn trong pháo đài nhỏ này, nhất là với những cái tiến của anh đối với hệ thống bảo vệ. Ở ngoài đường lại là chuyện khác, và họ chỉ có thể cầm đầu chạy cho xa mà thôi. Sớm muộn gì gia đình cô cũng quay về, và trong khi anh mặc xác bọn họ ra sao thì ra, thì cô lại không như thế. Nên vì cô anh cũng phải bảo vệ tính mạng bọn họ nốt. Và thế nghĩa là phải giải quyết vấn đề ngay lập tức.

Gian phòng này quá nhiều nguy hiểm, và cô sẽ bất tỉnh nhiều giờ nữa. Có lẽ, với sự may mắn tốt bụng, cô sẽ hôn mê cho đến khi chuyện này kết thúc, và cô sẽ không bao giờ biết được mấy may. Đến lúc cô tỉnh lại thì anh đã đi lâu rồi, mối nguy hiểm đã qua.

Trở ngại duy nhất là anh phải mang chuỗi hạt đi, và không hiểu vì sao việc cô giữ nó rất quan trọng đối với anh. Nhưng nếu cô giữ nó, cô sẽ luôn băn khoăn khi nào anh sẽ xuất hiện lần nữa. Quá liều lĩnh đối với một hành động đa cảm.

Nơi an toàn nhất của họ là phòng ngủ tầng hai giáp sau nhà. Những ô cửa sổ xiên xiên đủ gần mặt đất nếu họ phải nhảy xuống, nhưng nó cho anh một điểm khá lợi thế của bãi đất um tùm cây bao quanh nhà. Đó là một ưu thế nhỏ nhoi, nhưng là thứ duy nhất họ có. Anh bế cô khỏi sofa, một lần nữa kinh ngạc bởi trọng lượng nhẹ bồng của cô, và mang cô lên gác. Ánh sáng từ hành lang soi lối cho anh, và anh đặt cô xuống chiếc giường cỡ lớn rồi bước tới mở hé cửa sổ. Trông cô xanh xao, yếu ớt, dù là trong bộ quần áo thùng thình ngoại cỡ mà không phụ nữ Pháp nào dám mặc, anh kéo những lớp chăn xuống và đặt cô vào trong, dèm chăn lại cho cô.

Anh đứng đó, nhìn chăm chăm xuống cô hồi lâu. Và rồi, không kìm được mình, anh gạt những sợi tóc khỏi vầng trán cô. Trông cô vẫn vậy – buồn bã, đáng yêu trong khi cuộc sống của anh không có chỗ cho sự đáng yêu, và trong một giây bột phát anh cúi xuống và hôn cô một cách dịu dàng, trong lúc cô đang ngủ.

Và rồi anh chẳng thể làm gì khác ngoài tiếp tục chờ đợi. Và chờ đợi.

Cho đến lúc Monique tới giết cô.

Chương 23

Khi mở mắt ra cô bị mất phương hướng, ngỡ ngác. Căn phòng tối om, chỉ có ánh trăng rọi qua những khung cửa sổ không che rèm, và trong một lúc cô không biết mình đang ở đâu. Rồi dần dần mới sáng tỏ...cô đang ở trong phòng dành cho khách sau nhà, căn phòng anh trai và chị dâu cô hay sử dụng. Cô được quấn kỹ trong chăn trên giường, trong bóng tối, và cô đã mơ được gặp lại Bastien.

Có ai đó đang ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ, cô chỉ nhìn được hình dáng mờ mờ, nhưng cô biết nó không phải giấc mơ.

Cô không ngồi dậy, cũng không nhúc nhích. Giọng cô rất nhỏ khi cất tiếng. “Lí do thật sự anh đến đây là gì? Không phải vì chuỗi hạt đúng không?”

Hắn là anh biết cô đã thức. Dường như anh luôn có một bản năng biết tất cả mọi điều ở cô. Lay trời, cô hi vọng không phải tất cả. cô hi vọng anh không biết mớ cảm xúc hỗn loạn điên rồ anh gây ra cho cô. Anh không trả lời ngay, anh đang mơ màng viễn vông đủ thứ, rằng anh không thể nào sống thiếu cô, rằng anh nhất định phải gặp lại cô sau này, rằng anh yêu...

“Có người muốn giết cô.” Giọng anh điềm nhiên, không cảm xúc.

Nó không nằm ngoài suy đoán của cô, và khoảnh khắc điên rồ của hi vọng đã không kéo dài đủ lâu để gây đau đớn. “Tất nhiên rồi,” cô nói. “Làm sao khác đi được? Và anh ở đây để cứu tôi phải không? Tôi tưởng anh đã hoàn thành nhiệm vụ. Anh đã đưa tôi rời khỏi Pháp an toàn – phần còn lại phụ thuộc vào tôi. Và có lẽ là cảnh sát Mỹ hoặc CIA hoặc bất cứ ai cũng được.

Anh không nói năng gì, và cô ngồi bật dậy, giận dữ. “Và tại sao ai cũng muốn giết tôi vậy? Anh mới đáng làm mục tiêu? Tôi chẳng gây ra chuyện gì cho bất cứ ai – Tôi chỉ ở một nơi không đúng lúc và không đúng chỗ. Tôi không phải mối đe dọa cho bất cứ kế hoạch điên rồ nào nhằm thống trị thế giới của anh.”

“Cô xem truyền hình quá nhiều rồi đó,” anh nói. Giờ đây trọng âm đã nhẹ bớt, cùng với vẻ ngoài thay đổi của anh. Cô tự hỏi liệu anh cũng đã mang một cái tên khác không.

“Người nào muốn giết tôi và tại sao? Và tại sao anh phải quan tâm?” *Xin anh*, cô nhủ thầm. *Chỉ cần nói một điều gì đó, bất cứ điều gì để em có thể gìn giữ. Điều gì đó để em biết rằng mình không chỉ là một chương ngại.*

Nhưng cô biết anh sẽ nói gì. Anh đã từng nói rất nhiều lần. Anh không quan tâm – anh chỉ cảm thấy có trách nhiệm, và cô không muốn nghe nó nữa.

Anh đứng dậy, bóng in trên khung cửa sổ ngập trong ánh trăng, và trong một lúc cô bỗng sợ có người sẽ bắn anh. Nhưng ánh sáng quá yếu. Hẳn là tuyết đã rơi nhiều hơn trong lúc cô bất tỉnh, và cho dù cô có thể nhìn được ra ngoài, chừng nào đèn còn tắt thì không ai nhìn được vào trong nhà. Anh đi về phía cô, rời xa những ô cửa sổ, và ngồi xuống sàn cạnh giường trước sự kinh ngạc của cô.

“Monique còn sống,” anh nói nhẹ nhàng.

“Anh bảo tôi cô ta đã chết cơ mà. Cô ta bị bắn vào mặt.”

“Tôi thì nhìn thấy thế. Nhưng tối hôm đó rất hỗn loạn – hẳn là tôi đã nhầm lẫn. Tôi chỉ biết là cô ta vẫn sống, và đang truy tìm cô.”

“Ồ, anh có thể bảo vệ tôi khỏi một người phụ nữ chứ? Anh từng làm rồi mà.” Hồi ức về xác của Maureen, mặt úp trong tuyết, máu chảy không ngừng, vẫn khắc sâu trong óc cô, và cô run bắn.

“Cô ta không đến một mình.”

Anh đang dựa vào chiếc bàn cạnh giường, hai tay đặt trên đầu gối, bộ dạng thoải mái. “Nhưng vì sao?” Chloe hỏi. “Nếu cô ta muốn giết người, vì sao cô ta lại không muốn giết anh? Tôi chỉ là người ngoài cuộc vô can.”

“Đúng thế. Và cô ta vẫn có ý định giết tôi nếu tìm được tôi. Chỉ là tôi khó lần ra hơn. Nên cô ta mới phải tính đến cô.”

“Tôi thật may mắn,” cô lẩm bẩm. “Luôn luôn là lựa chọn thứ hai của người khác.”

“Tôi rất tiếc, cô có thích được một nửa Châu Âu săn đuổi không? Dàn xếp chuyện đó dễ thôi.”

“Anh sẽ làm thế nào?”

“Chỉ việc ở lại với cô.”

Cô xoay người nhìn anh. Anh nói những lời ấy một cách tỉnh khô, và cô biết anh không có hứng thú hay ý định ở bên cô thêm bất cứ giây phút nào nếu không phải vì bắt buộc. Nếu anh nắm thế chủ động thì anh sẽ chẳng bao giờ gặp lại cô. Có phải trước đây anh từng nói thế?

“Vậy tại sao cô ta muốn giết tôi? Trừ chuyện tôi nghĩ mình từng gọi cô ta là đồ khốn ra. Cô ta để bụng chuyện đó sao. Tôi đâu có ý nghĩa gì với cô ta.”

“Không,” anh nói. “Không phải.”

“Vậy thì tại sao?”

“Vì cô có ý nghĩa đối với tôi.”

Gương mặt anh khuất trong ánh trắng, lời nói của anh không thay đổi âm sắc, và cô gần như tưởng mình nghe lầm. “Tôi không hiểu.”

“Có gì mà không hiểu? Monique biết tôi khá rõ để nhận ra cách tốt nhất để tôi đau chính là làm cho cô đau đớn. Vài giờ nữa cô ta sẽ đến đây.”

“Vài giờ nữa? Thế sao chúng ta không rời khỏi đây?”

“Vì một nguyên nhân, tuyết đang rơi dày, khiến các đường cao tốc ngừng hoạt động. Nó không cản được Monique, nhưng có thể làm chậm chân cô ta đôi chút. Dù sao chẳng nữa, hiện tại đây là nơi an toàn nhất cho chúng ta. Tôi đã sửa đổi chút ít hệ thống bảo vệ, và chúng ta đang có lợi thế. Bọn chúng sắp vào một lãnh thổ xa lạ, trong khi tôi đã có thời gian kiểm tra mọi thứ một lượt. Tôi còn sắp đặt vài điều ngạc nhiên để nghênh đón chúng. Tôi đang cân nhắc có nên giấu cô đi trước không, nhưng ở với tôi cô an toàn hơn.”

“Vậy nên anh nói hết ra với tôi.”

“Vậy sao,” anh hờ hững nói. “Một khi Monique bị kết liễu cô sẽ không phải gặp tôi nữa. Cứ coi nó là phần thưởng vì đã nghe lời tôi đi.”

“Anh sẽ giết cô ta ư? Nếu phải bắt buộc?”

“Tôi sẽ giết cô ta dù có bị bắt buộc hay không,” anh nói. “Rồi tôi sẽ đi.”

“Đi đâu?”

Anh nhún vai. “Tôi cho là nơi tôi thuộc về. Quay lại Ủy ban. Đó là tất cả những gì tôi biết làm, và tôi được huấn luyện để làm tốt. Sẽ rất đáng tiếc nếu lãng phí một nhân tài với chế độ giáo dục đắt đỏ như vậy.” Giọng anh nhẹ tênh.

“Sẽ thật đáng tiếc nếu bỏ phí anh,” cô nói. ‘Anh không nghĩ mình có nhiều ý nghĩa hơn mấy cái kỹ năng chuyên dụng cao cấp đó sao?’

Anh quay đầu nhìn cô, ánh sáng mờ tỏ cắt qua mặt anh, để lộ một nụ cười hơi mai mĩa. “Không,” anh nói. “Ngủ lại đi. Tôi tưởng sẽ làm cho cô bất tỉnh ít ra là mười hai tiếng đồng hồ, nhưng cô luôn luôn là một người ngoan cố.”

“Anh bỏ thuốc mê tôi?”

“Không phải lần đầu. Và tôi có thể làm nhiều thứ tồi tệ hơn nếu cô làm phiền tôi. Hãy giữ im lặng cho tôi suy nghĩ. Tôi sẽ tiếp tục trông chừng, và cô sẽ an toàn. Tin tôi đi, chúng không đến mà không báo trước đâu.”

“Khi nào bọn họ đến?”

“Nếu không phải vì cơn bão thì bọn chúng sẽ có mặt tại đây lúc nửa đêm. Còn như hiện tại, tôi cho rằng chúng sẽ đến đây tầm bốn hoặc năm giờ sáng. Lúc ấy vẫn còn tối nên khó phát hiện hành tung của chúng. Có thể chúng đã vạch ra một cuộc tấn công đơn giản – đột nhập ngay vào nhà, hoàn thành nhiệm vụ và lại rút lui trong chưa đầy hai mươi phút. Monique sẽ chỉ thuê những tên giỏi nhất.”

“Và anh đủ sức ngăn chặn chúng?”

“Phải. Giờ thì hãy ngủ đi.”

“Mấy giờ rồi?”

“Hơn mười một giờ.”

“Và chúng sẽ không đến trong năm tiếng nữa?”

“Sáu tiếng nếu ta gặp may, còn không thì là bốn.”

“Vậy tại sao anh không nằm xuống và cố nghỉ ngơi một lát đi? Chiếc giường này rất lớn. Anh sẽ không phải lo lắng chuyện chẳng may chạm vào tôi đâu.” Cô nghĩ mình sẽ nhận một lời đáp chua cay, nhưng anh chẳng nói chẳng rằng đứng lên, đi vòng qua bên kia giường, và ngã người nằm xuống, đá đôi giày ra. Anh không chui vào trong chăn, nhưng anh ở đó, trong tầm với.

“Cô bị khó ngủ từ khi về nhà phải không?” Giọng anh chỉ là lời thì thầm trong làn gió đêm, gần hơn cô nghĩ.

“Vâng, còn anh?”

“Tôi chưa bao giờ mất ngủ. Tôi sẽ ngủ đúng một tiếng đồng hồ, và thức giấc với sự cảnh giác. Cô đừng quên những chuyện xảy ra ở Paris không mới mẻ gì với tôi.”

Mình chẳng biết cái gì mới mới mẻ đối với anh ta, cô nghĩ. Và cô đúng là dở hơi khi cứ nghĩ về những chuyện như thế, Khi mà cô có thể chết trong vài giờ nữa, nhưng bằng cách nào đó mà khả năng cô sắp chết chỉ làm cho việc phải sống càng quan trọng hơn. Làm cho tình yêu trở nên quan trọng hơn. Và mọi lí giải tâm lý và sự giải thích duy lý đều không có ý nghĩa gì khi vấp vào thực tại.

“Nó không phải hội chứng Stockholm,” cô nói bằng giọng nghèn nghẹn, quay lưng lại với anh trong diện tích mênh mông của chiếc giường cỡ lớn. Có thể coi như giữa họ là cả một đại dương ngăn cách.

“Tôi biết,” anh nói, nghe nhẹ nhàng kì lạ. “Tôi đã nói hội chứng Stockholm chỉ là chuyện hoang đường.”

Cô trở mình lại nhìn anh, và anh ở gần hơn rất nhiều so với cô tưởng. Gần tới mức cô có thể vươn tay ra chạm vào anh. “Vậy tại sao tôi vẫn còn nguyên cảm giác ấy?” cô thì thầm.

Anh không nói gì, nhưng lần đầu tiên anh buông rơi cái mặt nạ vô cảm dưới ánh trăng. “Mấy tiếng đồng hồ nữa chúng ta sẽ chết ư?” cô hỏi.

“Cũng có thể,” anh nói. “Nhưng không phải bây giờ.” Và anh đưa tay chạm vào gương mặt cô, bàn tay anh dịu dàng một cách không thể tin nổi. Cô nhìn anh chăm chăm, như hóa đá, khi anh nghiêng người qua hôn cô với sự âu yếm đến nhói tim.

“Thế này là sao?” cô cố làm cho giọng mình nhạo báng và thất bại thảm hại. “Phần thưởng của tôi à?”

“Không,” anh nói. “Của tôi.” Anh giữ gương mặt cô giữa hai bàn tay, nâng niu nó, và nhìn cô. Sự yên tĩnh thật tuyệt đối, màu nhiệm, và cô cảm thấy tất cả mọi thứ dường như đang mờ nhạt đi, máu, nỗi đau, sự nguy hiểm. Trong một lúc chỉ còn lại hai người họ, trong đêm vắng, và không còn rào cản nào, không có sự phòng thủ lạnh lùng trong đôi mắt đen của anh. Cô có thể nhìn xuyên qua bề mặt điềm tĩnh, vô cảm của nó, tới một nơi nào đó sâu thẳm và mãnh liệt và khủng khiếp bên trong anh. Một nơi anh dành cho cô.

Cô nhắm mắt, vòng hai tay qua cổ anh. Anh di chuyển lên trên cô, một trọng lượng nặng nề và ấm áp đã giữ cho những con quỷ không lại gần cô, và bắt đầu hôn cô, chậm rãi cảm dỗ cô bằng miệng anh, môi anh, răng anh, lưỡi anh. Cô chưa bao giờ được hôn như thế, với sự chuyên chú tận tâm đến thế, như thể hôn cô là tất cả những gì có ý nghĩa trên đời, một điều mà tự nó đã là quan trọng, và cô đầu hàng trước nó, mở miệng ra cho anh, hôn lại anh với sự tập trung hoàn toàn và dần dần chuyển thành một ngọn lửa thiêu đốt. Rồi cô chạm vào áo anh, những ngón tay dò dẫm hàng cúc áo.

Anh túm lấy hai tay cô trong một bàn tay khỏe mạnh, bắt cô ở yên. “Shh, Chloe. Lần này không cần gấp gáp. Không cần sợ hãi hay đau đớn. Toàn bộ thời gian trên thế giới này chỉ để cho em tận hưởng. Niềm vui – đó là tất cả những gì em nghĩ tới. Hãy nhắm mắt lại và để tôi đem nó đến cho em.”

Giọng anh thấp, như thôi miên, làm dịu đi sự căng thẳng bỗng dâng lên của cô, và cô nằm ngửa trên chõng gối, nhìn đắm đắm lên anh.

Anh giữ cả hai tay cô, như trấn an hơn là giam giữ, khi miệng anh đi xuống một bên cổ cô, và anh đang lách vào bên dưới chiếc áo ngắn tay rộng lưng thùng, để chạm vào da cô, những ngón tay anh mát lạnh trên da thịt cô nóng bừng. Cô đã lạc hết lối trong những nụ hôn của anh, mùi vị của miệng anh, đến mức chỉ mơ hồ nhận ra khi anh kéo chiếc áo qua vai cô và ném nó đi, khi anh kéo chiếc quần rộng thùng thình xuống đôi chân dài của cô và bỏ nó khỏi người cô. Anh để lại đồ lót cho cô – chiếc áo ngực của Pháp và quần lót đăng ten mà hai bậc phụ huynh đầy thiện chí tặng cô hồi giáng sinh. Cô đã chẳng mảy may chú ý khi mặc chúng, nhưng khi bàn tay anh trượt trên người cô để úp lên một bầu vú thì cô biết mình đã làm thế có mục đích. Miệng anh đi theo bàn tay, mút lấy cô qua lớp đăng ten, và thân hình cô run lên khi một nhu cầu bùng nổ xuyên suốt cơ thể cô trong một luồng nhiệt nóng rực. Anh thả hai tay cô ra, và chúng nằm yên bên người cô trên chiếc giường rộng, nơi anh đặt chúng xuống. Cô cảm thấy lạ lẫm, tràn đầy một sự uể oải mơ màng, chỉ có thể nằm đó và để anh chạm vào cô, hôn cô. Hẳn nó là hiện tượng mù mị do thuốc mê, cô chóng mặt nghĩ, khi anh áp miệng lên phần xương hông của cô, ngay phía trên cặp quần lót bằng đăng ten. Là cái đó, hoặc là anh đã tìm cách thôi miên cô bằng miệng anh, mắt anh, bằng khao khát của chính cô.

Cô có cảm giác như họ đang ở trong một trái cầu tuyết – bị rung lắc dữ dội, nhưng giờ đây tất cả đã yên tĩnh và thình lạng với những bông tuyết đáp xuống quanh họ trong chiếc bình thủy tinh nhỏ an toàn của hai người. Cô luôn có thể cố gắng đấu tranh để thoát khỏi sự đầu hàng kì lạ ấy, nhưng cô không muốn. Anh nói đúng. Họ có thể chết trong vài giờ nữa. Cô có thể có những gì cô muốn, cô cần, ngay lúc này, và có thể cô chẳng còn sống được để mà nhận hậu quả, chẳng còn sống được để mà day dứt. Và nếu như cô sắp chết cô muốn dành những giờ phút cuối cùng trong đời ở trên giường với một người đàn ông mà ngay cái tên cô cũng không biết.

Anh tháo chiếc áo lót của cô với một cú giật nhẹ của những ngón tay, cùng là chiếc áo cô đã chặt vật mặc vào mới vài giờ trước, và anh kéo nó ra khỏi người cô và ném đi. Anh di chuyển chậm rãi, chạm vào núm vú cô bằng lưỡi mình, và cô cảm thấy nó cứng lại ngay lập tức thành một nút chặt khít giống như cái sự chặt khít giữa đôi chân cô. Cô chưa bao giờ nghĩ ngực mình quá ư nhạy cảm, nhưng dường như chỉ mình anh biết cách chạm vào chúng, mút chúng, chà lưỡi lên chúng như thế nào cho đến khi cô run lên đáp lại. Ngay khi cô nghĩ mình sẽ đạt cực đỉnh chỉ từ cảm giác miệng anh giằng giật bầu ngực cô, lưỡi anh xoay tròn quanh núm vú cô, thì anh lại di chuyển xuống dưới, miệng anh khiêu vũ qua chiếc bụng phẳng của cô, và đôi tay anh trượt vào dưới đai quần đăng ten và kéo dọc theo đôi chân dài của cô. Miệng anh theo sau – trên cặp hông cô, đôi chân cô, bên trong hai đầu gối, rồi lại lần lên, và khi anh áp miệng vào

giữa hai chân cô thì cô run lên, với lấy anh, lùa tay qua mái tóc dày và dài của anh khi nó xõa xuống hông cô.

Anh đỡ lấy hai bên hông cô, kéo hai đùi cô tách ra, và miệng anh không giống bất cứ điều gì cô từng cảm thấy, một sự xâm chiếm, nung đốt, đòi hỏi, mang lại một cảm giác trọn vẹn và tuyệt đối đến mức cô chẳng thể làm gì ngoài để cho anh chạm vào cô, liếm cô, cắn cô, sử dụng miệng anh theo những cách cô chưa từng tưởng tượng, cho đến khi anh trượt những ngón tay vào trong cô, và cô rướn người lên khỏi giường trong cơn cực khoái đột ngột, gất gao, nhanh chóng và mãnh liệt và không giống bất cứ cái gì cô từng cảm nhận.

Nó rất nhanh, rất ngắn ngủi, và cô gục xuống giường, thở dốc, chỉ để cho anh bắt đầu tất cả lại lần nữa, chậm chậm và dịu dàng tạo nên một cường độ lớn hơn khiến cho lần này khi anh trượt những ngón tay vào trong cô thì cô kêu lên, và cực đỉnh kéo dài lâu hơn. Tùy vào ý định anh muốn kéo dài bao lâu.

Cô nằm rũ trên giường, thở hổn hển, run rẩy, và giờ tay chạm vào mặt anh. “Dừng lại đi,” cô thì thầm. “Em không thể...”

“Đương nhiên là em có thể,” anh thì thầm giữa hai chân cô. Lần này chỉ riêng sự vuốt ve của lưỡi anh đã đẩy cô vào những cơn co thắt, và cảm giác choáng váng của những ngón tay anh đã hạ gục cô. Cô nghĩ mình đã hét lên, cô vẫn là người làm tình trong sự im lặng dè dặt, nhưng nó chẳng thành vấn đề, vì anh đã chuẩn bị trước, lấy tay bịt miệng cô lại, khiến những tiếng hét của cô chìm vào trong tay anh và không thoát được ra ngoài.

Và chút tự do cuối cùng ấy lại là một cứu cánh. Cô không phải kìm nén bất cứ điều gì, cô có thể hét lên, có thể thốn thức, có thể buông thả cơ thể mình và để nó thuận theo tự nhiên, để cho anh làm bất cứ chuyện gì anh muốn, và cô tự nguyện nhượng bộ, sẵn lòng biến mất vào vùng nước xoáy của một quyền lực phi thường.

Khi cô rơi trở lại giường trong tình trạng kiệt lực, mềm nhũn thì anh mới bỏ tay khỏi miệng cô, gieo mình nằm xuống cạnh cô, hơi thở nặng nề của anh quện với hơi thở của cô, cô dần dần chìm vào sự uể oải thần thờ do cơn cực khoái mãnh liệt gây ra. Cô nằm ngửa, mắt nhắm nghiền, lắng nghe tiếng thở của anh, cảm nhận anh nằm bên cạnh cô, đúng chỗ anh nên nằm, trong khi nhịp tim điên cuồng của cô chậm lại được một chút xíu

“Giờ thì ngủ đi, Chloe,” anh thì thầm, giọng anh nhẹ nhàng vỗ về.

Sự uể oải biến mất. Mắt cô mở choàng ra, và cô quay đầu nhìn anh. Anh đang nằm ngửa, có vẻ thoải mái, vẫn mặc nguyên quần áo, ánh sáng mờ mờ chiếu qua người anh.

Cô dành một phút để cân nhắc các khả năng. Rằng anh không muốn cô, không có nhu cầu với cô hoặc cơ thể cô, chỉ trao cho cô thứ anh đã hứa mà không cho cô bất cứ chút gì của con người anh. Và rồi cô bỏ nó qua một bên. Nếu như họ sắp chết, cô sẽ không lãng phí phút giây nào nữa cho những mặc cảm tự ti ngu ngốc ồ ạt xuất hiện.

Cô chống người lên khuỷu tay, nhìn anh. Những thớ thịt dưới cánh tay cô run run, nhưng cô lơ đi sự yếu đuối bất ngờ của mình. “Anh đang làm gì vậy?”

Anh chẳng buồn mở mắt, đồ xấu xa. “Ngủ,” anh nói.

“Không,” cô nói. “Anh không ngủ.” Và cô vươn tay và bắt đầu tháo hàng cúc màu đen trên áo sơ mi của anh.

Một bàn tay đưa lên túm lấy tay cô, một lần nữa ngăn cô lại, nhưng cô không để cho mình rối trí. “Buông tay em ra,” cô nói. “Chúng ta chưa kết thúc ở đây được.”

“Tôi thì rồi.”

Cô giật tay ra, lướt nó xuống dưới bụng anh để chạm vào anh. Cứng ngắt, phập phồng, qua làn vải quần màu đen. “Không, anh chưa,” cô nói, mở khóa thắt lưng anh. “Và em cũng thế.”

“Chloe...”

“Thôi đi,” cô nói dữ dội, và cô giải phóng cho anh, cúi xuống và áp miệng lên anh.

Anh mát lạnh và nhẵn mịn, cứng như băng đá trong miệng cô, và cô không biết niềm vui sướng đến từ đâu đã tràn đầy trong cô khi cô để miệng mình khám phá anh. Cô chỉ biết nó làm cô rung mình vì sức mạnh của nó.

Anh đã ngừng tranh cãi. Cô vươn tay lên xé áo anh một cách mù quáng, nhưng giờ thì anh giúp cô, cởi nốt hàng cúc và lột nó ra, rồi đôi tay anh giữ lấy đầu cô, và anh nói với cô, thì thầm những câu tiếng Pháp du dương khi cô chậm chậm mút lấy anh và kéo anh bằng miệng mình, và cô đang toát mồ hôi, run lên với sự phản ứng mạnh mẽ mà cô gây ra cho anh, thì anh bỗng kéo cô ra, dựa lưng vào đầu giường, đá hết những mảnh quần áo còn lại trên người xuống sàn

để giờ đây anh hoàn toàn khóa thân, sẵn sàng giống như cô.

“Nếu em thực sự muốn tôi, Chloe, em phải chiếm lấy tôi.” Anh nói.

Cô ngồi dậy trên hai gót chân để nhìn anh. Và rồi cô đặt hai tay lên vai anh, da anh khỏe mạnh và mượt mà, rồi leo lên giường chân ngồi trên người anh trong khi anh ngồi đó trên giường.

Ngay tức khắc cô cảm thấy ngượng ngập. “Em chưa bao giờ làm điều này...” Cô nói.

“Tốt.” Anh kéo cô đi nốt đoạn đường còn lại, điều chỉnh vị trí của cô, chuyển động sao cho cô cảm thấy phần đầu của anh vừa vặn chạm vào cô. “Giờ nó phụ thuộc vào em.”

Cô chuyển động, chỉ đủ để anh vào trong cô, và một vẻ gần như sung sướng cực độ lướt qua mặt anh, và tiếng hít vào gấp gáp của anh gợi dục đến nỗi cô nhấn xuống, khiến anh lấp đầy cô, thật sâu, chặt khít làm cho cô suýt đạt cực đỉnh một lần nữa.

Anh nhắm nghiền mắt, song những ngón tay dài của anh giữ chặt hai bên hông cô, và chỉ có lực ép nhỏ nhất làm cô chuyển động, nâng lên, rồi từ từ hạ xuống, và tiếng rên trong yết hầu anh dường như rung lên bên trong chính cơ thể cô. Cô tựa trán lên vai anh trong lúc cô chuyển động, anh chuyển động, cùng với nhau, nâng lên và hạ xuống, sâu và mãnh liệt, và anh đang nói với cô, nói những lời dối trá mà cô muốn tin, tất cả đều bằng tiếng Pháp, những lời tán dương và yêu đương và nhục dục, và một nhu cầu dữ dội dâng trào đột ngột thiêu cháy sự kiểm soát khi anh bùng nổ trong cô. Và không hề lường trước cô mất nốt chút kiểm chế cuối cùng, đi theo anh, và cô thốn thức lặng lẽ trên vai anh, run lên với mãnh lực của sự kết nối giữa họ, cho đến khi gục xuống trên người anh, thở dốc.

Cô không biết mình mong chờ điều gì. Không phải mong anh sẽ trở lại, với cô vẫn nép chặt trong vòng tay anh, căng cô ra bên dưới cơ thể mạnh mẽ của anh, và cô biết mặc dù anh đã đạt cực khoái bên trong cô nhưng anh vẫn còn cứng, càng lúc càng cứng hơn, và cô không nghĩ mình có thể chịu đựng được, khi cô quấn hai chân quanh anh, kéo anh vào còn sâu hơn nữa, những lời nói đã bay mất từ lâu.

Cô không cần phải nói, anh lại đang hôn cô lần nữa, làm tình với cô lần nữa, và cô đơn giản là đầu hàng nó, một cơn sóng thiêng liêng của lỗi lầm và chuộc lỗi, và bóng tối phủ đầy tuyết khép lại quanh họ, thời gian mất đi ý nghĩa của nó.

Và không còn gì giữa họ ngoài tình yêu, không thuần khiết cũng không giản dị, nhưng là một tình yêu đích thực.

Chương 24

Chloe nằm xoài vắt qua người anh, khô cạn sức lực, kiệt quệ, trong một giấc ngủ say và mê mết hơn cả giấc ngủ anh đem lại cho cô bằng thuốc mê. Người cô mềm rũ, ngủ say đến mức anh ngờ rằng chỉ có tiếng súng mới đánh thức được cô.

Anh không thể trách nghiệm lý thuyết đó. Anh đã sống tới tuổi ba mươi tư già cỗi lúc nào cũng ý thức được thất bại không phải một sự lựa chọn, và luôn canh chừng nó. Nếu một viên đạn lạc tìm được cách găm vào người anh thì cô cũng xong đời luôn, và anh không định để chuyện đó xảy ra. Cô đã vô cùng say đắm đối với anh, anh chấp nhận điều đó với sự đan xen kì lạ của thuyết định mệnh và lòng biết ơn, và anh đã trao bản thân mình cho cô với sự dâng hiến chuyên tâm và hoàn toàn thiếu kiềm chế. Kết quả là cô đang nằm mê man trong niềm vui sướng và cơ thể anh thỉnh thoảng vẫn run lên từ dư âm của nó.

Cô sẽ vượt qua được. Cô là một cô gái đặc biệt, một kẻ sống sót bẩm sinh, và một khi anh biến mất, cả trong cõi âm ty u ám của Ủy ban hay là đáp án chắc chắn hơn của một ngôi mộ, cô vẫn có thể đi tiếp.

Song cuộc đời cô sẽ không bao giờ có được lần làm tình nào tuyệt vời hơn.

Đó là một điều xấu xa ích kỉ anh giữ cho riêng mình. Anh hi vọng và cầu nguyện anh đã cướp đoạt cô khỏi bất kì kẻ nào khác. Cô sẽ ngủ với những tên đàn ông khác, cô sẽ kết hôn và có con và có những khoái lạc với một kẻ khác mà không phải anh. Nhưng không ai có thể làm cho cơ thể cô ca hát như anh đã làm, và mặc kệ điều đó tàn nhẫn ra sao, anh vẫn hoan hỉ với nó.

Anh lướt tay dọc theo cánh tay cô. Da cô mịn màng, không tì vết, sự tàn bạo của Giles Hakim không để lại gì ngoài cơn ác mộng xa xôi. Nếu anh có trở lại Ủy ban, Thomason sẽ kêu gào om sòm rằng anh đã phỉ phạm chất platinum lỏng cho một thường dân. Mặc xác lão. Anh sẽ cho Chloe bất cứ cái gì anh có được.

Kể cả sự an toàn và tự do chỉ có thể có được khi anh biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời cô.

Monique là mối nguy hiểm cuối cùng. Anh vẫn chưa biết làm cách nào ả ta sống sót, nhưng ả là một trong những kẻ khó lường nhất anh từng đối phó trong thời gian làm việc cho Ủy ban. Kẻ khó lường nhất ấy vẫn còn sống. Những kẻ như ả không tồn tại lâu trong chuyện làm ăn – người ta không để những tình cảm cá nhân chen vào nhiệm vụ, người ta không giết người vì bất cứ lí do nào khác ngoài công việc, người ta không có tình cảm nào, ghét cũng như yêu.

Nhưng Monique đã bị lòng căm ghét ăn mòn nên ả đã sống sót bằng được trong khi không một ai qua khỏi. Và thay vì xây dựng lại nền tảng quyền lực, ả lại quay sang lùng tìm Chloe, chỉ vì ả biết như thế sẽ tác động đến anh. Nhử anh ra khỏi nơi ẩn náu, để ả có thể giết anh nốt.

Một khi Bastien chặn được Monique thì sẽ không còn rắc rối nào nữa, ít nhất là cho Chloe. Cho dù anh có phải đi cắt cổ Thomason để đảm bảo chuyện đó.

Anh biết ngay lúc nhịp tim cô thay đổi, một luồng run nhẹ lướt qua da cô, và mắt cô chớp chờn mở ra, dù gương mặt cô quay đi khỏi anh. Anh hòa hợp với cô một cách lạ lùng – họ mới chỉ ngủ cùng nhau vài lần vậy mà anh đã biết cơ thể cô, mạch đập của cô, nhịp tim cô và hơi thở của cô rất rõ như giữa anh và cô có những sợi dây liên hệ. Anh để tay mình lướt dọc theo cánh tay cô, chỉ là sự mơn trớn nhẹ nhàng nhất, và anh có thể cảm thấy sự hưởng ứng ngay tức khắc của cô. Cô muốn nhiều hơn. Và, Chúa giúp anh, anh cũng vậy.

“Chúng sắp đến rồi,” anh nói khẽ. “Chúng ta cần mặc quần áo.”

Cô quay đầu lại nhìn anh, và anh trông thấy những vệt nước mắt đã khô trên má cô, mái tóc rối tung, không một chút phấn son trang điểm. Trông cô trẻ trung hơn bao giờ hết, ngây thơ theo một cách hoàn toàn không liên quan đến những giờ phút sống động họ vừa chia sẻ. Sự ngây thơ nằm sâu trong trái tim cô, nơi anh không có gì ngoài cái lõi trống rỗng.

“Nhất thiết phải thế à?” Giọng cô thấp, khàn khàn, gợi cảm. Anh không thể tin mình có thể muốn cô lần nữa, nhanh như thế. Một điều tốt là anh sẽ chết hoặc ra đi trong mấy giờ tới. Giờ anh đã hạ hàng rào phòng thủ xuống và càng lúc càng khó khăn hơn để dựng nó lên. Và sự sống của họ phụ thuộc vào những tài năng được mài sắc của anh. Chúng không đáng gì đến sự sơ hở.

“Phải,” anh nói, gạt tóc cô khỏi gương mặt. Cô vói lên nắm lấy bàn tay anh, đưa nó tới môi

cô. Cổ tay anh có những vết cắn, nơi anh đã để cô sử dụng răng mình còn hơn phát ra những âm thanh anh gây ra cho cô, và cô đã cắn anh chảy máu. Nó đem lại cho anh một sự thỏa mãn sâu xa, kì lạ. “Nếu chúng ta muốn có bất cứ cơ hội sống sót nào chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng.”

“Bất cứ cơ hội nào ư? Khả năng là bao nhiêu?”

Anh nhún vai. “Những chuyện kì lạ hơn cũng đã từng xảy ra.”

“Anh luôn có thể nói dối em mà.”

“Tại sao?”

Cô tách khỏi anh, ngồi dậy trên giường. Nom cô thật xinh đẹp trong ánh trăng, không còn ngượng ngập nữa. Anh cũng đã để lại dấu vết trên cô – những vết cắn âu yếm ở hai bầu ngực, những sợi râu lởm chởm của anh cào xước hai đùi cô. Nó sẽ lành. Tất cả đều sẽ lành.

“Nếu chúng ta sắp chết thì nói với em những lời dối trá tốt đẹp cũng chẳng hại gì,” cô nói. “Đến cuối cùng nó sẽ không còn quan trọng, và em sẽ chết trong hạnh phúc.”

“Tôi không có ý định để cho ai trong hai ta phải chết. Và từ đâu mà chúng ta cần những lời dối trá?”

“Nếu anh giữ được tính mạng cho chúng ta thì em hứa sẽ quên hết. Chỉ cần nói với em rằng anh quan tâm đến em. Nếu chúng ta sắp chết thì sự thật đâu còn quan trọng mấy.”

“Chính vì chúng ta sẽ chết nên sự thật vô cùng quan trọng,” anh nói, không làm cử chỉ nào để chạm vào cô. “Và nói với em là tôi quan tâm đến em chỉ tổ phí thời gian. Tôi sẽ chẳng đòi nào vượt qua đại dương, rời khỏi nơi ẩn nấp và tìm em nếu em không có ý nghĩa đối với tôi.”

Nụ cười của cô ngập ngừng, đáng yêu đến nỗi nếu anh có một trái tim ắt nó sẽ vỡ ra. “Vậy anh hãy nói một lời nói dối tốt đẹp hơn. Hãy nói với em là anh yêu em.”

“Em không cần những lời nói dối, Chloe,” anh nói. “Đúng là anh yêu em.”

Phải mất một lúc cô mới ngấm được câu nói của anh. Và rồi, đương nhiên, cô không tin – anh có thể nhìn thấy điều đó trong đôi mắt nâu đầy ngờ vực của cô.

“Lẽ ra em không nên hỏi anh,” cô buồn bã nói, xoay người định rời khỏi giường. “Thôi quên đi...”

Anh lôi cô lại, khiến cô mất thăng bằng ngã vào anh, và nâng khuôn mặt cô trong hai bàn tay và giữ nó thật yên trong lúc mắt anh nhìn vào mắt cô. Đôi mắt buồn rầu, trung thực, chân thành đến nhức nhối. “Anh yêu em, Chloe,” anh nói. “Đó là chuyện nguy hiểm nhất anh từng làm.”

“Em đâu phải là người muốn giết anh,” cô thì thầm.

“Có lẽ không phải hôm nay,” anh đáp với nụ cười nhẹ. “Ít nhất đó là sự thay đổi trong mối quan hệ thường thấy giữa chúng ta.” Anh hôn cô nhẹ nhàng, rồi đẩy cô ra.

Anh không cho cô cơ hội để nói thêm điều gì, để hỏi thêm những câu khác. Anh không thể hối tiếc vì đã nói cho cô – nếu như anh chết anh sẽ hối tiếc vì đã che giấu nó với cô. Cô không tin anh. Anh không biết mình thấy nhẹ nhõm hay phiền muộn. Có thể cô tin rằng chính trái tim mềm yếu của anh đã bắt anh nói dối là anh yêu cô. Ngay cả sau những ngày họ ở bên nhau, những chuyện cô đã thấy anh làm, cô vẫn cho rằng anh có khả năng nói những lời dối trá. Trong khi lòng tốt không có chỗ trong con người anh, và những lời nói dối chỉ để đạt được điều anh muốn.

Họ nhanh chóng mặc quần áo trong bóng tối. Anh không biết liệu trời đã bắt đầu chuyển sáng hay chưa – tầm quá sáu giờ mặt trời mới mọc. Nhưng chẳng bao lâu nữa nắng sẽ trải khắp vùng đồi núi. Anh tự hỏi tuyết liệu có ngừng rơi. Monique sẽ muốn lên đường trước khi bình minh chiếu tỏa, và anh có thể nói rằng bọn chúng đang ở không xa. Không có bất cứ bằng chứng nào, hoàn toàn là theo bản năng của anh.

Anh vẫn để điện sáng trong phòng lớn – ánh sáng thường thấy ở một ngôi nhà vắng chủ nhằm dọa những kẻ ăn trộm. Nó phụt tắt, và một lát sau anh nghe được một tiếng nổ giòn ghệt với một vẻ thỏa mãn lạnh lùng.

“Chúng đang ở đây,” anh nói. “Và chắc vừa mất một tên.”

“Ý anh là sao?” Anh không thể nhìn thấy cô trong bóng tối mới bao trùm, nhưng anh nhận ra tia sợ hãi lấp ló trong giọng cô, điều mà cô đang cố giấu anh.

“Anh đã phá hủy hệ thống bảo vệ. Anh biết chúng sẽ cố gắng cắt nguồn điện, nhưng kẻ nào trực tiếp làm điều đó sẽ không sống sót để làm được việc gì nữa. Cùng lắm là còn Monique và bốn tên khác.”

Cô không hỏi làm sao mà anh biết – cô tự động chấp nhận. Nếu cô tiếp tục ngoan ngoãn một cách bất thường như thế thì họ có thể có cơ hội chiến đấu.

Cô mặc lại bộ quần áo rộng thùng thình, vậy mà anh vẫn có thể thấy những đường nét cân đối khỏe mạnh của cơ thể cô bên dưới lớp quần áo mềm như bông tựa lông cừu như thể anh có khả năng nhìn xuyên qua làn vải. Không người phụ nữ nào trông gợi cảm đến thế trong bộ quần áo ẩm mồ hôi. Không người phụ nữ nào trông gợi cảm đến thế khi có người đang tìm đủ mọi cách giết mình.

Lại thêm một tiếng nổ nhỏ nữa, và một vệt sáng màu hoa hồng chiếu vào phòng. Anh lại có thể nhìn thấy gương mặt cô, thấy nỗi nghi ngờ và lo lắng khiến anh muốn hôn cô để xua tan chúng đi. “Đó là gì thế?”

“Căn nhà nghỉ. Thông tin của bọn chúng rất đáng giá – chúng biết em chắc chắn ở đó, và chúng sẽ đến đây trước tiên. Anh hi vọng nó sẽ lấy mạng ít nhất một tên nữa, nhưng không thể trông chờ vào chuyện đó được.”

“Ngôi nhà đang bốc cháy?” cô nói, di chuyển tới cửa sổ. “Tất cả những thứ quan trọng của em đều ở trong ấy...”

Anh vòng tay qua eo cô, lôi cô trở vào chỗ khuất. Monique và người của ả sẽ án ngữ quanh ngôi nhà, theo dõi các cửa sổ tìm bất cứ dấu hiệu của người nào trú ngụ. Chúng sẽ chẳng mất nhiều công sức để phát hiện ra. “Chúng có thể thay thế được,” anh nói. “Anh cần phải đi.”

Cô nhìn anh trân trân, ngơ ngác. “Anh cần phải đi? Anh bỏ em lại ư?”

“Em sẽ chỉ làm chùn bước anh thôi. Em cần nấp vào nơi nào đó trong khi anh đi tìm chúng. Anh có thể làm việc tốt hơn nếu không phải lo lắng về em trong lúc đó. Nếu thành công anh sẽ quay lại đón em.”

“Còn nếu không?”

“Vậy thì xin từ biệt, em yêu. Anh sẽ đi thẳng xuống địa ngục, và không mong gặp lại em ở đó,” anh nói, giọng nhẹ không.

“Vậy thì anh không được rời bỏ em.”

Anh nên biết chuyện gì sẽ đến mới phải. Cô đã mặc đầy đủ quần áo trừ giày chưa đi, và mặt cô hiện rõ sự bướng bỉnh, và anh biết mình chỉ có duy nhất một cơ hội để giữ cô sống sót.

Ánh tranh tối tranh sáng của phòng ngủ dễ dàng cho anh nhắc lên những thứ đã cất giấu lúc trước. Anh biết cô rõ hơn cô biết về bản thân mình, biết cô sẽ phản đối, và anh có đủ tàn nhẫn để làm điều cần làm. Anh bước lại gần cô trong bóng tối, và lần đầu tiên cô không nao núng, không lùi bước. Cô sẽ hôn anh nếu anh đòi hỏi, cô sẽ cởi bỏ quần áo và nằm xuống giường lần nữa, và anh chỉ ước cuộc sống đơn giản được như thế. Nhưng không bao giờ có.

“Anh xin lỗi, em yêu,” dùng một tay nâng khuôn mặt cô lên, anh dán dải băng dính qua miệng cô trước khi cô kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, tóm lấy hai tay cô khi chúng vung lên chống trả anh, quấn sợi dây quanh chúng. Cô vùng vẫy kịch liệt, nhưng anh to lớn hơn và khỏe hơn cô nhiều lần, và anh ngả cô xuống sàn nhà, trói cô lại nhanh chóng và hiệu quả bất chấp những kháng cự của cô. Anh không cần nhìn mắt cô cũng biết chúng đang long lên giận dữ. Có thể nó sẽ giúp cô dứt bỏ được anh. Nhất là khi cô đối mặt với phần tệ nhất trong chuyện này.

Anh kéo cô đứng dậy, và cô cố đánh anh bằng hai bàn tay bị trói, nhưng nó làm cô mất thăng bằng, anh đỡ lấy cô trước khi cô ngã xuống. Lẽ ra anh chỉ cần cho cô một đòn, hạ gục cô, nhưng anh không thể bắt mình làm điều đó với cô lần nữa. Cho dù thực ra như thế mới là tốt cho cô.

“Đừng chống trả nữa, Chloe,” anh thì thầm bên tai cô. “Anh không có sự lựa chọn. Khi anh xong việc với chúng anh sẽ thả em ra. Hoặc là thế, hoặc chẳng bao lâu nữa sẽ có người tìm thấy em. Miễn là không phải Monique.”

Cô không còn tâm trạng để nghe, và anh cũng không mong đợi điều đó. Anh nhắc cô lên, vắt cô qua vai mình như một bao khoai tây, và rời khỏi phòng, bóng tối chỉ còn đọng lại bên rìa chân trời.

Cô đã ngừng chống đối, một sự hoãn binh tạm thời, cho đến khi cô bắt đầu nhận ra anh mang cô đi đâu. Xuống hai tầng cầu thang, bước vào khu vực tối như hũ nút của tầng hầm. Anh

có thể cảm thấy những luồng run rẩy bắt đầu chạy qua người cô khi nỗi sợ bị giam giữ một lần nữa trở lại, nhưng anh làm ngơ. Luôn luôn có một cái giá phải trả, và khi anh mở cửa gian hầm trần thấp anh đã từng vào lúc trước thì sự vùng vẫy của cô trở nên dữ dội đến mức anh không giữ cô được nữa, và cô ngã xuống nền bê tông với một tiếng kêu tắc nghẹn.

Anh không thể nào lãng phí thời gian với sự nhẹ nhàng. Anh đẩy cô vào trong gian hầm nhỏ xíu – chỉ có đủ chỗ cho cô, không có chỗ cho anh, nhưng anh có thể chạm vào cô, đặt tay lên vầng trán lạnh và ẩm ướt của cô, lướt ngón tay cái lên thái dương cô trong một cử chỉ xoa dịu vô ích. “Nó là thứ tốt nhất anh có thể nghĩ ra, Chloe,” anh nói nhỏ. “Hãy nhắm mắt lại và đừng nghĩ đến bóng tối. Hãy nghĩ cách xử lý anh như thế nào khi em ra khỏi đây.”

Cô đang run rẩy, và anh ngờ rằng cô thậm chí chẳng nghe thấy lời anh. Thị lực của anh chỉ đủ cho anh biết rằng mắt cô đang mở to hoảng hốt, và anh chẳng thể làm gì được với chuyện đó.

Thay vào đó anh cúi xuống đặt môi lên miếng băng màu bạc phủ lên miệng cô, một nụ hôn kì lạ, bị đè nén khiến anh không thể cưỡng lại. Và trong thoáng chốc sự run rẩy của cô lặng ngắt, và cô rướn người về phía anh, chìm vào nụ hôn.

“Anh xin lỗi,” anh nói. Và lùi về, anh đóng cánh cửa gỗ cứng trở lại vị trí, nhốt cô trong đó, trong không gian như cỗ quan tài mà không có ánh sáng, nhốt cô vào nỗi sợ hãi lớn nhất đời cô.

Anh phần nào mong được nghe thấy cô đá vào cửa, nổi loạn. Nhưng sự im lặng sâu thẳm và lạnh như cái chết. Anh hôn lên mặt gỗ, một lời từ biệt lặng thầm, và bước ra khoảng không chớm ánh bình minh, sẵn sàng đi giết người lần nữa.

Cô không thở được, không nghĩ được. Cô không dám cử động, sợ rằng nếu mình làm điều gì đó có thể gây nguy hiểm cho Bastien. Cô ngồi co ro, bị trói chặt và bịt miệng trong không gian chật hẹp tối tăm và cố kìm nén để không thét lên. Biết rằng bất cứ tiếng hét nào cũng sẽ bị nghe thấy.

Cô ngọ nguậy người, và trong nỗi hốt hoảng cô nghe có thứ gì đó đập xuống sàn, một vật bằng kim loại va chạm với bê tông lạnh cứng. Nếu hai tay cô bị trói quặt ra sau cô sẽ không thể

tìm được bất cứ thứ gì, nhưng với chúng ở đẳng trước như thế này cô có thể dò dẫm xung quanh, cố tập trung vào việc đó còn hơn vào bóng tối như mực. Âm thanh nghe rỗng và có chất kim khí, như một viên đạn, nhưng cô thấy thế thật kì cục. Hẳn nó là một thứ khác.

Hai bàn tay cô nắm quanh một ống kim loại nhỏ, và mất một lúc cô vẫn không biết nó có thể là gì. Cô cảm thấy cơn cuồng loạn bắt đầu dâng lên trong cổ họng. Phải chăng anh đủ chất Pháp và đủ điên rồ để đưa cho cô một thỏi son môi? Và rồi cô chợt nhận ra.

Giống như một tia sáng trắng, tràn ngập không gian tù túng, tắt cả từ một cái đèn pin nhỏ xíu. Cô cảm thấy nỗi hoảng sợ đang giương nanh vuốt bắt đầu dần lắng xuống, cô tựa lưng vào bức tường cứng, cố kiểm soát nhịp thở. Một lúc sau cô mới nhận ra mình cũng có thể kéo miếng băng dính ra khỏi miệng, và cô liền làm thế, thậm chí không phải quần quai vì đau khi cô giật nó ra khỏi da mình. Hẳn anh biết sớm muộn gì cô sẽ nghĩ ra. Nhưng đến lúc đó cô sẽ đủ trấn tĩnh để biết rằng bất cứ âm thanh nào cô gây ra có thể gây nguy hiểm cho cả hai.

Cô giật hai cổ tay, nhưng đó là giới hạn sự nhượng bộ của anh. Sợi dây thừng buộc rất chắc, và cô chẳng thể làm gì với hai mắt cá chân mình. Cô vẫn bị nhốt trong đó, nhưng không phải trong bóng tối. Cô có thể vượt qua bất kì chuyện gì chỉ cần một chiếc đèn nhỏ. Và nếu thời gian đủ lâu trôi qua, mà anh không quay lại với cô, nếu cha mẹ cô trở về cô có thể gọi họ, và sẽ có người đến giải thoát cho cô.

Ý nghĩ này có vẻ kì dị, nhưng Bastien đã có sự chuẩn bị cho tất cả những chuyện phát sinh. Giờ tất cả những gì cô có thể làm là giữ bình tĩnh và chờ đợi. Đợi anh quay lại đón cô.

Bởi vì anh sẽ quay lại. Dù cho cả địa ngục cản đường, cả hai người đều đã nói vậy đúng không? Cô phải tin vào điều đó, vì ngay cả sự che chở của chiếc đèn pin nhỏ cũng không đủ để ngăn cô không hét lên.

Chắc là đã hơn bốn giờ. Cô không biết họ đã ở trên giường bao lâu – thời gian đã không còn ý nghĩa. Anh đã nói sẽ hôn lên mọi tấc da thịt trên cơ thể cô. Anh đã làm thế. Anh đã làm tình với cô bằng sự âu yếm tuyệt diệu, bằng sự chiếm hữu dữ dội, bằng sự mãnh liệt rung chuyển tâm hồn đến mức giờ đây cô vẫn cảm thấy rung mình, choáng váng. Khuấy động.

Ánh đèn rất mạnh và sáng, nhưng pin không hoạt động được mãi. Cô không biết liệu có tia sáng nào lọt ra ngoài cánh cửa gian hầm không, nhưng cô không muốn liều thử. Vì chúng sẽ tìm ra cô, chúng sẽ có vũ khí để sử dụng uy hiếp Bastien, cô không thể để điều đó xảy ra.

Cô chuyển chiếc đèn pin xuống dưới bàn tay và ấn cái nút nhỏ lên. Bóng tối đặc quánh ngọt ngào bao quanh cô như tấm chăn quấn kín, và cô hít một hơi thở sâu run run. Cô nhắm mắt, nhất quyết không trở thành nạn nhân của bóng tối. Cô ngồi co quắp ở đó, im lặng, cô đơn, và chờ đợi.

Cô gần như tưởng rằng mình đã ngủ, mặc dù đó là một điều vô lý. Bỗng cô giật mình, khi có tiếng bước chân không thể nhầm lẫn trên cầu thang cũ mang lại nguồn hi vọng điên cuồng.

Cô định gọi tên anh, rồi kịp cắn môi lại trước khi không có gì ngoài một tiếng hít vào là có thể nghe thấy. Không phải là Bastien. Dù là ai đang lảng vảng nơi tầng hầm cũng rất yên lặng - cô gần như có thể nghe được tiếng chân nhẹ nhàng nhất.

Nếu là Bastien, sẽ tuyệt đối không có bất cứ âm thanh nào.

Mắt cô cũng đã dần quen với xung quanh, hoặc là bóng tối trong cái hốc nhỏ này đã sáng hơn một chút. Cô có thể trông thấy hai bàn tay ở trước mặt mình, bị trói bằng sợi dây thừng và quần băng dính, nhưng cô không thể thấy chiếc đèn pin. Cô nhúc nhích, chỉ một chút xíu, cẩn thận không gây tiếng động, thì cảm thấy cái gì đó lăn qua bụng mình, và giây lát sau nó rơi xuống nền bê tông với tiếng kêu lạnh lạnh.

Cô nín thở, cầu nguyện, sợ hãi. Xin Chúa, đừng cho bọn chúng nghe thấy. Hãy để đó là Bastien, là ai cũng được ngoài người đàn bà điên cuồng muốn giết cô vì những lí do hết sức mơ hồ mà cô hẳn sẽ không tin được nếu như mùi máu tại khách sạn Denis không bám lấy cô suốt những tháng qua.

Cô không hề lưỡng lự. Cánh cửa gian hầm mở bung ra, và có người đứng đó, hình dáng nổi bật lên bởi ánh sáng mờ mờ từ cửa hầm rượu. Đó là người cô chưa thấy bao giờ - cao, gầy nhẳng, hói đầu. Cô không cử động. Có lẽ Bastien đã gọi người đến giúp.

“Mày đây rồi, chérie.” Tiếng Monique vang lên từ cái hình hài đó, nghe vui vẻ một cách kì quái. “Tao biết sớm muộn gì cũng tìm được mày. Ra ngoài chơi nào.” Ắ đặt bàn tay gầy gò, khỏe đến kinh ngạc lên hai cổ tay bị trói của cô và lôi cô ra, để cô ngã dúi xuống chân ả.

Monique quỳ xuống bên cạnh cô, và lúc này Chloe có thể nhìn ả rõ hơn. ả không hói - đầu ả bị cạo trọc. Và Bastien đã nhầm - đúng là ả đã bị bắn vào mặt. Phần quai hàm bên trái của ả đã bị thổi bay, và sau bốn tháng ả chỉ mới bắt đầu quá trình hồi phục. Thêm bốn năm nữa cũng

chẳng giúp ích được gì.

“Tao không xinh hả?” Monique thì thầm.

“Tôi không làm chuyện đó,” Chloe nói bằng giọng run run.

“Tất nhiên mày không làm. Tao ngờ rằng mày còn không biết bắn nữa kia, đồ đần độn vô dụng. Tao không biết ai làm – người của thằng Hi Lạp, hay người của Bastien, hoặc thậm chí người của tao. Không quan trọng. Tao chỉ đang giải quyết nốt vài đầu mút lỏng lẻo. Và mày là cái cuối cùng. Không còn kẻ nào nữa.”

Một nỗi khiếp đảm lạnh ngắt và nôn nao dâng lên trong cổ họng Chloe. “Ý cô là gì?”

“Mày nghĩ ý tao là gì? Bastien chết rồi.”

Chương 25

“Không!” Chloe nói, ghét cái giọng sợ hãi của chính mình.

“Đúng đấy! mày nghĩ hắc là một loại siêu anh hùng à? Máu của hắc cũng đỏ như bất cứ ai. Tao phải thừa nhận là giết hắc khó hơn phần lớn bọn đàn ông, nhưng cuối cùng rồi cũng chết.”

“Tôi không tin cô.”

“Tất nhiên rồi. Tao có thể nghe được trong giọng mày. Tao nghĩ mày cũng biết thế là đã hết sạch hi vọng. Tao chưa bao giờ trông đợi sẽ tìm thấy hắc ở đây ngay từ đầu. Tại sao hắc không cùng mày bỏ trốn nhỉ? Hắc sẽ chẳng đi được bao xa, nhưng ít ra còn hơn là đợi ở đây như con hươu bị dồn vào đường cùng. Nhưng có lẽ hắc đã quyết định thà chết còn hơn bị một thứ nhão nhệch như mày đeo quanh cổ suốt phần đời còn lại.

Từ nơi nào đó sâu thẳm bên trong cô rút ra chút năng lượng cuối cùng của mình. “Anh ấy đã chẳng đến cứu tôi nếu anh ấy không muốn tôi.”

Monique nhún vai. Ánh sáng ban ngày đang càng lúc càng rõ hơn – chắc đã hơn sáu giờ rồi. Giấc ngủ của Chloe đã thất thường đến mức cô quá quen với màu trời trông ra sao vào những thời điểm khác nhau trong một đêm dài vô tận. “Người bạn chung của chúng ta vẫn mong mỗi được chết – Tao đã biết điều đó từ khá lâu. Tao chỉ là phương tiện để thực hiện việc cứu rỗi linh hồn hắc thôi.”

Ả không nói là ả đã thực hiện sự cứu rỗi đó. Chắc chắn ả sẽ dùng thì quá khứ nếu như, trên thực tế, anh đã chết rồi.

Nhưng tiếng Anh không phải ngôn ngữ gốc của ả, và Chloe không thể đặt hi vọng vào trình độ ngữ pháp của một mục điên.

“Vậy nếu cô đã đạt được mục đích, sao cô còn ở đây? Bastien đã chết – cô còn muốn gì nữa?”

“Cherie!” Monique chế nhạo. “Nãy giờ mày không nghe tao nói hả? Giết Bastien, dù thú vị, nhưng không phải là lí do tao đến đây. Ngoài ra ngay từ đầu người của tao đã tìm thấy hắn, đang cố tẩu thoát. Hắn định bỏ mặc mày cho tao định đoạt, nhưng Dmitri quá nhanh so với hắn. Nếu chúng tao không giết hắn lúc này thì sớm muộn gì tao cũng tìm được hắn ở Châu Âu. Không, tao đến đây vì mày.”

“Tại sao?”

Monique nhún vai. “Vì mày làm tao ngứa mắt. Vì Bastien có vẻ sẵn sàng đánh đổi mọi thứ, kể cả tao, vì ý tưởng danh dự lỗ bịch nào đấy.”

“Danh dự? Cô nghĩ đó là lí do anh ấy cứu tôi?”

“Đương nhiên. Hắn làm gì còn lí do nào khác?”

“Anh ấy yêu tôi.”

Monique đánh cô mạnh đến nỗi cô ngã xuống nền tảng hầm cứng ngắt. Ả đang cầm một khẩu súng, Chloe đã không chú ý đến nó, và cái vật kim loại rắn đánh ấy xúng với gương mặt ả, cái miệng ả. Cô nếm được vị máu của mình, nhưng cô không để tâm. Nếu Bastien đã chết thì cô sẽ chết theo, nhưng cô sẽ làm cho những phút cuối cùng của mình trở thành ký ức đau đớn đối với Monique. Cô sẵn sàng trả bất cứ giá nào.

“Ghen hả?” cô hỏi ngọt ngào. “Tôi rất tiếc vì anh ấy thích tôi hơn cô, nhưng tôi nghĩ anh ấy chán những mục già rồi.”

Monique đá vào xương sườn cô, mạnh đến mức hơi thở của cô tắc lại. Con đau bên sườn nhức nhối, và Chloe nghĩ xương sườn mình có thể đã gãy. Trong lúc này nó chẳng quan trọng. “Hoặc có lẽ anh ấy chỉ chán cô thôi,” cô cố gắng thốt ra.

Monique ngồi xổm xuống cạnh cô, nắm lấy cổ áo Chloe và lôi cô đứng lên. Con đau ở bên sườn hành hạ cô, nhưng cô cố gắng đón ánh mắt giận dữ của Monique bằng vẻ lạnh nhạt sắt đá, ngay cả khi cảm thấy chất thép lạnh của khẩu súng ấn vào trán mình. “Mày có muốn xem nhan

sắc mình ra sao khi một bên mặt bị thổi bay không, con nhãi? Tao biết chính xác phải làm thế nào – phải bắn mày vào đầu để mày không chết ngay. Mày sẽ nằm đó quần quai trong khổ sở, khẩn cầu cho tất cả chấm dứt...”

“Tôi thật chẳng quan tâm,” Chloe nói, ước gì mình có thể tạo ra một cái ngáp thuyết phục. “Nếu cô đã giết Bastien rồi thì còn gì quan trọng nữa?”

“Ôi trời, mày yêu hấn!” Monique thốt lên ghê tởm. “Hiển nhiên là thế. Thật thống thiết làm sao! Tao phải thú thực rằng ở trên giường hấn rất giỏi – một trong những người tình tuyệt nhất tao từng có, dù hấn hơi ác cảm với mấy trò tao ưa thích. Nhưng hấn khó mà là một người hùng lãng mạn được. Hấn đã chết trong lúc đang cầu xin được sống. Mày rồi cũng thế thôi.”

“Đừng có mơ.” Cô không nhìn thấy cú đánh thứ hai đang đến. Một ánh chớp sáng lòa của cơn đau xây xẩm lóe lên, và Chloe tự hỏi có phải Monique đã bắn cô. Và tiếp theo là bóng tối, và cô không biết gì nữa.

Cơn bão mùa xuân cuối cùng cũng chấm dứt, để lại một quang cảnh phủ kín trong một màu trắng. Bastien đã hi vọng vụ nổ trong ngôi nhà nghỉ sẽ lấy mạng ít nhất hai tên, nhưng chỉ có một cái xác cháy xém nằm trên tuyết đang tan. Có thể còn một tên nữa trong nhà, nhưng anh không thể trông chờ vào đó. Anh đã dạo một vòng xung quanh để kiểm tra hệ thống bảo vệ, và phát hiện được cái xác thứ hai chết do điện giật.

Anh vặn cổ tên thứ ba phía sau garage, nhưng trước đó anh đã nhận một nhát dao. Con dao đã không nhắm trúng bất cứ chỗ nguy hiểm nào – anh đã kịp thời di chuyển trước khi kẻ tấn công quay lại và vung dao lên, đâm thêm nhát nữa. Có vẻ Fernand đã chán công việc chạy bàn trong quán bar ở Marais và chọn một công việc ngoài trời. Hấn cũng khá, nhưng chưa phải là đối thủ của Bastien.

Tuy nhiên, hấn đã đâm trúng anh. Hấn cũng được chỉ dẫn kĩ càng – vị trí con dao đâm vào rất gần vết thương anh mới nhận. Rõ ràng hấn mong mục tiêu của mình sẽ yếu ớt hơn. Nhưng vết sẹo của anh đã hồi phục đủ để làm nhát đâm chệch hướng.

Bastien lùi lại. Anh vẫn đang chảy máu không ngừng, và nó đang thấm ướt vải quần, anh giắt con dao của Fernand vào thắt lưng. Anh đã trang bị vũ khí, nhưng vẫn chưa biết chắc còn

phải đối phó với bao nhiêu tên. Jensen đã bảo anh là Monique bay sang đây cùng năm người. Không biết ả có chiêu mộ thêm kẻ nào khác dọc đường không, hay anh chỉ còn phải xử lý hai tên nữa.

Tốt nhất anh cứ giả định còn nhiều hơn. Anh đi quanh garage, nền trời dần dần sáng tỏ, những tia sáng lóng lánh màu đào vắt ngang bầu trời, và anh dừng chân một lát. Tuyết đang tan dần khi nhiệt độ bắt đầu ấm lên. Giữa chết chóc và nguy hiểm thì khung cảnh lại tuyệt đẹp, và anh có thể nghe được tiếng chim hót ríu rít đâu đây. Nước Mỹ có loài chim nào hay hót buổi sáng nhỉ? Đúng là một ý nghĩ vu vơ, bị xua tan nhanh chóng. Anh sẽ chẳng bao giờ biết được. Nhưng nó cho anh một loại cảm giác yên bình, vì biết rằng Chloe sẽ thức giấc dưới những sắc trời rực rỡ, trong tiếng hót của những chú chim vô danh.

Anh đi về căn nhà – Monique cắt đặt người của ả ngoài vườn song ả sẽ đi thẳng vào nhà. Những bản năng của ả luôn rất mạnh – anh chỉ có thể hi vọng chúng không đủ mạnh để đưa ả tới luôn chỗ Chloe. Gian hầm nhỏ xíu ấy khó mà tìm ra trong bóng tối, và chỉ cần cô ở nguyên trong đó, giữ im lặng và không nhúc nhích, cô có thể có cơ hội sống.

Để lại chiếc đèn pin cho cô là một hành động ngu ngốc, nhưng anh không thể chịu nổi ý nghĩ nốt cô trong bóng tối mà cô sợ nhất. Anh chỉ biết hi vọng hành động nhỏ ấy không giết chết cô.

Anh nghe thấy chúng đang đến cách đó một quãng. Chúng chẳng hề cố gắng giữ im lặng, và đi trên lớp tuyết mới rơi là một sự di chuyển ồn ào. Có lẽ chúng đang hi vọng dụ được anh ra. Anh ẩn mình vào góc khuất, chờ đợi, khi Monique đi ra từ hầm rượu, hai gã đàn ông tháp tùng phía sau. Một tên trong đó mang thân hình mềm rũ của Chloe trên vai.

Cô đã bất tỉnh, nhưng chưa chết. Nếu cô chết chúng sẽ bỏ lại cô ở đó. Anh nhìn thấy máu trên gương mặt tái nhợt của cô, bết vào tóc cô, và anh phải vận dụng tất cả những kỹ năng mình từng học để không nhúc nhích, để không gây tiếng động. Anh không thể liều lĩnh tấn công bọn chúng trong bóng tối. Nếu anh thất bại, Chloe sẽ chết. Anh phải chờ đợi thôi.

Monique mở cửa, và lần đầu tiên anh nhìn thấy ả. Trong buổi sớm mai anh không thể thấy được gì nhiều, chỉ đủ để nhận ra bộ dạng gầy gò xương của người tình cũ. Viên đạn chắc đã gây ra một thảm họa lớn – không có gì lạ khi ả muốn giết người. Logic của ả trong chuyện chọn Chloe thật méo mó nhưng không thể bác bỏ. Nếu Chloe không có mặt ở đó, mọi chuyện sẽ được giải quyết êm xuôi tại lâu đài, không phải trong một đêm đẫm máu ở Paris. ả đã dồn cơn

giật vào Chloe nên lơ là phòng bị, và ả đã suýt chết vì nó.

Ả sẽ chết vì nó, ngay khi anh có tầm ngắm chính xác. Trong thời gian chờ đợi anh không thể làm gì ngoài theo dõi cho đến thời điểm thích hợp. Anh đã đưa Chloe vào nguy hiểm quá nhiều lần rồi. Đây sẽ là lần cuối cùng.

Buổi sáng mùa xuân trong lành và yên ả, tuyết đang tan dưới chân họ và những chiếc lá non trên cành xào xạc theo những làn gió nhẹ. Anh chỉ mất một khắc để nhận ra chúng đang đưa cô đi đâu – lẽ ra anh phải biết cơ trí của Monique không hề hổng hóc.

Khu mỏ cũ đã bị đóng cửa.

Những khả năng thật đơn giản. Hoặc là cô đã chết, hoặc trinh sát của bọn chúng đã tìm được một nơi hoàn hảo để vứt một cái xác mà không bao giờ bị phát hiện, nhất là nếu chúng đốt ngôi nhà chính. Hoặc có thể chúng biết chứng sợ hãi của cô, và đưa cô đến đó để tra tấn cô.

Theo hiểu biết của anh về Monique, có khả năng là vế sau. Ả sẽ chẳng cần biết ai tìm được xác Chloe – lúc đó ả đã tếch lâu rồi. Và ả sẽ không vứt Chloe vào khu mỏ bỏ hoang mà không làm gì khác ngoài một vết đạn. Anh nghi ngờ việc ả bỏ cô lại còn nguyên vẹn. Con diên của Monique cần đến nhiều hơn một hình phạt, dù là trước hoặc sau khi chết.

Khẩu súng nằm trong tay anh trơn nhẵn, lạnh ngắt, khi hai bàn tay anh cũng lạnh, máu chảy trong huyết quản anh cũng lạnh đi. Mặt trời đã mọc đang tỏa nắng xuống tuyết, nhưng sự lạnh lẽo trong tim anh không gì chạm tới được. Không được nghĩ đến cô, anh thầm nhủ. Tập trung vào mục tiêu, và đừng để tình cảm xen vào. Cách duy nhất cứu được Chloe là không để tâm dù bằng cách này hay cách khác. Anh phải kéo tấm màn toan tính bằng giá phũ lên người để anh không là gì khác ngoài một cỗ máy.

Nhưng Chloe đã làm tan lớp băng bao phủ quanh anh. Cái áo giáp của anh đã biến mất, và lần đầu tiên trong đời anh sợ mình có thể thất bại.

Anh luồn qua những rặng cây một cách lặng lẽ. Ngay cả những chiếc lá rơi nằm dưới bước chân anh cũng không gây tiếng động. Một khi anh biết chúng đang đi đâu thì sẽ thuận lợi để tìm một đường vòng, chọn một vị trí tốt trước khi chúng kịp đến đó. Lối vào khu mỏ cũ nằm ngay bên kia ngọn đồi đầu tiên, giờ đã cỏ mọc um tùm, bị bịt kín, chằng xích và khóa lại.

Nhưng chỉ có vậy. Khi anh hoàn tất cuộc khảo sát ban đầu, lúc bố mẹ cô còn ở đây, thì nơi đó không thể đi vào được. Giờ nó là một cái lỗ toang hoác, tối đen. Monique đã nghiên cứu từ trước – nó chính là thứ sẽ làm Chloe sợ nhất.

Bọn chúng tới gần trong những tiếng nói ồn ào. Hai gã đàn ông đang nói chuyện bằng ngôn ngữ vùng Trung Âu – có thể là Serbian. Anh chỉ hiểu lồm bồm vài từ, và anh cầu trời cho Chloe tỉnh dậy, nhận ra, để dịch cho anh. Đường như cô hiểu tất cả ngôn ngữ dưới gầm trời này.

Dưới ánh sáng ban ngày vẫn khó mà nhận ra Monique. Ả đã cạo đầu, dù anh không biết nó là một thời trang hay do phẫu thuật. Một bên mặt của ả bị phá hủy – họ đã phải cắt bỏ xương má khi lấy viên đạn ra, và chưa đủ thời gian để thực hiện bất cứ ca phẫu thuật chỉnh hình nào. Nom ả như một hồn ma ghê rợn của hình dạng cũ của mình – gầy một cách đáng sợ, diên đại một cách đáng sợ.

Một trong hai tên Serbian ném Chloe xuống nền đất cứng, và tiếng rên ghen ghen của cô là một khúc hát đối với anh. Cô còn sống, đang cựa quậy, và tất cả những gì anh cần làm là chặn giữa cô và Monique. Hai tên Serbian không là gì – anh có thể chăm sóc chúng chỉ trong vài giây. Anh là một xạ thủ, và không tên nào cầm vũ khí trên tay. Tên thứ hai sẽ chết trước khi tên thứ nhất kịp chạm đất.

Chloe lăn mình nằm ngửa, rên rỉ, cố gắng ngồi dậy. Bastien không gây một tiếng động khi Monique bước đến đá mạnh vào người cô bằng đôi bốt da nặng nề. Tiếng kêu tắc nghẹn của Chloe là quá đủ.

“Mày phải lựa chọn, cô em,” Monique nói. “Tao có thể dí súng vào đầu mày ngay bây giờ, làm bộ óc nhỏ bé của mày nổ tung thành từng mảnh. Đó có lẽ là hành động tử tế nhất, và tao mong mày biết là tao chưa bao giờ tử tế. Vlad và Dmitri hoàn toàn xứng đáng được khen thưởng vì công lao vất vả, và hai đứa đều có vẻ hứng thú ...được tùy ý sử dụng mày trước khi mày chết. Bọn gái Mỹ như mày quá nhạy cảm với chuyện cưỡng hiếp – đó mới là phần vui nhất. Tao có thể xem, và mày chẳng tài nào biết khi nào tao sẽ bắn mày. Cả hai thằng kia cũng không, điều đó càng làm cho chúng thêm khẩn trương hơn.

“Đồ bệnh hoạn,” Chloe gằn giọng. Miệng cô nhuộm máu – kẻ nào đó, có thể là Monique, đã đánh cô rất mạnh khiến môi cô bị rách.

“Hoặc mày có thể hội ngộ với người hùng thời đại của mày. Có thể hân chưa chết đâu. Mày

có một cơ hội, một cơ hội mỏng manh, để sống sót. Nếu mày sẵn lòng chấp nhận.”

“Cô nghĩ tôi tin cô dù chỉ một khắc sao?” Lần này khi cô gắng ngồi dậy thì Monique không cản trở nữa. Ắ chỉ nghe rằng tạo thành một bản sao ghê rợn của nụ cười.

“Tất nhiên mày không tin tao rồi. Nó là trò bài tây đơn giản. Dưới lá bài này là một cái chết nhanh chóng, nhẹ nhàng. Dưới lá bài kia, bị cưỡng hiếp và chết một cách từ từ. Và lá thứ ba là hội ngộ Bastien trong năm mồ dưới nước của hắn.”

Năm mồ dưới nước? Monique đang chơi trò cân não gì vậy? Có chuyện bất ổn ở đây – tại sao Monique lại tập trung vào Chloe trong khi anh mới là mục tiêu chính của ả, tại sao ả nói dối là đã giết anh...?

“Dmitri đã chăm sóc ông bạn chung của chúng ta một cách tử tế, đúng không Dmitri? Tao nghĩ nó nên được hưởng mày trước – xét ra nó đáng được trọng thưởng.”

Hay thật, Bastien nghĩ. Dmitri đã nói dối Monique - ả tin rằng anh đã chết. Anh hiểu ả đủ rõ để biết ả không dễ bị lừa. Vậy là Dmitri đã nói dối để giúp Bastien, hoặc để cứu chính cái mạng gã?

Nom gã không quen tí nào, và Bastien biết mặt hầu hết các đặc vụ. Câu hỏi ở đây là, anh có thể tin vào sự giúp đỡ của gã không, hay anh nên khử gã và tên đồng bọn trước, hi vọng rằng anh có thể quay sang Monique trước khi ả gây thêm bất cứ chuyện gì cho Chloe.

“Tôi nghĩ tôi thích năm mồ dưới nước hơn,” cô nói, giọng khàn đi. “Tôi không muốn cô có được sự thỏa mãn khi ra tay giết tôi.”

“Tao vẫn coi thể là hoàn thành công việc. Hắn nằm dưới đáy hầm mỏ ấy. Dưới đó ngập nước, nên mày có thể chết đuối trước khi chết đói. Hoặc mày có thể bị đập đầu khi rơi xuống, kiếm được một cái chết rất nhẹ nhàng. Nhưng tao không nghĩ mày muốn bất cứ chuyện gì trong số ấy. Mày không thích không gian tối và hẹp đúng không? Tao nghĩ mày thích được chết ngoài trời hơn, nằm ngửa, tự do như cánh đại bàng.”

Ôi Chúa, anh biết cô sẽ làm gì. Cô sẽ nhảy xuống hầm mỏ, làm bất cứ điều gì để thoát khỏi Monique. Cô nghĩ anh ở dưới đấy, và cô sẽ đi theo anh, cho dù có phải chết.

Không còn sự lựa chọn nào nữa, Chloe thầm nghĩ. Bastien chết rồi, bị ném như một bao rác xuống dưới đáy hầm mỏ. Cô gần như không thể nhớ lối vào đặc biệt đó dẫn đi đâu, cô chỉ biết nó dốc đứng và nguy hiểm. Không quan trọng. Cô không tin Bastien đã chết cho đến khi tận mắt trông thấy anh, và nếu cô phải chết thì cô muốn chết một chỗ với anh. Ngu ngốc, lãng mạn, vớ vẩn. Anh ắt sẽ cười cô nếu anh còn sống. Tôi sẽ đến với em dưới ánh trăng. Dù cho cả địa ngục cản đường. Ngoại trừ đã quá bình minh, ngày mỗi lúc một sáng hơn, xung quanh cô tuyết đang tan dần, hầm mỏ là một cái hang ngọt ngào chết chóc.

Cô hành động nhanh đến mức Monique gần như không kịp rút súng ra. Cô bò qua khoảng đất trống, sẵn sàng lao đầu xuống dưới, bất cứ chuyện gì để tránh xa con mụ gầy nhẳng điên cuồng và hai tên tay sai kẻ cướp kia, thì một tiếng súng vang lên phá tan sự tĩnh lặng, và cô nghe thấy một tiếng thét mà không phải của cô.

Cô không để tâm. Cô đã đến tận chỗ bờ đất chắn lởm chởm, bỗng một bàn tay nặng chịch chụp lên vai cô, xoay người cô lại để đối mặt với một trong những tên thuộc hạ của Monique. Dmitri, kẻ đã giết Bastien.

Có điều gì đó bên trong cô bùng lên. Cô lao vào gã, đá, cào, cắn, la hét, đâm thùm thụp vào thân hình to lớn cuộn cuộn cơ bắp của gã. Gã gạt hai tay cô ra như phẩy một con ruồi, vòng đôi tay vạm vỡ qua người cô và ghì chặt cô vào thân hình đầy mỡ hôi của gã.

Rồi cô nhận ra rằng trên khoảnh đất trống là cả một sự hỗn loạn. Tiếng la hét, tiếng súng góm ghiếc quen thuộc. Tên thuộc hạ còn lại nằm thẳng cẳng dưới đất, trên trán khoét sâu một lỗ đạn, đôi mắt vô hồn nhìn trưng trưng lên bầu trời xanh rực rỡ. Và ở nơi nào đó ngoài tầm mắt vọng đến những âm thanh ầu ẩu.

Cô vịn người quay lại, chỉ đủ để thấy Bastien nằm trên mặt đất, máu đang chảy ra dưới người anh, và hình dáng cò hương của Monique đứng gác chân lên người anh. Cái đầu trọc ngửa ra sau khi ả cười sằng sặc. “Em mừng vì anh chưa chết, anh yêu,” ả nói. “Em rất muốn được đích thân ra tay.” Khẩu súng trong tay ả rất lớn, đủ để bắn nát đầu anh, và Chloe thét lên, không thể nào kìm được.

Tiếng thét làm Monique quay lại, một sai lầm rất nhỏ, nhưng thế là quá đủ. Một loạt đạn nã thẳng vào ả, khiến người ả giật lên trong một vũ điệu co cứng, và ả siết cò.

Khẩu súng nổ tung trong tuyết, và Monique xiêu vẹo ngã xuống, khẽ co giật, rồi trở nên bất

động, nằm đè lên cơ thể im lìm của Bastien.

Và rồi, trước sự kinh hãi của Chloe, ả bắt đầu cử động, ngồi dậy, và cô đang sắp thét lên, thì chợt nhận ra đó chỉ là Bastien đang đẩy cái xác đầm máu của ả khỏi người anh, xuống đất.

Dmitri buông cô ra, và cô hốt hoảng ghì lấy cánh tay gã, định ninh là gã định bắn Bastien, nhưng gã gạt phắt cô ra. “Ta xong việc ở đây chưa, Madame?” Gã gọi to.

Người phụ nữ bước ra khỏi rặng cây vẫn thanh lịch như ngày nào, mái tóc vàng nhạt vẫn lên tuyệt đẹp, lớp trang điểm hoàn hảo. Mặc trang phục thiết kế màu đen, và những người đàn ông có vũ trang đi cùng bà cũng mặc đồ đen nốt. Vô cùng hoàn hảo để che vết máu.

Chloe gắng gượng cử động, để đến chỗ Bastien, nhưng Madame nhanh chân hơn cô, đã chìa bàn tay yêu kiều ra cho anh. Anh đứng lên, khẽ nhăn mặt, không hề liếc nhìn về phía Chloe.

“Tôi cho Dmitri là người của chị?” Anh nói bằng giọng điềm tĩnh.

“Người của chúng ta,” Madame nói. “Anh nên về với chúng tôi. Ủy ban có thể bảo vệ anh. Không cần phải chạy trốn hoài thế này. Chẳng phải chúng ta luôn hợp tác với nhau rất tốt hay sao? Ngay cả khi anh không chắc chắn chúng ta ở cùng một phe. Khi nhận được tin của Jensen tôi đã cử một đội đuổi theo anh. Suýt nữa đã quá muộn,” bà nói nghiêm nghị.

Nụ cười của Bastien ma quái. “Ủy ban chưa bao giờ đến muộn, Madame Lambert. Và nếu Hary Thomason biết thì lão sẽ để Chloe chết. Lão chưa bao giờ ưa cô ấy mấy.” Anh nhắc tên cô, nhưng không nhìn cô. Và Chloe chẳng thể làm gì ngoài đứng đó trong ánh nắng sớm, với mùi máu nồng nặc xung quanh làm ô nhiễm khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp.

“Hary Thomason vừa bị cho nghỉ hưu non. Những quyết sách gần đây của ông ta hơi bừa bãi. Và cấp trên quyết định rằng ông ta chỉ nên làm vai trò cố vấn đơn thuần.”

“Tôi có nên hỏi ai thay thế lão không?” Anh làm như đang thảo luận về giá cam không bằng. Nhưng chẳng phải những quả cam được đặt tên cho loại lựu đạn cầm tay sao? Chloe muốn phá lên cười, nhưng cô e làm thế sẽ giống như một người điên, và cô không muốn làm bất cứ điều gì để thu hút sự chú ý. Khi mà anh đang nỗ lực phối hợp để lờ cô đi.

Nụ cười của Madame Lambert lạnh nhạt và kiêu sa. “Anh nghĩ là ai? Chúng tôi cần anh trở

về, Bastien. Thế giới cần anh. Anh không hợp với bất cứ nơi nào khác, và anh rất xuất sắc trong công việc này. Tôi tin chắc anh có thể giải quyết được Monique mà không cần sự giúp đỡ.”

“Vậy sao?” Giọng anh hờ hững, và Chloe sắp lả đi. Cô tuyệt nhiên không muốn thế - cơn đau bên sườn cô hoành hành dữ dội khiến cô không biết mình có thể đứng đó được bao lâu nữa. Nhưng nếu cô ngã xuống anh sẽ phải nhìn về phía cô, và cô không chịu nổi điều đó. Cô phải để cho anh đi, vì rõ ràng đây là điều anh muốn, và nếu cô có phải ép mình đứng im như tượng để anh có thể ngó lơ cô hoàn toàn thì cô sẽ làm thế trong mười hai tiếng nữa.

“Tôi hứa anh sẽ có toàn bộ quyền tự quyết, Jean-Marc. Tôi cần sự giúp đỡ của anh. Anh có lí do để ở lại ư?”

Anh vẫn không nhìn cô. Anh đang chảy máu, không nặng lắm, nhưng cô biết. Có lẽ tình trạng của cô còn tệ hơn, và cô vẫn đứng vững, mặc dù với cánh tay kìm giữ của Dmitri thì cô cũng chẳng có lựa chọn nào.

“Không có,” anh đáp.

Madame gật đầu. “Vậy thì chúng ta nên rời khỏi đây. Dmitri sẽ dọn dẹp tàn cuộc và gặp chúng ta sau. Anh cần kiểm tra vết thương.”

“Chị định giết cô ấy à?” Dường như anh chỉ hỏi cho có lệ.

“Đương nhiên là không. Tôi bảo anh rồi. Thời của Thomason đã hết. Tôi không nghĩ cô ấy sẽ kể chuyện này với ai – nó sẽ đặt tính mạng anh vào nguy hiểm, và tôi biết anh có sức hút ra sao với phụ nữ. Anh chỉ cần mỉm cười với họ là họ sẽ bảo vệ anh đến hơi thở cuối cùng.”

“Monique là một ví dụ hoàn hảo cho chuyện đó,” anh lẩm bẩm.

“Nếu Miss Underwood gây rắc rối thì chúng ta có thể xử lí khi nó xảy ra. Trừ phi anh thích thắt chặt những mối dây lỏng lẻo ngay bây giờ? Quyết định là ở anh.”

Cuối cùng anh cũng quay lại nhìn cô. Cô đứng bất động, kiên quyết không lộ ra bất kì sự yếu đuối nào. Cô nhìn vào gương mặt anh, đôi mắt anh, và không thấy gì hết. Chỉ có sự trống rỗng mà cô tưởng đã mất.

Rồi anh nhún vai. “Tôi không nghĩ cô ấy sẽ gây rắc rối,” sau cùng anh lên tiếng. “Như chị đã

nói, chúng ta luôn có thể giải quyết tình huống sau này nếu cần. Và chúng ta không cần đếm xỉa đến uy lực mạnh mẽ của tôi với phụ nữ.”

Madame Lambert phớt lờ lời mỉa mai của anh, chỉ gật đầu. “Đó mới là Jean-Marc mà tôi biết. Tôi cứ sợ anh ta đã ra đi mãi mãi. Chứng khủng hoảng tuổi trung niên của anh hết rồi sao?”

“Hoàn toàn. Tôi biết mình là ai và thuộc về đâu.”

Nụ cười mãn nguyện của Madame phản phát vẻ đẹp của một thời hoàng kim. Thậm chí đến bà cũng không thoát khỏi sức hút của anh. Có lẽ là một trong những người đầu tiên trong hàng dài những kẻ mê mụ, đỉnh điểm là Chloe bé nhỏ ngốc nghếch.

“Cảm ơn Chúa,” bà nói, đặt tay lên cánh tay anh và bắt đầu kéo anh đi. “Cùng với nhau chúng ta có thể đưa Ủy ban lên vị trí lẽ ra phải có từ lâu. Tôi không thể nói hết nỗi vui mừng anh đem lại cho tôi đâu. Sự thay đổi anh sẽ tạo ra trong cuộc chiến chống khủng bố và đàn áp của chúng ta.”

Anh dừng lại bên rìa khoảnh đất, rút tay ra khỏi bàn tay chiếm hữu của Madame.

“Tôi e là không,” anh nói bằng giọng lạnh nhạt. “Jensen có thể thay thế tôi. Tôi đã mất bản năng giết người rồi.”

“Từ những gì tôi quan sát thì không,” Madame nói, lông mày nhướng lên. “Thế giới cần anh, Jean-Marc.”

“Mặc xác thế giới,” anh nói cụt lủn.

Sự im lặng trong khoảnh đất nhỏ đầy máu thật ngọt ngào. Chloe không dám nhúc nhích, không dám thở.

“Anh thả cô ấy ra được rồi, Dmitri,” anh nói, tiến về phía cô dưới ánh nắng rực rỡ. Giờ đây tuyết đã tan gần hết, một ngày đẹp trời đang bắt đầu.

Dimtri buông bàn tay hộ pháp ra, và cô cảm thấy hai đầu gối bắt đầu khụy xuống. Cô bật ra một tiếng khóc nghẹn ngào khi Bastien đỡ lấy cô. Anh vòng hai tay ôm quanh người cô một cách dịu dàng, và nâng gương mặt đầy thương tích của cô lên. Ánh sáng trở lại trong mắt anh,

và anh mỉm cười với cô, một nụ cười chậm rãi ấm áp mà trước đây cô chỉ thấy một lần.

“Đừng tỏ ra sững sờ như thế, Chloe,” anh nói, chạm ngón tay vào cái miệng bầm dập của cô rồi hướng nó tới môi anh. “Anh đã bảo sẽ không nói dối em mà.”

“Tôi nghĩ là anh đang muốn một kì nghỉ phép ngắn, hả Jean-Marc?” Madame hỏi bằng giọng nhần nhịn.

“Tôi nghỉ hưu rồi,” anh nói, nhìn vào mắt Chloe, và tất cả những thứ khác tan đi vào hư không. “Và tên tôi là Sebastian.”

The end.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>